

Đi Về Phía Không Anh

Contents

Đi Về Phía Không Anh	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	14
4. Chương 04	20
5. Chương 05	27
6. Chương 06	33
7. Chương 07	39
8. Chương 08	45
9. Chương 09	51
10. Chương 10	57
11. Chương 11	63
12. Chương 12	69
13. Chương 13	75
14. Chương 14	81
15. Chương 15	87
16. Chương 16	93
17. Chương 17	99
18. Chương 18	106
19. Chương 19	111
20. Chương 20	118
21. Chương 21	124
22. Chương 22	131
23. Chương 23	137
24. Chương 24	144
25. Chương 25	150
26. Chương 26	156
27. Chương 27	162
28. Chương 28	169
29. Chương 29	175
30. Chương 30	182
31. Chương 31 End	189

Đi Về Phía Không Anh

Giới thiệu

Đi về phía không anh - Một câu chuyện buồn nhưng đầy cảm xúc hiện lên trên từng trang sách, rất h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-ve-phia-khong-anh>

1. Chương 01

Lô Lợi Lợi về nước, người đầu tiên biết tin không phải là Chu Nam, mà là Thẩm Đông Tam – bạn gái hiện tại của anh. Lúc lên máy bay, Lợi Lợi đã chủ động gọi cho Chu Nam nhưng anh không nghe máy. Thế nên cô chủ động nhắn tin cho anh: Em về nước rồi, hôm nào gặp nhé. Lợi Lợi.

Thực ra Thẩm Đông Tam chỉ vô tình đọc được tin nhắn đó chứ không có ý xâm phạm đời tư của anh. Chu Nam hay có thói quen vứt điện thoại bữa bãi trên giường, sáng ngày ra lại vội đi làm nên anh quên bồng mất vật bất ly thân ấy. Vừa đặt chân đến văn phòng, Chu Nam chợt nhớ ra là để quên điện thoại ở nhà nên gọi cho cô, bảo cô khi nào dậy thì đem điện thoại đến công ty giúp anh. Chu Nam là nhân viên chủ chốt của một công ty IT, không có điện thoại thì coi như cả ngày hôm ấy chẳng làm ăn được gì. Thẩm Đông Tam cuộn mình trong chăn, ậm ừ mấy tiếng rồi uể oải gác máy. Từ nhà vệ sinh bước ra, cô vừa kịp nghe thấy tiếng điện thoại réo lên lần cuối rồi tắt ngúm, liền sau đó là tiếng chuông báo tin nhắn. Cô mắt nhắm mắt mở tò mò mở tin nhắn ra xem, rồi cuộc vì thế mà cả buổi chiều đứng ngồi không yên, như bị mắc xương cá trong họng. Đến trưa, Chu Nam gọi điện giục cô mang điện thoại đến, cô miễn cưỡng ậm ừ mấy câu rồi mặc áo khoác chuẩn bị ra ngoài. Cứ nghĩ đến tin nhắn của Lợi Lợi là cô lại thấy khó chịu trong người, bực bội xóa luôn cả tin nhắn lẫn cuộc gọi nhờ trong máy Chu Nam.

Cuộc gọi nhờ mang mã số sân bay, cô đoán có lẽ Lợi Lợi gọi cho Chu Nam khi đang ở trên máy bay. Chưa xuống máy bay đã gọi điện, đúng là tình cũ không rủ cũng đến, Đông Tam vừa xóa tin nhắn vừa bực bội nghĩ thầm.

Lúc cô nhìn thấy Chu Nam, anh đang đi cùng mấy người đồng nghiệp, Đông Tam chờ một lúc thì thấy anh chào mọi người rồi chạy về phía cô.

Anh có cuộc gọi nào không? – Nhận điện thoại từ tay cô, Chu Nam hỏi.

-Không. – Đông Tam trả lời dứt khoát.

-Ừ! – Chu Nam kéo cô đi, hình như cũng không có ý nghe câu trả lời của cô. – Đi thôi, đi ăn cơm đã.

Đông Tam khum tay che nắng, nhìn ra xa. Cô thở dài, băng quơ nói:

-Kỳ nghỉ của em sắp hết rồi, bao giờ anh mới có thời gian rảnh đây?

Hình như bước chân của Chu Nam có chút ngập ngừng. Anh không nói gì, đi thêm một đoạn, anh mới kéo tay cô lại, nói khẽ:

-Đạo này anh hơi bận, Tam Tam, đợi thêm một thời gian nữa chúng ta đi du lịch được không? Vân Nam, Đôn Hoàng, chúng ta sẽ đi bất cứ đâu mà em muốn.

Ánh nắng chói chang dường như đang xâm lấn dần mọi thứ xung quanh. Đông Tam thu ánh mắt, lồng ngực như bị bóp nghẹt, cô mãi miết cúi đầu đi một lát, sau mới gượng cười trả lời:

-Không sao, chuyện đó để sau cũng được. Mai em có việc phải về trường, anh đừng quên điện thoại ở nhà nữa đấy.

Chu Nam xoa đầu cô, dưới ánh nắng lấp lánh, anh hôn phớt lên má cô bạn gái:

-Tam Tam, qua đận này, anh nhất định sẽ chiều theo ý em.

Dân IT luôn là như vậy, không có ngày cũng chẳng có đêm, ai cũng như phát cuồng vì công việc. Nhiều lúc Đông Tam tỉnh dậy, nhìn ra ngoài trời đã tang tảng sáng, vậy mà Chu Nam vẫn đang miệt mài gõ bàn phím bên ngoài phòng khách. Đông Tam ít khi thay ga trải giường bởi cô muốn lưu giữ thứ mùi nồng nồng ấm ấm của Chu Nam mỗi khi anh không nằm cạnh cô.

Đông Tam giật mình tỉnh giấc, bên ngoài mặt trời đã nhô cao, Chu Nam vẫn nằm bên cạnh cô, khẽ chép miệng ngái ngủ. Cô nhìn gương mặt trẻ con của anh, không kìm được cúi xuống hôn nhẹ rồi lẹ làng ra khỏi giường.

Bữa sáng đã chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh, cô thay quần áo, soạn tài liệu, đang chuẩn bị ra khỏi nhà thì bỗng nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn quen thuộc của Chu Nam. Ngần ngừ hồi lâu, cô mới quay lại, cầm điện thoại của anh lên.

Bảy giờ tối, chỗ cũ. Nhất định anh phải đến. Lợi Lợi.

Thấm Đông Tam cảm giác như máu nóng đang bốc ngùn ngụt lên tận đỉnh đầu. Thật không biết xấu hổ. Tay cô run lên. Hạng đàn bà vô liêm sỉ, đã chia tay rồi mà vẫn còn bám theo người ta, rốt cuộc là muốn giữ trò gì đây? Cô không do dự mà xóa luôn tin nhắn, chuyển điện thoại sang chế độ im lặng rồi đặt lại đầu giường. Chu Nam vẫn ngủ say sưa. Hôm qua anh thật sự rất mệt.

Cả ngày, Đông Tam đứng ngồi không yên, đến 5 giờ chiều thì cô không chịu nổi nữa bèn mở máy gọi điện cho Chu Nam. Đầu dây bên kia vọng lại tiếng ồn ào xen lẫn giọng nói ậm ừ của Chu Nam. Anh hỏi cô có việc gì.

Cô ồ lên một tiếng, tỏ vẻ ngạc nhiên:

-Sao ồn thế anh đang ở ngoài à?

-Vừa mới họp xong. – Giọng anh lộ rõ vẻ mệt mỏi – Gì thế em?

-Tối nay anh có việc gì không? – Đông Tam tần ngần dò hỏi – Giáo sư có chút việc nhờ em, nên em có thể không về nhà được.

-Không, thế em đi cẩn thận nhé, hôm nay anh hơi mệt, chắc về ngủ sớm thôi. Anh sẽ nhớ em lắm.

Chất giọng ngọt ngào thường có của vùng sông nước Giang Nam làm Đông Tam dịu lòng, suýt nữa cô đã mắc kệt lời dặn của giáo sư để chạy ào về bên anh. Cho dù lúc này quan hệ giữa họ nảy sinh nhiều bất ổn, nhưng cô vẫn không muốn đánh mất vị trí của mình trong trái tim anh. Thêm vài ba lời dặn dò âu yếm, Chu Nam mới vội vã tắt điện thoại. Nhìn vẻ bất an trên mặt cô bạn học, Chu Cẩm Thời liền mỉm cười chế giễu:

-Cứ như vợ chồng mới cưới ấy, xa nhau mới có nửa ngày mà mặt mũi đã âu sầu, rầu rĩ.

Chu Cẩm Thời hơn Thấm Đông Tam hai tuổi, đi làm được hai năm thì quay lại học tiếp nghiên cứu sinh, cùng chung thầy hướng dẫn với cô. Nhờ vẻ ngoài phong độ, thường ngày lại đi BMW đến trường nên gã rất được lòng giáo viên, có lẽ cũng vì lý do vô thưởng vô phạt này mà Thấm Đông Tam ghét cay ghét đắng gã, dù chạm trán thường xuyên nhưng hai người họ lúc nào cũng đối đầu với nhau như nước với lửa.

Thấm Đông Tam chỉ cười một cách khó hiểu rồi bỏ đi.

Một giờ sáng, Đông Tam mới hoàn thành xong công việc được giao, sợ Chu Nam mất giấc nên cô không gọi điện cho anh, cứ thế ngủ vạ vật trong phòng học, trời vừa rạng đã lồm cồm trở dậy về nhà.

Đi vội vàng nhưng về đến nơi thì nhà cửa vắng ngắt.

Cô ngược nhìn đồng hồ, chưa đến chín giờ, mọi ngày giờ này Chu Nam vẫn đang mơ mơ màng màng trên giường cơ mà nhỉ? Mặt trời đã lên cao, ánh nắng vàng mượt trải suốt căn phòng thật khiến người ta không muốn mở mắt ra khỏi chăn...

Mí mắt nặng trĩu, vừa lăn lên giường định ngủ một giấc đã đời bù lại tối qua, nhưng vừa nhắm mắt thì toàn thân cô đột nhiên đông cứng lại. Trong đồng chăn đệm dúm dỏ thoảng lên một mùi hương lạ, len lỏi giữa cái mùi nồng ấm của Chu Nam rồi xộc thẳng vào mũi cô. Vào một buổi sáng mùa xuân đẹp trời như hôm nay, thứ mùi nữ tính không mời mà đến này làm Thẩm Đông Tam đang nằm trên giường giặt mình bật dậy, cả người râm rang như có hàng ngàn, hàng vạn mũi kim châm vào da thịt. Cô thất thần nhìn vào khoảng trống trước mặt, cố gắng chối bỏ sự nhạy bén của khứu giác, một lúc lâu sau cảm giác đau đớn mới chậm rãi lan tỏa khắp cơ thể run rẩy.

Dưới gối lấp ló một vật gì đó...như là điện thoại của Chu Nam. Cô nín thở với lấy chiếc điện thoại trên giường.

Thẩm Đông Tam thận trọng mở hộp tin nhắn, trừ mấy cái tin báo của tổng đài ra thì không hề có một tin nhắn lạ nào.

Tất cả cuộc gọi đều được hiển thị đầy đủ.

Tất cả đều vô cùng hoàn hảo.

Tình yêu của Đông Tam và Chu Nam chả khác gì câu chuyện Lọ Lem và chú thiên nga trắng là mấy.

Năm đó, Thẩm Đông Tam mới hai mốt tuổi, cái tuổi còn cả một thời tuổi trẻ để mà hoang phí. Cũng bởi sự tò mò của tuổi trẻ và thói tham hư vinh của đàn bà nên cô đã cùng mấy người bạn học đến tham dự buổi tiệc của giới thượng lưu. Ở đó, lần đầu tiên cô được nhìn thấy nhiều thứ lộng lẫy xa hoa như thế, tất cả tràn ngập trong màu sắc giàu sang quyền quý, xe sang người đẹp.

Đông Tam đi đôi xăng đan khá cao, lại thêm việc không thạo khiêu vũ, loạng choạng một lúc lâu, cuối cùng cô mới vòng ra được vườn hoa sau nhà. Khu vườn rất rộng với đủ các loại cây cối, thậm chí còn có hẳn một cái hồ khá thơ mộng nằm giữa khuôn viên. Xung quanh đấy, mấy đứa trẻ đang chơi trò cô dâu chú rể, một cậu bé ra sức nài nỉ:

-Làm cô dâu của tớ đi, tớ sẽ bảo bố tặng bạn nhẫn kim cương và xe ô tô.

Thật là... mới từng ấy tuổi đầu đã biết dùng tiền bạc lôi kéo trái tim người đẹp. Đáng tiếc cô bé con không dễ bị mắc lừa, nó cúi xuống nắm một nắm đất ném thẳng vào mặt “chú rể”. “Chú rể” tầm năm, sáu tuổi lập tức khóc ré lên ăn vạ.

Cô đành hắng giọng, giả làm cảnh sát giữ gìn sự bình yên cho khu vườn xinh đẹp.

Cô không thích trẻ con, nhất là đám trẻ ranh nhà giàu trịch thượng như thế, nhưng hôm đó chẳng hiểu sao chúng lại răm rắp nghe lời cô, ngồi quây tròn trên cát, đòi chơi hết trò này đến trò khác cho đến tận lúc hoàng hôn.

Lúc này mấy bà mẹ mãi chơi không tìm thấy con mới tá hỏa chạy đến hoa viên, tận mắt nhìn thấy cục cưng của mình mặt mũi nhọ nhem đang ngồi bệt dưới đất, say sưa chơi đùa với một cô nàng lạ huơ lạ hoắc, lập tức mặt mày thất sắc kéo con ra sau, rồi chẳng cần biết đầu cua tai nheo ra làm sao, cứ thế sa sả mắng mỏ.

Một đám đàn bà sang trọng là thế, nhưng khi mở mồm riết róng mắng chửi người khác thì không hề kém cạnh hàng tôm hàng cá là mấy. Còn Thẩm Đông Tam lúc đó hăng còn trẻ người non dạ, chẳng biết phân bua thế nào cứ đứng im chịu trận, mặt mũi đầy bụi bặm, dưới những vệt nắng vàng úa rơi rớt của vầng tịch dương, cô gái nhỏ bé ấy thấy vô cùng thất vọng và mệt mỏi.

Và rồi Chu Nam đột ngột xuất hiện như một chàng hiệp sĩ. Không để ý đến ánh mắt ngăn cản của cô bạn gái yêu kiều bên cạnh, anh đứng ra trước mặt những quý bà đang không ngừng chỉ trích, la hét, từ tốn nói:

-Tôi cam đoan cô gái này không hề có ý dụ dỗ con các chị đâu. Cô ấy chỉ kể chuyện cho bọn trẻ thôi. Tôi đứng đây suốt, tôi có thể làm chứng.

Đông Tam không còn nhớ anh đã nói gì lúc đó, nhưng hình ảnh chàng trai tuấn tú, cứng cỏi nhuộm mình trong ánh tịch dương mờ ảo đã làm xao động trái tim cô gái trẻ ngày đó.

Không, có lẽ khi đó, cô chỉ cảm kích mà thôi.

Chu Nam lúc ấy đang yêu một cô tiểu thư con nhà quyền quý. Nếu tất cả mọi chuyện sau đó không xảy ra thì anh sớm đã trở thành tài năng trẻ của thành phố, chứ không phải chỉ là anh nhân viên quèn của của một công ty IT đang vật lộn giữa thời cuộc khó khăn.

Cuộc đời luôn luôn như vậy, đột ngột sẽ rẽ sang một bước ngoặt khác vào lúc ta không ngờ đến nhất, phải công nhận trò đùa này cũng thật quá khắc nghiệt.

Cô bạn gái cũ giàu có đó chính là Lô Lợi Lợi.

Lô Lợi Lợi là mối tình đầu của Chu Nam, họ yêu nhau tổng cộng năm năm. Con số này không bao gồm 3 tháng Chu Nam xé rào vụng trộm cùng Đông Tam, một cô gái chẳng có gì nổi bật.

Cô hiểu rõ tình cảm của họ như lòng bàn tay. Chẳng phải vì cô tò mò cất công tìm hiểu, mà chỉ là mỗi lần say rượu, Chu Nam lại lầm bầm nhắc đến chuyện đó. Những lần anh say không nhiều, nhưng những câu nói lè nhè cũng đủ để cô hiểu được câu chuyện tình yêu rung động lòng người của họ.

Ngày ấy, Lợi Lợi là một cô gái sắc nước hương trời lại may mắn sinh ra trong một gia đình danh gia vọng tộc nên tiếng tăm của cô nàng không ai là không biết; còn chàng sinh viên Chu Nam tuy xuất thân trong một gia đình thường thường bậc trung nhưng anh lại có trí thông minh, miễn tiện khó bì. Những năm tháng ở giảng đường đại học, hai người tranh chấp không ngừng, âu cũng là vì không được ưa nhau cho lắm. Chẳng hiểu run rủi thế nào mà một ngày nọ, Lợi Lợi gặp nạn ngoài đường, Chu Nam ra tay trợ giúp và dột nên giai thoại tình yêu tuyệt đẹp trong trường đại học.

Thực ra bây giờ Đông Tam chẳng quan tâm mấy đến những chuyện tình lãng mạn trẻ con này. Có những chuyện dù đẹp đến đâu cũng chẳng thể chịu nổi sự mài mòn của thời gian, hơn nữa Chu Nam cứ kể lể mãi, khiến cho sự áy náy của Đông Tam đã nhanh chóng bị những chuyện quá khứ làm cho bay biến hết. Mà nói gì thì nói, người bị hại bây giờ lại là Đông Tam.

Đây là cái vòng luẩn quẩn gì vậy? Cô nâng tay trên bạn trai của Lợi Lợi, nhưng giờ đây, cô ta thoát cái đã trở thành kẻ tình địch số một không đội trời chung của Đông Tam.

Quả là không thể không thừa nhận, Thượng Đế cũng có khi thật hồ đồ.

Hôm đó Chu Nam về rất muộn, mặt mũi bơ phờ mệt mỏi bước vào nhà. Cả căn phòng tối om sâu hun hút, vệt sáng xanh sẫm của chiếc đèn bàn càng làm cho bóng tối thêm dày đặc, tĩnh lặng. Đông Tam ngồi im lìm trên sofa.

Chu Nam không bật đèn. Dần quen với bóng tối, đôi mắt cận bốn đióp của anh hướng về phía cô, trong quần áo xanh dịu dàng, mờ ảo, anh choàng tay qua người cô.

-Tam Tam, em về rồi à?

Ngồi im không nhúc nhích, cô nhìn anh đắm đắm. Chu Nam dụi vào người cô, một mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, mang theo sự xao động của mùa thu, tất cả như ôm trọn lấy cô, bao bọc cô trong sự êm ái, quyến rũ. Cô đẩy nhẹ người anh ra:

-Đi tắm đi, người anh toàn là mồ hôi thôi.

Chu Nam mỉm cười đầy ẩn ý, có lẽ anh đã hiểu lầm ý cô. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, nói:

-Đợi anh chút nhé Tam Tam, anh đi tắm đã.

Quần áo vứt khắp nơi, cô chăm chú dõi theo cho đến khi anh đi vào nhà tắm mới đứng lên nhặt từng cái bỏ vào máy giặt, tất nhiên là sau khi kiểm tra tất cả túi áo túi quần nhưng chẳng có gì ngoài một vài tờ hóa đơn. Một cô gái từng mơ ước được đi đây đó khắp bốn phương, vì một người đàn ông mà chấp nhận trở thành một người phụ nữ của gia đình, cô không biết đây là may mắn hay bất hạnh nữa.

Đang lật giở ví tiền của anh, cô bỗng nhìn thấy bức ảnh của mình. Ngày mới yêu nhau, cô tự tay bỏ tấm ảnh này vào ví anh. Năm nay cô đã hai mươi bốn tuổi. Quen anh bốn năm, chẳng mấy chốc đã qua nửa vòng luân hồi.

Cô gái bộp chộp của ngày xưa cuối cùng đã học được nếp sống cẩn thận, trong đồng hóa đơn và giấy tờ lộn xộn của anh, cô tìm thấy hai tấm vé xem phim. Đây có phải là kết quả mà cô mong đợi sau một ngày đăng đăng chờ anh không? Chỉ là hai chiếc vé xem phim tám rưỡi tối qua, sao ngón tay cô lại siết chặt như vậy?

Lặng nhìn hai tấm vé hồi lâu, cuối cùng cô lại bỏ chúng vào trong túi. Có tiếng cửa nhà tắm mở, một cơ thể đàn ông ướt đầm ôm lấy cô, làn môi nóng ảm nhẹ nhàng áp vào dái tai cô, hơi thở anh dội lên nồng nàn. Anh luôn miệng thì thầm:

-Tam Tam, Tam Tam...

Anh có thói quen gọi tên cô mỗi khi ở bên nhau, nhiều lúc đang mặn nồng anh còn bật gọi một cách vô thức. Anh bế bổng cô hướng về phía chiếc giường rộng của họ, đặt cô lên giường, rồi mê đắm ngắm nhìn thân hình đồng hồ cát quyến rũ quen thuộc, chỉ đến khi lướt qua khuôn mặt Tam Tam, anh mới chú ý đến thái độ lạnh lùng của cô.

Cô đẩy anh ra.

-Ở đây có mùi của người khác, em thấy khó chịu. – Cô kéo lại dây áo ngủ, đứng lên như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, lạnh lùng kéo tấm ga giường – Đợi chút nhé. Để em thay ga trải giường xong đã.

Những giọt nước đọng trên thân hình săn chắc của Chu Nam đã dần khô hết.

-Sao thế? – Anh ôm cô một lần nữa, nhưng cô nhanh nhẹ trườn khỏi vòng tay anh như con cá – Tam Tam, lại đây.

Đông Tam cúi gầm mặt. Cô gái sôi nổi ngày nào giờ đã trở nên trầm tư, nín lặng. Cô vứt tấm ga giường cũ vào máy giặt rồi thay một cái mới. Chu Nam đứng sững một bên, sau một hồi im lặng anh mới thở dài, dịu dàng ôm lấy cô từ đằng sau:

-Tam Tam, em đừng im lặng như vậy. Anh biết em có tâm sự mà, nói với ông xã được không?

Đông Tam lẳng lặng nằm xuống giường, hai chân mở rộng rồi thoáng cười:

-Đến đây đi...anh có gì cần nói với em không?

-...Ừm...-Mơ mơ màng màng, Chu Nam rút cánh tay tê cứng lại, đổi tư thế nằm.

-Anh có điều gì... cần nói với em không?

Trong bóng tối tĩnh mịch, ánh đèn xe thỉnh thoảng lại vụt qua, lúc tối lúc sáng in lên trần nhà. Cả thế giới tĩnh mịch như một tòa thành trống.

Nếu thật sự có thể xoay ngược thời gian, Thẩm Đông Tam nhất định vẫn sẽ yêu Chu Nam.

Nếu thật sự có kiếp trước, thì chắc chắn cô phải là một cái cây nương bên cửa chùa, thành tâm cầu khẩn nên mới gặp được anh kiếp này.

Nếu như còn có kiếp sau, cô nhất định sẽ là một con bạch tuộc, vươn những cái xúc tu mềm mại quấn chặt lấy anh, đến chết cũng không buông.

Thẩm Đông Tam này, cả đời sẽ mãi bên anh.

Khi ấy dù mới chỉ thoáng nhìn thấy Chu Nam nhưng cô đã nghĩ, chắc chắn người đàn ông này đến là vì cô. Cho nên cô mặc kệ tất cả, quyết tâm giành lấy anh bằng được, và không hề để mắt đến cô gái xinh đẹp, kiêu sa đang đứng bên anh – Lô Lợi Lợi.

Cô không có nhiều cơ hội tiếp xúc với Lợi Lợi. Ngoài lần gặp đó ra, chỉ có một lần duy nhất Lợi Lợi chủ động gọi điện thoại cho Đông Tam lúc nửa đêm, ấy là khi Chu Nam đang ngủ dần về phía cô. Trong điện thoại, cô ta không lớn tiếng thóa mạ như những người đàn bà bị phản bội khác, mà rất nhã nhặn nhờ cô chăm sóc cho Chu Nam, cứ như không phải cô ta mất bạn trai, mà là mất một đứa con chưa hiểu sự đời.

Nhưng trước khi gác máy, cuối cùng lòng kiêu hãnh cũng không ngăn được những tiếng nấc nghẹn ngào của Lợi Lợi. Bốn bề thanh vắng cùng với hơi thở gấp gáp của cô ta khiến cuộc điện thoại nay thiếu chút nữa thì trở thành Tiếng chuông lúc nửa đêm[1]. Đông Tam khi đó không thể không nói là có chút cắn rứt lương tâm, nhưng sau đó, khi Lợi Lợi ra nước ngoài, hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô và Chu Nam, cô cũng dần dần quên chuyện cũ.

[1]Tên một bộ phim kinh dị của Nhật Bản.

Muốn trách thì chỉ trách ông trời bất công mà thôi.

Lúc đầu, Đông Tam cũng nghĩ rằng cô và anh là một cặp trời sinh nên mới có kết thúc có hậu như vậy, cũng vì lý do này mà cô hạ quyết tâm cho dù có phải đối mặt với sự thóa mạ của người đời thì cũng vẫn ở bên Chu Nam. Nhưng cô không ngờ rằng, cuộc sống hóa ra không hề đơn giản như cô nghĩ, chỉ cần một chút sơ suất là tất cả những gì tốt đẹp sẽ bị hủy hoại chỉ trong nháy mắt.

Hơn nữa, đời người còn muôn vàn khó khăn mà không ai có thể ngờ được.

Thẩm Đông Tam là con gái thứ ba trong một gia đình cực đoan, sự ra đời của cô đã khiến cho ông bố gia trưởng, khắc nghiệt vô cùng chán chường, thế nên những gì cô còn nhớ được về thời niên thiếu chỉ là đòn roi và mắng nhiếc. Những đau đớn về thể xác và tâm hồn đã luyện cho Đông Tam tính cách lạnh lùng, độc lập như một đứa con trai. Cô ghê gớm, ương bướng, việc gì đã quyết làm thì không có gì có thể lay chuyển được, lúc nào cũng xù những chiếc gai nhọn trên người đối phó với mọi chuyện xung quanh, những gì cô có được ngày hôm nay là nhờ vào việc giương vây giương cánh, đấu tranh cho quyền lợi cá nhân. Vậy mà ai có thể ngờ, Đông Tam gai góc ngày nào lại dịu dàng, ngoan ngoãn đến vậy.

Tốt nghiệp đại học, Chu Nam thuyết phục cô tiếp tục học cao học, cũng vì chuyện này mà bố cô đã làm ầm lên, tuyên bố sẽ không cho cô thêm một xu nào nữa, thậm chí ông còn đòi mỗi tháng cô phải gửi về nhà một khoản tiền để báo đáp công nuôi dưỡng của bố mẹ.

Những khoản chi tiêu ấy đều do một tay Chu Nam chu cấp.

Vì cô, từ một con người tài năng đầy triển vọng phút chốc rơi vào chốn trần ai, anh có hối hận không? Đông Tam chưa bao giờ dám hỏi. Dù câu trả lời là gì, cô vẫn sợ nó được thốt lên bởi chính miệng anh, cô thà giả câm giả điếc còn hơn là phải đối diện với sự thật.

Đông Tam vốn không phải mẫu người phụ nữ của gia đình, dù cô có vì anh mà cố gắng thì đó cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi, thế nên từ việc dọn dẹp nhà cửa cho đến chuyện cơm nước, nếu Chu Nam không nhắc thì cô cũng chẳng buồn động đậy. Thậm chí hôm nào anh không ăn ở nhà là cô lại gọi điện đặt cơm hộp, chứ chẳng bao giờ buồn ngó ngang đến cái bếp. Đó là cuộc sống đích thực ư? Nếu đúng là vậy thì cô thà thả hồn trong các câu chuyện cổ tích, ngắm nhìn Chu Nam hào hoa còn hơn, cuộc sống tươi vui đầy màu sắc như thế mới thực sự hợp với anh.

Ngày hôm sau là ngày cuối tuần, Đông Tam dậy từ rất sớm.

Những tia nắng dịu dàng buông xuống căn phòng đượm mùi hoa cỏ tươi mới. Đông Tam đã chuẩn bị xong bữa sáng, đang do dự không biết có nên gọi Chu Nam dậy hay không thì nhìn thấy anh đang dựa người vào đồng hồ ngủ, cười tủm tỉm nhìn cô. Thấy cô quay lại, anh giơ hai tay về phía cô, giọng pha chút nũng nịu của trẻ con:

-Tam Tam, qua đây cho anh ôm cái nào.

Những do dự chần chừ ban đầu giờ đã bị sự dịu dàng trong đáy mắt anh làm tan biến, những chua xót trong lòng cũng nhường chỗ cho sự ngọt ngào của tình yêu trời đất, cô uể oải dựa vào tường, nheo mắt nhìn anh, cười:

-Ô! Nhìn thấy hết rồi kia.

Nhưng cuối cùng bàn chân vẫn bước về phía anh, thân hình mềm mại ngã vào vòng tay anh. Chu Nam mơn man bên thùy tai mịn như nhung của cô, thì thầm: “Em thơm quá”.

Niềm vui thoải bùng ngọn lửa đam mê trong mắt cô, nếu nói đó không phải là hạnh phúc, thì nhất định là lừa dối. Sao họ có thể không hạnh phúc chứ?

Cô làm như vô tình nhắc lại:

-Này, anh có gì cần nói với em phải không?

Miệng anh vẫn không ngừng mơn man, cổ khóa lấp câu hỏi của cô:

-Ừm, gì cơ? À, Tam Tam, tháng bảy này chúng mình đi Vân Nam được không?

Đi Vân Nam? Tất nhiên là được rồi. Tính cô vốn không quen ngồi một chỗ, nhưng vì anh mà hai năm rồi cô chẳng đi đâu cả.

Cô khẽ gật đầu:

-Vâng. Còn gì nữa không anh?

-Vâng. Còn gì nữa không anh?

Anh lắc đầu:

-Đói quá, sáng nay ăn gì thế em?

Trái tim cô chùng xuống, rõ ràng hai người họ đã gặp nhau, vì sao anh lại không muốn nói cho cô biết?

Cô từ từ gỡ tay anh ra, đứng thẳng lên nhìn vào mắt anh nói rành rọt từng chữ một.

-Em cho anh một cơ hội nữa. Anh thật sự không có chuyện gì để nói với em sao?

Chu Nam nằm trên giường, nhìn cô với vẻ kỳ lạ. Trong một thoáng, cả hai người đều im lặng, không ai lên tiếng, chỉ nhìn nhau dò hỏi. Một lát sau, như sự nhớ ra điều gì, anh vội nói:

-À, đúng rồi, trí nhớ anh thật là...tuần sau công ty anh cho đi nghỉ ở núi Vân Mông hai ngày. Em đi không?

-Không đi.

2. Chương 02

Cô quay đầu đi thẳng vào nhà bếp, cảm cú không chịu ra. Không khí bữa sáng cũng vì thế mà đậm ra nặng nề hẳn. Trước đây, sáng nào Đông Tam cũng kể cho Chu Nam rất nhiều chuyện tiêu lâm, bởi cô thích ngắm nhìn bộ dáng háu đói và vẻ mặt trẻ con khi anh cười lớn trong ánh nắng ban mai trong trẻo. Tất nhiên đó là khi sự hoài nghi chưa chen chân vào cuộc sống của họ.

Thẩm Đông Tam quyết định đi thẳng vào vấn đề:

-Hôm qua anh đi xem phim phải không? Với ai thế?

Quả nhiên anh chờ người ra một lát, ngập ngừng lên tiếng:

-Thì ra em giận dữ vì chuyện này. Hôm qua Đại Cường về, bọn anh không tìm được chỗ nào ngồi nên đành ra rạp chiếu phim ấy mà.

Đại Cường, anh chàng vô tâm này là một trong số ít những người anh em thân thiết của Chu Nam. Mấy tháng trước anh ta đi quay phim tại các tỉnh, điều này thì cô biết. Đông Tam chỉ ậm ừ mấy tiếng rồi cảm cúi ầu.

“Có lẽ tại mình nhạy cảm quá”, Đông Tam tự an ủi bản thân.

Hôm nay là cuối tuần nhưng Chu Nam vẫn phải làm thêm. Đông Tam để mặc đồng bát đĩa ngổn ngang trên bàn, tắt tưới sửa sang trang phục cho Chu Nam, còn cô mặc quần áo ở nhà, tóc tai rối bù, tiền anh xuống tận tầng trệt. Cô rạng rỡ tựa người vào cánh tay anh, khoe mắt vẫn còn rơm rớm nước mắt hờn giận.

Đông Tam vừa ngẩng đầu lên thì chợt nhận thấy dưới bóng cây lấp lánh nắng, một cô gái xinh đẹp đứng cách họ không xa, cười nói đầy vẻ chân thành:

-Chu Nam, Tam Tam.

Tam Tam, gọi sao mà thân thiết thế. Cô ta cần gì phải gọi cô dịu dàng đến vậy? Cô nhướn mày, gật nhẹ cằm:

-Cô Lô, đã lâu không gặp.

Trong thoáng chốc, Chu Nam mặt cắt không còn hột máu.

Đây là một cuộc chiến, chiến cuộc có thể thua, nhưng không thể thua khí tiết.

Vẫn nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành đó, vẫn kiểu ăn mặc trang điểm đầy vẻ thanh nhã đó, nhưng Lô Lợi Lợi trước mắt cô không còn là Lô Lợi Lợi ngày trước. Cô ta vẫn cứ thơn thớt cười nói như không.

-Tôi về nước mấy ngày rồi, đúng lúc biết hai người ở đây nên đến thăm.

Đông Tam lãnh đạm gật đầu, không buồn góp lời. Chu Nam khẽ kéo tay cô một cái, cô mới miễn cưỡng lên tiếng.

-Cô Lô về nước khi nào? Lần này định ở lại bao lâu?

-Cứ gọi tôi là Lợi Lợi, chúng ta cũng coi như là bạn bè mà. – Cô ta cười ngọt ngào sửa lại lời Tam Tam – Nhưng lần này có khi tôi về hẳn, đi đâu cũng không bằng ở nhà mà.

Bạn bè? Nếu cáo và gà ở cùng với nhau thì may ra cô ta mới là bạn của cô, Đông Tam cố giữ vẻ mặt tươi tỉnh, kết thúc cuộc chạm trán bất đắc dĩ bằng một câu xã giao:

-Nếu cô còn ở đây lâu thì lúc khác gặp nhau, tôi đang định đi dạo phố với ông xã, xin lỗi nhé.

-Không sao, tôi cũng đang muốn mua ít đồ dùng, hay là cùng đi luôn.

-Ai muốn đi cùng chị chứ! – Đông Tam cuối cùng không nhịn được bèn nổi cáu.

Chu Nam nhanh tay kéo cô lúc này đang đờ đờ sát khí và ôm vào lòng, vẻ mặt lạnh lùng, lên tiếng:

-Xin lỗi, hôm nay không tiện, tôi phải đưa bà xã đi mua nhẫn cưới. Sau này có cơ hội sẽ gặp lại. Tạm biệt.

Cô gái trong lòng anh phút chốc đứng thẳng lên, dù không nhìn vào mắt cô nhưng anh biết cô rất cần anh lúc này. Họ im lặng, xoay người bỏ đi. Lợi Lợi ở phía sau bỗng bật cười khô khan:

-Định kết hôn à? Vậy thì nhất định phải mời tôi uống rượu mừng đấy nhé. Dù sao tôi cũng là bà mối mà, hơ hơ...

Hai người không ai quay đầu lại. Họ đều không đủ dũng khí để đối diện với khuôn mặt đó. Đi một đoạn xa rồi, Đông Tam mới thúc nhẹ vào eo Chu Nam:

-Này, có thể bỏ tay ra rồi đấy. Em về đây, anh làm việc tốt nhé, chiều em sẽ đãi anh món cá chua ngọt!

Chu Nam không mấy may để ý đến lời cô nói, cứ thế kéo cô đi. Đông Tam không hiểu anh làm sao, xị mặt ra giận dữ.

-Anh làm gì thế, trúng tà rồi à? Gặp lại người cũ sốc quá không tính lại được hay sao? Anh yên tâm, em không ngăn cản anh đâu, anh thích làm gì cứ việc làm...

-Yên lặng. – Chu Nam bịt miệng cô lại – Chúng mình đi chọn nhẫn, em không đi thì ai chọn?

-Ai đồng ý đi chọn nhẫn với anh?

Đông Tam cố hết sức vùng vẫy thoát khỏi bàn tay cứng như đá của anh, còn Chu Nam thì mồm môi mồm lợi giữ chặt tay Đông Tam và kéo cô đi.

-Vừa mới rồi ngoan ngoãn đi cùng, giờ lại hối hận à? – Anh cười mím chi, đôi mắt nheo lại nhìn cô đầy gian xảo – Quá muộn rồi, bạn Tam Tam ạ.

Lôi lôi kéo kéo mãi rồi cũng đến được cửa hàng trang sức, đến lúc này Chu Nam mới thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn gương mặt hăm hực của Đông Tam, cười toe toét. Sau một hồi đặt lên đặt xuống hàng chục hộp nhẫn trong cửa hàng mà vẫn không có cái nào vừa vặn với ngón tay tròn trịa của Đông Tam, anh chọn lấy một chiếc nhẫn dành cho nam giới thử đeo cho cô thì lại hóa vừa vặn. Chu Nam ngẩng ngửa rồi gật đầu:

-Chiếc này hợp với em, lấy cái này đi.

Đông Tam xòe tay ra, nheo mắt ngẩng ngửa một lát rồi thu tay lại, bĩu môi rút chiếc nhẫn ra:

-Thôi lắm, em biết thực lòng anh chẳng muốn mua cho em đâu. Anh làm thế chỉ để yên chuyện thôi.

Cô nhân viên bán hàng mỉm cười, ngọt ngào chào mời:

-Chị yên tâm, kiểu nhẫn này có thể dùng cho cả nam và nữ. Hơn nữa chúng em đang có chương trình khuyến mại, mừng 1 tháng 5 kết thúc rồi. Bây giờ mua là đúng thời điểm nhất đấy ạ.

Sắc mặt Chu Nam vẫn thản nhiên như không, kéo cô ngồi xuống:

-Đừng gây chuyện nữa, vậy em tự chọn đi, chọn xong để đại gia đây trả tiền.

Đông Tam cảm thấy cơn giận cứ thế ngùn ngụt bốc lên đầu.

-Ai gây chuyện với anh? Ai gây chuyện? Anh nhiều tiền lắm phải không? Huênh hoang gì chứ, tôi biết tôi nghèo khổ nên dựa dẫm vào anh. Tôi đã nói tôi không học cái cao học vô bổ kia, nhưng anh cứ bắt tôi phải học, anh tưởng tôi vui khi ăn nhờ ở đậu nhà anh lắm sao?

Cô đứng phắt dậy, rồi thấy như vẫn chưa hả giận lại nói tiếp:

-Đừng có nhìn tôi với bộ mặt ngây thơ vô tội đó, tôi biết trong lòng anh vẫn còn thương nhớ cô ta nhiều lắm. Thích thì đi mà tìm cô ta, đi mà tìm...

Mặt Chu Nam bỗng thuôn ra, tím tái vì tức giận. Anh hằm hằm kéo cô ra cửa, còn Đông Tam thì vẫn đang trong cơn nóng giận, vừa giẫy giụa vừa gào thét âm ỉ ngoài đường.

-Bạn bè gì chứ, có mà tình cũ không rũ cũng tới thì có. Anh yên tâm, hồi đó đúng là tôi cướp người yêu của cô ta, nhưng tôi không nhỏ nhen đến mức không cho hai người gặp nhau đâu. Anh thích đi gặp cô ta thì cứ tùy ý, tôi không ngăn cản gì cả...

Mặc cho cô nổi cơn tam bành, Chu Nam cứ thế lầm lũi bước đi. Đông Tam đột nhiên thấy hoảng, ở trong tình thế này thì đi cũng dở mà ở cũng không xong. Cô thấy hơi bức, anh đang tâm để cô đứng chờ vợ cháo vào một mình ngoài đường mà đi ư? Sau vài giây lưỡng lự, Đông Tam chạy đến nắm lấy khuỷu tay Chu Nam, lớn tiếng chất vấn:

-Anh đi đâu vậy?

Ánh mắt lạnh lùng của anh xoáy sâu vào cô rồi gằng giọng nói.

-Đến công ty, còn việc gì nữa không?

Trong thoáng chốc, cổ họng Đông Tam nghẹn đắng, cô sượng sùng đứng lại, trân trân nhìn theo bóng dáng Chu Nam đang dần một xa. Nhớ lại năm đó, chỉ vì cô tiểu thư Lợi Lợi quá kiêu ngạo nên cô mới có cơ hội quyến rũ Chu Nam. Lần này, cô ta lại tự hạ thấp mình đến tìm gặp họ, nhất định là đang lên kế hoạch lấy lại những gì đã mất.

Mọi người xung quanh thấy kịch hay đã hết thì cũng dần dần tản ra. Đông Tam đứng trơ giữa đường, tóc tai rối bù, mặt mũi nhếch nhác. Nếu bộ dạng này mà bị Lợi Lợi bắt gặp, chẳng phải sẽ làm trò cười cho cô ta ư?

Cô vừa rảo bước về nhà vừa lầm bầm nguyên rửa bản thân mới sáng ngày ra toàn gặp những chuyện không đâu, vừa bước chân vào sân khu chung cư đã có người gọi tên cô. Cô quay đầu lại nhìn, hóa ra là Lô Lợi Lợi đang ló đầu ra từ trong chiếc BMW màu hồng.

-Chúng ta đi uống cà phê nói chuyện chút nhé.

Không có Chu Nam ở đây, cơn giận của Đông Tam cứ thế bùng lên không chút ngại ngùng. Cô hằm hằm trả lời:

-Tôi không thích uống cà phê. Mà dù có thì cũng không bao giờ đi uống với loại người như chị.

Lợi Lợi vẫn thản nhiên trưng ra nụ cười xinh đẹp, ngọt ngào đáp trả:

-Khó khăn lắm mới gặp được nhau, chắc chắn sẽ có nhiều điều để nói. Tam Tam không thích uống cà phê thì chúng ta có thể uống thứ khác cũng được mà – Ngừng một chút, cô ta lại cười – tôi mời, tùy Tam Tam chọn.

Đông Tam lạnh nhạt nhìn thẳng vào khuôn mặt kiêu diễm mà cô không bao giờ muốn gặp lại, thẳng thừng từ chối:

-Tôi đang rất bận, mà dù không bận thì tôi cũng không muốn cùng cô ôn lại chuyện cũ.

Lợi Lợi lúc này mới thu lại nụ cười cố hữu trên môi, ánh mắt đột nhiên trở nên buồn bã, trĩu nặng tâm tư:

-Ngày xưa Tam Tam gọi tôi là chị thân thiết lắm cơ mà, sao bây giờ lại trở mặt nhanh như vậy, lẽ nào không thể làm bạn được hay sao? Ở thành phố này, tôi chỉ quen mỗi Tam Tam và Chu Nam thôi.

Vừa nghe Lợi Lợi nhắc đến Chu Nam, Đông Tam không đứng yên được nữa, cô quay đầu đi thẳng vào dãy hành lang tòa nhà. Đi được hai bước, dường như nhớ ra điều gì, cô ngoái đầu lại nói thêm một câu:

-Đừng tưởng tôi không biết cô định giở trò gì nhé. Năm ấy tôi đã thắng cô thì bây giờ cũng sẽ vậy thôi.

Cô không để ý đến sắc mặt của Lợi Lợi mà lấy hết dũng khí leo thẳng một mạch lên cầu thang. Tòa nhà họ ở tuy không đến mức cũ nát nhưng cũng dần nhuộm màu thời gian, các dịch vụ tiện ích cũng dần khăn gói ra đi, thế nên nơi này đơn thuần chỉ là một chốn ngả lưng sau một ngày làm việc mệt nhọc. Khi họ đến thuê căn phòng này, ông chủ nhà cứ đứng dựa cửa kể lể những chuyện ngày xưa, cảm khái những năm tháng vinh quang của tòa nhà này. Chẳng mấy chốc, họ cũng đã ở đây được 2 năm, hồi đầu Đông Tam còn không dám đi một mình trong dãy hành lang âm u ẩm ướt, nhưng vì tiền thuê rẻ nên họ ở cho đến tận bây giờ.

Đối với một cô gái phóng khoáng như Đông Tam, cuộc sống như thế thật không thể tưởng tượng được, ngọt ngào bức bối. Nhưng biết làm thế nào được? Chính cô đã chọn con đường này, nên cô chỉ có thể giữ vững tinh thần cúi đầu mà sống tiếp thôi.

Khi sắp lên đến tầng trên cùng, Đông Tam nghe thấy tiếng động cơ rì rì khởi động. Từ cánh cửa sổ nhỏ ở hành lang bị tán cây rậm rạp che khuất, cô thần thờ nhìn xuống sân cho đến khi chiếc xe BMW lướt đi như một tia chớp dưới ánh nắng chói chang mới quay người bước tiếp.

Nếu năm đó Chu Nam không chọn cô thì bây giờ người lái chiếc BMW đó chắc sẽ là anh. Và biết đâu họ sẽ thương cảm nhìn cô sống lủi thủi trong căn phòng tối tăm ẩm thấp, nhìn cô dần dần mục nát như một đám rêu mốc xấu xí dưới chân tường. Lúc ấy, Chu Nam có thương cô đến rớt nước mắt đi chăng nữa thì anh cũng sẽ không thể vì cô mà rời bỏ cuộc sống vương giả, dù cho nó có vô vị nhạt nhẽo đến đâu. Có Lợi Lợi, anh sẽ không phải vất vả bươn chải kiếm sống, gương mặt tuấn tú của anh sẽ không còn phủ một màn sương đầm chiêu mờ mịt. Chỉ vì một chút bất cẩn ban đầu, cuộc sống của anh đã ngoặt khỏi quỹ đạo rộng lớn tươi sáng để bắt đầu một con đường đầy khó khăn.

Trừ tình yêu, Lợi Lợi sẽ đem đến cho Chu Nam một cuộc sống tốt đẹp hơn rất nhiều. Không không, ai nói tình cảm mà Lợi Lợi dành cho Chu Nam ít hơn cô?

Đông Tam cầm đầu chạy đến trước cửa phòng. Cô định vặn tay cầm của cánh cửa thì bỗng nhiên “két”, cánh cửa bật mở. Dãy hành lang yên tĩnh càng làm rõ hơn tiếng trống ngực thành thịch, ánh nắng bên ngoài ban công trải khắp mặt sàn. Đông Tam thần thờ nhìn căn phòng ngổn ngang đồ đạc.

Trong cái buổi sáng xảy ra toàn chuyện điên rồ này, họ lại còn bị trộm viếng thăm.

Mặt mày Đông Tam ủ ê hết sức.

Lúc sáng cô xuống nhà tiền Chu Nam nên chỉ tiện tay khép cửa lại, nào ngờ vừa chạm mặt Lợi Lợi cô đã quên bằng mất chuyện đó, đúng là giận quá mất khôn. Lúc nhỏ nhà cô cũng từng bị trộm khoắng mất mấy trăm đồng, số tiền ấy và thời đó không phải là nhỏ, nhất là đối với một gia đình đông miệng ăn như nhà cô. Mẹ cô nằm vật trên chiếc hòm đã bị lật tung, khóc lóc ầm ĩ, còn bố thì lăm lăm cây roi mây tra hỏi ba đứa con. Ông không tin là có người táo tợn dám vào nhà ông lấy đồ giữa ban ngày ban mặt hoặc là nói cách khác là ông không tìm được thủ phạm nên đành phải trút giận lên ba chị em cô. Đông Tam không thể quên tiếng kêu gào thảm thiết của chị em cô vang khắp cả thôn, nhưng đó chỉ là một trong vô số các trận đòn mà chị em cô phải hứng chịu ngày ấy.

Cô kiểm tra lại đồ đạc trong nhà. Máy tính xách tay, thẻ ngân hàng và mấy nghìn tệ tiền mặt đều đã bốc hơi. Đây là những tài sản lớn, còn những thứ lặt vặt thì có kiểm tra cũng chẳng nhớ ra.

Đông Tam vội gọi điện đến ngân hàng để nhờ họ khóa tài khoản, sau đó vừa lăm bằm chửi rửa tên trộm khốn kiếp vừa dọn dẹp lại căn phòng. Những thứ bị mất cũng không có giá trị quá lớn, báo cảnh sát cũng không có ích gì. Chỉ có chiếc máy tính xách tay là thứ cô tiếc nhất, chẳng phải do tiếc tiền mà là vì bên trong có rất nhiều tài liệu quan trọng về luận án của cô. Dọn dẹp tạm ổn, Đông Tam ngồi chờ đợi rất lâu dưới ánh nắng cho đến tận khi da bỏng rát mới định thần lại.

Có cần phải gọi cho Chu Nam không? Ý nghĩ ấy vụt hiện lên trong đầu Đông Tam. Cô móc điện thoại ra, nhưng rồi cuộc gọi lại gọi cho Chu Cẩm Thời. Tài liệu của cô mất hết rồi mà bài của thầy thì đang cần gấp, dù có dị ứng anh ta cỡ nào thì vẫn phải cố lấy cho được cái bằng tốt nghiệp.

Nghe cô kể xong mọi chuyện, Chu Cẩm Thời không nói gì nhiều mà chỉ bảo cô đợi một chút anh ta sẽ đem tài liệu đến. Đông Tam chỉ đường cho anh ta rồi xuống đường tìm thợ đến thay lại khóa. Chờ mãi vẫn chưa thấy Chu Cẩm Thời đến, cô liền nhắn cho Chu Nam một cái tin: Nhà thay khóa, khi nào về gọi cho em.

Gửi đi một lúc lâu, Chu Nam mới trả lời bằng một cái tin nhắn không thể ngắn gọn hơn: ừ.

Anh còn chẳng buồn hỏi cô vì sao lại phải thay khóa.

Đông Tam thấy vô cùng mệt mỏi, cô tìm một vệ đường khá sạch rồi ngồi phịch xuống và ngủ thiếp đi lúc nào không hay, cây hòe sau lưng nở từng chùm hoa trắng muốt, ngan ngát tỏa hương khắp một vùng.

Hai năm trước, khi họ mới yêu nhau, có một buổi tối trời mưa tầm tã, cô bị kẹt lại trong tòa nhà heo hút vắng tanh, bốn bề không một bóng người, chỉ có tiếng mưa buồn bã rơi trên mái nhà và ánh đèn trầm đục cũng tịch mịch như thế. Khi đó cô thực sự không mong anh sẽ đến tìm cô, nhưng khi nhìn thấy chiếc ô và bóng dáng quen thuộc vội vã đi đến, Đông Tam đã không thể ngăn những giọt nước mắt hiếm hoi của mình. Cô hỏi anh, mưa to thế này, sao anh còn ra ngoài tìm em? Anh vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối tung cho cô, mỉm cười nói, ngốc ạ, vì anh là thần hộ mệnh của em mà.

Khi mới yêu nhau, cô chưa từng nghĩ mình sẽ được nhiều như vậy. Từng chút từng chút, tình yêu của anh đã nuông chiều cô thành hư mất rồi. Trong lúc đang mơ màng thì có người lay cô dậy. Đông Tam ngơ ngác dụi mắt cho tỉnh ngủ, phải mất một lúc khá lâu cô mới nhìn rõ người bên cạnh là ai. Chu Cẩm Thời mang về mặt bắt đấm dĩ dựa người vào mũi chiếc SUV công kênh, cái bóng khổng lồ của anh ta trùm lên thân hình nhỏ bé, gầy gò của Đông Tam khiến cô cảm thấy mọi thứ đều không chân thực.

-Thế này mà cũng ngủ được à? – Giọng Chu Cẩm Thời đầy vẻ khâm phục pha chút giễu cợt cô bạn học khó tính. Cách chỗ cô chưa đến hai mét là con đường cái đông đúc với đủ các thể loại âm thanh ồn ào náo nhiệt, tiếng rao hàng của người bán hoa quả, tiếng mắng vợ chửi con xoe xoe từ trên các ban công vọng xuống cùng với tiếng còi xe inh ỏi của chiếc ô tô đang bị mấy đứa trẻ vô ý chặn đầu, đây là chưa kể đến cái nắng gay gắt của buổi trưa hè cộng hưởng với đám bụi mù mịt bao phủ khắp nơi, sao Đông Tam có thể ngủ một cách ung dung như vậy?

Đông Tam thở dài, lúc dợm đứng dậy cái chân trái tê rần rần làm cô nhăn nhó khổ sở mất mấy phút nhưng vẫn không quên hắt hàm hỏi anh:

-Có mang đến không?

Điện bộ ngang ngược y như một tay anh chị cỡ lớn.

Chu Cẩm Thời quay người vào trong xe lục lọi một lúc rồi đưa cô cái laptop của mình.

-Tất cả tài liệu đều lưu trong ổ D, tôi đã giữ một bản, cô cứ cầm lấy mà dùng, bao giờ xong thì trả lại tôi...tôi không muốn làm một mình đâu.

Đông Tam đang định nói gì đó thì Chu Cẩm Thời vội vàng bồi thêm một câu nữa.

-Tôi còn mấy cái máy tính ở nhà nên cô cứ cầm lấy cái laptop của tôi đi, không vấn đề gì đâu.

Nghĩ đi nghĩ lại một lúc rồi Đông Tam cũng tặc lưỡi nhận cái laptop của Chu Cẩm Thời, phòng thí nghiệm cũng có máy tính nhưng chẳng có mấy lúc cô ở đó, với lại bây giờ tình hình tài chính của cô cũng không lấy gì làm dư dả cho lắm. Bình thường cô và Chu Cẩm Thời lúc nào cũng như nước với lửa, thế mà hôm nay anh ta đột nhiên lại nhã nhặn với cô, khiến cô nhất thời chẳng biết phải nói gì, chỉ cố cảm ơn một câu khách sáo.

-Vậy khi nào dùng xong tôi sẽ trả anh ngay. Tôi nghe nói anh rất quý chị Liêu, để hôm nào tôi giúp anh hẹn chị ấy nhé.

Chu Cẩm Thời khóc dở mếu dở nói:

-Với chị Liêu thì tôi tự biết phải làm thế nào, cô đừng làm loạn thêm nữa là tôi đã cảm ơn lắm rồi.

Đông Tam bĩu môi, cổ vót vát chữa ngượng:

-Tôi thân với chị Liêu lắm đấy...

Đông Tam chợt nhớ ra ngày xưa chị Liêu cũng có thời mê đắm Chu Nam. Thật không thể tin được, bao nhiêu cô gái xinh đẹp rực rỡ như thế vây xung quanh vậy mà cuối cùng Chu Nam lại rơi vào tay một con vịt xấu xí như cô.

Chu Cẩm Thời không có ý định đôi co với cô bạn nhím có kiểu tư duy kỳ lạ này, anh vào xe rồi sực nhớ ra điều gì đó và quay đầu lại nháy mắt với cô.

-Chả mấy khi rảnh rỗi, hay là cô đi hóng gió với tôi?

Đông Tam lập tức cảnh giác với lời mời bất thường của gã đàn ông tự-dưng-tử-tế này, cô lùi lại mấy bước rồi trả lời chóng vánh.

-Tôi bị say xe.

Dưới ánh nắng chói chang, thứ đồ chơi khổng lồ đậu lừng lững dưới tán cây kia nhìn qua thì cứ tưởng là ngoạn ngoạn, nhưng chỉ cần một cú gạt tay khởi động là nó lập tức biến thành con quái vật tốc độ trên đường phố. Cô nói đúng sự thật. Cô bị say xe. Chu Cẩm Thời thò đầu ra ngoài cửa xe nhìn về cảnh giác và sắc mặt trắng bệch của cô bèn khẽ gạt đầu với cô.

-Vậy tôi đi đây, hôm khác gặp nhé.

Nhìn chiếc xe kênh càng lao ra khỏi cánh cổng của khu nhà, hòa vào dòng người cuộn cuộn trên phố, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Quả là cô với anh ta thường xuyên gây sự với nhau nhưng nghĩ kỹ lại thì hình như anh luôn giữ khoảng cách với cô, không biết cái sự tình oan gia của hai người có phải là do cô thần hồn nát thần tính tự nghĩ ra không nữa.

Đông Tam phải tốn kha khá công sức mới tìm được cái đồng tư liệu mà Chu Cẩm Thời nhét trong ổ D. Anh ta lập rất nhiều file dữ liệu với đủ các thể loại ký hiệu lung tung nhưng Đông Tam không thích thú gì cái trò xem trộm đời tư cá nhân của người khác nên giữa vô số những cái tên file kỳ quặc, cô phải cố đoán cái nào mới là tài liệu mình cần. Nhưng đúng là càng tránh càng dễ rơi vào hố, rốt cuộc cô vẫn bấm nhầm vào một file mang tên Redbull với đủ các thứ ba lam nham của anh ta, thật đúng là “đường mòn quanh co vào chốn tịch mịch.”[1]

[1]Một câu trong bài “Đề phá sơn tự hậu thiên viện” của nhà thơ Thường Kiến đời Đường.

Đang lơ mơ tìm tài liệu thì điện thoại của cô nhấp nháy tín hiệu có cuộc gọi đến. Là chị hai Thẩm Mãn Hạ. Mãn Hạ cứ úp úp mở mở mãi đến khi ngay cả Đông Tam cũng nghe rõ tiếng cầu nhàu trong điện thoại thì chị cô mới bắt đầu nói thẳng:

-Em ba à, bố nói lâu lắm rồi em chưa gửi tiền về, ông nói chai rượu của ông sắp mốc rồi.

Những lời này chắc hẳn đã được chị cô xử lý nên trôi chảy dễ nghe hơn rất nhiều so với nguyên bản, thậm chí còn có phần uyển chuyển như văn thơ. Từ nhỏ, Đông Tam chỉ nghe lời mỗi Mãn Hạ, tất nhiên ý nghĩa của việc nghe lời này chỉ giới hạn khi hai bên có thể bình tĩnh ôn hòa nói vài câu với nhau mà thôi.

Đông Tam ậm ừ cho qua chuyện:

-Dạo này em bận quá nên không để ý, khi nào rỗi em sẽ đi gửi.

Cô định gác máy thì đầu dây bên kia Mãn Hạ hạ giọng nói thêm:

-Em ba, bố còn nói ông định đi tìm Chu Nam tính sổ, bắt cậu ta trả tiền nuôi dưỡng em bao nhiêu năm nay. Bố nói để nuôi em, ông suýt chút nữa phải bán cả nhà đi đấy.

Vừa nghe những lời cạm tình cạm nghĩa ấy, sự chán chường mệt mỏi của Đông Tam đã bị thiêu rụi bởi cơn tức giận. Khốn kiếp, không biết bố cô lại nghe lời xúi giục của ai mà càng lúc càng trở nên trái tính trái nết. Cô nhếch mép cười khan một tiếng rồi gằng giọng trả lời:

-Chị hai, em nhờ chị chuyển lời cho bố, đã như vậy thì một xu em cũng không đưa. Bảo bố có chuyện gì thì đến tìm em, nếu còn tìm Chu Nam nữa thì ông ta đừng hòng mong nhận được gì.

Cô giận dữ gác điện thoại. Ông ta đúng là một con quỷ hút máu, một người bố ác độc vô nhân tính. Có lúc cô thật sự mong mình chui ra từ kẽ đá, nếu được như vậy có lẽ cô sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

Chu Nam về lúc đã là nửa đêm. Đông Tam dậy mở cửa và đón nhận cái ôm thật chặt từ cơ thể lạnh giá của anh. Anh hôn nhẹ lên trán cô, nói:

-Tam Tam, anh về rồi đây.

Đã lâu lắm rồi cô mới lại được nghe anh dịu dàng gọi tên cô như vậy. Hai tiếng Tam Tam khàn khàn mà dịu dàng, mang theo sự ấm áp đam mê của buổi đêm hè, và dường như tất cả những điều không vui trong ngày đều bị tiếng gọi thân thương này xua tan đi hết. Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, bối rối giục:

-Mau tắm rồi đi ngủ đi anh.

Trong lúc Chu Nam vào nhà tắm, cô đã thay xong áo ngủ nằm trên giường, mắt khép hờ giả vờ ngủ. Đang lúc mơ màng, thì Chu Nam nhẹ nhàng vòng tay kéo cô vào lòng, một tay khác vuốt nhẹ tóc cô, thở thật khẽ.

Thế rồi cô ngủ thiếp đi. Trong mơ, cô thấy một vùng vàng rực trải dài khắp các sườn đồi như được phủ đầy nắng, đó là Vụ Nguyên yêu thương. Giữa cánh đồng hoa cải rực rỡ, họ nắm tay nhau thật chặt, ở đó không có dứa cà mắm muối, không có tranh cãi, không có khó khăn trắc trở. Đó là giấc mơ hạnh phúc của cô.

Thấm Đông Tam khẽ nhú mày rồi từ từ mở mắt, ngoài cửa sổ, trời đã tang tảng sáng, hơi lạnh từ chiếc gối bên cạnh khiến cô hơi rùng mình, cô khẽ nhồm người dậy tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của mình. Người đàn ông từng rất tự tin, đỉnh đặc ấy giờ đang bồn chồn đốt thuốc ở ban công, dường như gánh nặng vô hình đang đè trĩu đôi vai anh và để lại trong ánh mắt anh một nỗi khắc khoải kỳ lạ. Hai năm bên anh, chưa bao giờ cô thấy anh xa lạ như vậy, dường như khoảng cách giữa hai người đang ngày càng lớn hơn, cũng không biết là tại ai, số phận thật trêu ngươi!

3. Chương 03

Khi Đông Tam quyết định rời khỏi chiếc giường ấm áp thì mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, cả căn phòng chìm ngập trong yên tĩnh, chỉ có ánh nắng hiền hòa rơi rớt trên sàn nhà. Cô ngồi ngậy ra, cố đoán xem Chu Nam đã đi đâu. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng trái tim cô như bị bóp nghẹt.

Đầu nặng trịch trịch, Đông Tam rời khỏi chiếc giường ấm áp. Lúc đi ngang qua nhà bếp, người đàn ông ban nãy bị cô nghi ngờ đang đeo tạp dề đứng bên bếp, khuôn mặt không đeo kính đượm vẻ mệt mỏi. Ngẩn đầu nhìn thấy cô đang đứng ngẩn ra trước cửa, anh liền cười:

-Đi rửa mặt rồi chuẩn bị ăn sáng nào.

Đông Tam cứ thế đẩy cửa tiến thẳng đến gần Chu Nam, vòng tay ôm lấy anh từ phía sau, cả năm cả tháng ngồi lì bên máy tính khiến cho vòng eo của anh trở nên tròn trịa hơn. Cô giúi mặt vào lưng anh, thấy sống mũi hơi cay cay. Cô muốn kể cho anh câu chuyện đang đè chặt trong lòng, muốn nói với anh về những cơn ác mộng mỗi khi anh vắng nhà, nhưng Chu Nam đã quay người lại, tay vẫn còn đang cầm cái xẻng lật thức ăn, đối mắt ánh lên tia cười pha chút bối rối.

-Ăn cơm thôi, mèo lười.

Đúng là Đông Tam lười thật. Khi họ bắt đầu dọn về ở chung, cô lười đến mức Chu Nam không thể tưởng tượng sao trên đời lại có một người phụ nữ vừa vụng vừa lười như cô. Quần áo bẩn giăng khắp nhà cho đến khi không có bộ cánh nào để mặc nữa cô mới miễn cưỡng nhồi nhét vào máy giặt. Đông Tam chưa từng nghĩ đến chuyện phải lo lắng chăm chút cho chồng con, ngày nào cô cũng chỉ biết nằm khểnh ra chơi. Có hôm Chu Nam đi làm về, mệt quá bất đắc dĩ phải nhờ cô:

-Tam Tam, anh mệt quá rồi, em có thể nấu cho anh bát cháo không?

Chỉ một bát cháo con cũng đủ khiến cho Đông Tam thất điên bát đảo, khổ phải nói, căn bếp nhỏ của hai người ngổn ngang như bãi chiến trường thu nhỏ mà bát cháo trên tay cô cũng không nên hồn nên vĩa gì cả. Phải mất một thời gian dài, Đông Tam mới quen dần với việc bếp núc trong nhà. Có lần ngồi ngẫm nghĩ nhớ đến lời mẹ dạy đường đến trái tim người đàn ông đi qua dạ dày của anh ta, thế là ngay hôm sau cô tha về một đồng sách dạy nấu ăn ở quầy bán sách ven đường, rồi lùng sục đủ các loại nguyên vật liệu như trong sách yêu cầu rồi chất núi lớn núi nhỏ trong bếp. Hôm đấy, như thường lệ, Chu Nam vừa về nhà đã xắn tay áo vào bếp làm cơm, nhưng Đông Tam nhất định đẩy anh ra khỏi bếp, ép anh ngồi xem kênh thể thao yêu thích trong khi chờ cô trở tài rồi cứ thế một mình cô vừa tra công thức vừa loay hoay nấu nấu nướng nướng.

Đáng tiếc phạm những loại sách vở vẫn bán ven đường thì chẳng có công thức nào ra hồn cả, cô vụng về đổ nguyên liệu vào nồi một cách vô tội vạ rồi ung dung ngồi đợi, mười phút sau rau xanh trong nồi vẫn nổi lên phềnh như cũ, Đông Tam vò đầu bứt tay hồi lâu mới phát hiện hóa ra cô chưa...bật bếp. Bếp bật lên rồi càng không được yên thân. Chiếc nồi ban nãy hãy còn nguội ngắt giờ lại bốc khói khét lẹt, hoảng quá Đông Tam bèn dốc ngược nửa chai dầu ăn vào, kết quả là nồi bén lửa bốc cháy phừng phừng còn dầu mỡ thì bắn tứ tung. Đau quá, Đông Tam vội vàng lùi lại làm đổ nồi niêu xoong chảo bên cạnh rơi loảng xoảng xuống đất, tiếng thét vốn bị kìm nén rất lâu cuối cùng bật lên vang dội khắp cả căn bếp.

Trong lúc đợi Chu Nam thu dọn bãi chiến trường ngổn ngang, chút hứng thú nấu ăn cuối cùng của Đông Tam tan biến như bọt xà phòng. Cô cời tạp dề thẳng tay vứt lên sô pha, tuyên bố từ nay rửa tay gác kiếm.

Cũng may Chu Nam không làm khó cô. Cho dù có lúc bận đến tối mắt tối mũi hoặc vô cùng mệt mỏi, anh vẫn cố lê thân đi nấu cơm. Đông Tam thấy như vậy, trong lòng cũng cảm thấy chẳng dễ chịu chút nào.

Không biết vì sao mà bà mẹ Chu Nam ở mãi tận Thượng Hải xa tít tắp mù khơi lại biết được chuyện này. Bà lập tức kêu trời kêu đất, luôn miệng nói con trai mình từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng như bảo bối trong nhà, mười đầu ngón tay chưa bao giờ dính nước rửa bát làm sao mà phải chịu vất vả, giầy vò như thế. Thế là bà lập tức lên tàu đi thăm con trai cùng một đồng thức ăn từ Thượng Hải đến, nào là thịt muối, măng khô, cá khô... Lúc nhìn thấy bà xách theo túi đồ linh kinh như thế xuất hiện trước cửa nhà mình, đúng là Đông Tam toát cả mồ hôi hột.

Nhưng mẹ Chu Nam từ đầu đến cuối luôn mặt nặng mày nhẹ với Đông Tam. Cũng chẳng trách được, bà vốn sẵn ác cảm với việc chia rẽ tình yêu của Đông Tam. Một cô gái con nhà tử tế, thì ai làm những chuyện như thế này? Nhưng bà cũng chẳng còn cách nào khác, vì con trai bà vẫn cứ một mực kiên trì cho rằng đó mới là tình yêu thực sự của anh, vì thương con trai nên bà cũng đành phải bất đắc dĩ thừa nhận sự tồn tại của Đông Tam. Nhưng bây giờ biết cô không những cả ngày chỉ biết rong chơi không để ý đến nhà cửa tí nào, mà ngay cả đến con trai bà cũng không buồn chăm sóc thì bà thật sự tức giận. Đàn bà như thế mà cô ta vẫn còn mặt mũi ở đây mà cười nói như thường với bà sao?

Căn nhà mà Chu Nam và Đông Tam thuê khá nhỏ, hơn nữa phòng khách lại thông với phòng ngủ, ngăn với nhau bằng một chiếc tủ chỉ vừa đủ để kê một chiếc giường đôi. Bây giờ bà đến, họ đành phải chia nhau người ngủ sofa, người ngủ trên sàn. Điều khiến Đông Tam bức bối là có hôm nửa đêm bà lọ mọ dậy đắp chăn cho Chu Nam mà không thèm liếc cô lấy một cái hoặc có nhiều lúc bà cứ nằng nặc bắt Chu Nam lên ngủ ở chiếc giường rộng lớn thoải mái còn cô thì không thèm đoái hoài gì đến. Cứ mỗi sáng nhìn thấy bức tranh mẹ hiền con thảo ấy là cô lại giận điên cả người. Bọn họ không thèm đếm xỉa gì đến sự hiện diện của cô. Khi đó cô luôn cho rằng, chỉ cần bản thân nỗ lực phấn đấu thì tất cả thiên hạ đều là của mình, bây giờ bà già khó tính này cố tình khiêu chiến như thế, cô sao có thể đứng yên được.

Những lúc như thế này, bạn thân có vai trò rất quan trọng. Phàm việc liên quan đến mẹ có tâm sự với Chu Nam cũng bằng thừa, chắc chắn anh sẽ không giúp được gì cho cô ngoài mấy câu an ủi cho qua chuyện, lúc nào anh cũng khuyên cô nên nghĩ thoáng một chút, vì dù sao chẳng nữa bà ấy cũng là mẹ anh. Cách giải quyết nước đôi này rõ ràng không đem lại hiệu quả gì mấy bởi nó không thể xóa bỏ nỗi ám ức trong lòng Đông Tam. Cho nên đến ngày thứ tư kể từ khi mẹ anh “giá lâm” đến căn nhà của hai người thì cô không còn nhịn nổi nữa. Hôm đó Chu Nam vừa đi làm, cô cũng sập cửa đi ra ngoài, gọi cho Trình Nhược San kể khổ.

Trình Nhược San tuy là người tôn thờ chủ nghĩa độc thân, bản thân chưa từng trải qua tình cảnh này bao giờ nhưng dựa vào chỉ số IQ siêu cao của mình, cô điềm nhiên kết luận:

-Cậu nhất định không được thỏa hiệp. Thỏa hiệp là tự đặt mình vào vị trí bị áp bức trong nhà. Cậu phải giành lấy Chu Nam từ trong tay bà mẹ, có như thế mới tránh được hậu họa về sau. Tin tớ đi, Tam Tam, chỉ cần kéo Chu Nam về phía mình thì bà ta có dùng thủ đoạn gì cũng phải ngả mũ trước cậu con trai cứng.

Đông Tam thấy những lời “vàng ngọc” của cô bạn mình vô cùng chí lý. Lời khuyên này quả rất hợp tình hợp lý, chỉ cần nghe mấy câu này cô đã lập tức cảm thấy mọi việc đã được giải quyết nhanh gọn. Nhất định không được thỏa hiệp, cô phải chiến đấu đến cùng.

Sau này nghĩ lại mọi chuyện thì hình như cũng vì chuyện này mà tình cảm giữa cô và Chu Nam bắt đầu rạn nứt. Cô không thể ngờ được rằng, cô có thể thắng một cô gái trẻ đẹp nhưng lại phải chịu thảm bại trong tay một bà cụ nhăn nheo. Việc đời đúng là vô thường, sự thảm bại là cái giá mà cô bắt buộc phải trả.

Tuy mất mẹ từ sớm, nhưng cô thừa hiểu sức mạnh lớn lao của tình mẫu tử, mà nói cho cùng đàn ông có thể chọn lại vợ chứ không thể chọn lại mẹ. Hạ bà già này không khó, cái khó là ở chỗ làm sao hạ gục được bà ta mà cậu quý tử của bà ta vẫn không cảm giận mình, thậm chí là còn phải đồng tình và đứng ra bênh vực mình.

Chuyện này thì dù có thông minh như Trình Nhược San cũng phải bó tay, Đông Tam đành phải tự ủ mưu một mình.

Thực ra thời gian này có thể được xem là giai đoạn tình yêu thăng hoa của hai người, lúc nào cũng dính nhau như sam. Nếu Đông Tam đủ thông minh để tránh những xung đột không đáng có, nếu mẹ của Chu Nam không xuất hiện đúng lúc này thì có thể những ngày tháng yêu thương của họ còn kéo dài hơn nữa.

Khi Đông Tam mang theo ý đồ chẳng mấy tốt đẹp về nhà thì thấy Chu Nam mặt mày nặng trĩu đứng chờ trước cửa. Nhìn thấy cô về thì vẻ mặt anh càng thêm nặng nề làm cô thót cả tim, cứ tưởng âm mưu của mình bị bại lộ.

Mẹ Chu Nam đang đứng lấp ló sau lưng con trai, vừa giận dữ nhìn cô vừa sổ ra một tràng liên thanh tiếng Thượng Hải. Đông Tam nghe không hiểu mô tê gì, nhưng cũng đoán trong ánh mắt lạnh lùng đang chiếu về mình đó có bóng dao ánh kiếm. Cô giả cảm giả điếc thay dép vào nhà, để mặc bà ta vẫn không ngừng rửa xả ngoài cửa. Nghĩ một lúc, cô quay đầu lại cố gắng nở nụ cười rồi đưa hộp Thập toàn đại bổ à Trình Nhược San gửi biếu bố mẹ cô vào tay mẹ Chu Nam.

-Bác ơi, đây là hộp thuốc con ra ngoài mua cho bác, thuốc này có tiếng lắm. Ngày nào cũng làm việc nhà chắc bác mệt lắm, thuốc này có tác dụng bồi bổ sức khỏe, bác cứ dùng thử xem thế nào.

Cả hai mẹ con Chu Nam ngẩng người nhìn cô. Chu Nam đỏ khấc đỏ cười nói:

-Em ra ngoài để mua cái này ư?

Đông Tam khẽ gật đầu.

Nét mặt mẹ Chu Nam càng lúc càng sa sầm.

Chu Nam muốn nói gì đó nhưng lại thôi, một lúc sau anh mới mệt mỏi xua tay:

-Lần sau nếu ra ngoài em nói với anh một câu. Hôm nay mẹ ra ngoài một mình, suýt chút nữa thì bị...

Hóa ra nguyên nhân của việc ầm ĩ này là vì bà già đó!

Đông Tam ra vẻ sợ hãi, hỏi dồn:

-Xảy ra chuyện gì thế ạ? Lúc em ra ngoài mẹ đang ngồi xem tivi mà, em cũng chỉ định ra ngoài một lát rồi về ngay. Có mỗi việc con con này mà cũng phải gọi anh sao? Anh dặn em là nếu không có chuyện gì cấp bách thì tốt nhất đừng quấy rầy anh khi anh đang làm việc mà. Em...

Chu Nam bực bội quay mặt bỏ đi, nhưng bà mẹ thì không dễ buông tha như thế, bà ta lại tiếp tục chỉ chiết anh bằng thứ tiếng Thượng Hải trịch thượng khó nghe của mình. Giờ thì Đông Tam không thể giữ được bình tĩnh nữa. Lành làm gạo vỡ làm muối, cô ghét nhất là loại người cố tình dùng tiếng địa phương trước mặt người khác. Đúng là vô duyên hết sức!

Chu Nam cúi kính ngất lời mẹ với vẻ mặt kiên nhẫn. Bà ta quả nhiên ngậm miệng, nhưng vẫn cố lườm cô một cái.

-Được rồi, - Chu Nam lên tiếng với nỗ lực kết thúc cuộc chiến giữa mẹ và người yêu – Lần sau em phải cẩn thận hơn. Mẹ anh không quen nơi này, lúc anh không có nhà em đừng ra ngoài để mẹ ở nhà một mình.

Đông Tam phải cố hết sức mới nén được cục tức đang ứ lên tận cổ. Cô cố ép mình mỉm cười, ngoan ngoãn trả lời:

-Sau này em sẽ chú ý hơn.

Cuộc chiến này mới chỉ là bắt đầu.

Mẹ Chu Nam không ưa gì bạn gái của Chu Nam, nhưng trong một thời gian ngắn bà chưa thể nghĩ ra kế sách gì để chia rẽ hai người nên bà đành chọn phương án hai, nâng cao khả năng nội trợ cho Đông Tam để ít nhất cô ta cũng nấu được bữa cơm tử tế cho con trai bà, rồi tính tiếp.

Kết quả nấu ăn thảm bại lần trước vẫn còn khiến cho Đông Tam rùng mình, giờ có đánh chết cô cũng không muốn vào bếp thêm lần nữa. Hơn nữa, sự xuất hiện của bà mẹ không- mời-mà-đến này cùng với tình mẫu tử bao la dành cho cậu con trai cưng khiến cho tinh thần làm vợ đảm của cô lui vào dĩ vãng. Dù sao cô cũng là người phụ nữ có học thức của thời đại mới, sao chỉ vì một gã đàn ông nào đó mà phải ép mình vào bếp chứ? Hơn nữa Chu Nam lại là người đàn ông Thượng Hải, đẹp trai, ga lăng và nấu ăn rất ngon! Vậy việc gì cô phải vất vả làm cái việc mà cô chả có tí năng khiếu nào?

Nhưng nói những lời này với mẹ Chu Nam thì chẳng khác gì nước đổ lá khoai. Được ngày cuối tuần rảnh rang thì Đông Tam lại bị lôi vào bếp, đương nhiên sự chỉ bảo khắt khe của mẹ Chu Nam cũng không cải thiện được tình hình nấu nướng dở bầm sinh của cô, món duy nhất cô làm được là món trứng rán khét lẹt để đãi cả nhà. Trong khi đó, Chu Nam thì rảnh rang ngồi vắt chân xem tivi ở phòng khách, khi bụng thức ăn ra bàn, cô cảm tức nhìn vẻ mặt khoái trá của anh.

Lúc ăn cơm, bà mẹ theo thói quen, liên tục gắp những miếng ngon nhất vào bát của Chu Nam rồi giục anh ăn nhiều vào một chút. Đông Tam nhìn thấy cảnh đấy mà lộn cả ruột. Đĩa trứng Đông Tam làm chả ai động đũa, bà ta đắc thắng lên tiếng bằng thứ giọng phổ thông trợ trợ:

-Tiểu Thẩm, cháu thử món này đi.

Thẩm Đông Tam và một miếng cơm không, không buồn nhướn mắt lên nhìn. Ai chả biết nhà bà danh gia vọng tộc, còn tôi chỉ là nông dân chân đất mắt toét? Cô đặt bát đánh cộp, hít một hơi thật sâu rồi thần nhiên lên tiếng:

-Cháu đang giảm béo, không được ăn nhiều. Chu Nam, cái đĩa trứng Anh dành cho nghiên cứu sinh mà lần trước anh tặng em đâu rồi?

Mặt bà ta thoáng sầm lại.

Đông Tam mặc kệ hai mẹ con nhà họ, đứng phắt dậy lục tung tất cả các ngăn kéo ra tìm, cố ý làm bụi bốc lên mù mịt. Chu Nam thấy khó xử quá liền nói:

-Tam Tam, lát nữa hãy tìm. Bụi thế này mẹ và anh ăn cơm thế nào được?

Đông Tam đứng dậy, lăm bằm cố ý để Chu Nam nghe thấy:

-Dạo này đồ đạc nhà mình cứ không cánh mà bay đi đâu ấy, hay là trong nhà có trộm nhỉ?

Chu Nam cười méo xẹo:

-Có kẻ nào rảnh hơi đi lấy cái đĩa tiếng Anh của em cơ chứ?

-Không phải chỉ mỗi cái đĩa, - Đông Tam xòe tay ra đếm - còn cái áo hai dây thêu tay mang từ Vân Nam về, cái lắc bạc anh tặng em, bức tranh thêu trên tường, cả cái chậu cây cảnh...

-Cái cây trong chậu lớn nhanh quá, leo cả lên tường, mẹ thấy không tốt nên vứt đi rồi. - Nét mặt bà cụ đầy vẻ bức bối - Cái nhà này vốn đã nhiều âm khí, hai đứa lại để toàn những thứ kỳ quái vớ vẩn thì làm sao mà vượng được?

Chu Nam nhìn mẹ đầy trách móc:

-Mẹ, sao mẹ lại tự ý vứt như thế? Mấy thứ đó tuy... thôi bỏ qua đi, sau này mẹ vứt cái gì đi thì phải hỏi Tam Tam trước nhé.

m lượng trong giọng nói của bà mẹ bắt đầu tăng lên chóng mặt:

-Mày có phải đứa con tao rút ruột đẻ ra không? Đồ đạc của mày thì tao không có quyền động vào à? Chỉ vì tao thương mày nên mới làm thế, giờ thì mày quay lại trách móc tao đấy phỏng? Vất vả nuôi mày ăn học đến từng này rồi để mày ăn nói bất hiếu với mẹ như thế đấy à?

Nói rồi, nước mắt bà như chực trào ra, Chu Nam hoảng quá vội làm hòa:

-Mẹ, con có nói gì đâu...Được rồi, được rồi, mẹ muốn làm gì cũng được, không thích cái nào thì mẹ cứ vứt đi, thế được chưa?

Rốt cuộc vẫn là mẹ hiểu con trai nhất. Đánh rắn phải đánh đập đầu, vừa tiết kiệm sức lực mà hiệu quả lại cao. Đông Tam đứng bên cạnh ngấm quan sát cục diện, quả nhiên mẹ Chu Nam trừng mắt nhìn cô đầy sát khí, sau đó bà quay người đi vào bếp, ở mãi không chịu ra.

Diện tích căn hộ họ thuê không lớn, bây giờ ba người ba tính cách cùng ở càng khiến cho không khí gia đình thêm nặng nề. Bà mẹ đến thăm con trai mười mấy ngày vẫn không chịu về, suốt ngày kêu ca thời tiết Bắc Kinh lạnh buốt, không phải là chốn lý tưởng để ở. Vì xót con trai đi sớm về muộn vất vả mà không được ăn một bữa cơm nóng, nên bà càng thêm ác cảm với Đông Tam. Nhưng nhắc nhở, nhiee móc kiếu gì Đông Tam cũng không hề có ý định học nấu nướng. Còn Đông Tam thì ngược lại, không phải là cô không muốn làm dâu hiền vợ thảo, nhưng với bà già quá quắt này, cô chỉ muốn là trái ý cho bỏ tức. Mà nghĩ cho cùng, bà ta có nuôi cô được ngày nào đâu, dựa vào cái gì mà bắt cô phải nhún nhường.

Bà cụ ầm ức mất mấy ngày, cuối cùng cũng tìm được cơ hội để khai chiến. Tối hôm đó, Chu Nam về nhà muộn hơn bình thường, thấy trong bếp lạnh ngắt chẳng có cơm canh như mọi ngày thì hơi bức mình. Mẹ anh đang nằm trên giường, nhìn thấy con trai về thì vội ngồi dậy đỡ lấy cặp. Chu Nam nhẹ nhàng hỏi mẹ:

-Tối nay không nấu cơm hả mẹ?

Bà chỉ chờ có thể trừng mắt lên đầy uất giận.

-Tao là mẹ mày chứ không phải vợ mày. Sao lúc nào cũng chờ mẹ nấu cơm? Mẹ hầu mày cả đời chắc?

Đông Tam ngồi yên tại chỗ, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tivi. Những lời móc mĩa ấy cô đều nghe rất rõ, bao ầm ức, tức giận trong lòng bùng phát không thể kìm lại được. Nếu bà ta chỉ là người dưng nước lã ngoài đường thì chắc cô đã không nhìn đến thế này. Đúng là quân tử sa cơ tiểu nhân đắc thế, sao chẳng có ai hiểu được nỗi đau khổ của kẻ thất thế như cô chứ?

Chu Nam an ủi mẹ vài câu cho qua chuyện, rồi quay sang cô:

-Tam Tam, anh về rồi.

Đông Tam cố giữ bình tĩnh, định bụng giả bộ như vừa thấy anh về, thì ai ngờ bà già đó đã nhanh tay ra chiêu trước:

-Con về hay chưa thì có tác dụng gì? Đã vất vả cả ngày bên ngoài rồi, về đến nhà thì cả có bát cơm nóng để mà ăn. Con trai đáng thương của tôi...

Gương mặt Đông Tam chuyển màu tím tái. Người đàn bà điêu ngoa, xấu tính kia có thật là mẹ ruột của người đàn ông nho nhã, dịu dàng của cô không? Mặt Chu Nam cũng sầm xuống, hết nhìn mẹ rồi lại quay sang nhìn Đông Tam, mãi mới nói được một câu:

-Con mệt quá rồi, con tắm rửa rồi đi ngủ đây.

Nhưng Đông Tam đã kịp níu tay anh lại, cả người cô run lên:

-Anh đợi đã, hôm nay phải nói cho rõ ràng mọi chuyện.

Bà mẹ Chu Nam không hề có ý định tránh né ánh mắt nảy lửa của cô.

-Được lắm, cô muốn nói gì thì nói đi. Nhưng tôi nói trước muốn làm người nhà họ Chu mà như thế này là không được. Cô thử nhìn lại mình xem có tỷ khả năng nào làm con dâu nhà tôi không? Cô xem cô đấy, quần áo thì lố lằng, không rách trước thì cũng hở sau, có ra dáng con nhà gia giáo không? Tôi là bề trên, vậy mà phải làm hết việc này đến việc khác còn cô thì ung dung ngồi xem tivi, thấy cũng không biết đến giúp một tay. Tôi dạy cô nấu cơm, cũng chỉ là muốn tốt cho cô, vậy mà cô còn ngấm ngấy rồi cả ngày. Rốt cuộc cô có muốn bước chân vào nhà họ Chu hay không?

Từ hôm đặt chân vào nhà họ, bà ta toàn nói giọng Thượng Hải để cố tình chọc tức cô, đến hôm nay mới lộ đuôi, rít lên một tràng dài đầu ra đuôi, quả thật là không thể xem thường bà ta. Cơn giận của Đông Tam bốc lên ngàn ngạt, không buồn để ý đến những cái nhíu mắt, lắc đầu ra hiệu giữ bình tĩnh của Chu Nam, cô cười nhạt, đáp trả:

-Chả có ai khóc lóc van xin bà đến đây để làm bề trên của tôi, khoan hãy nói đến việc tôi có lấy Chu Nam hay không, lấy hay không là chuyện của hai chúng tôi, không đến lượt bà phải lo. Tôi ăn mặc như thế nào, biết hay không biết nấu cơm cũng chẳng liên quan gì đến việc tôi bước vào cửa nhà họ Chu hay không. Hơn nữa, bà dựa vào cái gì mà nói tôi như thế? Mẹ chồng lên lớp con dâu ư? Tôi với con trai bà vẫn chưa có ràng buộc gì về pháp luật, tôi với bà cũng chẳng có dây mơ rễ má gì, bà có quyền gì mà khoa chân múa tay nói tôi thế này thế nọ?

-Tam Tam! – Chu Nam rõ ràng đang rất tức giận, mặt anh đỏ bừng lên – Em nói đủ chưa?

-Chưa! – Đông Tam bướng bỉnh trả lời, âm lượng không có dấu hiệu hạ thấp xuống. – Em nhìn mẹ anh quá nhiều rồi. Muốn tôi cúi mình hầu hạ bà chứ gì? Bà đừng có nằm mơ.

-Con ơi...con xem con đã tìm được đứa con gái như thế nào về làm vợ rồi đấy. Mà xem nó đối xử với mẹ mày thế nào đấy! Hôm nay mày phải làm rõ ẹ. Mày muốn bố mẹ mày tức chết phải không, hả? Tao...đúng là tao đã nuôi con không công bao năm nay, sao số tôi khổ thế này, cả đời thất lưng bụng nuôi thành con bất hiếu, để nó dẫn con phù thủy này về nhà chọc tức tôi, tôi đã làm nên tội tình gì cơ chứ...

Mặt Chu Nam sầm xuống, miệng mím lại không lên tiếng. Anh đứng chôn chân tại chỗ, một hồi lâu sau mới quay sang nhìn chằm chằm vào Đông Tam, nói rành rọt từng tiếng một:

-Xin lỗi mẹ tôi đi.

Giọng anh rất nhẹ, nghe như không hề có chút tình cảm nào trong đó. Nhưng đôi mắt lạnh băng của anh thì cuộn cuộn sự giận dữ, làm Đông Tam bất giác cảm thấy lạnh hết cả sống lưng. Cô nuốt nước bọt, bắt giác lùi về phía sau một bước, nhưng nhất định không lên tiếng.

Sự bướng bỉnh này rõ ràng đã làm Chu Nam nổi giận. Anh gầm lên:

-Đông Tam, xin lỗi đi!

Đây là lần đầu tiên Đông Tam nhìn thấy anh như vậy. Giống như một con sư tử đang độ cường tráng đối diện với kẻ thù không đội trời chung, sức mạnh mà nó có được chỉ còn là một luồng hơi yếu ớt. Đông Tam rùng mình ớn lạnh, mọi dũng khí lúc này biến sạch, cô thấy vô cùng hối hận nhưng chẳng biết phải mở miệng thế nào nên đành đứng đờ ra nhìn anh.

Mẹ Chu Nam đứng bên lén đưa vạt áo lên lau nước mắt, tiếng khóc của bà cũng bị tiếng quát ban nãy của con trai làm cho nín bật, nhưng cơn nức nở vẫn không kìm nén được. Bà thiếu não dựa vào tường, dáng vẻ như phải chịu đủ mọi uất ức trên đời. Đông Tam nhìn anh rồi quay sang nhìn bà mẹ. Cô muốn thanh minh nhưng cổ họng khô khốc.

-Chu Nam – Giọng cô run run, mắt rơm rớm nước, - Anh có thể tha thứ cho những điều em vừa nói không?

Dù sao chẳng nữa thì cô cũng phải đối diện với anh. Vì anh, cô có thể chịu mọi uất ức, đau khổ, thậm chí là hiểu lầm, nhục nhã, dối trá. Cô yêu anh, cam tâm tình nguyện vì anh mà lùi ranh giới chịu đựng của mình về sau hàng vạn bước. Cô có thể không cần lòng tự trọng, không cần phải có mọi thứ trên đời, nhưng cô không thể không có anh.

Vì quá sợ mất anh cô đã không hiểu một điều, một người con gái mà ngay cả lòng tự tôn của mình cũng không màng đến thì làm sao có thể tiếp tục say mê cô? Nếu muốn trách thì chỉ trách tâm nhìn của cô quá hạn hẹp, chỉ vì một phút yếu lòng mà cô đánh mất ưu thế cả một đời.

Dưới cái nhìn xoáy sâu của Chu Nam, cô chầm chậm đến trước mặt bà mẹ vẫn đang tựa tường từ nãy đến giờ, cúi đầu xuống, một giọt nước mắt lăn nhanh trên má, rơi xuống sàn nhà:

-Cháu xin lỗi, xin bác tha lỗi cho những lời lẽ hỗn xược của cháu.

Chuyện trôi qua đã lâu và Đông Tam cũng không muốn nhớ lại nữa. Cuộc sống là một quá trình không ngừng thỏa hiệp với chính bản thân mình, ví dụ như cô, chẳng phải bây giờ cũng đã biết nấu cơm, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa sao?

Cô không có đủ sức mạnh để vượt qua bản thân, nên phải thỏa hiệp với chính mình.

Thỏa hiệp sẽ luôn phải trả giá. Cô có thể giữ được Chu Nam bên mình, nhưng khoảng thời gian hạnh phúc trước kia đã một đi không trở lại.

Đông Tam đoán chắc Lợi Lợi sẽ liên lạc với Chu Nam, nhưng không ngờ chuyện đó lại đến nhanh như vậy.

Một buổi tối, Chu Nam gấp gáp gọi điện cho cô, ấp úng mãi không nói rõ chuyện. Trong điện thoại, anh nói hơi nhanh như đã cân nhắc từ trước:

4. Chương 04

-Tam Tam, Lợi Lợi muốn mời chúng mình ăn cơm. Sáu giờ ở nhà hàng Tiêu Giang Nam nhé. Em chuẩn bị rồi đến công ty, chúng ta cùng đi.

Đông Tam nghe mà lòng bùng cả lỗ tai. Ăn cơm? Có quỷ mới biết mục đích của cô ta là gì. Giọng cô bắt đầu căng lên:

-Sao lại mời ăn cơm? Đi ăn với ai chả được, sao cứ phải là cô ta?

Đầu dây bên kia thoáng ngập ngừng rồi mới trả lời:

-Thôi thôi, bạn bè bình thường ăn với nhau một bữa cơm cũng được mà. Còn chưa đến một tiếng nữa, giờ em mà không đi là sẽ muộn đấy.

-Chu Nam, - Cô cố gắng nén cơn giận trong lòng, - Em với cô ta không phải là bạn bè bình thường. Từ đầu đến cuối, từ lúc bắt đầu quen anh cho đến một trăm năm sau, em cũng không cho rằng em với cô ta có thể làm bạn.

Cô thực không hiểu, tại sao người đàn ông này lại không phân biệt được rõ ràng rốt cuộc ai mới là kẻ có dã tâm thực sự?

Năm đó, anh cũng không hề cảnh giác với sự xuất hiện đầy tính toán của cô, coi tất cả những lời êm ái của cô như là sự quan tâm chân thành của một người bạn dành anh. Khi ấy, Lợi Lợi chắc chắn cũng nói với anh những lời y hệt như cô bây giờ, chắc chắn cũng khóc lóc gào thét, chắc chắn cũng nguyền rủa rằng nguyên rủa cô là con hồ ly tinh không biết xấu hổ đi dụ dỗ người yêu của người khác. Tuy Lợi Lợi trước sau đều cư xử với cô rất thân thiết, nhã nhặn, nhưng với một người từ nhỏ đã quen với cuộc sống bon chen, giành giật như cô thì trên thế gian này tất cả những điều đó chỉ là dối trá. Cô luôn cho rằng, giữa con người với nhau phải tính toán thì mới có thể tồn tại được. Cô hiểu Chu Nam không phải là không nhận ra dã tâm của cô đối với anh, anh cũng biết rõ mọi lời nói của Lợi Lợi đều là sự thật, chỉ là anh không nỡ xé bỏ lớp giấy che đậy sự thật mà thôi.

Quả nhiên, Chu Nam lại trả lời nước đôi để đỡ dành cô:

-Làm gì mà nghiêm trọng đến thế, Lợi Lợi cũng biết vị trí của mình mà. Anh đợi em đẩy Tam Tam, đừng bướng bỉnh nữa.

-Em không đi. Muốn đi thì anh tự mà đi với cô ta. – Cô kết thúc cuộc nói chuyện bằng một câu gọn lỏn rồi không để đầu dây bên kia kịp phản ứng, tắt bụp điện thoại.

Tắt điện thoại rồi cô lại thấy hối hận. Trước đây cô đâu có ngang bướng như thế. Trước đây Chu Nam có nói gì, thì cho dù chẳng cam tâm tình nguyện chút nào, nhưng cô vẫn làm theo ý anh. Cô biết Chu Nam là hạnh phúc lớn nhất của cả đời cô, cho nên làm gì cũng suy xét rất cẩn thận, thận trọng từng bước một. Cô dâng hiến cho người đàn ông này tất cả những gì thuộc về mình, vậy mà bây giờ chỉ vì cô bạn gái cũ của anh ta xuất hiện không đúng lúc mà tất cả nỗ lực của cô sắp sụp đổ trong nháy mắt.

Ngày xưa Đông Tam không như thế này, con người cô vốn rất điềm tĩnh, tự tin vào bản thân. Khi ấy cô đối phó với cô bạn gái cũ xinh đẹp của người yêu mình dễ như lấy đồ ở trong túi ra vậy. Thậm chí, mỗi khi đối diện với những cô nàng xinh đẹp vây quanh Chu Nam, cô vẫn luôn giữ được sự bình thản hiem có. Từ trước đến nay, Đông Tam không có gì làm nổi bật, nhưng trong cuộc chơi tình ái, cô luôn là người giành được chiến thắng cuối cùng.

Khi Chu Nam lao vào vòng tay cô, có bao nhiêu tiểu thư đã khóc đỏ cả mắt trong buồng khuê các? Vậy mà cô vẫn điềm tĩnh trước vận may của mình, thản nhiên khoác tay anh đi dạo trên khắp các phố lớn ngõ nhỏ. Nay khi cô bạn gái cũ, kẻ đã thảm bại dưới tay cô năm nào bây giờ trở lại giễu võ dương oai, thì cô lại trở nên căng thẳng không yên như vậy?

Chu Nam không gọi điện lại.

Mặc dù anh sống chết không thừa nhận giữa anh và Lợi Lợi nảy sinh tình cảm, nhưng anh cũng không giấu cô việc anh gặp gỡ cô ta khá thường xuyên.

Vì sao anh lại giấu cô?

Cô thở dài, vuốt lại tóc rồi đứng lên tìm quần áo.

Khi cô vừa đến tòa nhà văn phòng của Chu Nam thì vừa kịp nhìn thấy chiếc BMW màu hồng rêu ngoặc vào chỗ đỗ xe. Đúng lúc đó Chu Nam từ đại sảnh đi ra, tiến thẳng đến chiếc xe bóng bẩy quen mắt. Lô Lợi Lợi từ trong xe bước ra, hai người họ cười nói vui vẻ với nhau. Cô ta thậm chí còn giúp Chu Nam chỉnh lại cravat, sau đó khoác tay anh đi về phía nhà hàng Tiêu Giang Nam cách đó không xa.

Đông Tam trần trối nhìn bọn họ, trái tim đau đến nghẹt thở dù trí óc kêu gào đó chỉ là thói quen quý tộc của họ. Trước đây họ là một đôi trai tài gái sắc, người này vịn vào tay người kia là chuyện bình thường, và cũng có lẽ cứ chỉ thân mật đó chỉ là sự kéo dài của một đoạn ký ức mà thôi.

Cô chửi thề một câu rồi đẩy cửa xe, đuổi theo bọn họ trên đôi giày cao chót vót.

-Ông xã, ông xã, em quên không mang theo ví tiền.

Cô gặp người thợ sửa, tóc tai rối bù, bàn chân cũng bắt đầu đau nhức. Đông Tam vốn chúa ghét đi giày cao gót, nên cả tủ giày của cô chỉ có độc một đôi cao gót là quà sinh nhật của Chu Nam tặng.

Hai người quay đầu lại, bối rối nhìn bộ dạng hốt hơ hốt hải của cô. Chu Nam vội rút tay ra, mặt anh hơi hoảng hốt. Cậu thanh niên lái taxi ở phía xa xa cứ nhìn anh tùm tùm cười. Chu Nam rút ví trả cho lái xe, mặt đỏ bừng nhưng vừa bị bắt quả tang làm điều ám muội.

-Chẳng phải em nói là sẽ không đến cơ mà?

Đông Tam không trả lời anh, cô quay đầu sang mỉm cười với Lô Lợi Lợi:

-Lợi Lợi, hôm nay trông cô xinh lắm.

Lô Lợi Lợi vẫn đứng tại chỗ thân thiện nhìn cô cười:

Chu Nam nói cô không đến, hóa ra là vì còn phải trang điểm. Bộ váy này thật trẻ trung, lâu rồi tôi không mặc những trang phục như thế này nữa, đúng là già thật rồi.

Đông Tam chỉ nhếch mép cười, không buồn đáp lại. Chu Nam thấy khó xử, vội lên tiếng:

-Đâu có, em vẫn xinh đẹp như ngày xưa mà.

Chu Nam vừa dứt lời, mặt Lợi Lợi lập tức đỏ bừng lên. Đông Tam chỉ liếc xéo anh một cái, rồi quay người đi về phía trước. Cô khoác tay Lợi Lợi, tươi cười hỏi:

-Lợi Lợi, cô định ở lại Bắc Kinh bao lâu? Có dự định gì chưa?

Giống như những lần chạm trán nhau trước đây, ai cũng có những toan tính của riêng mình, nhưng vẫn cười nói vui vẻ như thường.

Lợi Lợi hơi nghiêng đầu nhìn cô, trầm ngâm một lúc rồi mới trả lời:

-Gia đình tôi có chút công việc cần sắp xếp, có lẽ tôi sẽ ở lại tương đối lâu. À, bạn bè cô có ai cần tìm chỗ thực tập không? Tôi có thể sắp xếp giúp.

-Ừ, - Đông Tam khẽ mỉm cười, - tốt nhất là không nên làm phiền cô. Tôi không thích mắc nợ ai, nhất là cô. Giữa chúng ta không nên có bất cứ quan hệ gì.

Trong phút chốc, gương mặt kiêu diễm của Lợi Lợi thoát đỏ bừng lên. Cô quay đầu liếc nhìn Chu Nam. Anh đang cúi đi đằng sau, hình như đang mãi nghĩ chuyện gì đó. Những điều cô và Đông Tam nói, có thể anh nghe thấy hoặc cũng có thể là không. Từ lần đầu tiên họ gặp lại nhau, thái độ thù địch của Đông Tam đối với cô đã quá rõ ràng.

Lợi Lợi còn đang thần người suy nghĩ thì Đông Tam lại tiếp tục đâm thêm nhát nữa vào ngực cô:

-Đừng nhìn nữa, anh ấy là chồng sắp cưới của tôi, cô còn muốn giành lấy ư?

Lợi Lợi khựng lại, sắc mặt trở nên trắng bệch. Cô ta gượng cười rồi luống cuống cáo lỗi:

-Tôi vào nhà vệ sinh một chút, xin lỗi nhé.

Đông Tam vẫn rất nhã nhặn, cô nhìn xoáy vào tình địch của mình, lạnh lùng nói:

-Lợi Lợi, sắc mặt cô không được tốt lắm, có cần tôi đi cùng không?

Lợi Lợi vội lắc đầu từ chối:

-Không cần đâu, tôi ra ngay mà.

Đôi giày cao gót màu bạc thời thượng của cô ta vẫn di chuyển rất điềm tĩnh. Đông Tam khẽ mỉm cười, chăm chú nhìn Lợi Lợi hòa mình với dòng người bước vào khu thương mại cho đến khi mất hút, lúc ấy cô mới nghiêng răng, dựa vào cửa tháo đôi giày ra. Gót chân cô đã phồng rộp, đỏ ửng. Chu Nam bước lại gần cô, cúi xuống xem xét một lúc rồi thở dài:

-Việc gì em phải làm khổ bản thân như thế. Em cứ mặc như bình thường là đẹp mà.

Đông Tam thần nhiên nhìn anh, trả lời:

-Em muốn anh nhận ra rằng, chỉ cần em muốn em cũng sẽ hấp dẫn và quyến rũ không gì cô ta. – Dưới ánh đèn đường mờ ảo, nụ cười của cô có chút gì đó gian xảo – Sao, đau lòng rồi phải không?

Chu Nam đang ngó nghiêng xung quanh xem có hiệu thuốc nào gần đó không, vừa bực mình vừa buồn cười:

-Em đừng có lúc nào cũng bới móc anh như thế. Anh biết em không yên tâm thả anh đi ăn tối với cô ấy. Thời gian địa điểm anh đều báo cáo với em rồi, em cũng đừng để anh phải thất vọng.

Đông Tam thở dài, cô khom người ngồi xuống bậc thềm xoa xoa gót chân đang bị sưng vù, buột miệng văng tục:

-Chết tiệt, anh an ủi bạn gái đang trong cơn tức giận như thế à?

Chu Nam ghé mặt lại định hôn cô, nhưng lập tức bị cô đẩy ra. Anh liền cười đau khổ:

-Yên tâm đi, đời này kiếp này anh là của em rồi. Chẳng ai cướp mất của em đâu.

Đông Tam “hừm” một tiếng, không đếm xỉa gì đến Chu Nam nữa.

Bữa ăn diễn ra hết sức gượng gạo. Ba người ai cũng có tâm sự riêng, nhưng không ai đủ can đảm lên tiếng phá vỡ bầu không khí đông cứng ấy. Bất chợt, có tiếng người vui vẻ gọi tên Lợi Lợi. Giọng nói nghe rất quen, hình như cô đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải. Vừa ngẩng đầu lên, Đông Tam bắt gặp ngay nụ cười đầy ngạc nhiên của Chu Cẩm Thời.

-Lợi Lợi, sao em lại ở đây?

Đông Tam vội cầm cúi nuốt một miếng cải, giả vờ không quen biết gì gã.

Lợi Lợi đứng bật dậy, dáng vẻ vừa vui mừng vừa xúc động lên tiếng:

-Cẩm Thời.

Đây không đơn giản là cố nhân trùng phùng. Đông Tam tin chắc, nếu không có mặt cô và Chu Nam thì họ nhất định sẽ ôm hôn nhau thắm thiết. Nhưng bây giờ họ chỉ gật đầu bắt tay rồi Lợi Lợi mời gã cũng ngồi dùng bữa với họ.

Mà gã dường như không thềm để ý đến ánh mắt gườm gườm của Đông Tam, ngồi xuống bàn rất tự nhiên. Chu Nam chủ động bắt tay người đàn ông mới xuất hiện, vui vẻ tự giới thiệu:

-Tôi là Chu Nam, còn đây là bạn gái của tôi, anh cứ gọi cô ấy là Tam Tam.

Chu Cẩm Thời đưa tay nắm lấy tay anh, nhưng mắt lại hướng về phía cô đầy ý vị.

-Ồ, hóa ra cô là Tam Tam.

Anh ta cố tình kéo dài chữ “ồ” như thế vừa nhận ra một điều gì đó rất thú vị. Đông Tam không nể nang gì nữa, ngẩng đầu lên lườm gã một cái, sao gã đàn ông này đáng ghét thế không biết? Chẳng hiểu sao cô rất dị ứng với cái đầu đinh và thân hình vạm vỡ của anh ta. Nếu một người đàn ông chỉ biết huênh hoang với đồng cơ bắp trên người thì liệu có phải anh ta vô vị đến mức chỉ biết chạy theo đám con gái chẳng khác gì một con công đực xòe đuôi để thu hút con cái hay sao?

Hình ảnh một Chu Cẩm Thời thoáng chút thất vọng khi cho cô mượn laptop vụt thoáng qua trong đầu, nhưng nhanh chóng bị cô cho vào dĩ vãng.

Chu Nam khê kéo tay cô ra hiệu, giọng nói có chút trách cứ:

-Sao lại ngây ra thế? Anh Chu đang nói chuyện với em đấy.

Đông Tam cố nén những lời cay độc đang chực tuôn ra, gật đầu bắt đắc dĩ, cô tiện tay với lấy cốc nước hoa quả trước mặt đưa cho anh:

-Anh Chu, thời tiết hanh khô, cẩn thận không bốc hỏa đấy.

Trước cái nhìn đầy vẻ kì lạ của mọi người, Chu Cẩm Thời nhận lấy cốc nước quả, mỉm cười ngẩn đầu uống cạn:

-Cảm ơn, Tam Tam.

Đông Tam đáp trả lại gã bằng một cú lườm ngoan mục.

Khi bữa cơm gần kết thúc, hai người đàn ông vào nhà vệ sinh, để hai cô gái ngồi lại với nhau.

Đông Tam lơ đãng xiên một miếng dưa đỏ au trên đĩa, dường như tâm trí cô đang phiêu du ở tận chốn nào, không để ý đến mọi chuyện ồn ào xung quanh.

Lợi Lợi mỉm cười lên tiếng trước:

-Tam Tam, chúng ta có thể hẹn một lúc nào đó để nói chuyện riêng không?

Đông Tam vẫn không ngừng chọc chọc làm miếng dưa lỗ chỗ như viên than tổ ong, mãi một lúc sau cô mới ngẩng đầu lên nhìn cô gái đang ngồi đối diện.

-Nói chuyện? Chúng ta có chuyện gì để nói chứ? Tôi không thích nói chuyện với những người đã từng thất bại dưới tay tôi.

Lợi Lợi hình như đã dần quen với tính cách kỳ quặc của cô nên chỉ cười nhẹ đáp:

-Cô không muốn nói chuyện với tôi, lẽ nào muốn tôi đi tìm Chu Nam sao? Giống như ngày hôm nay ư? Nếu cô không để ý thì tất nhiên tôi cũng không có ý kiến gì.

Đông Tam im lặng nhìn Lợi Lợi. Cô gái này đã thay đổi. Cô ta hoàn toàn đã có sự chuẩn bị trước, thậm chí còn rất tự tin vào chiến thắng của mình, rõ ràng đây là bộ dạng người trên ban ơn cho kẻ dưới, bà chủ kẻ cả với kẻ làm công. Cô ta đã không còn là cô tiểu thư nhà giàu năm nào bị cô cho qua mặt dễ dàng. Và Đông Tam giờ cũng không còn là con bé nghèo khổ trắng tay của ngày ấy nữa. Cô vẫn nghèo khó như thế, nhưng cô đang nắm trong tay một thứ quan trọng mà cô ta vô cùng thèm khát.

-Chu Nam sẽ không quay lại với cô nữa đâu. Tôi khuyên cô một câu, không biết cô có từng nghe qua không, đơn giản nhưng lại rất thích hợp với cô: Ngựa khôn không ăn cỏ cũ.

Lợi Lợi vẫn mỉm cười với vẻ chắc thắng trong tay:

-Hiện tại không giống như quá khứ. Tam Tam, điều Chu Nam cần là một hậu phương vững chắc, một cuộc sống đàng hoàng sung túc, còn những gì cô đem lại cho anh ấy chỉ là một cái kho chứa củi, vậy sao còn khăng khăng bám chặt lấy anh ấy? Tam Tam, những gì anh ấy muốn, tôi đều có thể cho anh ấy, nhưng cô thì không. Không chỉ thế, cô còn tước đi cơ hội đổi đời của anh ấy.

Câu nói như một cái bạt tai giáng vào mặt Đông Tam. Sự giận dữ tuyệt vọng dâng lên trong mắt, cô gần giọng tuyên chiến:

-Cho dù thế nào, cô cũng chỉ là người bị anh ấy ruồng bỏ mà thôi. Tôi không muốn nói những câu tuyệt tình, nhưng nếu cô muốn thì tôi sẽ nói chuyện với cô. Thời gian, địa điểm do cô chọn, tôi sẽ đợi cô bất cứ lúc nào.

Lợi Lợi nhìn thẳng vào mắt Đông Tam, rồi trong tíc tắc, ánh mắt cô trở nên xa xăm:

-Đây mới là Tam Tam dũng cảm tiến lên mà tôi biết, - Cô ta thở dài, nhưng ngay lập tức khuôn mặt lại trở nên thân thiện như cũ. - Có thể cô không biết, năm xưa tôi thật ngưỡng mộ cô, vì cô là người dám yêu dám hận. Vì tình yêu của mình, cô không màng bất cứ lời dèm pha của thiên hạ. Hồi đó tôi...thật sự muốn được như cô.

Tam Tam cười nhạt một tiếng. Hóa ra đây cũng gọi là ước mơ của tiểu thư con nhà giàu đấy. Sống trong cảnh giàu sang phú quý, nhưng cả ngày lại chỉ mơ ước được đổi vị trí cho tình địch. Hoán đổi ư? Đổi để trở thành một Đông Tam ngày ngày lo lắng cơm không đủ no ư, đối lấy cảnh sống lay lắt, nghèo hèn như gia đình cô ư, hay đối lấy cuộc sống chup giât trên đường phố.

Con người ta đúng là lòng tham không đáy, ai cũng chỉ biết thêm thuồng trước thành quả lao động của người khác. Đông Tam cảm thấy không có ai khổ sở như cô, bởi vậy, cũng không có ai giống cô, xả thân để bảo vệ những thứ thuộc về mình. Không có ai từng bị thảm như cô, cũng không có ai hiểu được cảm giác tay trắng là gì. Tất cả bọn họ đều là công chúa, hoàng tử trong truyện cổ tích, duy chỉ có cô, thê thảm đến mức bị trắng, lúc nào cũng phải gồng lên để bảo vệ hạnh phúc nhỏ nhoi của mình.

Rời khỏi nhà hàng, Lợi Lợi và Chu Cẩm Thời đề nghị đưa Chu Nam và Đông Tam về, nhưng cả hai đều bị Chu Nam mỉm cười từ chối. Nhìn họ lái xe đi xa rồi, Chu Nam mới quay lại nhìn Đông Tam, anh mắt có chút do dự:

-Anh còn chút việc chưa làm xong...

Đông Tam vội cắt lời anh:

-Vậy anh về công ty đi, em đi xe bus về cũng được.

Chu Nam nhìn xung quanh, rồi kéo cô đến một cửa hàng bách hóa gần đây, mua một cây kem ốc quế đưa cho cô:

-Thưởng cho em này. Về nhà ngoan nhé, trên đường không được bắt nạt các bạn đâu đấy.

Đông Tam nhận lấy que kem, không giấu được nụ cười hiện lên trong mắt:

-Đừng có tưởng một cây kem ốc quế mà có thể mua chuộc được em. Anh cứ đi làm đi, khi nào về thì cứ tự động quỳ ở góc nhà cho đến khi em tha tội. Em đi trước đây.

Đi được hai bước, cô quay lại, dúi que kem vào tay anh, vẫy vẫy tay chào rồi quay người đi xa dần. Cô chưa bao giờ thích ăn kem ốc quế, và Chu Nam cũng không có thời gian để tâm đến sở thích của cô.

Cô vừa đi vừa cúi đầu nghĩ ngợi, có phải Chu Nam nên có cuộc sống mới của riêng mình không? Nếu...nếu ban đầu Chu Nam không chọn cô thì liệu cuộc đời anh sẽ thế nào?

Cô khẽ ôm đầu, đột nhiên cảm thấy buồn vô hạn. Ban đầu cô và Chu Nam gặp nhau hoàn toàn chỉ là tình cờ. Sau bữa tiệc của đám người nhà giàu ấy, một thời gian dài họ không gặp lại nhau. Nhưng cô vẫn nhớ, khi anh tạm biệt cô, khoe miệng khẽ cong lên dịu dàng dưới ánh chiều mờ ảo.

Cô thích hồi tưởng lại nụ cười của anh khi đó, thích dáng vẻ lãng tử của anh, vẻ lịch lãm khi im lặng đứng chắn cho gió thổi tung váy cô và cả sự nhiệt tình toát ra từ con người anh. Nhưng từ khi Chu Nam đến bên cô, sự nhiệt tình đầy chất lãng tử ấy đã không còn nữa.

Chu Cẩm Thời không biết từ chỗ nào đột ngột xuất hiện, gã đánh vô lăng đổ xích chiếc xe việt dã khổng lồ ngay trước mặt Đông Tam, rồi ngọt nhạt khuyên cô lên xe:

-Tôi có việc đi hướng này thì tiện thể đưa cô về luôn, tôi không đòi tiền xăng dầu đâu mà sợ. Con gái con đũa đi một mình trên đường, định có ý để người khác phạm tội à?

Đông Tam nhìn thẳng vào gã, rõ ràng gương mặt gã chẳng có một gram bảo hành nào cả. Cô im lặng bước tiếp, được một hai bước thì quay đầu lại hỏi gã:

-Anh và Lô Lợi Lợi là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ phải không?

Chu Cẩm Thời gõ gõ tay lên vô lăng, một lát sau mới cười cười, trả lời:

-Lên xe đi, tôi sẽ kể cho cô nghe câu chuyện điên rồ nhất trong những năm tháng bông bột của tôi. Nếu thấy không đủ độ điên thì cô cứ việc lấy gạch đập vào đầu tôi.

Đông Tam vờ như không nghe thấy gì, vẫn lặng lẽ đi về phía trước. Chu Cẩm Thời huyết sáo chế giễu, khi đang chuẩn bị rẽ xe bỏ đi thì cửa xe bỗng bật mở, đôi mắt đen lay láy của Đông Tam nhìn anh ta chăm chăm:

-Những kẻ có tiền như các người có phải đều rắc rối đến mức khó chịu không? Một người thì van xin tôi đi uống nước nói chuyện, một người thì van vỉ đòi đưa tôi về.

Chu Cẩm Thời nhất thời bị cô ột tràng liên thanh, giật mình nhìn cô trân trối mắt một lúc rồi bật cười khà khà:

-Xe tôi ấy à, không phải ai cũng được ngồi lên đâu, cô là người đầu tiên có được cái vinh hạnh ấy đấy.

Đông Tam khẽ nhếch mép, không có ý định tiếp lời. Chu Cẩm Thời cũng không ngại ngần, neoh mắt nhìn cô đầy ẩn ý:

-Thì ra cô chính là Tam Tam vừa đáng thương vừa đáng giận mà Lợi Lợi vẫn thường nhắc đến. Đáng lẽ tôi phải nghĩ đến cô từ lâu rồi chứ nhỉ. Tôi là anh họ của Lợi Lợi, rất vui được làm quen, Tam Tam.

Vừa đáng thương, vừa đáng giận? Đây là lần đầu tiên Đông Tam nghe thấy đánh giá của Lợi Lợi về mình, nhưng cô không hề cảm thấy ngạc nhiên. Cô tiểu thư kiêu ngạo năm đó vì lòng tự tôn nực cười mới bị cô từng bước từng bước một giành lấy chàng hoàng tử của mình. Cô ta vốn vẫn quen với việc có được tất cả mọi thứ nên mới cho rằng mình có quyền thương hại người khác. Và chính Đông Tam đã không chút đắn đo lợi dụng lòng thương hại này để hủy hoại cô ta.

Khi Lợi Lợi của ngày ấy xách vali ra nước ngoài, có phải cũng đã hạ quyết tâm, nhất định phải giành lại bằng được những gì vốn thuộc về mình?

Đông Tam ngồi trên xe, bóng tối che khuất phần lớn khuôn mặt của cô. Chu Cẩm Thời tập trung lái xe, nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn cô dò xét thái độ. Không khí hơi có vẻ trầm lắng, dường như hai người đột nhiên không biết nên nói gì để phá tan sự im lặng bất thường này.

Xe đi được hơn nửa đường, Chu Cẩm Thời mới lên tiếng:

-Này, sao cô không nói gì?

Đông Tam cười nhạt:

-Tôi tưởng anh mời tôi lên xe là có chuyện muốn nói với tôi?

Chu Cẩm Thời phì cười:

-Lúc này là do tôi hơi căng thẳng nên nói bừa đấy. Này, để tôi nói cho cô biết, từ hồi học tiểu học đến giờ, tôi chưa bao giờ bị căng thẳng như thế này đâu. Thật đấy, đôi mắt của cô làm tôi không nói được gì nữa rồi.

Đông Tam ngả người về phía sau, từng vệt đèn đường không ngừng lướt qua gương mặt cô:

-Em họ anh...Lô Lợi Lợi, sao lại về nước?

-Ày! – Chu Cẩm Thời tặc lưỡi đầy bất đắc dĩ – Cứ nhìn thái độ tối nay, chắc cô cũng biết chúng tôi lâu rồi không gặp nhau. Thực ra là tôi có quan hệ làm ăn với bố Lợi Lợi. Gia đình họ có mỗi một cô con gái, nó không về thì gia sản lớn như thế, sau này sẽ giao cho ai?

Cũng đúng. Cách giải thích này không phải là không có lý. Nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không bình thường. Chu Cẩm Thời nheo mắt nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi nói tiếp:

-Lúc nhỏ tôi thường hay chơi với Lợi Lợi, có lần hai anh em tôi được đến công viên giải trí chơi, được chơi đủ các trò tàu lượn, đua thuyền, vòng quay... Trong khi tôi vô cùng phấn khích với những trò mới lạ, thì Lợi Lợi từ đầu buổi đến cuối buổi chỉ đòi cưỡi ngựa gỗ, những trò khác thì nói thế nào cũng không chịu chơi. Khi ấy vé vào cửa đắt lắm chứ, hàng trăm trò chơi hấp dẫn vậy mà cả ngày chỉ ngồi ngựa gỗ thì đi công viên giải trí làm gì, thà ở nhà chơi còn hơn.

Đông Tam khẽ nhếch môi bày tỏ sự tán đồng, nhưng không thể cười nổi. Công viên giải trí? Trong ký ức của cô, tuổi thơ chỉ là những trò rẻ tiền cùng đám trẻ trong ngõ với mấy thứ đồ phế liệu trong góc vườn xơ xác và những trận say lướt khướt của người cha. Khi ấy, Đông Tam chưa hề có tí khái niệm gì về sự ghen ghét với đám người giàu có nhiều sự. Cô là người không muốn đặt quá nhiều hy vọng vào tương lai khi hiện tại chẳng lấy gì làm sáng sủa.

Cô thừa nhận mình không thích những đoạn ký ức mơ hồ, không có gì đáng để nhớ ấy. Nếu có thể quay lại khoảng thời gian ấy, cô sẽ xé nát cái gọi là quá khứ ấy ra để bắt đầu lại từ đầu. Vấn đề là ở chỗ cô không làm được, cô bất lực trước ý muốn của mình. Rốt cuộc trên đời này ai là người hiểu cô đây? Chu Nam là người đầu tiên chịu đưa tay ra cho cô nắm lấy, là chàng hoàng tử đầu tiên mỉm cười với cô, là người duy nhất cam tâm tình nguyện thay cô gánh vác những khó khăn của cuộc sống. Thế nên việc cô giữ chặt lấy anh thì có gì là sai? Cuộc sống nghèo khó đã gieo vào lòng Đông Tam nỗi căm ghét những kẻ chẳng phải lo lắng gì về cuộc sống mà vẫn muốn âu sầu nổi loạn. Cô thật không hiểu nổi tại sao ông trời lại quá nuông chiều những kẻ ngồi mát ăn bát vàng nhưng lại luôn làm ra vẻ như thể chúng sống không bằng chết.

Chu Cẩm Thời vẫn hào hứng thao thao bất tuyệt:

-Có một lần, tôi và Lợi Lợi mãi chơi quên cả đường về, lúc về đến nhà thì trời đã tối sập. Tôi thì bị ông bố ột trận như tử, còn Lợi Lợi thì được bao người xúm xít hỏi thăm, cứ như hai chúng tôi là hai thế giới khác hẳn nhau vậy.

-Cô ấy lúc nhỏ...- Đông Tam cúi đầu, định hỏi thêm nhưng lại thôi. Ừ, thì người ta từ nhỏ đã quen được chiều chuộng như công chúa rồi kia mà, đâu có lem luốc nhếch nhác như mình?

5. Chương 05

Xe đi chậm chậm rồi dừng lại bên vệ đường. Chu Cẩm Thời không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn cô cho đến khi cô tự dứt mình ra khỏi dòng suy nghĩ.

-Đến rồi à? Ừ, cảm ơn tối nay anh đã đưa tôi về ...Mà này, anh nghĩ Lợi Lợi là người như thế nào? – Đông Tam tư lự đẩy cửa xe, một chân đã đặt xuống đất nhưng bất chợt cô quay lại nhìn Chu Cẩm Thời.

Chu Cẩm Thời vuốt vuốt mái đầu cụt ngắn, mỉm cười tinh quái:

-Tôi không thân với Lợi Lợi, không thân chút nào. Nhưng mà này, chẳng lẽ cô không hề có chút ý định tìm hiểu về tôi ư?

Đông Tam đóng sầm cửa xe lại, lạnh nhạt vẫy tay chào gã cho phải phép rồi bước nhanh về phía cổng chung cư, chừng được mấy chục bước thì cô mới nghe thấy tiếng động cơ khởi động. Đông Tam quay đầu dõi theo bóng chiếc xe sang trọng chìm dần vào màn đêm, đột nhiên cảm thấy cô đơn vô cùng. Ánh sáng vàng vọt của những chiếc đèn đường trải dài dưới chân cô càng làm tăng thêm vẻ thê lương, quạnh quẽ của một đêm hè.

Vô thức nhìn lên ô cửa sổ quen thuộc, cô phát hiện ra đèn đã bật, thì ra Chu Nam đã về trước.

Chu Nam đứng ngay cạnh cửa phòng ngủ đón cô, đôi mắt nhú lại chờ đợi lời giải thích từ cô:

-Em làm gì mà bây giờ mới về?

Tất nhiên cô không thể nói trên đường gặp Chu Cẩm Thời rồi bị gã dụ dỗ chở đi hết một vòng quanh thành phố bằng mấy câu chuyện tầm phào về cô bạn gái cũ của anh. Cô đành cười trừ cho qua chuyện:

-Lúc về, đi ngang qua siêu thị nên em rẽ vào xem chút đồ ấy mà.

-Ừ, - Chu Nam hít một hơi thật sâu – Tam Tam, em có chuyện gì giấu anh phải không?

-Gì cơ? – Cô đột nhiên thấy bất an, nhưng ngoài mặt vẫn cố cười gượng gạo – Sao tự nhiên anh lại nói vậy? Có chuyện gì mà em phải giấu anh chứ?

Thực tế là thời gian này cô và Chu Nam ít nói chuyện với nhau. Trừ ba mươi phút trước khi đi ngủ, họ không có nhiều thời gian để tâm sự. Nhiều lúc cô cũng rất muốn kể chuyện hay định bụng bàn bạc một vài vấn đề phát sinh nhưng Chu Nam chẳng bao giờ có thời gian lắng nghe. Thế là lại học cách giữ im lặng. Im lặng mãi thành thói quen. Nói quen là quen vậy thôi chứ có cô gái nào lại không muốn dỗi hờn với người yêu, để được đền bù bằng những lời ngọt ngào, hoặc vùi vào lòng người yêu khóc một trận cho thỏa thuê không vì bất cứ lý do gì.

Nhưng hiện thực bao giờ cũng phũ phàng.

Chu Nam vẫn nhìn chằm chằm như cố tìm kiếm sự thật trên gương mặt cô:

-Điện thoại của em anh đang cầm. Lúc nãy bố em gọi điện đến, Tam Tam, sao em không bảo anh là ông đang cần tiền?

Nụ cười đột ngột tắt lịm, cô lạnh lùng đáp:

-Anh tin lời ông ta sao? Có đưa tiền tử cho ông ta thì mấy ngày sau cũng sẽ lại gọi cho anh vò thêm tiền thôi. Ông ta có nghèo đâu, số tiền ông ta tích góp còn nhiều hơn của anh và em cộng lại đấy.

-Dù ông ấy có làm nhiều điều có lỗi với em nhưng ông ấy vẫn là cha em. Em không thể phủ nhận máu mủ ruột thịt của mình được. Tam Tam, đừng rạch ròi quá mức như thế với cha mình. Ngày mai em đi gửi tiền cho ông đi nhé?

-Anh nhiều tiền quá không biết tiêu vào việc gì à? Bộ anh đi cướp tiền ngân hàng sao? Chu Nam, cái con người em gọi là cha đó, em hiểu bộ mặt thật của ông ta từ lâu rồi. Nếu ông ta có chút lương tâm, - Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng không để nước mắt trào ra - thì thế giới này đã tốt hơn nhiều rồi. Em biết anh có ý tốt, nhưng đây là chuyện riêng của em, anh đừng để ý đến có được không?

Lời vừa dứt, những giọt nước mắt cay đắng cứ thế trào ra. Từ lúc nào, giữa cô và anh lại khách sáo và xa lạ như thế? Cô chỉ muốn anh đừng chạm vào nỗi đau của cô, để cô tìm một góc khuất tối tăm ẩm thấp nào đó mà suy nghĩ, mà chìm đắm trong đó.

Anh đưa tay đỡ lấy cô. Đôi bàn tay dịu dàng lướt qua như cánh chuồn chuồn vờn nước.

-Tam Tam, anh cam tâm tình nguyện mà, anh xin em đấy, đừng cự tuyệt anh, đừng để hai chúng ta ngày càng trở nên xa lạ như thế này, được không?

Sự yếu đuối hiếm thấy của cô đã thức khởi lòng nhân từ trong anh. Anh lúc nào cũng thế, lúc nào cũng mềm lòng trước nước mắt của phụ nữ. Chẳng có gì để nghi ngờ, nếu người đứng trước mặt anh là Lợi Lợi, chắc chắn anh cũng sẽ dịu dàng đỡ lấy cô ta mà nói “anh cam tâm tình nguyện”. Đông Tam vội vàng lau sạch nước mắt, muốn cười với anh mà không cười nổi, bèn nhắm mắt nói:

-Chu Nam, coi như cho em chút lòng tự trọng đi, để em có thể đối diện với anh một cách bình thường. Sau này những việc liên quan đến ông ấy, anh đừng để ý đến nữa, được không?

Về mặt Chu Nam rõ ràng là không hề dễ coi. Có lẽ lòng tự trọng mạnh mẽ của cô đã chạm đến vết thương nơi sâu thẳm trong anh. Giọng nói của anh bỗng trở nên cứng rắn:

-Nếu em cứ nhất quyết như thế...thì tùy em.

Anh quay lưng đi, lạnh lùng đưa điện thoại cho cô.

-Lúc này có một tin nhắn, anh không cần thận đọc mất rồi. Xin lỗi.

Cô nhận lấy điện thoại, mở tin nhắn ra xem nội dung: Tam Tam, muốn chạy trốn thì phải trốn xa xa vào nhé, đến tận chân trời góc bể ấy, đừng để tôi lại tìm thấy em. Em còn nhớ câu nói này không? Dù xa cách bao nhiêu năm, tôi vẫn sẽ tìm thấy em dễ dàng. Đợi tôi nhé, tôi sẽ sớm xuất hiện trước mặt em.

Không có tên, chỉ có một hàng số lạ. Dù vậy, thoát nhìn câu đầu tiên, cô đã giật mình run rẩy. Đây là câu nói mà cho dù có biến thành cát bụi, cô cũng không bao giờ quên, đây là người mà cho dù tóc bạc da mồi, cô cũng không bao giờ quên.

Bao nhiêu chuyện dồn dập xảy ra vào tối nay. Cô đứng sững trước cửa, rõ ràng thời gian cô thần thờ vượt ra ngoài dự đoán của Chu Nam. Nhưng cô không còn đủ sức để mà quan tâm đến thái độ của anh. Trong đầu cô giờ chỉ còn lừng bùng câu hỏi: Chẳng nhẽ cô không thể chạy trốn khỏi những gì đã từng xảy ra ư?

Suốt cả buổi tối, Chu Nam không hề nói với cô thêm một câu nào nữa.

Ngày hôm sau, Chu Nam đi làm từ sớm. Cả đêm mất ngủ, mãi đến gần sáng Đông Tam mới thiếp đi, nhưng được một lúc lại bị tiếng sập cửa không hề nhẹ tay của Chu Nam làm tỉnh giấc. Huyệt thái dương bên phải hơi giãn giãn. Mờ mắt một chút, cuối cùng cô cũng tìm thấy điện thoại, đọc đi đọc lại mẫu tin nhắn. Nghĩ một lát, cô quyết định nhắn tin trả lời.

Đừng làm phiền tôi nữa. Hiện tôi đang sống rất hạnh phúc.

Rốt cuộc lý trí cũng đã lên tiếng. Cho dù là mười lăm tuổi hay hai mươi lăm tuổi, thời gian vẫn không thể thay đổi được bản tính của một con người.

Dậy dạn dẹp nhà cửa một lát, cô lại mở máy tính ra tìm số liệu cho bài luận, thỉnh thoảng lại liếc sang cái điện thoại bên cạnh. Không có bất cứ động tĩnh gì. Không thể nói rõ trong lòng cô lúc này là hy vọng hay thất vọng, nhưng dù sao cô vẫn không nén được một tiếng thở phào.

Cuộc hẹn với Lợi Lợi là vào buổi chiều, nhưng Đông Tam đã ngồi vào bàn trang điểm ngay từ trưa. Cô chưa bao giờ chịu thua cô ta về dũng khí, vào lúc này lại càng không thể.

Cô đang chườm đá lên đôi mắt hơi sưng do thiếu ngủ thì chuông điện thoại vang lên. Cô liếc nhìn, là một hàng số lạ. Do dự chốc lát, nhưng cô vẫn ấn nút nhận cuộc gọi:

-A, chị dâu à, em là Đại Cương đây. Anh Chu Nam không mang điện thoại à?

-Có, chắc là máy anh ấy hết pin nên cuộc gọi chuyển sang máy chị. Có chuyện gì không? Tôi chị sẽ chuyển lời cho anh ấy.

-Cũng không có gì. Em mới từ Mỹ về, muốn rủ anh ấy đi uống rượu cho vui ấy mà. Chị dâu có cho phép không đây?

-Sao lại nói thế, chú dẫn anh ấy đi uống chị mừng còn không hết ấy chứ. Anh ấy suốt ngày cứ vui đầu vào công việc kia kìa. Chú đi Mỹ lúc nào?

-Em đi được một thời gian rồi, hai tháng. Chị gái em sắp kết hôn, em làm sao không về dự được? Thôi nhé, em gác máy đây.

-Ừ, hôm khác gặp nhé, Đại Cương.

Chỉ trong thoáng chốc, tất cả vỡ tung. Cô vẫn nhớ rõ lúc anh nói dối, giọng không hề dối, mắt không hề chớp. Thực ra cô đã sớm liệu được, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi. Hai chiếc vé xem phim màu hồng phấn ấy đã vạch ra một đường dài chia ngăn cô và anh, để rồi sau đó tự đắc bay đi.

Cảm giác bị sỉ nhục thấm dần vào cơ thể cô, trái tim bị bóp nghẹt nhưng cái đầu lại căng lên. Hà tất gì anh phải như vậy? Hà tất gì phải lừa dối cô? Anh lừa dối cô nhanh đến như vậy sao?

Hơi thở càng lúc càng thêm dồn dập, những viên đá lạnh rơi xuống sàn qua kẽ tay run run của cô. Trong gương, một khuôn mặt trắng bệch đang nhìn cô, không động đậy chút nào. Cô nhìn thấy trong đó sự đau khổ và hoảng sợ.

Địa điểm Lợi Lợi hẹn gặp là một quán cà phê nhỏ.

Lợi Lợi đã ngồi sẵn ở đấy, vừa nhìn thấy Đông Tam bước vào liền lịch sự giơ tay ra hiệu cho cô. Đông Tam im lặng ngồi xuống chỗ ngồi sát bên cửa sổ. Lợi Lợi trông rất rạng rỡ, cô ta nhanh nhẹn gọi nhân viên phục vụ và chọn một tách Macchiato caramen thay cho cô.

-Nói đi, rốt cuộc cô muốn làm gì? – Đông Tam nhìn trừng trừng người đối diện, không màng đến sự hòa nhã của cô ta.

Nụ cười của Lợi Lợi dờ ra trong một thoáng, sau đó cô ta chán nản trách móc:

-Tam Tam, sao cô cứ luôn giữ thái độ thù địch với tôi vậy? Tôi đến vì thành ý mà...

Để giấu đi vẻ tiêu tụy, cô đã thoa một ít phấn hồng lên má, nhưng hình như cô làm thế là hơi thừa. Cô ta không hề để ý đến điều đó. Đông Tam cúi xuống nhấp một ngụm cà phê, thứ chất lỏng ngọt đắng trôi tuột xuống dạ dày đem lại cho cô chút cảm giác ấm áp.

-Đến vì thành ý? Đàn ông trên thế giới này chết hết cả rồi hay sao mà cô cứ mơ mộng mãi về người đàn ông đã từng ruồng bỏ mình?

-Tam Tam, sao cô cứ phải đồn người khác như thế...

-Các người đã gặp nhau mấy lần? – Đông Tam ngắt lời, vừa nhìn cô ta chằm chằm vừa dò hỏi.

Lợi Lợi cuối cùng cũng thu lại nụ cười đầy hòa khí, nghiêm túc nói:

-Tôi nghĩ cô không có quyền thăm vấn tôi như vậy.

Đông Tam hít một hơi thật sâu. Đúng vậy, bây giờ cô giống như một cô vợ đang điên cuồng bảo vệ lãnh thổ của mình. Tuy bên ngoài là mặt trời chói chang, nhưng bên trong quán cà phê, hơi lạnh vẫn còn hiện diện đâu đó. Cô dần bình tĩnh lại. Dù gì đi nữa, người có cái đầu lạnh nhất định sẽ chiến thắng. Nghĩ đến đây cô quyết định chơi bài ngựa với Lợi Lợi:

-Chúng ta hãy thắng thắng với nhau đi, cô muốn gặp tôi, chắc chắn không phải là để cùng tôi ôn lại chuyện cũ rồi.

Lợi Lợi chậm rãi khuấy cốc cà phê trước mặt, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn cô:

-Là một người đã từng ôm hận, tôi thật lòng cảnh báo cô đừng đi vào vết xe đổ của tôi năm xưa. – Nụ cười của cô ta có chút gì đó kỳ quặc pha lẫn bi thương – Cô thông minh hơn tôi, chắc cô biết Chu Nam là người thế nào, cô lừa gạt anh ấy, rốt cục cũng không phải là kẻ lâu dài.

-Cô Lô, thế nào gọi là lừa gạt? – Giống như vừa được nghe một câu chuyện cười đầy ẩn ý, Đông Tam nhìn cô ta với vẻ mỉa mai hiện rõ – Cô hãy mở to mắt ra mà nhìn, cô thật sự muốn bắt tay nói chuyện ôn hòa với kẻ đã nặng tay trên người yêu của cô ư?

Lợi Lợi im lặng một lát, sau đó mới chậm rãi phản pháo:

-Tự bản thân cô cũng biết rõ, hai năm ở bên cô, Chu Nam vẫn chẳng có gì trong tay. Anh ấy đã hai mươi sáu tuổi, nhưng không nhà không xe không một xu tiết kiệm. Đàn ông ai cũng có lòng tự tôn, một người đàn ông đi xe đạp dù tốt đến đâu cũng không thể sánh bằng người đàn ông ngồi trên xe BMW. Theo như tôi biết, một năm lương của anh ấy là hai mươi vạn tệ, vậy mà vì sao tay trắng vẫn hoàn trắng tay? Tam Tam, cô chính là gánh nặng của anh ấy.

Đông Tam nhìn dáng vẻ đắc thắng của cô gái ngồi đối diện, im lặng hồi lâu rồi đột nhiên bật cười:

-Những điều này là anh ấy nói với cô?

Lợi Lợi cố gắng che giấu sự lúng túng hiện rõ trên mặt:

-Đây đều là sự thật. Ai cũng có thể nhìn ra...Tôi và anh ấy...Chu Nam, ít nhất tôi còn hiểu anh ấy hơn cô. Anh ấy là một người kiêu hãnh.

Anh ấy là một người kiêu hãnh. Sao cô lại không biết điều đó chứ? Những điều này đâu có cần người như Lợi Lợi nói ra, đúng là con tạo xoay vần.

Một cô bạn gái cũ còn nguy hiểm hơn mười cô đồng nghiệp xinh đẹp. Hai người họ đã từng bên nhau những lúc khó khăn, đã từng kề vai áp má, đã từng gần gũi thân mật. Cô ta quan tâm đến anh, đó là điều dễ hiểu.

Trong mắt Thẩm Đông Tam, một thân phận như thế còn nguy hiểm hơn cả bà mẹ lúc nào cũng tỏ vẻ trịch thượng của Chu Nam.

Lợi Lợi mỉm cười nhìn cô rồi hạ thấp giọng nói tiếp:

-Hơn nữa, những tội lỗi thời niên thiếu của cô...nếu Chu Nam biết được, anh ấy sẽ phản ứng thế nào?

Trong phút chốc Đông Tam như bị giáng một cú đấm vào mặt. Nhìn nụ cười đầy ẩn ý của Lợi Lợi, trong đầu cô không ngừng hiện lên tin nhắn lạ tối qua “Đợi tôi nhé, tôi sẽ sớm xuất hiện trước mặt em”.

Lợi Lợi cố giấu nụ cười đắc thắng, nhưng giọng điệu của cô ta như là đã giành được chiến thắng đến nơi:

-Đừng nhìn tôi như thế, tôi cũng chỉ tình cờ được biết. Tam Tam, cuộc đời cô đúng là đầy những chuyện kỳ lạ.

Cô ta nghĩ có thể lấy việc này để ép cô tự tay dâng Chu Nam cho cô ta sao? Đó đúng là điều ngu xuẩn nhất mà cô ta có thể nghĩ ra.

Lợi Lợi thăm quan sát phản ứng của Đông Tam rồi quyết định đi thẳng vào vấn đề:

-Hãy để Chu Nam được sống đúng như con người của anh ấy. Anh ấy cần sự vinh quang, và tôi sẽ giúp anh ấy đạt được tất cả.

Đơn giản vậy sao? Đông Tam cầm tách cà phê nhấp một ngụm, cô cần kéo dài thêm thời gian để tìm cách đáp trả cô tiểu thư huênh hoang này:

-Những lời này cô nên tự nói với anh ấy. Nếu cô thực sự hiểu anh ấy thì sẽ biết những quyết định của anh ấy không vì tôi mà bị ảnh hưởng.

Lợi Lợi lắc đầu:

-Xem ra cô không biết vị trí của mình trong trái tim anh ấy...Để cô an tâm, anh ấy đã từ chối tôi. Có vẻ như anh ấy rất thích cô.

-Điều đó thì tôi rất rõ, không cần cô phải truyền đạt lại. – Đông Tam ngắt lời cô ta, ngừng lại một chút rồi nói tiếp – Hơn nữa, tôi cũng công nhận quyết định của anh ấy là đúng. Nếu anh ấy nhận những vinh hoa phú quý mà cô ban cho thì ngay từ đầu anh ấy đã không rời bỏ cô. Đừng phí công vô ích. Ngoài ra, với tư cách là bạn gái của anh ấy, tôi phải nhắc nhở cô, hãy biết tự trọng, tránh xa anh ấy ra.

Tách cà phê đột ngột rơi khỏi tay Đông Tam, chất lỏng màu nâu đen nhanh chóng men theo mép bàn chảy xuôi về phía đối diện. Khi Lợi Lợi hét lên một tiếng thất thanh thì cà phê đã kịp dây ra phân nửa chiếc váy trắng của cô ta. Nhìn đối thủ luống cuống cố lau sạch chiếc váy, Đông Tam đứng dậy, kết thúc cuộc nói chuyện bằng một giọng rất chân thành:

-Cảm ơn tách cà phê của cô. Tôi còn có việc phải đi trước. Nói thật tôi rất không vui khi gặp phải cô, cả Chu Nam cũng vậy, cho nên đừng đến quấy rầy chúng tôi nữa. Tạm biệt, hy vọng chúng ta không phải gặp nhau thêm lần nào nữa.

Lợi Lợi ngẩng phắt đầu lên nhưng chỉ kịp nhìn thấy nụ cười thoáng qua của Đông Tam. Nổi hận cứ thế dâng tràn, cuối cùng Lợi Lợi tức tối đập bàn đứng lên. Sao cô cứ phải hết lần này đến lần khác hạ mình để tiếp cận cô ta chứ? Ngoài cửa, Đông Tam đã biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lẽ ra Đông Tam định quay về luôn để tìm Chu Nam, nào ngờ mới đi được nửa đường, thầy hướng dẫn đã gọi điện bảo cô đến trường có việc gấp. Thầy hướng dẫn của Đông Tam ngày thường vốn vẫn luôn bận rộn với lịch giảng dạy dày đặc, nếu chỉ là những chuyện linh tinh thì ông sẽ không bao giờ gọi cô. Thế nên vừa nhận được điện thoại, Đông Tam xuống ngay trạm dừng xe kế tiếp, đổi sang chuyến xe bus khác, tắt ta tắt tuổi mãi, rốt cuộc cũng có mặt ở trường sau gần một tiếng đồng hồ ở ngoài đường.

Thầy hướng dẫn đang ngồi đợi sẵn trong văn phòng, vừa thấy cô xuất hiện sau tấm cửa kính trong suốt, ông liền mỉm cười, gật đầu chào. Đông Tam vội chào đáp lễ rồi đứng khép nép một bên, lo lắng chờ thầy lên tiếng trước. Nhìn thấy dáng vẻ xưa nay hiếm của cô học trò bướng bỉnh, ông bật cười:

-Tôi gọi em đến vì có một cơ hội thực tập muốn giới thiệu cho em. Đúng là chả có mấy khi tôi có cơ hội được hướng dẫn hai học viên trái ngược nhau như em và Chu Cẩm Thời. Cẩm Thời thì có kinh nghiệm làm việc nhưng lại chểnh mảng trong học hành, còn em, về mặt lý thuyết thì nắm rất vững nhưng lại thiếu kinh nghiệm thực tế. Cơ hội này rất hiếm, em phải tận dụng triệt để nhé.

Đông Tam có vẻ bất ngờ vì sự ưu ái đột ngột của thầy. Đến tận khi rời khỏi văn phòng, Đông Tam vẫn chưa hết bàng hoàng: Cuộc sống của cô có phải sẽ chuyển sang một hướng khác? Thực tập cũng có lương, tuy không nhiều nhưng ít nhất cũng có thể diện hơn là những công việc partime lật vặt, được như vậy bản thân cô cũng dễ ăn dễ nói hơn với Chu Nam. Trước đây Đông Tam luôn cho rằng thầy hướng dẫn chẳng có ý muốn giúp cô, nhưng bây giờ nhìn lại, có vẻ không đến mức đó. Cơ hội thực tập này đúng là có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ đến, bởi công ty mà thầy nhắc đến được xếp vào loại hàng đầu trong cả nước. Tin tốt lành bất ngờ đến khiến bao nhiêu nỗi bức dọc chồng chất trong lòng dường như cũng vơi đi rất nhiều. Đang không biết phải cảm ơn thầy làm sao cho phải, thì tiếng còi hơi inh ỏi khiến cô giật bắn cả mình. Hóa ra là do mãi nghĩ nên cô đã không đi đúng vạch đường quy định, Đông Tam vội vàng nhảy sang một bên để tránh làn xe đang chạy ầm ầm trên đường.

Cô đi thêm một đoạn nữa thì phát hiện chiếc xe hơi màu xanh dừng ven đường nhìn rất quen. Qua lớp cửa kính tối màu, Chu Cẩm Thời đang chăm chú quan sát khuôn mặt cô, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngán ngẩm. Lúc nhận ra gã thì cũng không còn đường thoát thân, Đông Tam đành ngượng ngùng lên tiếng chào, Chu Cẩm Thời đẩy cửa xe bước xuống, nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt rồi mới thủng thẳng nói:

-Nghĩ gì mà như người mất hồn vậy. Tôi gọi cô phải đến mười lần mà cô chẳng hề để ý đến. – Vất chân khoanh tay đứng dựa vào cửa xe như một đại thiếu gia, cả người gã toát lên vẻ nhàn nhã khó ưa. Mới có một ngày không gặp, thoát một cái gã biến thành còn mèo Ba Tư lười biếng rồi. Cô định phản pháo nhưng nghĩ một lúc rồi chỉ khẽ mỉm cười mà không trả lời. Chu Cẩm Thời im bật, ánh hoàng hôn dịu dàng xuyên qua đám lá trải lên khắp người Đông Tam, soi rõ lớp lông tơ mịn màng trên gương mặt cô. Ánh mắt vẫn cố giữ vẻ lạnh đậm, nhưng một chút ấm áp đầy hào hứng len lỏi trong trái tim phong trần của gã. Đó là tâm trạng gì vậy? Trong lòng hoang mang, nhưng ngoài mặt, gã vẫn điềm nhiên cười:

-Có cần tôi đưa cô về không? Bây giờ đang là giờ cao điểm, hay là chúng ta đi ăn cái gì đó rồi tôi đưa cô về. Tôi đang muốn đến Trung Quan Thôn giải quyết chút việc.

Đông Tam uể oải luồn tay gỡ mấy sợi tóc rối bù, lắc đầu từ chối:

-Tôi tự về cũng được, có xe đi thẳng đến tận nhà mà, hẹn gặp lại. – Cô vừa quay đầu định đi, sức nhớ ra chuyện cái máy tính, liền vội vàng nói tiếp. – Tôi sẽ cố gắng trả máy cho anh sớm nhất, cảm ơn anh nhiều. Tối qua tâm trạng tôi không được tốt lắm, xin lỗi anh.

Chu Cẩm Thời vẫn tựa người vào cửa xe, thái độ không vồn vã cũng không lạnh nhạt, đợi cô đi được một quãng kha khá rồi mới chậm rãi cảm khái câu:

-Ồ, Lâm Phong...

Cô gái đi đằng trước bỗng nhiên khựng lại, vươn thẳng như một cây bạch dương non trong gió xuân. Đột nhiên gã cảm thấy sợ hãi, đành giả vờ ho húng hắng vài tiếng rồi mở cửa xe. Nhưng không biết từ lúc nào Đông Tam đã đứng ngay sau lưng gã, mặt trắng bệch như bị ma ám. Cô hỏi gã, giọng lạc đi thấy rõ:

-Anh vừa...nói gì?

Những đường gân xanh ở cánh tay đang mở cửa xe bỗng nổi rõ, giọng gã nhẹ bỗng như không:

-À, chuyện kể ra thì dài lắm. Tôi phải đến Trung Quan Thôn bây giờ, cô...

Cánh cửa xe bên kia bật mở, Đông Tam nhanh chóng ngồi vào trong.

-Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói.

Đột nhiên gã cảm thấy hối hận. Đây không phải là Thẩm Đông Tam lạnh lùng mà anh quen biết, tại sao chỉ vì một cái tên mà cô lại mất hết hồn vía như vậy? Gã thấy hơi bức bối, nhưng đã trót cười lên lưng hổ rồi thì không thể xuống được nữa. Sao những chuyện phức tạp này lại dây dưa đến gã nhỉ? Chu Cẩm Thời thở dài khởi động xe, gã khẽ lướt nhìn Đông Tam, khuôn mặt trắng bệch của cô đang hướng về phía gã đầy vẻ chờ đợi. Gã cười cười, cố lãng chuyện:

-Làm gì mà cô phản ứng mạnh thế? Có phải là...

Đông Tam ngắt lời anh:

-Lái xe đi, tôi phải về gấp.

Chu Cẩm Thời chỉ chờ có thế, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Câu chuyện Chu Cẩm Thời kể thực ra không dài. Xe chạy qua ngã tư thứ ba thì cũng gần kết thúc. Nếu gạt bỏ những phần thêm mắm thêm muối của gã, rút lấy phần trọng tâm thì nội dung câu chuyện chỉ là có một người đàn ông lạ mặt chặn gã ngay trước cổng trường để tìm người, tất nhiên là trước khi chặn gã thì anh ta cũng đã hỏi rất nhiều người khác rồi. Người đàn ông đó cầm trên tay một tấm hình 4x6 trắng đen chụp một cô gái nhỏ nhắn gầy gò, tuy nhìn một cái là gã đã nhận ra Đông Tam, nhưng đôi mắt sáng đen lầy trong bức ảnh vẫn khiến gã vô cùng ngạc nhiên. Hoặc cũng có thể do bây giờ cô để tóc mái bằng nên che mất đôi mắt trong vắt ấy? Khi người đàn ông đó hỏi anh có quen cô gái trong ảnh không, tất nhiên là anh không thừa nhận, chỉ hỏi lại anh ta đang tìm ai. Người đó chỉ mỉm cười nói, anh ta đang tìm cô gái trong bức ảnh. Người đàn ông có hành tung bí ẩn đó còn bảo anh, chỉ cần nhắc đến tên Lâm Phong trước mặt cô gái, chắc chắn cô ấy sẽ có phản ứng rất kỳ quặc, mà khả năng lớn nhất chính là hoảng sợ bỏ chạy...

6. Chương 06

Đông Tam im lặng nhìn về phía bên đường đang lao nhanh vun vút. Sắc mặt cô lúc này đã trở về trạng thái bình thường. Sau khi câu chuyện của Chu Cẩm Thời kết thúc, cô mới hỏi gã một câu:

-Những điều này đều là do người đàn ông đó nói với anh?

Chu Cẩm Thời gật đầu, do dự chốc lát, gã bổ sung thêm:

-Người đàn ông đó có vẻ rất kỳ lạ...tay phải của anh ta chỉ có ba ngón. Trông anh ta cứ thần bí thế nào ấy. Đây, cô không phải là đã gây ra rắc rối gì đấy chứ?

Liếc nhìn cô gái ngồi bên cạnh, không ngờ ánh mắt gã lại chạm phải đôi mắt thăm thẳm của cô. Gã chợt rùng mình. Bóng tối vừa thoáng xuất hiện trong đôi mắt ấy khiến gã kinh sợ. Rốt cuộc là chuyện gì đây? Cô gái này như đang cố hết sức để thoát khỏi quá khứ, vậy mà gã lại sống chết cố lao vào.

Chữ cuối cùng trong câu hỏi của cô vang lên rất khẽ, trầm tĩnh mà bi ai:

-Tay của cậu ấy...đúng rồi, cậu ấy chắc cũng đã quên rồi.

Chu Cẩm Thời biết ý ngậm chặt miệng, chuyên tâm lái xe. Bên cạnh, Đông Tam cũng đã thu lại ánh nhìn, cô chìm sâu vào dòng suy tưởng.

Cô không muốn nhớ lại tất cả những chuyện đã qua.

Cho đến bây giờ, Đông Tam vẫn còn nhớ rõ buổi chiều mưa năm ấy. Khi Lâm Phong bị đưa đi, cậu còn cố ngoái lại cười với cô từ trong thùng xe tối tăm bịt bùng. Đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy cậu.

Từ đó về sau, cô quyết chí thay đổi, làm lại từ đầu. Trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người, cô thi đỗ đại học, vội vã rời khỏi thị trấn nhỏ bé nghèo nàn và sáu năm nay chưa hề quay về. Cô chưa một lần đến thăm cậu và cũng không còn giữ lời thề ngày xưa, sẽ sống một mình cho đến khi cậu quay về tìm cô. Cô quay lưng lại với quá khứ, nỗ lực xây dựng một cuộc sống mới của riêng mình. Trong hạnh phúc của cô, từ lâu đã không còn bóng dáng cậu.

Thực ra, cô đã cố gắng một cách hèn hạ để lòng mình không còn cảm thấy xấu hổ, hối hận vì sự tuyệt tình đó. Sáu năm nay, Lâm Phong bật vô âm tín như con thú nhỏ bị giáng một đòn chí tử đang lùi mình ẩn nấp trong bóng tối. Sáu năm sau, cậu quyết định bước ra ánh sáng, một lần nữa lật mở quá khứ, tính toán sòng phẳng mọi việc.

Chu Cẩm Thời thả cô xuống cửa khu nhà, nhìn cô bước vào cổng lớn rồi gã mới khởi động xe lướt đi. Gã vừa đi, Đông Tam bắt đầu chạy thoăn thoắt lên các bậc thang. Cô chạy một mạch lên tầng sáu, cúi đầu tìm chìa khóa mở cửa. Cửa vừa bật mở, Đông Tam vội bắc ghế dưới chân tủ tường, lúc trèo lên ghế, cô đột nhiên thấy chóng mặt quay cuồng, người chao đảo muốn ngã. Cô bám lấy cái tủ đứng một hồi lâu rồi mới lật tung từng ngăn tủ tìm một chiếc hộp nhỏ.

Chiếc hộp gỗ loang lỗ vết xi đen trong tủ cũ kĩ đến độ ngay cả ăn mày cũng chẳng có hứng thú với nó, vậy mà Đông Tam chần chừ rất lâu mới hạ quyết tâm mở ra. Đó là vật chứng của một thời đã qua. Nếu không vì những chuyện vừa xảy ra, có lẽ cô cũng đã quên bằng nó trong chốn sâu thẳm của ký ức. Còn bây giờ, trong bầu không khí tịch mịch này, chiếc hộp khoan khoái khoe mình trước mặt cô.

Đứng thẩn thờ không biết là bao lâu, rốt cuộc Đông Tam ôm lấy chiếc hộp vào nhà bếp, bật bếp ga, ột mồi lửa vào những thứ ngổn ngang trong hộp, ngọn lửa nhanh chóng thiêu rụi những tờ giấy cũ hoen ố, thiêu rụi quả cầu với những chiếc lông sặc sỡ và cả những cuộn tiền lẻ một hào, hai hào. Phút chốc, khói đen bốc cuộn cuộn trong bếp, Đông Tam ho sặc sụa, nước mắt nước mũi chảy đầm đìa. Cô ngồi bó gối nhìn trần trần vào đám tàn tro lơ lửng trước mặt, ý thức dần quay về góc bếp. Cô đang làm gì thế này? Vội vã tìm cái gì đó để dập lửa, đến lúc Đông Tam quay lại với chiếc chổi trong tay thì ngọn lửa hung dữ ban nãy giờ chỉ leo lét cháy giữa đám tro xám xịt, thỉnh thoảng lóe lên rồi lại lịm tắt. Khói đã mỏng dần đi, hơi nóng phả lên mặt cô mỗi lúc một thêm yếu ớt. Khuôn mặt khói hằn lên dấu vết của hai hàng nước mắt, từng cơn

sợ hãi dội vào gan phổi cô khiến cô cảm thấy tỉnh táo lạ thường. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình như mất hết sức lực, cây chổi tuột khỏi tay, nặng nề rơi xuống sàn nhà.

Cô đang làm gì thế này?

Khi Chu Nam về đến nhà, mọi thứ đã được cô quét dọn gọn gàng, nhưng mùi khét thì vẫn nồng nặc trong căn phòng bé tí của họ. Lúc Chu Nam hỏi, cô thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, chỉ bảo định nướng gà nhưng không cẩn thận nên bị cháy mất. Chu Nam cũng không nghi ngờ gì. Nhìn anh cầm cúi ăn cơm, tâm trạng cô rối như tơ vò.

Ăn xong cơm tối, chưa kịp nghỉ ngơi Chu Nam đã ngồi bên máy vi tính bắt đầu làm việc. Đông Tam cảm thấy bất an trong lòng, cứ đi đi lại lại trong phòng. Có nhiều điều cô muốn nói với anh, nhưng khi nhìn khuôn mặt lạnh lùng đang chăm chú vào màn hình máy tính ấy, cô lại không làm sao cất lời.

Chu Nam không phát hiện ra sự bất thường của cô, anh di chuột mở chat room và kì cạch gõ phím. Tò mò nhìn qua vai anh, Đông Tam trông thấy avatar là hình một cô gái xinh xắn đeo kính, tóc ngắn, cười rất ngọt ngào.

-Đang nói chuyện với ai thế anh? – Không tìm được, cô liền sấn lại gần, Chu Nam nhanh tay đóng cửa sổ chat, mở phần Word ra viết báo cáo.

-Đang bàn chuyện với đồng nghiệp. Em không có việc gì để làm à? – Chu Nam cau mày quay lại nhìn cô, má anh đỏ bừng.

Những câu hỏi lớn vồn trong đầu khiến Đông Tam quyết định hỏi thẳng:

-Cô gái đó xinh quá, đồng nghiệp của anh à?

-Ừ. - Chu Nam tiếp tục vùi đầu vào những con số, gõ được một hồi, cảm giác như có ánh mắt đang dội vào mình, anh ngẩng đầu hồ nghi – Gì thế?

Đông Tam không trả lời. Cô đang định bỏ đi thì vừa kịp nhìn thấy Chu Nam mở cửa sổ chat đó ra, nụ cười theo đó xuất hiện trên môi anh. Chưa bao giờ anh cười dịu dàng như thế với cô. Không, hoặc có thể nói, đã rất lâu rồi anh không còn cười như thế với cô. Có phải các bà vợ trên thế giới này đều gặp phải cảnh ngộ giống hệt nhau hay không? Hai cái vé xem phim lại xuất hiện trong đầu cô, cảm giác bị lừa dối, bị coi thường đột nhiên bám chặt lấy trái tim cô, làm nó không sao yên ổn được nữa. Cô là người bị hại cơ mà, vì sao phải nhẫn nhịn cơ chứ?

Cô hít một hơi thật sâu, quyết định hôm nay phải nói chuyện với anh cho ra nhẽ. Cô quay người lại và gọi: “Chu Nam”.

Người đàn ông trước mặt cô không buồn ngẩng đầu lên, miệng ậm ừ một tiếng rồi thôi.

-Chúng ta cần nói chuyện.

Người đàn ông đó vẫn cầm cúi vào màn hình, một lúc lâu sau, anh mới trầm ngâm buông ra một câu:

-Anh đang bận chút...

-Chu Nam!

Sự thờ ơ của anh đã vượt quá ranh giới chịu đựng của cô. Tại sao cả ngày anh không buồn liếc nhìn cô lấy một cái, nhưng lại có thể cười đùa vui vẻ với cô đồng nghiệp trên mạng? Vì sao một ngày với hai mươi tư giờ dài đằng đặc như vậy mà anh không thể dành lấy một phút cho cô? Đàn ông trên thế giới này không còn gì nữa ngoài sự ích kỷ nữa sao?

Người đàn ông bị âm lượng chói tai của cô làm cho giật mình, ánh mắt lúng túng của anh như hàng nghìn mũi kim đâm vào trái tim cô. Khuôn mặt méo mó vì tức giận cùng mai mắt đỏ quạch, ầng ậc nước khiến giọng nói của Đông Tam thêm nghẹn ngào:

-Anh có nói chuyện với tôi không? Hay là hồn anh đã bị đũa nào cướp đi rồi?

Chu Nam đứng lên, mỉm cười đau khổ an ủi cô:

-Em sao thế? Em muốn nói gì? Tam Tam, đừng gây chuyện nữa.

-Lúc nào anh cũng nói tôi gây chuyện là sao? Anh khinh tôi vì tôi có một người cha hám tiền vô nhân tính! Anh chê tôi tính tình kỳ quái nên không bao giờ dẫn tôi đi gặp mọi người! Anh chê tôi không hiền thực không dịu dàng nên không bao giờ thèm để mắt đến tôi! Anh chỉ giỏi ra ngoài tìm mấy con hồ ly tinh...

Nước mắt rơi lăn tăn theo từng câu nói của cô. Dường như cô sắp không kìm chế được nữa, những sợ hãi, những bất lực trong tim cô, ai có thể hiểu được chứ?

Sắc mặt Chu Nam dần dần sầm xuống. Anh nhìn Đông Tam với vẻ lạ lùng, người con gái đã đầu gối má áp với anh hai năm nay mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, tóc tai rối bù, có chút gì đó tàn nhẫn như thể họ đã trở mặt với nhau. Máu nóng bốc lên, anh nói mà không kịp nghĩ ngợi điều gì cả:

-Em đừng có ngậm máu phun người! Ai dạy em nói những câu như thế? Hồ ly tinh ở đâu ra? Sao em càng ngày càng vô lý thế!

Đông Tam run bần bật trước những lời chỉ trích gay gắt của Chu Nam, cơn giận làm đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng:

-Tôi vô lý? A, ra là tôi vô lý. Anh và Lô Lợi Lợi bí mật hẹn hò với nhau mà vẫn cứ lừa tôi sao? Còn chiếc giường này...một người vẫn không làm anh thỏa mãn, anh còn dám làm những trò đốn mạt như thế...anh có dám cho tôi xem nhật ký chat của anh không?

Chu Nam giận dữ xoay người, cầm lấy con chuột di sang phần nhật ký chat, sau đó ném chuột về phía Đông Tam:

-Cô đọc đi! Cô đọc rõ ràng từng câu từng chữ cho tôi xem có câu nào đốn mạt không?

Đông Tam đứng bất động. Mắt cô nhòe đi. Những con chữ nhảy nhót trên màn hình máy tính như muốn trêu ngươi cô. Đông Tam biết mình không thể bước lại. Nếu cô bước lại thì tất cả những gì đã có giữa cô và Chu Nam sẽ biến mất vĩnh viễn. Cô cứ đứng chôn chân như thế, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Bao cảm xúc vỡ òa, cô khụy xuống sàn ôm gối khóc thảm thiết.

Cơn giận mới rồi còn bốc lên ngùn ngụt của Chu Nam đột ngột dịu xuống. Đàn ông vốn luôn bất lực trước nước mắt của phụ nữ, nhất là người phụ nữ của mình. Anh đỡ người ra một lát, cuối cùng không ngăn được tiếng thở dài, bước về phía trước, đưa tay vuốt tóc cô:

-Cô bé ngốc này...đã ở bên nhau lâu như thế rồi, em vẫn không tin anh hay sao?

Đông Tam như một chú cún con đã chịu đủ mọi bất công đang đi tìm chỗ dựa, ôm chặt lấy anh nức nở khóc.

Chu Nam vụng về ôm lấy Đông Tam, sống mũi anh đã bắt đầu cay cay. Anh nhìn cô gái trước mặt đang khóc ngon lành như một cô nàng công chúa ngạo mạn, chẳng để ý đến việc nước mắt nước mũi dấy lên áo anh. Chu Nam vỗ vỗ vào lưng cô như đang âu yếm một con vật cưng, dịu dàng lên tiếng:

-Ngoan nào, đừng khóc nữa, nhìn xem xấu chưa này...

Anh biết, điều đáng sợ nhất không phải là khi cô khóc thảm thiết như thế này, mà là khi cô không nói một câu, quay người bước đi.

Chương 4

Hai người trần trọc đến quá nửa đêm, vừa mới chợp mắt được một lát thì mẹ Chu Nam gọi điện đến. Tiếng chuông điện thoại kêu lên inh ỏi, Đông Tam vừa mới nhắc điện thoại lên, chưa kịp lên tiếng thì giọng nói lóe xóe ở đầu dây bên kia đã đâm thẳng vào màng nhĩ cô. Cô ném điện thoại cho Chu Nam đang ngủ mơ màng bên cạnh, một mối thông báo: "Mẹ anh".

Bao năm nay, Đông Tam vẫn chưa quên được cuộc đấu khẩu nảy lửa với mẹ Chu Nam, thế nên mỗi khi bà gọi điện đến, Đông Tam luôn cố gắng lảng tránh. Mẹ Chu Nam là người Thượng Hải chính gốc. Trừ khi đi du lịch, còn không thì cả đời bà không bao giờ bước chân ra khỏi địa bàn Thượng Hải. Trong mắt bà, việc nói tiếng Thượng Hải và tìm cô con dâu người Thượng Hải đều quan trọng như nhau. Tuy Thẩm Đông Tam nhiều chiêu lắm kể làm bà tạm thời chưa thể lay chuyển được cậu con trai, nhưng với sự kiêu hãnh của một

người Thượng Hải, bà không bao giờ muốn phí lời với con bé quê mùa là cô. Vả lại, tiếng phổ thông của bà cũng không được chuẩn cho lắm.

Có một lần, Chu Nam đang tắm thì bà gọi điện đến, không may Đông Tam lại nghe máy. Mặc cho đầu dây bên kia rĩ rả hồi lâu, cô chỉ biết cười trừ, thẳng có đáp lại một hai câu thì lại chẳng ăn nhập gì với nhau. Cuối cùng bà ta không nhịn nổi nữa, lớn tiếng mắng: “Tôi chịu đủ rồi!” rồi dập máy đánh cạch. Đợi Chu Nam tắm rửa xong, Đông Tam mới kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc. Anh vội vã nhắc máy gọi lại, từ những thứ âm tiết được phát ra với âm vực rất cao trong điện thoại, Đông Tam có thể hiểu bà bất mãn với cô đến như thế nào. Cô thậm chí còn nhận ra được sự nhượng bộ cuối cùng của bà, hoặc là cô phải học tiếng Thượng Hải, hoặc là Chu Nam phải chia tay cô để tìm một cô gái nói được tiếng Thượng Hải chính cống.

Sau khi gác máy, Chu Nam nhìn cô rất lâu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Đông Tam lập tức lạnh hết cả xương sống. Chẳng trách người ta bảo “gió bên gối nguy hiểm”, mình vốn không phải là đối thủ của yêu lão bà bà này. Bằng chứng là sau sự kiện đó, Thẩm Đông Tam ngoan ngoãn học tiếng Thượng Hải với Chu Nam một thời gian. Nhưng khả năng ngoại ngữ thiên phú của Đông Tam lại không thể giúp cô học nổi cái thứ tiếng Thượng Hải lên bổng xuống trầm đó. Cố lắm cô cũng chỉ có thể đọc đếm được từ một đến mười và câu tỏ tình kinh điển mà Chu Nam đã dạy cô vô số lần với sự kiên trì hiếm có: Tui thích đằng ấy.

Nhưng lần này bà mẹ Chu Nam lại dùng thứ tiếng phổ thông trợ trợ của mình để kể cho con trai nghe những chuyện lật vạt trong nhà. Trong màn đêm yên tĩnh, những câu nói đầy dụng ý cứ thế đâm thẳng vào tai Đông Tam.

- Cô ba con tuần trước đi Hồng Kông đó, khuôn cả đồng đồ đem về, lại còn tặng mẹ một bộ sản phẩm dưỡng da của Estee Lauder nữa đó. Thím con mấy tuần trước cũng vừa đi Maldives về, người ngợm phơi nắng đen sì nhưng được cái tinh thần thì rất phấn chấn, ngày trước lúc nào bà cũng rên rỉ về cái bệnh thấp khớp thể mà giờ đỡ lắm rồi. Chẳng bù ẹ với bố mày suốt ngày cứ ru rú trong căn nhà vừa ẩm thấp vừa hẻo lánh, nói gì đến việc đi này đi nọ, mày phải biết, bố mẹ nuôi mày lớn...

Những câu ôn nghèo kể khổ ấy, không cần nghe Đông Tam cũng có thể đoán ra. Đông Tam biết rõ ý nghĩa sâu xa trong từng câu từng chữ, cô nhắm mắt nghe Chu Nam vâng vâng dạ dạ, anh còn khuyên mẹ nên đi học khiêu vũ cho khỏe người, cô không nhịn được ôm bụng cười ngặt nghèo. Chu Nam gác điện thoại, quay sang nhìn Đông Tam rồi tủm tỉm:

- Nghĩ gì mà vui thế.

Đông Tam không dám nói mẹ anh mà chuyển sang học khiêu vũ thì ối người bỏ chạy. Cô kéo anh lại gần giả giọng mẹ anh bồn chồn:

- Con trai à, mày phải hiểu chứ, bố mẹ nuôi mày lớn đâu có dễ dàng, sao mày không báo hiếu bố mẹ bằng một chuyến du lịch mười nước bằng máy bay hạng sang trong năm ngày sáu đêm hả?

Chu Nam cười ngượng ngịu, sau đó vùng dậy, giả vờ định vỗ lấy cô:

- Dê con vừa béo vừa đẹp, khà khà, chắc là sẽ rất ngon đây...

Mắt Đông Tam vẫn còn sưng mọng. Đã rất lâu rồi cô không khóc. Trước đây cô luôn khinh thường những người đàn bà chỉ biết khóc lóc để giữ chân đàn ông, nhưng từ sau khi gặp Chu Nam, cô đã dần dần quen với thứ vũ khí hiệu nghiệm này. Chu Nam lao đến ôm gọn cô vào lòng, nhưng anh nhanh chóng bị cô giận dỗi đẩy ra rồi hờn mát mấy câu:

- Mẹ anh chắc giận lắm nhỉ? Anh ruồng bỏ một cô tiểu thư nhà giàu như thế, lại còn phải kiếm tiền nuôi em... Anh đừng giấu em, có phải mẹ anh tức giận đến mức chỉ muốn cho anh một trận phải không?

Tư thế sẵn sàng xông trận của Chu Nam bị câu hỏi của cô làm cho đơ ra mất một lúc, sau đó anh lặn từ trên người cô xuống, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Sao thế được, mẹ thương anh nên mới không nỡ cho anh một trận.

Cô hiểu thái độ phản ứng của mẹ anh và cô biết không nên hỏi anh câu này nhưng cuối cùng cô vẫn không chịu được. Thử đặt mình vào hoàn cảnh này mà nghĩ xem, nếu mẹ cô vẫn sống, chắc chắn bà cũng sẽ không

đồng ý cho cô sống cả đời với một anh chàng thư sinh nghèo trắng tay. Người mẹ nào trên thế gian này mà chả mong con cái mình được sống sung sướng, không phải vất vả với cơm áo gạo tiền. Cho dù là trai hay gái cũng đều như nhau thôi.

Hai người im lặng một lát, Đông Tam nghiêng đầu rúc vào lòng anh, lập tức cảm giác an toàn xâm chiếm lấy cô.

- Chu Nam, - Cô mơ màng hỏi anh trước khi thiếp đi, - anh nói xem, có đúng là “Vợ chồng lúc nghèo lắm nỗi bi thương”[1] không?

[1] Một câu thơ trong bài Khiển bi hoài của Nguyên Chấn đời Đường.

Hình như trước lúc cô thiếp đi, Chu Nam có nói gì đó nhưng cô chưa kịp nghe thì đã chìm sâu vào giấc mơ ngọt ngào.

Chu Nam không ngủ. Anh nhớ lại chuyện đã xảy ra hai năm trước. Khi đó anh là niềm mơ ước của biết bao cô gái.

Nắng của những ngày tháng ấy dường như rất nhẹ, thời tiết lúc nào cũng đẹp đến mức diệu kì, những đám mây trắng bồng bềnh trôi tựa như những chiếc kẹo bông ngọt ngào dịu nhẹ. Anh vẫn nhớ lần đầu tiên hẹn Đông Tam đi chơi, cô bện tóc thành hai bím cong cong, mặc áo hai dây và quần short, đứng trong gió thảng sáu nhìn anh mỉm cười, nụ cười vừa trong sáng vừa ranh mãnh đó đã chiếm trọn trái tim anh. Chưa kịp đề phòng, anh đã yêu cô. Đó là lúc nào nhỉ? Giữa hiện thực trần trụi, hình như mỗi ký ức đều trở nên đẹp để lạ thường.

Đông Tam xoắn xoắn đôi bím tóc, đôi mắt đen láy nhìn sâu vào mắt anh, ngây ngô hỏi:

- Chu Nam, anh là đảng viên à, là những người mà tâm hồn lúc nào cũng lấp lánh ánh sáng phải không?

Khi đó anh cũng không rõ, câu nói này mang vẻ kính trọng hay châm biếm nữa.

Biệt hiệu ngày xưa của Chu Nam là Con nhà lành. Quả thực lúc đó anh như biến thành một thiếu niên hay ngại ngùng, một anh chàng ngây thơ đến mức chỉ biết ngây ra say sưa ngắm nhìn cô; một anh chàng mà ngay cả việc cầm tay cũng đỏ bừng mặt chứ đừng nói đến chuyện tỏ tình kinh thiên động địa; một anh chàng mà cô chỉ cần liếc nhìn thôi cũng đủ làm cho hắn ta sung sướng đến quên ăn quên ngủ.

Anh nhớ lúc chia tay, Lợi Lợi hỏi anh, cô ấy có điểm gì tốt? Anh im lặng rất lâu rồi mới nói được một câu: “Đông Tam không phải là người tốt nhất, nhưng là người thích hợp nhất với anh”. Chính vì câu nói này mà cuối cùng Lợi Lợi đành buông tay để anh ra đi.

Thời gian thấm thoát trôi, họ không bao giờ còn có thể trải qua quãng thời gian mật đỏ bừng tim đập loạn đó nữa rồi. Anh không biết có bao nhiêu gã đàn ông vì nụ cười của người đẹp mà cam tâm tình nguyện giam mình trong cuộc sống đầy những lo toan vụn vặt bao nhiêu năm qua.

Nhưng rõ ràng, tình yêu cũng có lúc sẽ thay đổi. Anh có thể nhớ ngày đầu tiên họ gặp nhau hay thói quen nheo mày mỗi khi cô mỉm cười, nhưng lại không thể nhớ ra vì sao họ lại ở bên nhau. Lẽ nào đơn giản là vì tình yêu?

Đông Tam hoàn tất bài test với tâm trạng chán nản, cuộc phỏng vấn không được thuận lợi cho lắm.

Công ty đó nằm trên đường Đại Vọng, trong khi họ thì ở đường Tri Xuân, cách nhau phải đến nửa Bắc Kinh chứ chẳng chơi. Chín rưỡi bắt đầu phỏng vấn, còn sớm hơn cả giờ đi làm của Chu Nam. Thấm Đông Tam vốn định ăn qua quýt chút gì đó rồi bắt tàu điện ngầm, nhưng rốt cuộc cô không nỡ từ chối thành ý của Chu Nam. Khi họ ăn xong bữa sáng do đích thân Chu Nam làm, Đông Tam vừa vội vã dậm lại lớp phấn nền vừa liếc nhìn đồng hồ trên tường thì đã quá tám rưỡi. Đông Tam cuống quýt giục Chu Nam làm anh đành bỏ lại đồng bát đĩa mới rửa được một nửa, lăm bậm thu dọn đồ đạc rồi cùng cô xuống lầu.

Bảo bối của họ là một chiếc xe đạp cà tàng được dựng nghiêm ngặt trong góc tường. Bình thường Chu Nam cũng toàn đi xe bus đi làm, nên chiếc xe thỉnh thoảng mới được phát huy tác dụng vào ngày cuối tuần. Họ đang định đẩy xe ra khỏi hầm thì phát hiện hai cái lốp đã xẹp lép, bụi phủ đầy trên đệm ngồi.

Đông Tam càng lúc càng cúi kính, đi bộ từ đây đến bến xe điện ngầm ít nhất cũng phải mất hai mươi phút. Cô tính rồi, từ chỗ họ ở đến đường Đại Vọng, ít ra cũng phải mất một tiếng. Lần đầu tiên phỏng vấn đã đến muộn, kiểu này chắc là hỏng rồi.

Chu Nam nhìn về mặt của Đông Tam, rồi lại quay sang nhìn chiếc xe đầy vẻ khó xử.

- Hay... - Anh nói - gọi taxi vậy. Lần đầu tiên phỏng vấn đừng đến muộn.

Đông Tam lắc đầu, không nói không rằng lấy giấy ăn ra cầm cùi lau yên xe, như đang cố gắng nén cơn giận đang bốc lên ngùn ngụt. Cô không thể nói được gì, dù sao bữa sáng cũng là Chu Nam làm, bát cũng do anh rửa, mình mà oán trách thì rõ là không biết điều rồi. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng nhìn Chu Nam một cách bình tĩnh:

- Em nhớ ở gần đây có chỗ sửa xe, chỉ cần bơm xong là có thể đi chơi được rồi.

Hai người hì hụi đẩy chiếc xe đạp đã xếp hết hơi ra khỏi tầng hầm. Chu Nam cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, còn trong đầu cô đột nhiên vụt qua một ý nghĩ: Nếu có một chiếc ô tô thì tốt quá.

Cô khẽ liếc Chu Nam đang ở gần đấy, bỗng thấy chạnh lòng. Nếu không phải vì cô, một người với mức lương hai mươi vạn tệ một năm như anh không chừng cũng đã mua được nhà được xe rồi.

Vất vả mãi mới bơm được xe, Chu Nam vội vã chở cô đến bến tàu điện, lúc này đã là tám giờ năm mươi. Đông Tam như bị lửa đốt, cô nóng ruột định lao ngay vào trong bến. Chu Nam vội giữ tay cô lại:

- Cẩn thận nào, đừng có cuống lên như thế, em đi giày cao gót, ngã một cái thì khỏi đứng dậy luôn đấy.

- Được rồi, em đi đây. Ngày phỏng vấn đầu tiên mà còn đến muộn, thật chả ra làm sao cả. - Cô ầm ục nói rồi hất tay Chu Nam ra, quay đầu chạy vào bến.

- Tam Tam, - Chu Nam gọi với theo - chỉ là phỏng vấn thực tập thôi mà!

Cô đã chạy thẳng vào trong bến, Chu Nam vẫn ngồi trên xe, một chân chống xuống đất, ánh mắt dõi theo cô, lòng mảy may nhủ lại. Cô không kịp nghĩ gì thêm cứ thế hấp tấp chạy xuống cầu thang.

Đông Tam đến muộn là điều không có gì bất ngờ.

Ủ rũ từ trong phòng phỏng vấn đi ra, Đông Tam cảm thấy trong lòng vô cùng trống rỗng, vừa hối hận vừa xấu hổ. Cô cần công việc này biết bao.

Cảm giác của cô lúc này giống như đang bị bỏ đói thì có người bỏ thí iếng bánh ngọt, đang định ăn thì phát hiện ra miếng bánh đã mốc từ lâu, không thể ăn được nữa. Ban nãy bà chủ khảo đã lạnh lùng tuyên bố, trước khi cô đến mười lăm phút, họ đã xác định được người trúng tuyển. Rõ ràng là có ý bảo cô không cần nhiều lời nữa, mau đi đi. Đông Tam xách túi đi ra, loay quanh trước tấm LOGO khổng lồ của công ty một hồi mà thang máy vẫn chưa đến. Đẳng nào cũng không tránh được, cô đành bấm bụng gọi điện cho thầy hướng dẫn thông báo tình hình.

Quả như dự đoán, chưa kịp nghe cô trình bày xong, thầy hướng dẫn đã nổi trận lôi đình, nào là như thế thì chả khác gì làm thầy mất mặt, nào là dù có chuyện gì cũng phải giữ chữ tín đến cùng... Đông Tam ngoan ngoãn chờ cho thầy nguôi giận rồi thể thọt cầu xin thầy cho cô thêm một cơ hội nữa. Nhưng đúng là cô phí công vô ích, thầy chỉ trả lời lấy lệ rồi cúp điện thoại đánh rụp, chẳng thêm đoái thương đến số phận hẩm hủ của học trò. Đông Tam thất vọng quăng điện thoại vào túi, vừa đúng lúc thang máy dừng lại, cô chẳng thêm nhìn, cứ thế ủ rũ bước vào. Vừa đưa tay ấn nút tầng 1 xong thì chợt nhận ra thang máy đang đi lên trên. Đúng là đang lúc xui xẻo thì uống nước cũng bị giắt răng!

- Tiểu Tam. - Một giọng nói trầm ầm mà đến chết cô cũng không bao giờ quên vang lên, cô lặng ngắt một hồi rồi quay phắt người lại, tại cửa thang máy, một người đàn ông mặc vest đang đứng khoanh tay hờ hững dựa vào thang máy, trên lông mày hằn lên vết sẹo mờ, chăm chú nhìn cô, không thù hận, không kích động, chỉ chăm chú nhìn mà thôi.

7. Chương 07

Còn cô trong thoáng chốc tưởng như tim mình ngừng đập. Ông trời hình như càng ngày càng thích thử thách cô thì phải? Mặt cô trắng bệch, cơn chóng mặt nôn nao ập đến khiến cô cảm giác mình có thể ngất bất cứ lúc nào. Cô khẽ liếm môi, mỉm cười yếu ớt:

- Thật trùng hợp, Lâm Phong, sao bạn lại ở đây?

Người đàn ông tuấn tú trước mặt cô dường như khác một trời một vực với cậu bé gầy gò yếu ớt ngày xưa. Năm đó, cậu mới mười sáu tuổi nhưng đã dũng cảm đứng ra bảo vệ cô, trong khi đó cô lại lạnh lùng ích kỷ, giương mắt nhìn cậu đi vào trại giáo dưỡng.

Tám năm. Cô đã tưởng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại cậu, nhưng cuộc đời có nhiều điều bất ngờ hơn cô nghĩ. Giữa biển người mênh mông nơi đất khách quê người, họ vẫn gặp lại nhau.

Phút chốc, cô như mất hết cả hồn vía, cúi đầu đi cùng Lâm Phong ra khỏi thang máy, thất thần nhìn cậu giao ban cho đồng nghiệp. Ngay cả lúc cúi đầu ký tên, ở cậu vẫn toát lên vẻ đàn ông từng trải đầy quyền rũ. Thậm chí cô còn nghe thấy hai cô gái đứng cách đó không xa đang thầm thì bàn tán về vẻ ngoài của cậu. Trời ạ, cô đang làm gì thế này?

Cô nắm chặt chiếc túi trong tay, đứng nguyên tại chỗ chờ cậu quay lại. Trong một thoáng, họ dường như không biết phải làm thế nào để đối diện với tình huống này. Cô lắp bắp giải thích:

- Tôi không biết vì sao lại thế này, chúng ta có thể ngồi lại nói chuyện một lát, thực ra tôi... Lâm Phong, tôi đã nhận được tin nhắn của bạn.

Đến lúc này, người đàn ông mới mỉm cười, đôi mắt đen khẽ nheo lại mang đầy dư âm của năm tháng:

- Tôi biết, Tiểu Tam, tôi cũng đã nhận được câu trả lời của bạn.

Cô im lặng, bối rối. Đương nhiên là cô không quên tin nhắn lạnh lùng của mình tối qua. Nhưng giờ cô đã có cuộc sống riêng của mình. Người đàn ông đang đứng trước mặt cô đã trưởng thành hơn rất nhiều so với chàng trai mười sáu tuổi khi đó, ngoại trừ một vài đường nét quen thuộc trên khuôn mặt ra thì Lâm Phong của bây giờ hoàn toàn xa lạ với cô.

Lâm Phong lịch sự ấn nút xuống của thang máy, cậu lắc lắc chiếc áo vest rồi tiện tay cởi ra cầm trong tay, sau đó khẽ nghiêng đầu nhìn cô:

- Tiểu Tam định đi đâu? Có cần tôi đưa đi không?

Cô không nói gì, ánh mắt dừng lại ở tay phải đang ôm lấy chiếc áo. Bàn tay gầy nhỏ chỉ có ba ngón tay, khoảng trống giữa ngón trỏ và ngón út giờ chỉ là hai vết sẹo màu sậm. Trong một thoáng, nỗi bi thương xâm chiếm lấy cơ thể cô khiến cô không thể cất lời, chỉ lắc đầu đầy hoảng sợ.

Trong mắt cậu, hình như cô mãi mãi chỉ là cô bé mười sáu tuổi chưa trưởng thành, mà lúc nào cậu cũng có thể cười nói thoải mái trước mặt. Dường như cho dù có đánh đổi cả thế giới thì cậu cũng sẽ giữ lại nụ cười trên môi cô. Cô vẫn nhớ khi bị cảnh sát đưa đi, cậu còn cười an ủi cô, nói cô phải sống cho thật tốt, vậy mà chỉ trong chớp mắt, nụ cười ấy đã nhuộm đầy đau đớn và oán hận.

Ngay từ khi họ quen biết nhau, định mệnh đã an bài cô phải mang nợ cậu.

Cửa thang máy vừa mở ra, Lâm Phong đã nhanh chóng bước ra trước, giữ cửa, quay đầu nhìn cô với vẻ chờ đợi. Cô vội bước theo ra, sau đó khẽ lắc đầu, thì thầm:

- Tôi còn có việc, Lâm Phong, hẹn gặp lại sau.

Cô thấy đôi lông mày rất đàn ông của cậu khẽ nhíu lại. Nhưng dù vậy, cậu cũng không ép cô, chỉ gật đầu ra hiệu chào tạm biệt rồi quay người bước đi.

Nhìn theo bóng dáng xa dần của cậu, chỉ chút nữa là Đông Tam ngã quy.

Lang thang trên phố đông nghịt người, Đông Tam mới nhận ra mình cô độc biết bao. Con phố cô đang đi là một trong những tuyến phố sầm uất nhất nơi đây với những cửa hàng thời trang nằm san sát bên đường. Đã rất lâu rồi cô chưa mua bộ quần áo mới nào cho riêng mình. Cô là người không quá cầu nệ chuyện hình thức, nhưng Chu Nam thì không như vậy. Anh vốn luôn cầu kỳ trong vấn đề này, mỗi khi Đông Tam diện bộ váy mới, anh đều đứng cạnh nhìn cô mỉm cười tán thưởng. Nhưng đó là chuyện xảy ra lâu lắm rồi.

Cả hai đều không có lỗi. Họ đã từng rất cố gắng để gần gũi nhau như xưa, nhưng chỉ có điều người này tiến một bước thì người kia lại lùi một bước, không ai có thể bao dung được ai. Mâu thuẫn là tất yếu, xung đột là kết cục cuối cùng.

Chu Nam là một người đàn ông tốt, điều đó không có gì phải nghi ngờ. Anh cố gắng xây dựng sự nghiệp, cố gắng yêu thương chiều chuộng cô, cố gắng để tương lai của hai người trở nên tốt đẹp hơn. Có lẽ tất cả mọi người trên thế giới đều nghĩ: lấy được người như anh thì lo gì không có hạnh phúc. Nhưng nếu vợ chồng nghèo không thể bên nhau đến phút cuối cùng thì chỉ là do một bên không đủ kiên trì. Chu Nam không phải là người như vậy. Kể đáng nghi duy nhất chỉ có thể là Đông Tam. Mâu thuẫn giữa họ, xung đột giữa họ, những điều bất hòa giữa họ, nói cho cùng đều là lỗi của Đông Tam.

Lúc này, cô như con bù nhìn bị người ta vứt bỏ, chỉ biết buông xuôi theo số phận mà sống cho qua ngày. Nhưng giờ đây, khi người đàn ông duy nhất chịu hi sinh vì cô xuất hiện trước mặt, cô lại thấy sợ hãi. Một khi vỏ bọc bình lặng hiện nay bị phá vỡ thì tất cả mọi chuyện liệu có thể còn cứu vãn được hay không.

Cô thấy kiệt sức. Cứ lang thang như thế suốt quãng đường dài, cô mệt mỏi lê mình trong bầu không khí bụi bặm của thành phố. Mặt trời chói chang, làn da rất bỏng. Bên đường rặng hòe thưa thớt đổ những chiếc bóng màu xám nhạt trên mặt đường nhựa nóng bỏng. Cuối cùng thấm mệt, cô liền ngồi xuống một chiếc ghế băng ven đường nghỉ ngơi.

Đông Tam nhắm nghiền mắt, hồi tưởng lại khoảng thời gian hạnh phúc ở thành cổ Phượng Hoàng. Núi xanh nước biếc, trời đất hòa chung một màu trong vắt. Đang lúc thả hồn vào khung cảnh tuyệt đẹp đó thì có người vỗ nhẹ vào vai cô. Đông Tam giật mình mở mắt, quay đầu lại thì vừa kịp nhận thấy vết sẹo mờ ở lông mày Lâm Phong.

- Tổ nghĩ, chúng ta vẫn nên nói chuyện một lát.

Họ chọn một nhà hàng Tứ Xuyên, đang giờ cao điểm nên đại sảnh khá huyền ảo. Khó khăn lắm họ mới tìm được bàn, Lâm Phong chạy đến trước, ngồi xuống rồi mới quay lại vẫy tay ra hiệu cho cô, khuôn mặt đầy vẻ ranh mãnh, nghịch ngợm.

- Tổ thích đồ ăn Tứ Xuyên. - Đợi cô ngồi xuống xong, cậu cười tự nói một mình - Cay, thơm, tươi, ngọt, thật dễ chịu. Lần nào đi ăn cũng thấy sướng cả người.

Giọng nói và thần sắc của cậu rất tự nhiên, giống như đang hào hứng kể lại chuyện vui nào đó. Cậu nghiêng đầu nhìn cô, bên tai lộ ra một chiếc khuyên nhỏ, hệt như chàng trai bướng bỉnh năm nào.

- Lâm Phong. - Giọng cô run run, dường như mỗi lần nhắc đến cái tên này cô đều cảm thấy vô cùng hoang mang - tổ rất xin lỗi vì đã nhấn cái tin nhắn đó. Chỉ là tổ...

Lâm Phong khẽ phẩy tay, giọng nói vẫn tự nhiên như không:

- Cậu làm gì mà đến chỗ đó?

Chỗ đó? Đông Tam ngẩn ra mất một lúc mới hiểu ra cậu đang nói đến công ty hôm nay cô đến phỏng vấn. Cô đau khổ trả lời:

- Ban đầu là định đến để xin thực tập, kết quả... Cậu làm việc ở đó à?

- Ừ, làm bảo vệ. - Cậu mỉm cười băng quơ. - Người như tổ mà được làm bảo vệ đã là mãn nguyện lắm rồi. Con người ta sống ở đời, quan trọng nhất vẫn là biết hài lòng với những gì mình có.

Cậu uống một ngụm nước cho nhuận giọng. Khi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt cô bạn giờ chỉ còn là một hồ nước phẳng lặng, im lìm.

Bữa ăn trôi qua trong im lặng. Dường như họ đã nói hết những chuyện có thể nói, cố gắng cũng không tìm được chủ đề nào thích hợp. Khi đĩa thức ăn cuối cùng bị tiêu diệt gọn, thì bữa ăn cũng đến hồi kết thúc.

Đông Tam kiên quyết giành trả tiền. Bàn tay định móc ví tiền ra của Lâm Phong dừng lại bên ngoài túi chiếc áo vest. Gương mặt cậu không biểu lộ thái độ gì. Hai người bước ra khỏi nhà hàng Tứ Xuyên lúc đã quá trưa, Đông Tam quay người chào tạm biệt bạn:

- Tớ phải về rồi, có bài luận vẫn chưa viết xong.

Lâm Phong thờ ơ gật đầu:

- Chiều nay tớ cũng có ca trực, không tiễn cậu nữa.

- Tạm biệt. - Cô vẫy tay chào anh, khẽ ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đã cao hơn mình rất nhiều - Lâm Phong, tớ biết chuyện này rất... nhưng, bạn có thể đừng quấy rầy cuộc sống của tớ được không?

Trong thoáng chốc, cô thấy khuôn mặt điềm tĩnh của người đàn ông đối diện tối sầm lại. Cô biết mình đã phạm phải mười tội ác không thể tha thứ, nhưng lời đã nói không thể thu lại được nữa:

- Ý tớ là, Chu Nam, bạn trai tớ, chúng tớ sắp kết hôn rồi. Tớ không muốn anh ấy biết...

- Tớ hiểu rồi. - Lâm Phong nhanh chóng ngắt lời cô. - Tớ sẽ chúc phúc cho cậu. Tạm biệt.

Lâm Phong quay người vội vã bước những bước dài, vẻ mạnh mẽ của cậu giờ đã biến mất trên đôi vai mệt mỏi. Đầu óc cô lại một lần nữa trở nên trống rỗng, vết thương của quá khứ cho dù đã trải qua bao lâu cũng không thể lành lặn lại được nữa.

Đông Tam gọi điện cho cô bạn thân duy nhất là Trình Nhược San, thông báo mình đang cần gấp một công việc. Trình Nhược San im lặng một hồi lâu, sau đó rụt rè hỏi cô có muốn làm thêm ở quán cà phê không?

Nguyên tắc sống của Đông Tam là trừ những chuyện bắt buộc dĩ nhiên thì tuyệt đối không nhận ân huệ của người khác, nhưng với tình hình tài chính bức bách hiện nay của cô thì dù có đến mười lòng tự tôn thì cũng phải hạ mình nhờ vả xem thế nào. Trình Nhược San gọi thêm một cú điện thoại nữa rồi bảo Đông Tam cứ đứng nguyên tại chỗ đợi, đích thân cô sẽ đến đón Đông Tam đến quán cà phê để phỏng vấn.

Một tiếng sau, Trình Nhược San, người thường được các bạn học âu yếm gọi là yêu tinh, xuất hiện trước mắt Đông Tam với vẻ ngoài cực kì xinh đẹp. Cô vội vã kéo Đông Tam ra bên đường vẫy taxi, tư thế sẵn sàng xung trận.

Xe rẽ trái rẽ phải vài lần thì dừng lại trước một quán cà phê nhỏ có tấm bạt màu xanh trông rất mát mắt. Hà Cương, ông chủ quán cà phê mà Trình Nhược San mới kết thân là một chàng thanh niên đẹp trai mặc chiếc áo phông POLO và chiếc quần kaki dày nam tính, anh nhìn hai cô gái với nụ cười thân thiện. Trình Nhược San mặt mày rạng rỡ, nhanh chóng sấn đến bắt chuyện với anh, bỏ mặc cô bạn thân đứng một bên. Đông Tam cũng không phát ý. Kiểu đàn ông nhàn nhã này không phải là gu của cô.

Từ sau khi gặp Chu Nam, Đông Tam cũng mất luôn hứng thú săn tìm đàn ông. Cũng vì chuyện này mà Trình Nhược San đã phê bình cô rất nhiều lần, nhưng cuối cùng nhận thấy cô không hề có ý hối cải, nên không buồn hỏi đến nữa. Nhiều lúc Đông Tam cũng nhận thấy dường như mình đang biến thành một người khác, khác xa với hình ảnh cô gái hoạt bát, phóng khoáng ngày nào. Thậm chí Đông Tam của bây giờ lúc nào cũng đầy tâm sự, lo toan.

Cũng may, thời gian này quán của Hà Cương đang thiếu người, nên khi nghe Trình Nhược San giả vờ vô tình nhắc đến chuyện Đông Tam đang muốn tìm việc làm thêm, anh ta lập tức đồng ý ngay. Hơn nữa lương ở đây cũng rất khá, một tiếng 20 tệ, hơn hẳn việc bán hàng ở KFC hay Mc Donald. Trước khi về, Trình Nhược San mặt mày rạng rỡ, gửi lại một nụ hôn ngọt ngào lên má Hà Cương.

Về đến nhà thì trời đã sẩm tối, Đông Tam vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Chu Nam đang ngồi trước máy tính cười nói vui vẻ. Nghe thấy tiếng cửa mở, anh quay nhìn cô một lúc rồi lại quay đi:

- Em về rồi à?

Cô lạnh nhạt “vâng” một tiếng, xỏ dép vào phòng thay quần áo, lúc đi ngang qua ghế sofa, cô tiện tay vút cái túi lên đấy rồi đi thẳng đến sau lưng Chu Nam.

Hình avatar của cô gái có mái tóc ngắn lại lướt qua đầu cô. Chu Nam chống cằm, mở trang BBS[2] ra xem, anh có vẻ rất thích thú, vừa xem vừa gõ gõ tay lên mặt bàn.

[2] Tên website môi giới hôn nhân ở Trung Quốc.

Như có hàng trăm cái kim xuyên thủng trái tim Đông Tam. Sự lạnh lùng của Chu Nam một lần nữa làm cô đau đớn. Nhưng không thể để mình mất mặt như lần trước, cô cố nén chặt ngọn lửa tức giận đang chực bốc lên trong đầu. Đặt tay lên vai anh, cô khẽ cười, dịu dàng hỏi:

- Ăn cơm chưa anh?

- Ủ, anh ăn với đồng nghiệp ở công ty rồi. - Ánh mắt anh vẫn không rời khỏi màn hình máy tính, thỉnh thoảng lại bật cười sảng khoái.

Đây chính là cuộc sống của cô. Cô nghĩ mà trong lòng không khỏi đau xót. Đây chính là cuộc sống mà cô đang ra sức bảo vệ ư? Tại sao việc đến mức này rồi mà cô vẫn cứ khăng khăng như vậy?

Cô lẳng lặng vào bếp, vừa đi vừa nghĩ đến câu nói của Trương Ái Linh: “Có thể bạn đã từng là hoa hồng của một ai đó, nhưng cuối cùng vẫn không tránh được việc trở thành một vết ố bẩn thỉu, nghĩ đến đã thấy ghét chứ đừng nói là nhìn”.

Vậy Lợi Lợi thì sao? Có phải cô ta vẫn là một đóa hồng tươi mới? Còn cô bạn đồng nghiệp không rõ tên tuổi? Đông Tam chán chường mở tủ lạnh, bên trong chẳng còn thứ gì ngoài mấy cốc sữa chua nằm chổng chơ. Cô lấy một hộp sữa chua ra uống, thứ chất lỏng vừa lạnh lẽo vừa đặc quánh theo thực phẩm trôi xuống dạ dày, làm tê liệt toàn bộ các giác quan của cô. Cô dựa lưng vào tủ lạnh lặng lẽ quan sát Chu Nam. Mọi thứ đã thay đổi theo thời gian, phần bụng rắn chắc của anh giờ đã được bao bọc bằng một lớp mỡ dày, lưng cũng không còn thẳng như trước nữa.

- Hôm nay em phỏng vấn thế nào? - Chu Nam cuối cùng cũng nhận ra sự tẻ nhạt trong căn phòng, anh lèng tiếng hỏi cô.

- Chẳng thế nào cả. - Cô không muốn nhắc đến chuyện đó, - Mình đi siêu thị đi anh, trong tủ lạnh chẳng còn gì cả.

- Bây giờ à? Hơn chín giờ rồi, để lần sau đi.

Đông Tam thôi không nhìn Chu Nam nữa, băng khuâng nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài cửa sổ. Sữa chua trong hộp đã hết, cô liệng cốc vào thùng rác. Không trúng. Cô cúi xuống nhặt lên, lầm bầm như tự nói với mình:

- Để lần sau vậy.

Trong phút chốc, cô như rơi xuống đáy vực thẳm.

Chương 5

Những điều vụn vặt của cuộc sống sẽ khiến bạn dần dần cảm thấy tuyệt vọng, lòng kiên nhẫn mất đi, tình yêu cũng mất đi. Ban đầu, Đông Tam tưởng rằng có một người có thể cùng cô ngắm mặt trời lặn, cùng cô đi dạo phố ngắm lá rơi là điều tuyệt vời không gì hơn được nữa. Nhưng sau này cô mới nhận ra rằng, cuộc sống hiện thực không chỉ có mặt trời lặn và lá vàng rơi. Những chuyện đưa cà mắm muối hàng ngày, những mâu thuẫn vặt vãnh cứ thế dần dần hình thành rào cản trong tình yêu.

Cô và Chu Nam như hai con nhím đang cố giành lấy chút hơi ấm của nhau. Thương tích chồng chất, nhưng nhất định không bỏ cuộc.

Chuyện làm thêm ở quán cà phê, Đông Tam không nói với Chu Nam. Anh luôn phản đối cô làm những việc linh tinh như vậy. Nhưng Đông Tam cần tiền, cần nhiều hơn số tiền mà Chu Nam giao cho cô hàng tháng, cần một số tiền của riêng mình để có thể tự do chi tiêu.

Hà Cương thường không hay xuất hiện ở quán, hoặc cũng có thể anh ở đó, nhưng cô không nhìn thấy. Mỗi ngày cô làm ba bốn tiếng ở đây, công việc là bưng trà rót nước trong bộ đồng phục màu đỏ gạch và chiếc mũ lưỡi trai sùm sụp chỉ hở ra hai con mắt. Đa phần khách hàng không để ý đến nhân viên ở đây, bộ đồng

phục tó màu khiến họ không hứng thú gì. Nhưng đúng là oan gia ngõ hẹp, Đông Tam lại chạm trán Lợi Lợi ở đúng cái quán cà phê hẻo lánh này.

Về sau, khi nghe cô kể lại, Trình Nhược San đã vô cùng kinh ngạc hỏi làm sao cô lại không biết quanh đó là khu nhà giàu nứt tiếng, lúc đó Đông Tam mới giật mình nhận ra, thì ra không phải là số mệnh an bài mà là cô tiểu thư nhà giàu Lợi Lợi vốn sống ở gần đây.

Hôm đó, Lô Lợi Lợi cùng Chu Cẩm Thời bước vào quán như một đôi tiên đồng ngọc nữ, thu hút biết bao cặp mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh. Vừa thoáng thấy bóng dáng hai người họ, Đông Tam vội sụp chiếc mũ lưỡi trai xuống thật thấp. Nhưng Lợi Lợi đã kịp kêu lên đầy thảng thốt:

- Tam Tam! Có phải là Tam Tam không?

Mặt cô đỏ bừng lên. Đây không phải là sự nhục nhã khi bị bắt gặp mà chỉ là cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp lại kẻ thù trong hoàn cảnh này.

Cô ép mình hít một hơi rồi thẳng lưng tiến đến bàn họ, cô nở một nụ cười xã giao:

- Xin chào, hai vị muốn dùng gì?

- Tam Tam, - Lợi Lợi đưa tay ra định kéo cô ngồi cùng - sao cô lại ở đây?

Cô nhẹ nhàng tránh người khỏi cánh tay trắng nõn nà ấy, cúi người xuống chỉ vào quyển thực đơn:

- Gần đây cửa hàng chúng tôi mới cho ra lò một loại bánh kem mới, hương vị rất đặc biệt, hai vị có muốn nếm thử không ạ?

Lô Lợi Lợi rõ ràng là không có ý định buông tha, đứng chặn trước mặt cô:

- Tam Tam, đừng giả vờ không quen biết chúng tôi. Cô làm thêm ở đây sao? Chu Nam có biết không?

Rầm! Đông Tam đập mạnh quyển thực đơn đang ôm trong lòng xuống bàn. Vành mũ che quá nửa mặt nên hai người họ không sao nhận rõ thái độ của cô. Giọng nói của cô vẫn đều đều như cũ:

- Tôi còn có việc chưa làm xong, hai vị cứ thoải mái lựa chọn, tôi sẽ quay lại sau.

Cô quay người đi, nhưng đời nào Lợi Lợi lại để cô đi dễ dàng như vậy. Cô ta liền mồm gọi “Tam Tam”, khiến ọi người xung quanh đều phải quay ra nhìn.

Chu Cẩm Thời thấy tình thế ngày càng xấu đi nên quyết định kéo Lô Lợi Lợi ngồi xuống bên mình.

- Lợi Lợi, em hãy tự trọng chút đi.

Mặt Lợi Lợi thoát đỏ thoát trắng, cô ta khẽ liếc nhìn xung quanh rồi tức tối quay về chỗ ngồi. Chu Cẩm Thời cầm quyển thực đơn trên bàn lên đưa cho Đông Tam rồi dịu giọng lên tiếng giảng hòa:

- Xin lỗi, phiền cô cho chúng tôi hai tách cà phê, một suất bánh kem. Cảm ơn.

Đông Tam gật đầu, cứng nhắc trả lời như một con rô bốt:

- Xin đợi một lát.

Chu Cẩm Thời nhân cơ hội khẽ mỉm cười, nháy mắt với cô:

- Phục vụ ở đây tốt thật.

Khi Đông Tam bưng cà phê và bánh kem đến bàn, Lợi Lợi đã quay trở lại với phong thái an nhàn của một tiểu thư đài các và đang ra sức mỉm cười làm duyên làm dáng. Chu Cẩm Thời thì say sưa nói gì đó với cô ta, vừa nhìn thấy cô đến liền lập tức im bặt.

Cô cẩn thận đặt cà phê và bánh xuống, sau đó máy móc lên tiếng:

- Mời quý khách thưởng thức.

Lợi Lợi khẽ nhếch mép khiêu khích:

- Tam Tam, Chu Nam có biết chuyện cô làm thêm ở đây không? Cô giấu anh ấy phải không?... Có phải cô cần tiền không? Có khó khăn gì thì cứ nói với tôi một câu. Những chuyện khác tôi chưa chắc đã giúp được, nhưng vấn đề tiền nong thì chắc chắn là okie. Chu Nam cũng thật là... đáng lẽ ra anh ấy không nên bỏ mặc cô như vậy, lần sau gặp anh ấy tôi sẽ nói giúp cô...

Đông Tam hít một hơi thật sâu. Từ lúc nào mà cô ta tự ình cái quyền nói giúp cô với Chu Nam? Đúng là miệng nam mô bụng bồ dao găm, càng nói ngọt bao nhiêu thì dã tâm càng thâm độc bấy nhiêu. Cô liếc sang Chu Cẩm Thời, vừa đúng lúc gã cũng quay sang nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ giấu cợt nhưng nét mặt thì vẫn không hề thay đổi.

Cô bỗng thấy buồn cười thay cho cái màn hài kịch rẻ tiền của Lợi Lợi, hóa ra cô ta nông cạn hơn cô tưởng:

- Cảm ơn cô Lô đã quan tâm, tôi không muốn sử dụng những đồng tiền có nguồn gốc không rõ ràng. Còn về bạn trai tôi, tôi không muốn người khác đi ba hoa với anh ấy.

Lợi Lợi dường như không để tâm đến miệng lưỡi sắc bén như dao của cô, cô ta nhìn Đông Tam không chớp mắt, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Lẽ nào hai năm qua anh ấy lừa tôi? Tam Tam, có vẻ như hai người không thật sự hạnh phúc.

- Chúng tôi có hạnh phúc hay không, không liên quan gì đến cô cả. Cô Lô, xin đừng quên thân phận của mình.

Mặt Lợi Lợi lập tức đỏ bừng lên. Việc Thẩm Đông Tam dừng lại quá lâu ở bàn này đã thu hút không ít những ánh mắt về phía họ. Lợi Lợi lóng ngóng nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm. Một lát sau, cô ta quay về với thái độ điềm tĩnh ban đầu:

- Được rồi, ở đây không còn việc gì nữa, cô có thể đi được rồi đấy.

Đông Tam không thèm lưu tâm đến cô tình địch kiêu căng, tò mò hướng mắt về phía Chu Cẩm Thời. Gã công tử từ từ dần đến cuối không hề lên tiếng, thần nhiên để co em họ thanh mai trúc mã của mình bị một cô gái khác sỉ nhục mà mặt không đổi sắc. Có thấy hơi khó hiểu, gã đàn ông này quá bạc tình hay là quá thông minh? Thấy Đông Tam cứ chiếu tướng mãi không thôi, Chu Cẩm Thời mỉm cười gượng gạo:

- Hay là cô ngồi xuống cùng uống một tách cà phê với chúng tôi?

Đông Tam lịch sự từ chối, vừa quay người định bỏ đi thì Lô Lợi Lợi đột nhiên kêu lên thất thanh, kèm theo đó là tiếng ly tách rơi loảng xoảng. Cô quay đầu lại, vừa kịp nhìn thấy tách cà phê đổ tràn trên mặt bàn, nhuộm đen cả chiếc khăn trải bàn trắng muốt.

- Này cô phục vụ, mau qua đây lau đi! - Lô Lợi Lợi không hề có chút luống cuống, ngạo mạn lên tiếng. Tất cả mọi ánh mắt trong phòng đều tập trung vào Đông Tam, chờ đợi. Trò này thì cô đã quá quen rồi, chẳng phải mấy hôm trước cô vừa cố ý dây bẩn chiếc váy đắt tiền của Lô Lợi Lợi sao? Thấy cô đứng im không phản ứng gì, Lô Lợi Lợi bắt đầu nổi cáu:

- Còn đứng đó làm gì! Mau lại đây đi!

Cái giọng bễ trên này mới đúng là hình ảnh của cô tiểu thư con nhà giàu mà cô luôn mặc định trong đầu. Một Lô Lợi Lợi hòa nhã, cởi mở đến mức như vị cứu thế sẵn sàng hi sinh mọi thứ cho cô, rồi sẽ đến lúc phải lòi đuôi cáo, cô tin là vậy. Cho nên khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô chỉ nhướn mày nhìn Lợi Lợi một thoáng rồi bước lại, nhanh tay nhấc tách cà phê lên, dùng khăn ăn thấm nước cà phê chảy tràn, rồi cuộn tấm khăn trải bàn lại.

- Cô làm cái quái gì vậy! Cà phê dây sang quần áo của tôi rồi. Váy tôi đắt thế nào cô biết không? Lương hai tháng làm việc của cô cũng không đền được đâu!

Hóa ra chiếc khăn trải bàn trong tay cô bị nghiêng nên cà phê chảy xuống đúng người cô ta. Lợi Lợi tức giận đứng phắt dậy, mặt đỏ bừng bừng, rõ ràng cô ta cũng không quen tỏ thái độ trước mặt nhiều người.

Đang loay hoay giúp thu dọn bãi chiến trường, Chu Cẩm Thời vội ngăn cô ta lại:

- Quá đáng rồi đấy Lợi Lợi, chỉ là một chiếc váy thôi mà. Đợi lát nữa anh sẽ mua đền cho em mười bộ. Mau xin lỗi Tam Tam đi!

Lợi Lợi đẩy tay anh ra, buông một câu rảo hoành:

- Cô ta không đáng!

Câu nói cuối cùng của Lợi Lợi như một nhát dao đâm thẳng vào lòng tự trọng của cô. Cô đã phải chịu uốn mình như con tép để cố gắng bươn chải vậy mà cô ta còn không chịu buông tha cho cô. Chưa bao giờ cô oán trách mình đã sinh ra trong nghèo khó. Từ nhỏ đến lớn, cô phải vất vả kiếm sống nhưng luôn cố gắng để không bị người khác khinh nhờn, bởi người mẹ đáng thương của cô trước khi nhắm mắt chỉ kịp nhắn nhủ có một câu: người ta có thể nghèo túng, nhưng không thể không có lòng tự trọng. Bây giờ bà đã sang thế giới khác, có lẽ giờ này đang cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt ngập tràn yêu thương. Cô không bao giờ chấp nhận những lời mai mỉa của người khác, nhưng lần đầu tiên cô cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương ghê gớm.

Cô đứng thẳng người lên, mặc cho những cái nhìn của mọi người đang tập trung về phía mình, ném thẳng chiếc khăn ăn dẫm cà phê vào người Lợi Lợi đang ngẩng cao đầu, mặt đỏ phừng phừng. Và trong lúc cô ta kinh ngạc đến mức chưa kịp có phản ứng gì, thì Đông Tam đã kịp bồi thêm một cái tát thật mạnh.

8. Chương 08

Trong bầu không khí im phăng phắc, âm thanh mà cái tát tạo ra càng đánh gọn hơn, làm kinh động đến cả những giọt nắng hè, khiến chúng nhảy nhót không ngừng. Lạnh lùng nhìn “thành quả” đổ chót của mình trên má Lợi Lợi, Đông Tam bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, để lộ đôi mắt đen lầy đầy căm phẫn:

- Đây là đòn cảnh cáo cho việc không biết điều của cô. Nếu còn để tôi biết cô vẫn bám lấy bạn trai tôi, thì kết cục của cô sẽ thảm hơn thế này một trăm lần.

Tất cả mọi người đều sững sờ trước cảnh tượng ngoạn mục vừa xong. Chu Cẩm Thời nheo mắt nhìn Đông Tam, cô đứng đó đầy kiêu hãnh, ánh mắt lóe lên những tia nhìn sắc lạnh. Anh không hề nghi ngờ tính chân thực trong câu nói của cô. Cô gái này quả là hung dữ như hổ, không nường tay trước bất cứ ai.

Lợi Lợi ôm chặt bên má, hai mắt mở to rưng rưng nước, đôi môi xinh xắn run rẩy không ngừng. Hà Cương lúc này mới bước lại, hắng giọng:

- Thảm Đông Tam, mau xin lỗi khách đi.

Lợi Lợi vô cùng xấu hổ. Chiếc váy hàng hiệu trắng tinh giờ đã loang đầy cà phê, má vẫn còn bồng rát cái tát ban nãy của Đông Tam. Chưa bao giờ cô bị sỉ nhục đến như vậy.

- Cô dám đánh tôi? Cô lấy tư cách gì mà đánh tôi? Ngày trước khi cô cướp Chu Nam từ trong tay tôi, tôi cũng không hề nói một câu xúc phạm đến cô, tôi còn chúc phúc cho các người. Giờ quay về đây, chuyện cô ghen tuông vô cớ thế nào, không biết điều thế nào tôi đều biết, nhưng tôi vẫn nghe lời Chu Nam luôn nhường nhịn cô... cô có tư cách gì mà dám đánh tôi?

- Tôi không biết điều? - Đông Tam cười nhạt - Cô đừng có ngu như thế. Vô duyên vô cớ chạy đến tự chuốc nhục vào người, cô còn định trách ai chứ?

Lợi Lợi nhìn cô trừng trừng, trong mắt cuộn cuộn nổi oán hận chỉ có ở đàn bà:

- Được, là tôi tự chuốc nhục vào mình. Vậy để tôi nói cho cô biết, người đàn ông của cô và cũng là bạn trai cũ của tôi, Chu Nam, chính anh ta đã cầu xin tôi quay lại, chúng tôi còn lên giường với nhau nữa, cô có muốn xem đoạn băng ấy không? Cô có biết cô ích kỷ, phiền toái như thế nào không? Cô chỉ là đồ giả rách của anh ấy!

Chu Cẩm Thời kịp thời giữ được cánh tay đang vung lên của Đông Tam, cổ tay cô bị gã ghì chặt:

- Đủ rồi, Tam Tam, sao cô có thể tự ý đánh người khác như thế?

Mặt cô trắng bệch, đôi mắt tối sầm:

- Đê tiện thì phải đánh! Anh bỏ ra!

Khuôn mặt hung dữ của cô khiến Chu Cẩm Thời cũng cảm thấy sợ. Anh vội nói:

- Cô không sợ... không sợ Chu Nam biết hay sao?

Nói xong, gã lập tức cảm thấy hối hận. Đông Tam khựng người lại, nỗi đau đớn hiện rõ trong đôi mắt cô. Gã chưa kịp định thần lại thì Đông Tam bất ngờ cắn mạnh vào tay gã. Chu Cẩm Thời vội rút tay lại, Đông Tam chỉ chờ có thể vùng mạnh ra như một cánh diều đứt dây nhẹ bỗng bay lên.

Cô “ừ” một tiếng rất trầm, rồi không nói thêm gì nữa, lặng lẽ bỏ đi. Mọi người xung quanh đều tản ra nhường lối cho cô.

Chu Cẩm Thời thấy hối hận cùng cực. Gã nhìn cô đầy bất lực:

- Xin lỗi, Tam Tam. Không phải tôi cố ý.

Đông Tam lẳng lặng đi đến trước mặt Hà Cương lúc này vẫn đang đứng dựa vào tường quan sát mọi việc.

- Xin thanh toán tiền lương tháng này cho tôi, cảm ơn.

Đành phải có lỗi với Trình Nhược San vậy. Làm thế nào được? Cả thế giới này đều đang đối đầu với cô. Khi cô quay người đi, Lợi Lợi ban nãy còn khóc lóc ầm ĩ đột nhiên gằn giọng miệt thị cô.

- Cô tưởng cô ghê gớm lắm sao? Cô chỉ là hạng đàn bà ích kỷ, xấu xí, khiến người khác thấy ghê tởm mà thôi.

Rất lâu sau Đông Tam mới quay lại nhìn Lợi Lợi, rành rọt rít từng chữ qua kẽ răng:

- Tôi sẽ ghi nhớ từng câu từng chữ cô đã nói hôm nay. Nhắc cho cô nhớ, đừng có giả trò với tôi, cô không đùa với tôi được đâu.

Cô đứng đó, dưới ánh mặt trời chói chang, lạnh lùng nhìn hai người họ cách đó không xa.

- Từ bây giờ trở đi tôi không còn nợ gì cô nữa, Lô Lợi Lợi.

Tiền quyết toán nghỉ việc chỉ vồn vện có một nghìn hai trăm tệ.

Nhận tiền xong, cô đi thẳng đến bưu điện gửi một nghìn tệ về quê rồi gọi điện thông báo cho Mãn Hạ.

- Em gửi một nghìn tệ về, chị dẫn ông ấy đi khám bệnh đi, đừng mua rượu cho ông ấy nữa. Cẩn thận không ông ấy chết trên bàn rượu đấy.

Mãn Hạ ngạc nhiên hỏi lại:

- Mấy hôm trước chẳng phải em đã gửi năm nghìn tệ về rồi hay sao? Em ba, bố cứ đòi vậy thôi chứ nhà cũng không quá thiếu tiền đâu. Em ở đó còn phải đi học, đừng... em cứ lo cho bản thân đi đã.

- Năm nghìn tệ? Lúc nào vậy chị?

- Em quên rồi à? Cách đây không lâu lắm, chắc chỉ tầm một tháng thôi? Hay là ông ấy... - Giọng Mãn Hạ nhỏ dần, Đông Tam biết, câu trả lời của chị cũng giống như mình. Cô giận điên người, ông ta chẳng thèm đêm xía đến lời cảnh cáo của mình sao?

- Tiền đó đâu rồi? Ông ta tiêu hết rồi sao?

- Em ba, thực ra bố không phải như em nghĩ đâu, thực ra ông ấy...

- Được rồi, nếu ông ta không muốn em chết đói ở Bắc Kinh, nếu sau này ông ta còn muốn em phụng dưỡng đưa ma thì đừng bao giờ gọi điện cho Chu Nam đòi tiền nữa. Nếu còn để em biết...

Cô có thể làm gì? Cắt đứt quan hệ cha con? Mười năm trước cô đã từng cắt đứt, nhưng với một người cha trơ tráo như thế, những lời dọa dẫm của cô chỉ như trò đùa mà thôi.

Việc đến nước này, cô mới nhận ra sự bất lực của cuộc sống. Cô có thể làm gì? Từ chối sự giúp đỡ của Chu Nam? Ra đứng đường? Hay thôi học đi làm? Nhưng đang trong giai đoạn khủng hoảng tài chính như hiện nay, tìm một công việc còn khó khăn hơn gấp mấy lần việc cô sống dựa dẫm vào Chu Nam.

Đứng giữa đại sảnh bưu điện rộng thênh thang với biết bao người đi đi lại lại xung quanh, cô bậm môi nhớ lại những lời ban nãy của Lô Lợi Lợi. Cảm giác bị sỉ nhục siết lấy tim cô. Cô phải đối mặt thế nào với Chu Nam đây? Người đàn ông mà cô luôn tôn thờ, chỉ trong phút chốc đã đang tâm hủy hoại cả thế giới của cô.

Điện thoại cô réo inh ỏi. Trong cơn nôn nao chóng mặt, cô mơ hồ nhìn vào dãy chữ số xa lạ đang nhấp nháy trên màn hình. Vừa ấn nút nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng cười đùa:

- Tiểu Tam, bạn biết tôi nhìn thấy gì không? Tôi tưởng rằng bạn đang rất hạnh phúc, không ngờ bạn còn đáng thương hơn cả tôi...

- Lâm Phong...

Cô thẳng thốt gọi tên cậu nhưng đầu dây bên kia đã dập máy. Liên ngay sau đó là một tin nhắn được gửi đến. Đông Tam run run mở tin nhắn ra xem, trong phút chốc, trời đất như sụp đổ dưới chân cô.

Trên màn hình điện thoại là ảnh một cô gái xinh xắn có mái tóc ngắn đang kiễng chân hôn lên má bạn trai cô, Chu Nam. Cô nhận ra khuôn mặt của cô gái này, cô gái có avatar trong hộp thư chat của Chu Nam.

Trái tim cô cuối cùng không thể chịu đựng thêm nữa, thoáng chốc vỡ tan thành muôn mảnh. Nếu cô có thể chết được thì tốt biết bao, không còn phải vùng vẫy, không còn phải nhẫn nhịn, không còn phải nghi ngờ. Nhưng sau những cơn quay cuồng, cô vẫn đang hít thở, vẫn cảm thấy rõ ràng tim mình đang đau đớn thế nào.

Cô ngồi nghỉ trên chiếc ghế băng đặt sát tường ở bưu điện hơn nửa tiếng đồng hồ mới bình tĩnh trở lại. Điện thoại trong tay hết mở ra rồi đóng lại, rất lâu sau, cô mới hạ quyết tâm gọi cho Chu Nam. Chuông đổ một hồi mới thấy Chu Nam nghe máy:

- Gì thế Tam Tam?

Giọng nói của anh vẫn bình thản và tự chủ như thường. Nếu không có tấm ảnh Lâm Phong gửi, chắc chắn cô sẽ không bao giờ nghi ngờ lòng chung thủy của anh. Một người đàn ông lịch lãm như vậy làm sao có thể phản bội cô? Sống mũi cay xè làm giọng cô nghèn nghẹn.

- Tối nay chúng mình đi ăn anh nhé? Em biết có một quán chuyên nấu món Hồ Nam, chúng mình vừa ăn vừa nói chuyện luôn.

Phía bên kia, Chu Nam im lặng một lát, giọng nói trầm xuống tỏ ý xin lỗi:

- Tối nay anh có chút việc, có thể...

- Anh lúc nào cũng có việc. Chúng ta đã rất lâu rồi không trò chuyện với nhau. Ngày nào anh cũng bận rộn với công việc, về nhà thì chỉ ngủ, một ngày không nói quá mười câu với em... Chu Nam, chúng ta không phải người xa lạ, chúng ta cần có thời gian bên nhau, anh hiểu không?

- Anh hiểu, anh hiểu mà. - Đông Tam có thể mừng tưng ra khuôn mặt anh lúc này, ôm trán bóp đầu như mọi lần - Xin lỗi Tam Tam, gần đây công việc hơi bận, anh sẽ giải quyết nhanh thôi. Qua tháng này, chúng mình sẽ đi du lịch như anh đã hứa nhé, thế được không?

Cô cảm giác tất cả những đau khổ, uất hận như nghẹn lại nơi đáy họng, nếu không phải vì cô cố bịt chặt miệng thì không biết sẽ có chuyện gì vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cô. Chợt cô nghe thấy tiếng mình vang lên ráo hoảnh:

- Vậy thôi, anh làm việc đi.

Cô lạnh lùng dập máy. Cô muốn gào lên với anh, ngày nào anh cũng làm việc mười bốn tiếng đồng hồ ở công ty, anh không có thời gian để nói chuyện với tôi nhưng thừa thời gian để tán tỉnh đồng nghiệp nữ à? Nói ra được đã tốt, đừng này...

Trước đây cô luôn cho rằng công việc của dân công nghệ đúng là vất vả vô cùng, thậm chí có lúc vì thương anh, cô còn lọ mọ lên mạng tìm học những món ăn bồi bổ cơ thể cho những người thường xuyên tiếp xúc với máy tính. Sau này cô mới hiểu, đó chỉ là cái mẽ ngoài đẹp đẽ của bọn họ mà thôi.

Cô mở tin nhắn ra nhìn lại lần cuối cùng như muốn khắc cốt ghi tâm vẻ ngọt ngào dịu dàng của cô gái kia, sau đó bấm nút xóa. Vừa bước ra khỏi sảnh bưu điện, cái nắng như thiêu như đốt chọc thẳng vào mắt khiến cô xây xẩm mặt mày, chực đổ nhào xuống đường. Thọc tay vào túi áo, cô cúi đầu bước những bước vô định mà không hề có ý niệm mình đang đi về đâu, thỉnh thoảng lại có người va vào người làm cô loạng choạng suýt ngã. Đi được hồi lâu thì cô chợt nhìn thấy Chu Cẩm Thời đang đứng bên đường, nhíu mày nhìn cô. Chẳng hiểu sao lúc ấy bao nhiêu mệt mỏi, đau đớn, hận thù dồn nén trong lòng cùng lúc rùng rùng kéo đến, quật ngã chút sức lực cuối cùng của cô. Trước khi khụy xuống, Đông Tam còn kịp thấy Chu Cẩm Thời hốt hoảng chạy đến bên cạnh, cánh tay trái gã vẫn còn hằn rõ vết răng của cô. Đột nhiên cô không còn thấy ghét gã, hận gã nữa, chỉ cảm thấy một sự đau khổ vô biên đang từ từ nhấn chìm cô.

Chu Cẩm Thời không bao giờ quên vẻ ngượng ngùng của Thẩm Đông Tam khi lần đầu tiên anh gặp cô. Trong bữa tiệc thượng lưu ngày đó, vốn sẵn chán ghét những gương mặt xinh đẹp vô hồn của các tiểu thư con nhà giàu nên anh nhanh chóng trốn ra sau vườn thơ thẩn đi dạo. Đang lơ đãng ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, bỗng đôi mắt anh dừng lại ở một cô gái chẳng có gì ăn nhập với khung cảnh buổi tiệc: mặc một bộ váy trắng, chân đi đôi giày cao gót nhưng lại không hề ngại ngần ngồi bệt xuống giữa một đám trẻ con, dạy chúng chơi trò đập tay. Những tiểu công tử tiểu công chúa hàng ngày bướng bỉnh là thế, vậy mà lại răm rắp nghe lời cô, hào hứng chơi đùa với nhau. Chu Cẩm Thời cứ đứng lặng ngắm cho đến khi đám phụ nhân mệnh phụ hoảng hốt chạy đến tìm con, cho đến khi cô lúng túng một mình đối diện với những lời mắng mỏ vô duyên vô cớ của họ, khuôn mặt dần trở nên lạnh lùng và đầy cảnh giác. Cô gái đó không phải là một người yếu đuối, cô biết phải làm thế nào để tự bảo vệ mình.

Khi anh đang định bước ra giải vây cho cô thì Chu Nam đột ngột xuất hiện. Những chuyện xảy ra sau đó anh cũng không còn nhớ rõ, nhưng anh không ngờ rằng mình vẫn luôn ghi nhớ hình ảnh lấp lánh của cô gái trong ánh chiều tà dịu dàng thơ mộng, đẹp đến mức khiến người ta không thể nào rời mắt. Anh càng không ngờ rằng, sự chậm chân của mình đã làm lỡ mất cả cuộc đời của hai người.

Lần thứ hai gặp lại cô là tại tiệc sinh nhật của Lô Lợi Lợi. Lợi Lợi là em họ anh, vốn cũng không thân thiết với nhau cho lắm nhưng dù sao cũng có quan hệ ruột rà máu mủ cho nên nghĩ đi nghĩ lại một hồi, rốt cuộc anh vẫn lái chiếc xe thể thao yêu thích của mình đến buổi tiệc. Trong khi đám bạn nhà giàu của Lợi Lợi gào thét, nhảy múa điên loạn thì Chu Nam cứ lìm lìm ngồi im một góc. Chu Cẩm Thời không lạ gì Chu Nam, là một thanh niên tuấn tú, tài giỏi, Chu Nam đã sớm lọt vào mắt xanh của Chủ tịch Lô, anh ta lại còn là bạn trai của Lô Lợi Lợi - cô nàng thừa kế duy nhất của nhà họ Lô, tương lai của anh chàng này quả thực là vô cùng xán lạn.

Dù có là thần tiên anh cũng không thể ngờ, buổi tiệc sinh nhật hôm ấy lại đặt dấu chấm hết ối tình tiên đồng ngọc nữ của cô em họ xinh đẹp, và đem lại mối sầu tương tư cho anh chàng lãng tử Chu Cẩm Thời.

Bữa tiệc đang diễn ra vui vẻ thì cửa phòng bật mở. Một cô gái nhỏ nhắn bước vào, quần bò áo phông, tóc đuôi ngựa buộc vênh lên để lộ khuôn mặt sáng sủa dễ nhìn. Cô gái này bình thường đến mức chẳng có ai để ý đến sự xuất hiện của cô, trừ anh. Chuyện xảy ra đã lâu, nhiều lúc anh tự hỏi làm sao mà giữa đám người đông đúc âm ỉ hôm ấy, chỉ mình anh nhận ra sự hiện diện của cô. Đây là số mệnh chăng?

Rất nhanh, cô đã tìm thấy một góc khuất và ngồi xuống, cầm một cốc nước lọc trong tay thờ ơ nhìn đám đông đang nhảy múa điên cuồng hỗn loạn.

Anh nhìn cô không rời mắt, lâu đến mức ngay chính anh cũng cảm thấy kỳ lạ. Mấy cô gái xinh đẹp vây quanh anh nhảy nhót lả lơi, nhưng ánh mắt anh vẫn bướng bỉnh hướng về góc khuất cho đến khi cô đứng dậy, tiến đến trước mặt Lợi Lợi. Trong thoáng chốc, cô như trở thành một người khác, một cô gái với nụ cười dịu dàng, ngọt ngào như cô láng giềng thân thiết.

Lúc này Chu Cẩm Thời đột nhiên nhận ra, cô em họ cành vàng lá ngọc chỉ quen sống trong nhung lụa của mình vốn không phải là đối thủ của cô gái kì lạ này. Nếu, anh nói là nếu, nếu cô gái này định ăn thịt cô em họ thì ngay cả xương cốt cô ấy cũng sẽ không chừa lại.

Về sau anh giả như vô tình hỏi thăm Lợi Lợi về cô, nhưng Lợi Lợi, không thể nhớ ra anh đang nói về ai.

Cũng phải thôi, một cô gái bình thường như cô thì làm sao có thể là nguy cơ rình rập với cô em họ kiều kì ấy chứ? Việc gì Lợi Lợi lại phải tốn công tốn sức để tâm đến một cô gái quê mùa quá đỗi bình thường như cô?

Chu Cẩm Thời liền nuốt mọi nghi ngờ vào bụng, làm như thể mình nhớ nhầm sang một ai khác. Nhưng anh chợt hoang mang nhớ đến khuôn mặt hoảng hốt của Chu Nam khi anh ta trông thấy cô. Đó rõ ràng là sự sợ hãi của một con mèo ăn vụng cá bị phát hiện ra chân tướng sự việc.

Sau đó mọi việc đúng như anh dự đoán, chuyện nghiệt ngã cuối cùng cũng xảy ra.

Thế giới của người có tiền luôn là những tin đồn và rất nhiều chuyện thị phi. Khoảng thời gian khi Lợi Lợi mới chia tay Chu Nam, ở mọi cuộc tụ tập của giới thượng lưu đều không thấy bóng dáng cô. Sau đó không lâu lại có tin cô đã ra nước ngoài. Bữa tiệc hôm đó, như thường lệ, anh lúi vào trong góc phòng tìm kiếm chút thoải mái cho riêng mình thì chợt nghe thấy hai quý bà ngày thường được tiếng là đoan trang nhã nhặn đang thì thầm to nhỏ về vụ xì căng đan tình ái mới nhất trong giới thượng lưu.

“Chắc chắn, đúng là đáng thương, bị một con nhỏ vô danh tiểu tốt cướp mất người yêu, ba năm công sức phút chốc đều đổ xuống sông xuống biển. Đời con gái có được mấy cái ba năm? Nghe nói bên nhà họ đã tính chuyện cưới xin rồi, váy cưới cũng đặt từ bên nước ngoài rồi”.

Người đàn bà bên cạnh khịt mũi phụ họa với một giọng ác ý rõ rệt, giống như đang nói về căn bệnh truyền nhiễm quái ác nào đó.

“Ồi chà chà, có phải là đứa con gái lần trước gặp ở ngoài vườn không? Vừa nhìn đã biết ngay là con nhà khổ rách áo ôm, cái nét cáo già xảo quyệt trên mặt không lẫn vào đâu được. ỳ da, bà nói đúng đấy, chỉ có loại người không có tiền, túng quá hóa liều mới có thể làm được những chuyện như vậy thôi...”.

Anh mân mê ly rượu trong tay lúi húi vào phòng nghỉ nhằm tránh sự hiện diện thô lỗ của mình làm ảnh hưởng đến danh tiếng hiển thực của hai quý bà. Có phải khi tất cả mọi người đang bàn tán xôn xao về cô thì cô vẫn thản nhiên như thường, không buồn nhướn mắt lên?

Lần đầu tiên đến gặp thầy hướng dẫn, cô ngồi cảm cúi ghi chép gì đó, thấy anh đi vào chỉ liếc nhìn thờ ơ. Anh chỉ nhớ trong một thoáng đó, tim mình đập thành thịch không ngừng. Rõ ràng cô chẳng hề có ấn tượng gì về anh, sau khi thầy hướng dẫn giới thiệu xong cũng chỉ mỉm cười lịch sự, coi như đã hoàn tất màn chào hỏi. Anh có thể nhận ra sự xa cách trong ánh mắt cô, đó là sự cảnh giác cao độ đối với kẻ địch.

Anh phải tốn rất nhiều công sức mới giữ được khoảng cách với cô. Giống như một con sói đang tiếp cận con mồi, bước chân thật nhẹ, hơi thở thật khẽ. Anh không muốn làm phiền cô, nhưng như một con dê đã có chủ luôn đề phòng mọi hành động của anh, những khi bắt buộc phải đối diện với anh, cô đều như đang lâm trận với kẻ thù không đội trời chung, nếu không lạnh lùng lãnh đạm thì cũng quay đầu bỏ chạy. Thế cho nên hơn một năm nay, số lần họ tiếp xúc với nhau không nhiều.

Chu Cẩm Thời cau mày nhìn Đông Tam đang chìm vào giấc ngủ trên giường. Mặt cô hơi xanh xao, mái tóc đen buông xõa trên chiếc gối ố vàng, yếu ớt đến mức khiến người ta phải động lòng thương.

Đúng vậy, đàn ông có ai lại không thương người con gái yếu đuối? Còn cô, lúc nào cũng thích ngẩng cao đầu, bất cần với mọi chuyện. Một cô gái mạnh mẽ bước bình như vậy, vì sao trước mặt người đàn ông của mình cũng chỉ như con hổ giấy mà thôi?

Bác sĩ chẩn đoán cô vì lo lắng mệt mỏi quá độ nên ảnh hưởng đến tim, thêm vào đó lại bị say nắng kèm suy nhược lâu ngày nên mới ngã quỵ như vậy. Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười yếu ớt tràn đầy đau khổ cô độc của cô, giống như bông hoa mỏng manh đang chầm chậm nở giữa trời giông bão. Trước khi rời đi, anh đặt vào tay cô một tấm danh thiếp.

Ánh đèn neon hắt lên thứ ánh sáng buồn bã làm căn phòng càng thêm ảm đạm. Đông Tam run rẩy rót nước bằng cánh tay trái xanh xao đang cầm kim truyền dịch, kết quả là chiếc cốc bằng thép không gỉ rơi xuống nền xi măng, phát ra tiếng kêu chói tai. Ông chồng của người phụ nữ nằm giường bên liền bước lại nhặt cốc lên, rót hộ cô một cốc nước. Ông có vẻ rất hiền lành, không hề nói gì cả. Còn bà vợ không nhìn được liền quay lại hỏi Đông Tam:

- Cô gái, cô không có người nhà à? Ốm đau mà lại nằm viện một mình sao?

Cô cầm cốc nước đang bốc khói, hơi lúng túng trước lời hỏi thăm chân tình đó, cuối cùng chỉ biết khẽ mỉm cười với người chồng. Nhưng người vợ thì quyết không thôi, nếu không phải bị chồng giữ lại thì chắc bà sẽ ngồi bật dậy để nói những lời gan ruột với cô:

- Cô gái, cô đến Bắc Kinh học à? Bị bệnh gì vậy? Có việc gì thì cứ thoải mái nhờ chồng tôi giúp, ông ấy vừa mới mất việc nên cũng đang rảnh rang không có việc gì làm. Con gái một mình ở xa cũng vất vả lắm.

- Không phải đâu ạ. - Cô lên tiếng, nhưng nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo. Không phải cái gì? Không phải một mình ư? Nhưng làm sao có thể giải thích cái sự thật rằng cô đang nằm viện một mình? Càng nói càng loạn, tốt nhất là cứ im lặng không nhắc đến là xong.

- Cô gái, cô đừng khách sáo với chúng tôi, đều là người ốm đau bệnh tật, sẵn có chồng tôi ở đây thì tiện giúp gì thì giúp thôi. Cô cứ yên tâm dưỡng bệnh nhé.

Đúng lúc đó, Chu Nam và Lợi Lợi bước vào. Hai người họ cùng xuất hiện trước cửa phòng bệnh làm nụ cười của Đông Tam phút chốc như đông cứng lại trong không khí.

Lợi Lợi mặc chiếc váy hai dây màu vàng nhạt làm nổi bật làn da trắng nõn, mịn màng. Nhìn cô yêu kiều đi bên cạnh Chu Nam, trông vẫn xứng đôi như năm nào.

Đông Tam giữ chặt chiếc cốc trong tay, hơi ảm từ chiếc cốc đã từ từ đánh thức bản năng sống trong cơ thể lạnh giá của cô. Chu Nam ngồi xuống cạnh cô, lo lắng đặt tay lên trán cô:

- Tam Tam, em không sao chứ?

Đông Tam hít một hơi thật sâu. Cô không ngờ anh có thể hỏi cô một cách nhạt nhẽo như vậy, cũng không ngờ anh lại dẫn bạn gái cũ đến như chưa từng có chuyện gì xảy ra, xuất hiện không chút ngại ngùng trong phòng bệnh của cô. Cô chậm rãi cúi đầu uống thêm một ngụm nữa, nước hơi nóng, sau đó lạnh lùng hỏi anh:

- Sao cô ta lại ở đây?

Lợi Lợi có vẻ khó chịu. Hình như cô ta muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ lơ đãng nghiêng đầu nhìn sang hướng khác.

- À, xem ra cô đến không phải để thăm tôi. - Cô bình thản quay lại nhìn Chu Nam, im lặng khoảng hai giây rồi bật cười khô khan.

- Vậy thì anh đến đây làm gì?

Chu Nam cúi mặt né tránh ánh nhìn sắc lạnh của Đông Tam. Một lúc lâu sau, anh mới kéo tay cô lại, giữ chặt như thể sợ cô giật ra:

- Đừng giận nữa mà, anh vừa biết tin là đến đây ngay. Anh... Tam Tam, sau này anh sẽ ở cạnh em nhiều hơn, đừng giận anh nữa được không?

- Vậy thì bảo cô ta rút đi.

Lợi Lợi tái mặt vì sượng sùng. Cô chưa từng gặp phải sự xua đuổi thẳng thừng như thế, cũng chưa từng gặp phải một thái độ thù địch ghê gớm như thế. Nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép cô đối co với một người đánh đá như Đông Tam. Cô vờ như không nghe thấy gì, khẽ đặt tay lên vai Chu Nam, nói:

- Vậy em về trước đây.

Chu Nam vẫn ngồi im tại chỗ, đưa mắt ra hiệu cho cô tạm thời lánh đi.

- Ủ, vậy anh không tiễn em nhé.

Lúc anh ngoảnh đầu lại, Đông Tam liền cười khẩy hỏi:

- Bác sĩ bảo sao rồi?

Nụ cười mỉa mai của Đông Tam tắt ngấm trên môi:

- Anh không định giải thích gì sao?

Chu Nam úp mặt vào hai tay, giọng anh trở nên nặng nề, mệt mỏi:

- Anh nợ cô ấy.

Nợ cô ta cái gì? Một lời hứa sẽ thiên trường địa cửu ư? Hay một giấc mơ gương vỡ lại lành? Đông Tam nhìn trừng trừng vào người đàn ông đang ngồi trên giường, giọng lạc hẳn đi:

- Thì ra không phải chỉ mình tôi là kẻ thứ ba.

Đây là quả báo dành cho cô ư? Khi quyến rũ Chu Nam về bên mình, cô chưa từng nghĩ đến thiên đường hay địa ngục. Cô chỉ biết người đàn ông này là người rất tốt và cô phải giữ chặt lấy anh ta. Cô đã đạt được những gì mình muốn nhưng hóa ra mọi việc không đơn giản như cô nghĩ, thì ra họ chưa từng vun đắp tình cảm, thì ra họ vẫn còn tình cảm với nhau, cho dù có thể tình cảm đó rất mỏng manh.

Sự đau khổ bất chợt dồn ứ, trái tim phút chốc như đóng băng. Cô mím chặt môi, kéo chăn trùm qua đầu. Hai ngày sau đó, Đông Tam không hề nói với Chu Nam một câu.

9. Chương 09

Có lúc cô từng nghĩ, vì sao mình lại yêu Chu Nam? Anh không có địa vị cũng không giàu sang gì cho cam, tướng mạo chỉ ở mức dễ nhìn, tính cách cũng không lấy gì làm nổi bật, lại còn có một bà mẹ ghê gớm, ngoa ngoắt. Nhiều lúc cô cũng đã có ý định chia tay, nhưng duyên phận quả là thứ không thể phân định rõ ràng. Nếu bạn tình cờ gặp một ai đó thì đấy là do số phận đã an bài, nhưng nếu duyên phận đưa bạn đến với anh ta, thì coi như cuộc đời bạn không bao giờ còn được yên thân nữa. Có khi anh ta không phải là người bạn yêu nhất, cũng không phải là người bạn muốn có nhất, nhưng số phận là vậy, muốn tránh cũng không tránh được. Nhưng tất cả mọi suy nghĩ cũng chỉ dừng ở đây, như một dấu chấm lửng lơ giữa trang sách...

Trong lúc Đông Tam mặt nặng mày nhẹ thì Chu Nam cũng lầm lũi cúi đầu đi đi lại lại trong phòng mà không hề lên tiếng. Đến để chăm sóc Đông Tam nhưng anh vẫn tranh thủ mang một ít giấy tờ đến bệnh viện làm việc. Có lúc cô xoay người dờ dẩn nhìn từng giọt nước rơi tí tách trong bình truyền, còn anh ngồi bên cạnh mãi mê ghi ghi chép chép, mười đầu ngón tay xương xương gõ bàn phím càng lúc càng nhanh hơn. Người đàn ông ngày xưa thích kể cho cô nghe những câu chuyện cười ngốc nghếch, thích gói đầu lên cặp đùi mềm mại của cô, sao nói biến mất là biến mất ngay được?

Đang lúc phải gấp rút hoàn thành công việc thì Đông Tam lại đau ốm nằm viện, bao nhiêu chuyện dồn dập kéo đến làm Chu Nam phải xoay như chong chóng. Trưa nào anh cũng tranh thủ tạt vào bệnh viện mua cơm cho Đông Tam nhưng cô vẫn chưa nguôi cơn tức, nhất định không chịu ăn đồ anh mua. Chu Nam cũng mặc kệ, bê hộp cơm ăn thật nhanh, sau đó lầm lũi gọt hoa quả đặt sẵn trên đầu giường rồi nhẹ nhàng nhờ ông “hàng xóm” để ý hộ khi nào hết thuốc trong bình truyền thì gọi y tá đến giúp... Làm hết những việc linh tinh đó xong, anh xách túi rác đem đi vứt rồi về công ty làm việc. Thời gian nghỉ trưa không nhiều, cả đi lẫn về chỉ nội trong khoảng bốn mươi phút.

Buổi tối Chu Nam không ở lại bệnh viện, nhưng ngày nào anh cũng ở lại với cô đến mười một giờ mới về. Theo như những gì cô biết, thì dù có về nhà anh vẫn tiếp tục làm việc khuya. Gặp phải lúc công việc bận rộn, có khi anh còn phải thức trắng mấy đêm liền mới xong. Cho nên mới qua hai ngày nằm viện, Đông Tam đã thấy xót anh.

Buổi tối ngày thứ ba, Chu Nam đến bệnh viện như thường lệ, sau khi giúp cô lau rửa sạch sẽ xong, anh ngồi xuống ghế mở máy tính ra làm việc, nhưng chỉ được một lúc thì cơn buồn ngủ ập tới, Chu Nam mệt mỏi tựa vào thành giường chợp mắt một lúc.

Đông Tam nằm mãi cũng chán, cô lên quay sang nhìn anh. Nhìn thấy dáng ngủ co ro của Chu Nam lúc này, cô thấy tim mình như chùng xuống, trong giây lát bao oán hận cũng tiêu tan. Sắc mặt anh trắng bệch, mắt lộ rõ quầng thâm, nhìn là biết mấy ngày nay anh ngủ chẳng được bao nhiêu, mẹ anh mà thấy cảnh này chắc bà sẽ không tiếc lời nguyên rửa cô mất. Chu Nam tựa mình tỉnh giấc. Đôi mắt anh mơ màng nhìn cô, sau đó nở một nụ cười dịu dàng, ấm áp như an ủi như vỗ về. Đông Tam đỏ bừng mặt, vội vàng ngoảnh đầu đi chỗ khác.

Hai người vẫn bướng bỉnh không ai nói ai câu nào. Đến gần mười giờ, Chu Nam nhận được một cú điện thoại, giọng điệu có vẻ gấp gáp, một lát sau, quả nhiên anh vội vàng thu dọn giấy tờ định về. Đông Tam đang nằm trên giường liền ngồi dậy theo, cuốn tạp chí bên tay rơi bịch xuống đất.

Bước chân dậm bước của Chu Nam ngập ngừng hồi lâu, anh quay đầu nhìn cô, chần chờ một lát, cuối cùng nói:

- Anh ra ngoài một lát, sẽ về ngay thôi. Cần gì em cứ bấm chuông... có chuyện gì thì gọi ngay cho anh.

- Anh đi gặp ai?

Chu Nam im lặng một hồi lâu rồi quyết định nói thật:

- Lợi Lợi.

- Ồ! - Cô cười khẩy - Hay quá nhỉ, đêm hôm khuya khoắt gái chưa chồng trai chưa vợ hẹn hò nhau cơ đấy, đúng là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, mà coi chừng bén rồi cũng nên.

Chu Nam cau mày, có vẻ rất khó xử:

-... Anh sẽ về ngay. Để anh đi xem có chuyện gì rồi sẽ về ngay, được không em?

- Không được, nhất định không được. - Đông Tam quyết định dồn anh đến cùng - Chu Nam, anh không được làm tổn thương em một lần nữa.

Chu Nam thở dài. Hình như anh thật sự cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

- Tam Tam, tình hình của Lợi Lợi rất căng thẳng... Anh chỉ đi nửa tiếng thôi. Em chờ anh.

Anh quay đầu gấp gáp chạy vụt đi. Trong khoảnh khắc anh bước ra khỏi cửa, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi. Cô giấu mặt vào lòng bàn tay, không muốn để cặp vợ chồng giường bên nhìn thấy mình đang khóc. Mà có thể họ cũng chẳng hơi đâu mà tọc mạch vào chuyện của cô.

Khi Chu Nam tìm thấy cô thì đã là hai giờ sáng. Anh vừa đẩy cửa bước vào nhà thì nhìn thấy cô đang ngồi thu lu trên sofa, bên cạnh là chiếc vali to tướng. Căn phòng rất sạch sẽ. Không có cô ở nhà, quả nhiên anh vẫn quét dọn nhà cửa cẩn thận. Ở với nhau hai năm trời, anh vẫn không hề ỷ lại cô, cho dù cô đã cố sống cố chết học nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, nhưng chẳng phải anh hoàn toàn không cần đến cô sao? Tất cả những bận rộn thường ngày đều chỉ là cảnh tượng giả dối mà anh tạo ra giúp cô thôi.

Anh tiến lại gần cô, cả người mang theo sự mát lạnh của đêm tối. Anh lo lắng nắm lấy cô:

- Sao em lại về nhà một mình thế này?

Cô ngược đôi mắt đen láy lên nhìn anh:

- Em đợi anh về.

- Theo anh quay lại bệnh viện ngay. - Anh cương quyết kéo cô dậy - Em chỉ giải gây chuyện thôi, ai cho em về nhà một mình?

Cô dồn tất cả sức lực vào đôi tay yếu ớt níu anh lại:

- Em khỏi lâu rồi. Cảm nắng thì cần gì phải nằm viện? Đây chỉ là khổ nhục kế của em thôi. Chu Nam, em muốn níu kéo anh mà.

Chu Nam quay lại nhìn cô, thấy vẻ mặt cô rất nghiêm túc cũng không tiện nói gì nữa, đành xoay người lại ôm cô vào lòng.

- Đừng gây chuyện nữa, ốm thì phải nằm viện, đấy là điều đương nhiên. Do anh ngày thường chưa quan tâm nhiều đến em, sau này anh sẽ cố gắng dành nhiều thời gian cho em, giờ theo anh quay lại bệnh viện đi.

Cô vừa lắc đầu vừa lùi lại. Nhìn quanh phòng một lượt, miệng cô thoáng mỉm cười:

- Không có em anh vẫn lo liệu mọi việc ổn thỏa nhỉ, vậy sau này em đi rồi cũng không cần phải lo cho anh nữa.

Chu Nam bước đến, ghì mạnh cánh tay cô, mắng:

- Em nói linh tinh gì thế! Cái gì mà đi với không đi, ngoan ngoãn theo anh quay lại bệnh viện mau.

Cô không để ý đến cánh tay đang bị anh giữ chặt đến đau điếng, vẫn nhìn anh mỉm cười vô thức:

- Em luôn biết chính em đã làm liên lụy đến anh. Em vừa ngoan cố vừa vô dụng, chẳng giúp gì được cho anh cả. Em đã chuẩn bị tinh thần từ lâu. Có thể được ở bên anh... cho dù chỉ là một ngày, em cũng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi...

Chu Nam bất ngờ áp miệng vào môi cô như muốn chôn vùi những lời nói quái gở vừa thốt lên. Nụ hôn mạnh mẽ mơn trớn thùy tai mịn như nhung của cô. Hơi thở dồn dập và vòng tay siết chặt của anh khiến cơ thể cô như tê dại.

- Tam Tam, Tam Tam, từ sau anh sẽ không quay lưng đi như thế nữa... Anh sẽ không gặp cô ấy nữa, anh sẽ dành nhiều thời gian ở bên em. Đừng nói ra đi, đừng nói ra đi dễ dàng như thế, đừng rời xa anh...

Giọng anh nhỏ dần, và sau cùng biến thành tiếng thì thầm bên tai cô. Khi đẩy anh ra, nước mắt cô giàn giụa, giọng nói run rẩy tới mức không gì ngăn lại được:

- Chúng ta... là vì em yêu anh, em không muốn xa anh, nhưng em không thể... không thể làm hỏng tương lai của anh, cô ta nói đúng, em không thể làm hỏng tiền đồ của anh...

Chu Nam cúi xuống hôn tới tấp lên khuôn mặt nhòe nhoẹt nước mắt của cô, khe khẽ dỗ dành:

- Cô bé ngốc, đừng nghĩ lung tung nữa. Nuôi em có gì mà vất vả. Em bé xíu thế này, yếu đuối thế này làm sao có thể làm hỏng tiền đồ anh được?

Đông Tam không kìm được òa khóc nức nở, vừa khóc vừa cố gắng đẩy anh ra:

- Buông em ra, hãy để em đi, em không thích hợp với anh... mẹ anh không thích em, những người xung quanh anh không thích em, sớm muộn, sớm muộn gì anh cũng sẽ chán ghét em... đàn ông đều như vậy, em biết, đàn ông đều sẽ như vậy...

Cô kéo vali đi ra cửa, Chu Nam vội lao lên, giằng lấy ném mạnh xuống sàn. Anh bế xốc cô lên, đôi bàn tay ngày thường dịu dàng là thế mà lúc này trở nên vô cùng mạnh mẽ, giữ chặt lấy thân hình bé nhỏ của cô ném lên giường. Chiếc đệm Simmons hơi rung lên khi đỡ lấy người cô, rồi nhanh chóng trở lại trạng thái như lúc đầu. Cô cố gắng ngồi dậy, nhưng cả thân hình to lớn của anh đã đè lên người khiến cô không thể cử động được. Từng mảng quần áo rơi xuống sàn, trong tiếng xé vải soàn soạt. Khi lướt đến miệng cô, nụ hôn của Chu Nam bỗng đứng trở nên vô cùng dịu dàng:

- Tam Tam, anh phải ở bên em đến hết cuộc đời này. Em sẽ thế nào nếu rời xa anh?

Tiếng khóc của cô dần dần nhỏ lại, nhưng nước mắt vẫn lăn dài trên má. Nụ hôn của anh trên da thịt cô và hơi thở của hai người trở nên gấp gáp...

Không ai muốn nhắc đến sự tổn thương.

Lùi để tiến, đó luôn là chiêu thức hiệu nghiệm.

Họ đã trải qua một đêm thật tuyệt vời. Nhưng mỗi khi nằm trên giường, những hình ảnh đó lại dội vào đầu Đông Tam, khiến cho cô đau đầu không yên.

Hai tấm vé xe phim.

Những câu nói của Lô Lợi Lợi.

Bức ảnh Lâm Phong gửi cho cô.

Đúng rồi, còn Lâm Phong. Sao cậu ấy lại quen Chu Nam? Cô đột nhiên trở nên tỉnh táo lạ thường, trong bóng tối dịu êm mà lòng như có lửa đốt. Từ đầu đến cuối, tất cả đều là một âm mưu, một âm mưu to lớn.

Chương 6

Làm vội làm vàng, cuối cùng Đông Tam cũng kịp nộp luận án cho thầy hướng dẫn trước khi hết hạn. Nhưng ông lại chẳng buồn để ý đến. Chuyện Đông Tam thất bại thảm hại trong buổi phỏng vấn thực tập hiếm có lần trước khiến ông mất hết thiện cảm với cô. Vì thế bản luận án này bị ông chỉ ra hàng loạt chỗ sai rồi bắt cô khảo sát thực địa xong thì làm lại. Thảm Đông Tam có cảm giác bất an. Báo cáo chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu chọc giận thầy hướng dẫn để rồi không tốt nghiệp được thì mới là chuyện lớn. Mà cũng tại cô chưa bao giờ thực tâm thích học chuyên ngành này chút xíu nào. Hồi đó, chỉ vì cô nói với Chu Nam rằng mình không thích chuyên ngành này, mà anh đã nổi giận với cô. Theo quan điểm của Chu Nam, sinh kế và sở thích phải phân định rạch ròi. Chuyên ngành này chính là cần câu nuôi sống cô, ai quan tâm đến sở thích hay hứng thú của cô chứ, thử hỏi trên đời có mấy ai tồn tại nhờ sở thích? Thế là từ đó đến nay, cô không nhắc lại chuyện đó nữa.

Ra khỏi cổng trường, Đông Tam cảm thấy vô cùng ngao ngán với chuyên ngành mình đang theo đuổi. Bỗng sự nhớ ra điều gì đó, cô mở túi lấy ra tấm danh thiếp mà lần trước Chu Cẩm Thời đã nhét vào tay cô khi ở trong bệnh viện. Tấm danh thiếp ghi tên Đỗ Hiếu Hồng, giám đốc một công ty có tiếng ở Bắc Kinh. Cô gọi điện với chút thấp thỏm, nhưng sau màn chào hỏi, giọng nói lãnh đạm ở đầu dây bên kia thân thiện hơn hẳn, họ hẹn gặp nhau vào chiều thứ sáu trong tuần.

Vừa gọi điện thoại xong thì Chu Cẩm Thời gọi đến. Anh nói tối nay có cuộc bù khú với mấy người bạn ở Party World, hỏi cô có muốn đi hay không. Đông Tam do dự một lát, cuối cùng cũng đồng ý. Nghe Chu Cẩm Thời chỉ đường xong cô vội vã chạy ra bến xe cho kịp giờ. Chỗ đó cô không quen lắm, vòng đi vòng lại mấy lượt xe bus mới đến được chỗ hẹn.

Đứng ở đại sảnh gọi cho Chu Cẩm Thời, cô chợt thấy hơi sợ. Sao cô lại nhận lời chứ? Trừ Chu Cẩm Thời ra, cô chẳng quen một ai cả. Đông Tam đang định quay gót ra về thì Chu Cẩm Thời xuất hiện đột ngột trước mắt cô. Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau kể từ khi ở bệnh viện nên cả hai đều có chút ngại ngùng.

- Tôi không vào đâu. - Thảm Đông Tam đến lúc lâm trận thì lại rút lui. Cô lấy chiếc laptop từ trong túi ra đưa cho anh - Luận án tôi làm cũng tương đối rồi, giờ trả lại nguyên vẹn cho chính chủ nhé, cảm ơn anh.

Chu Cẩm Thời ban nãy hầy còn đang rất vui vẻ, giờ cứ thẫn ra như thể vừa bị dội một gáo nước lạnh vào đầu.

- Đã đến rồi mà không vào thì chẳng phải là cô đang làm khó tôi hay sao?

Đông Tam chần chờ một lát nhưng rồi cũng quyết định không so đo với anh, dù sao anh cũng đã giúp cô rất nhiều.

- Anh cầm lấy máy đi đã, tôi đã xóa dữ liệu của tôi rồi, còn dữ liệu của anh vẫn không suy suyễn...

Chu Cẩm Thời cúi kính cất ngang lời cô:

- Luận án còn chưa được thông qua đã vội vàng đem trả máy tính cho tôi, cô muốn nhanh chóng cắt đứt liên hệ với tôi đến vậy ư? Được, cô không cần dùng nữa thì thôi! - Anh giật lấy chiếc laptop trong tay cô ném thẳng xuống đất, Đông Tam nghe rõ tiếng vỡ của chiếc laptop.

Mặt anh đanh lại, hơi thở cũng trở nên dồn dập hơn. Đông Tam bối rối hết nhìn anh rồi lại cúi xuống nhìn chiếc laptop. Chuyện gì thế này? Dựa vào cái gì mà anh ta nổi nóng với cô như thế? Trong một thoáng, nỗi chán chường xâm chiếm lấy toàn bộ tâm trí cô, cô liền phẩy tay, xoay gót bỏ đi.

- Tùy anh, tôi đi đây.

Chu Cẩm Thời nhanh chân bước tới chụp lấy tay cô:

- Đợi đã, tôi có chuyện muốn nói với em.

Anh bóp tay cô mạnh đến mức khiến cô phải nhăn mặt vì đau. Ánh mắt mạnh mẽ của anh như thể muốn vạch mây mù để nhìn thẳng vào tâm can cô. Cô hoảng sợ, lắp bắp không thành tiếng:

- Bỏ tôi ra, bỏ tôi ra, Chu Cẩm Thời, anh... anh... muốn làm gì? Anh...

Anh kéo cô vào lòng, mùi rượu nồng mạnh cộng với mùi nước hoa đàn ông xộc vào mũi khiến cô chóng hết cả mặt. Trong một thoáng trái tim cô như ngừng đập, sau đó lại vùng vẫy như con ngựa đứt dây cương. Cô luống cuống đẩy anh ra, thậm chí còn định cho anh một cái tát. Nhưng không kịp nữa rồi, họ đã ôm nhau trước mặt rất nhiều người. Giống như vừa đột ngột tỉnh lại, cô quay người bỏ chạy.

Cái ôm bất ngờ giống như trong một bộ phim tình cảm lãng mạn này khiến cô giận dữ đến mức không thể thốt nên lời. Đông Tam chạy ào ra ngoài vẫy một chiếc taxi rồi nhanh chóng sập cửa lại trước khi anh lao đến. Chuông điện thoại đổ dồn, cô liếc nhìn vào màn hình hiển thị rồi nhanh tay tắt máy luôn. Đông Tam ôm lấy khuôn mặt đang nóng bừng của mình, hoảng sợ nghĩ thầm, thế giới này điên hết cả rồi hay sao?

Mãi về sau, Đông Tam mới biết, tối đó cô đã để lỡ mất cuộc gặp với một người đặc biệt, Đỗ Hiểu u. Cô gái với trí nhớ dừng lại mãi mãi ở tuổi mười sáu như một đóa hoa anh túc làm mê đắm không biết bao nhiêu gã đàn ông và cũng là nguyên nhân khiến rất nhiều mối tình đi vào đoạn kết bởi vì đơn giản không ai có thể chiến đấu với một người con gái trong sáng thuần khiết như thế. Đỗ Hiểu u chính là cô gái có mái tóc ngắn với nụ cười ngọt ngào xuất hiện trong danh sách chat của Chu Nam và trong bức ảnh của Lâm Phong.

Cường độ công việc tăng cao khiến cho sức khỏe Chu Nam giảm đi thấy rõ, vẻ mệt mỏi hiển hiện trên khuôn mặt hốc hác của anh. Đông Tam sợ với tình hình này anh sẽ ốm mất nên đã đặt chỗ ở sân tennis để anh luyện tập cho khỏe người. Hồi học đại học, Chu Nam đã từng thi đấu tennis ở cấp thành phố nhưng về sau khi đi làm thì không còn thời gian để ra sân nữa. Nghe Đông Tam thông báo về kế hoạch luyện tập, dù rất bận rộn nhưng anh vẫn hào hứng tham gia.

Đông Tam chỉ là tay đánh nghiệp dư, tập cả tiếng đồng hồ mà vẫn không sao nắm được kĩ thuật phát bóng đơn giản nhất. Thêm vào đó, cô lại thuộc kiểu cả thèm chóng chán, tập chưa được hai mươi phút, cô liền vứt luôn vợt, chạy ra khỏi sân tìm nước uống, để mặc Chu Nam tự tìm người đánh cùng. Dù không còn trẻ trung như ngày nào, nhưng với phong thái mạnh mẽ rất đàn ông, Chu Nam nhanh chóng thu hút được sự chú ý của những cô gái trong sân. Đông Tam vừa rời sân chưa được mấy phút thì đã có một cô gái xinh đẹp trông đáng rất thể thao ra thế chỗ cho cô. Cô gái ấy không chỉ xinh đẹp mà đánh bóng cũng rất khá, gặp được đối thủ xứng tầm từng cú phát bóng của Chu Nam cũng mỗi lúc một thêm hào hứng và đầy sức mạnh.

Đông Tam ban đầu còn ra vẻ vô tư lự nhưng về sau cô càng nhìn càng thấy không vui. Ánh sáng lấp lánh trong mắt Chu Nam như đang giấu cốt tâm trí cô. Cô cầm vợt đi dọc đường biên, trong thoáng chốc cảm giác hụt hẫng cô đơn vô cùng. Chợt nghĩ đến cái ôm bất ngờ của Chu Cẩm Thời, cô bực mình quẳng vợt quay người đi ra ngoài sân bóng.

Làn mưa phùn bên ngoài phả hơi mát lạnh vào mặt cô, cả người phút chốc cũng trở nên ẩm ướt. Cô đi được một lát thì thấy Chu Nam ôm túi vợt chạy theo, kéo tay cô lại tùm tùm hỏi:

- Sao thế? Sao tự dưng em lại chạy ra ngoài này?

Đông Tam im lặng không đáp, ánh mắt vẫn bướng bỉnh hướng về dãy phố xa xa.

- À... ghen rồi phải không? - Chu Nam khẽ gờ tay bóp mũi cô, vô tư nhướn miệng cười để lộ hàm răng trắng tinh - Được rồi, nàng Hoạn Thư này, chúng mình về nhà tắm rửa rồi đi ngủ thôi.

Đông Tam há miệng định phản pháo nhưng bao nhiêu điều muốn nói cứ nghẹn lại ở cổ không nói ra được. Cô muốn kể cho anh những nỗi phiền muộn của mình, muốn tìm lời an ủi nơi anh, nhưng lại không biết nên mở đầu thế nào. Tình yêu của cô và Chu Nam không phải như thế này. Tại sao lúc nào cô cũng phải chờ anh nói chuyện với mình, tại sao lúc nào cô cũng lặng lẽ chấp nhận sự lạnh nhạt của anh. Tại sao giờ đây mỗi lời cô nói đều kèm theo sự ầm ứ, tức giận không ngừng vùng vẫy trong đó. Đông Tam nghiêng đầu nhìn mái tóc ướt đầm mồ hôi của anh, không nhìn được mĩa mai một câu:

- Thế nào, kỹ thuật của cô nàng đó không tồi phải không?

Chu Nam nhe răng cười khi nghe giọng điệu ghen tuông quen thuộc của cô:

- Làm sao so được với em, kĩ thuật đánh bóng của bà xã đại nhân xuất quỷ nhập thần, ai mà theo kịp được chứ?

Thẩm Đông Tam bật cười, cô nhéo tay anh một cái rồi dẩu môi hoành hợc:

- Thuộc bài quá nhỉ, chắc lúc trước đi học hay bị chép phạt đây mà.

- Quên đi nhé, em đừng có mà đổ kị với con người tài hoa như anh. - Chu Nam bước lên khoác lấy vai cô - Đi thôi, chúng mình về nhé.

Có vẻ như tâm trạng của anh đang rất tốt, những lời bông đùa vui vẻ khiến cô dần quên đi những chuyện phiền não. Họ sánh vai đi bộ về nhà, hai cái bóng một thấp một cao trải dài trên mặt đất, nương tựa vào nhau, trông rất gần gũi.

Sương mù bao phủ khắp nơi, những đám mây dày đặc cuộn cuộn che kín cả bầu trời tối đen như mực. Về đến gần nhà, bỗng nhiên Chu Nam đứng lại, dưới ánh vàng mờ ảo của dãy đèn đường cũ kĩ, anh âu yếm nhìn sâu vào mắt cô:

- Tam Tam, về nhà với anh nhé.

Đông Tam cũng dừng lại, nhìn anh chăm chăm như dò hỏi rồi bật cười trả lời:

- Một quá rồi à, thôi lên nhà đi.

Chu Nam khẽ lắc đầu, anh dịu dàng giải thích:

- Về nhà anh ở Thượng Hải, nhà của bố mẹ anh. Đợi hết tháng này anh xin nghỉ mấy ngày rồi chúng mình cùng về có được không?

Đông Tam há hốc miệng như không tin vào tai mình:

- Gặp bố mẹ anh?

- Mẹ anh thì em gặp rồi nhưng bố anh thì chưa. Lần này về, chúng mình cũng quyết định luôn việc kết hôn nhé. - Chu Nam cười rạng rỡ - Cuối năm chúng mình cưới được không?

Lời cầu hôn đến quá đột ngột khiến Đông Tam không khỏi kinh ngạc tột độ, cô giơ tay bịt miệng, tim đập thình thịch và miệng thì không nói được câu nào. Cô nhớ đêm đầu tiên mà họ chính thức yêu nhau, trời cũng đầy mây như thế này. Anh lặng thinh bước rồi đột nhiên quay đầu lại, mặt đỏ bừng ngượng ngùng nói "Tam Tam, em là bạn gái anh nhé?". Trong phút này đây, cô đã mềm lòng. Cô vút bỏ tất cả những điều không cam tâm, những nỗi niềm day dứt lại sau lưng, lấy tất cả sức bình sinh ra để trả lời câu hỏi mà cô chờ đợi bao lâu nay:

- Anh đang cầu hôn em đấy à? Cầu hôn gì mà nhẫn hay hoa hồng đều không có, đây là màn cầu hôn keo kiệt nhất mà em từng biết đấy. Ngay cả ông trời cũng không thêm giúp anh. Nếu em cũng từ chối anh thì đêm nay đúng là một đêm thê thảm trong đời anh. Được rồi, Chu Nam, em đồng ý.

Rất lâu sau này, cô vẫn không quên được khoảnh khắc đó, đôi mắt Chu Nam sáng rực lên như hai vì sao trên đỉnh Anpơ lồng gió, vui sướng đến mức khiến cô bật cười hạnh phúc. Cô tin tưởng nhìn sâu vào mắt anh, gật đầu đồng ý. Ai cũng biết, cô chờ ngày này từ lâu lắm rồi, vậy là từ nay cô đã có thể kết thúc chuỗi ngày trần trọc không ngủ vì lo lắng. Cuối cùng cuộc đời cũng mỉm cười với cô.

Chu Nam muốn sắm cho Đông Tam một bộ quần áo mới, cô từ chối đây đẩy nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn được niềm hứng khởi bất ngờ của anh. Không còn cách nào khác, cô đành hẹn anh ở trung tâm thương mại Trung Hữu sau giờ làm việc.

Lúc Chu Nam đến nơi thì đã hơn tám giờ tối, nhưng trung tâm thương mại vẫn đông nghịt người. Chu Nam rõ ràng rất hào hứng, kéo cô đi hết hàng này đến hàng khác. Đến shop nước hoa Channel, anh dừng lại ngắm nghía các loại chai lọ đủ màu sắc với vẻ thích thú hiện rõ trên mặt. Cô nhân viên bán hàng xuất hiện rất đúng lúc, nên nã hỏi họ có cần tư vấn không. Chu Nam xua xua tay, với lấy lọ nước hoa có hình dáng bông hồng quyền rũ gần đây xịt thử vào người Đông Tam, lim dim mắt thưởng thức hương thơm ngọt ngào trong giây lát rồi quay sang bảo cô nhân viên bán hàng gói lại. Đông Tam vừa nhìn bằng giá liền lập tức kéo tay Chu Nam, thấp giọng thì thào:

- Đắt quá anh à. Mà em cũng không hay bơi bơi xịt xịt gì, dùng mấy loại cao cấp thế này...

- Nước hoa nói lên phong cách của phụ nữ. Bất cứ người phụ nữ nào cũng nên có một loại nước hoa của riêng mình. - Chu Nam ngọt nhạt thuyết phục cô - Tại anh không quan tâm nhiều đến em. Tam Tam, từ hôm nay, anh sẽ dành cho em những thứ tốt nhất.

Mắt Đông Tam nhòe đi trong làn nước mát mặn chát, cô nhìn lảng ra chỗ khác cố giữ không cho nước mắt rơi rồi mỉm cười, không ngăn cản anh nữa.

Sau đó, anh và cô vòng đến khu thời trang, anh tự tay chọn cho cô một bộ váy liền màu đen với những đường cắt cúp khéo léo tôn lên làn da trắng mịn của cô. Chu Nam vô cùng hài lòng, anh nhanh chóng rút ví trả tiền mà không hề lẩn tránh.

Cảm giác mãn nguyện của Đông Tam chỉ duy trì được một ngày. Trưa hôm sau, anh gọi điện bảo cô, tối nay có buổi họp lớp, anh muốn cô chuẩn bị kỹ càng, hết giờ làm anh sẽ về đón cô đi luôn. Buổi họp mặt này là do Lô Lợi Lợi đứng ra tổ chức với lý do để bạn bè lâu ngày không gặp được tụ tập với nhau, phần khác cũng là để tuyên bố chuyện mình chính thức về nước.

10. Chương 10

Cô không lạ với cảnh rượu chè be bét của đám thanh niên nhà giàu, nhưng đó không phải là lí do khiến Đông Tam phải cau mày. Cô bức bối vì hóa ra Chu Nam chứng diện cho cô là để cô không làm anh mất mặt trong buổi họp mặt. Càng bức hơn nữa là việc anh nhanh chóng nhận lời mời của Lợi Lợi, mà không thêm hỏi ý kiến của cô, đối mặt với bao nhiêu người biết rõ quá khứ của họ, cô làm sao mà chịu được? Nhưng nếu cô không đi thì chẳng phải là tự tay tạo điều kiện ối quan hệ nhập nhằng giữa anh và cô ta hay sao? Nghĩ đến đây, Đông Tam bặm môi lấy bộ váy mới mua vận vào người, vừa tô son điểm phấn vừa tức tối nguyên rủa. Từ trước đến nay cô chỉ biết lao vào chiến đấu, chứ nhất định không chịu lùi bước.

Lúc sắp đi, bầu trời vốn đã sầm sì dậy sấm, tiếng ầm ì từ xa vọng lại, thỉnh thoảng còn có vài ánh chớp sáng lòa quét qua bầu trời đen kịt. Xem ra trời sắp đổ mưa đến nơi. Thời gian không còn nhiều, Chu Nam vừa gọi điện hẹn lại cô trước cổng khách sạn, anh còn dặn cô gọi taxi đi cho kịp giờ. Vào cái thời tiết này, ai cũng muốn nhanh nhanh chóng chóng đi về trước khi cơn mưa ập đến nên muốn gọi taxi cũng khó. Nhìn những tầng mây dày đặc đang đổ dồn ngày càng nhiều, Đông Tam quyết định bước nhanh đến bến xe bus, theo dòng người chen chúc lên xe.

Vừa ngồi vào chỗ được mấy phút thì quả nhiên bên ngoài những giọt mưa lộp độp rơi càng lúc càng mau trên nóc xe. Vài người ghé mặt sát vào cửa sổ xe rồi kêu to: “Mưa đá!” Cả xe đột nhiên náo loạn hết cả lên, ai cũng nhón nháo thò đầu nhìn ra ngoài. Đông Tam thở phào, nếu lúc này mà cô không lên được xe thì chắc giờ này đã bị mưa đá làm cho bầm dập rồi. Đang là giờ tan tầm, người trên xe cứ chen chúc xô đẩy nhau, một gã lùn tịt, lông mày sẫm róm cứ ngả vào người cô. Thấy hắn cũng không có hành động gì quá trớn, Đông Tam chỉ khề cau mày, cố dịch sát sang một bên. Loại tiểu nhân như thế này, cô không bao giờ dây dưa vào. Không phải vì sợ mà vì thấy không đáng thôi.

Mưa đến nhanh mà tạnh cũng nhanh, ban nãy hầy còn tối sầm, mười mấy phút sau đã trời quang mây tạnh. Đông Tam nhớ lời Chu Nam dặn, xuống xe ở bến kế tiếp rồi vẫy taxi đến khách sạn.

Lúc đến nơi, Chu Nam đang đứng ở bậc thềm đọc tin nhắn. Đông Tam vừa trải qua kiếp nạn đi xe bus trên đôi giày mười phân cao ngheo nghện, vội sải chân đến vịn cánh tay anh, nhảu nhó. Chu Nam ngẩng lên nhìn cô, cười gian xảo:

- Em à, anh có thể xin ít lửa không?

- Tôi có bạn tra rồi, - Thảm Đông Tam âu yếm dựa vào người anh - nhưng hôm nay anh ấy không có nhà.

- Rất vinh hạnh được gặp em. - Chu Nam đỡ cô đứng thẳng dậy rồi khoác tay cô đi vào trong. Họ phải đi qua một đoạn hành lang khá dài mới đến được nơi tổ chức buổi tiệc, tấm thảm đỏ dày mịn khiến từng bước chân của hai người mềm lún xuống. Chu Nam dịu dàng nắm tay cô, giống như kết thúc có hậu của hoàng tử và công chúa khi họ cùng nhau sống một cuộc đời hạnh phúc. Đột nhiên, Chu Nam thì thầm bên tai cô:

- Có phải chúng ta không nên đến không?

Nhưng cánh cửa đã mở ra, những tiếng ồn ào náo nhiệt bên trong thoáng chốc im bật. Đông Tam ngẩng cao đầu, nhướn miệng cười để lộ hàm răng trắng sáng.

Cô biết lúc này là giây phút thay đổi cuộc đời của cô bé Lọ Lem

Lợi Lợi vốn vã chạy ra đón trên môi vẫn là nụ cười thân thiết như ngày nào:

- Mau vào đi, chỉ còn thiếu hai người và Phương Dịch Uy thôi.

Cô và Chu Nam vẫn nắm chặt tay nhau, chậm rãi bước đến giữa phòng, Chu Nam trịnh trọng giới thiệu với mọi người:

- Đây là vợ chưa cưới của tôi, Thẩm Đông Tam.

Căn phòng đang im lặng đột nhiên òa lên những tiếng chúc mừng và hỏi han tới tấp. Đông Tam thẳng lưng, mỉm cười đón nhận sự nồng nhiệt của mọi người. Cô hiểu, dù hôm nay có là bữa tiệc Hồng Môn, cô cũng không được phép sơ suất. Cho dù là hang cộp ổ rồng, Thẩm Đông Tam này cũng sẽ là bất chấp tất cả để xông vào, huống chi đây chỉ là một buổi họp mặt bạn bè, có gì to tát đâu.

Chu Nam dắt cô đi tìm chỗ ngồi, nói chuyện với mọi người. Hình như họ đều có vẻ né tránh cô, chỉ nói chuyện xã giao bình thường cũng phải dừng lại nhìn nhau đầy ẩn ý. Đông Tam lặng lẽ ngồi, thỉnh thoảng mỉm cười ra ý mình vẫn đang nghe chăm chú mấy câu chuyện nhạ toẹt của họ. Làm sao bạn bè của Lợi Lợi lại chào đón cô chứ? Có lẽ trong danh sách mời của Lợi Lợi vốn không có cô, việc đưa cô đi cùng chỉ là ý tưởng nhất thời của Chu Nam mà thôi. Mà có lẽ hôm nay cũng chẳng phải họp mặt bạn bè gì hết, mà là đại hội động viên do Lợi Lợi lao tâm khổ tứ vạch ra, chắc là để nhờ đám bạn khuyên giải Chu Nam, lãng tử quay đầu không bao giờ là muộn, hơn nữa Lợi Lợi lại là một tiểu thư sắc nước hương trời, gia thế thuộc hàng có máu mặt, ít nhất cũng khiến anh đỡ mất hai mươi năm phấn đấu, như thế có gì không tốt nào?

Sự xuất hiện của cô đã làm đảo lộn mọi kế hoạch của bọn họ, thế là bao nhiêu trò khích bác đành phải dẹp bỏ, thành ra không khí buổi tiệc mỗi lúc càng thêm gượng gạo, khách sáo.

Lô Lợi Lợi cố ý lảng ra góc xa họ nhất, ẩn mình trong khói thuốc mù mịt. Dù vậy, Đông Tam vẫn nhận ra cô ta đang âm thầm quan sát mình. Nhất cử nhất động, từng ánh mắt từng nụ cười của cô đều không lọt qua nổi mắt cô ta.

Lời qua tiếng lại một hồi toàn những chuyện khách sáo và trống rỗng, thì Phương Dịch Uy mới xuất hiện. Trong phút cánh cửa bị kéo ra và gã đàn ông lùn tịt bước vào, Đông Tam không khỏi kinh ngạc. Đó chẳng phải là gã đàn ông trên xe bus sao?

Rõ ràng cũng như cô, gã cũng chẳng được mọi người chào mừng cho lắm. Khi gã bước vào, trừ nhân vật chính của bữa tiệc là Lô Lợi Lợi ra, những người khác chỉ gật đầu chào hờ hững. Phương Dịch Uy vẫn cười nói như không, lúc nhìn thấy Chu Nam, mắt gã bất giác lóe sáng.

Cả đoàn người ầm ĩ vào phòng ăn bên cạnh, mười mấy người ngồi chen chúc xung quanh bàn ăn. Mọi người rõ là cố ý đùa giỡn khi đẩy Lợi Lợi ra ngồi bên trái Chu Nam, Đông Tam không tiện tỏ thái độ nên đành phải ngồi xuống bên cạnh Chu Nam. Cô thậm chí còn mỉm cười với Lợi Lợi.

Rượu và thức ăn đã được đưa lên đầy đủ, Lô Lợi Lợi cầm lấy ly rượu trước mặt, duyên dáng đứng dậy:

- Hôm nay cảm ơn mọi người đã đến tham dự tiệc sinh nhật hai mươi lăm tuổi của tôi. Đây là bữa tiệc sinh nhật vui nhất trong vài năm lại đây, tôi xin được cạn ly trước, cảm ơn mọi người.

Đông Tam chờ người ra. Đây không phải là cuộc họp mặt bạn học cũ? Đây là tiệc sinh nhật của Lợi Lợi? Bao công sức trang điểm đẹp đẽ, háo hức chạy đến, vẫn cứ tưởng sẽ là câu chuyện cổ tích cô bé Lọ Lem biến

thành công chúa, nhưng không ngờ lại tự biến mình thành con thiên nga đen sì. Cô liếc nhìn Chu Nam, anh đang mãi nghiêng đầu lắng nghe bài phát biểu của Lợi Lợi.

Tất cả mọi người đều đang nhìn anh và Lợi Lợi.

Có người chắc thấy vở kịch chưa đủ kịch tính liền la lên:

- Này Lợi Lợi, trước đây cậu có khách sáo như thế đâu. Này, hay là cậu và Chu Nam cùng uống li rượu giao bôi đi.

Mặt Lợi Lợi phút chốc đỏ bừng, cô ta trừng mắt nhìn người vừa phát ngôn bừa bãi, ra sức thanh minh:

- Đừng có ăn nói linh tinh, muốn uống thì tôi uống với cậu.

Cả đám người cười ha hả. Thẩm Đông Tam thả lỏng bàn tay đang nắm chặt dưới bàn. Cô khẽ liếc nhìn anh chàng thanh niên vừa nói: mái tóc cắt cua đơn giản, đeo kính trắng trông rất thư sinh đang cợt nhả cười cười nói nói với mấy cô bạn bên cạnh. Anh ta với lấy cốc rượu trên bàn rồi đứng lên, tiến đến gần Lợi Lợi ngoắc tay uống rượu giao bôi. Ở phía dưới, những tiếng huýt sáo ầm ĩ vang lên.

Đông Tam khẽ liếc Chu Nam. Lúc này, cô không thể không chú ý đến phản ứng của Chu Nam. Anh cúi đầu, chân mày cau lại, rõ ràng là đang bối rối trước cảnh tượng chướng tai gai mắt trên.

Xao lòng chẳng? Họ chắc chắn đã từng cùng nhau đón những bữa tiệc sinh nhật như thế này. Cô tiểu thư Lợi Lợi không tổ chức dạ tiệc mà chỉ mời bạn bè đi ăn đồ Tứ Xuyên ắt là có nguyên do của nó, cách tổ chức bình dân này chắc chắn là cách Chu Nam tổ chức sinh nhật cho cô ta trước đây. Lúc đó hẳn anh phong độ đầy mình, kể cả lúc có người trêu đùa, anh cũng vui vẻ đứng dậy như anh chàng lúc này.

Rõ ràng, tình tiết này đã tác động đến anh, khiến anh hồi tưởng lại những chuyện cũ trước đây, tình cảm khó mà che giấu được.

Đông Tam biết, kí ức có sức mạnh to lớn. Càng đè nén lại càng không được, thậm chí điều đó còn làm cho nó lớn mạnh hơn. Cách duy nhất để dập tắt mọi việc là đâm thủng lớp bong bóng ảo vọng đó đi. Nhưng cô chỉ có gậy sắt chứ không có kim khâu hoa.

Cô đặt tay lên tay trái của Chu Nam, tựa vào người anh, nét cười mơ màng ẩn hiện trên khuôn mặt. Cô ghé sát bên tai anh, thì thầm:

- Hai người đã ngủ với nhau chưa?

Chu Nam sững người rồi quay phắt lại nhìn cô. Đông Tam mỉm cười duyên dáng, nhìn sâu vào mắt anh:

- Cô ấy nói với em, ngày thứ hai sau khi về Bắc Kinh đã lên giường với anh.

Hơi thở Chu Nam trở nên gấp gáp, nặng nề. Cô có thể nhận thấy những cảm xúc phức tạp đan xen trong mắt anh. Anh nhìn cô, mấp máy miệng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Cô cười nhẹ nhàng, quyết định ra đòn cuối cùng:

- Anh xem, sao anh cứ nhớ mãi loại đàn bà tùy tiện lên giường với đàn ông như thế?

Chu Nam bóp chặt tay cô, những ngón tay mảnh dẻ oằn mình trong cú siết. Cơn đau dội vào tâm trí khiến cô choáng váng, nhưng Đông Tam vẫn bấm môi ghìm tiếng kêu trong họng.

Buổi tiệc diễn ra rất vui vẻ, trừ ba người họ. Chu Nam hầu như không đụng đũa, còn Lô Lợi Lợi thì lấy tư cách chủ nhân bữa tiệc, ra sức tiếp đồ ăn cho anh. Đông Tam vẫn giữ nụ cười thường trực trên môi, điềm nhiên đỡ hộ cho Chu Nam, sau đó vui vẻ nói với Lô Lợi Lợi đang ngồi cách đó không xa:

- Đạo này dạ dày của anh ấy không được tốt, bác sĩ khuyên không nên dùng đồ cay nóng hay uống rượu. Ý tốt của cô Lô, tôi xin thay mặt anh ấy cảm ơn cô.

Rõ ràng Lợi Lợi vẫn chưa quên cái tát của cô hôm đó. Mặt cô ta đỏ ra, lạnh lùng nhìn Đông Tam rồi khẽ gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Cao trào của bữa tiệc hôm đó lên đến đỉnh điểm khi cánh cửa phòng ăn bật mở, một chiếc bánh gato hai tầng từ từ được đẩy vào. Chiếc bánh được phủ một lớp sôcôla sữa trắng tinh cùng với hai mươi lăm ngọn

nền tỏa sáng rực rỡ. Thắm Đông Tam chưa bao giờ nhìn thấy chiếc bánh ga tô nào lớn đến như vậy. Cô lặng lẽ nhìn Lợi Lợi đang vui vẻ đứng lên, thích thú đón nhận món quà bất ngờ, khuôn mặt xinh đẹp rạng ngời trong ánh nến. Có lẽ cô ta là công chúa thực sự chăng?

Một cô gái muốn gì được nấy, một cô gái được hết thảy mọi người yêu thương, chiều chuộng. Còn cô thì lại chưa bao giờ cảm nhận được điều đó trong đời.

Đèn vụt tắt, tất cả mọi người quây xung quanh Lợi Lợi hát bài hát chúc mừng sinh nhật. Trong ánh nến lung linh, vẻ đẹp tuyệt mỹ của Lợi Lợi dường như càng được tô điểm thêm. Đúng là một nàng công chúa nghiêng nước nghiêng thành.

Hát xong là đến màn cầu ước may mắn. Lợi Lợi nhắm mắt, hàng mi dài rợp ngả bóng xuống khuôn mặt rạng rỡ, đôi môi xinh đẹp như hé cười, khuôn mặt tràn đầy hy vọng trong ánh nến lung linh. Sau đó cô ta mở mắt, liếc nhanh về phía Chu Nam.

- Mau thổi nến đi...

Những người bạn hò hét thúc giục xung quanh, nhưng Lợi Lợi vẫn chưa có ý kết thúc ảo vọng của mình. Cô ta cúi người xuống, môi khẽ chúm lại, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, quét ánh mắt dịu dàng như nhung một lượt, hạ giọng nói:

- Hai năm trước ở nước ngoài, một mình thổi nến, một mình ăn bánh gato, sinh nhật mà nước mắt cứ rơi. Lúc đó tôi đã tự hứa với mình, khi nào về nước nhất định sẽ không thổi nến sinh nhật một mình nữa. Vậy có ai muốn thổi cùng tôi không?

Mọi người bắt đầu nhao nhao lên, nhưng không một ai bước ra. Tất cả ánh mắt không hẹn mà gặp đều hướng về phía Chu Nam. Trong ánh nến huyền ảo, Chu Nam vẫn lạnh lùng im lặng.

- Tính cho tôi một suất nhé. - Phương Dịch Uy rẽ đám đông bước ra, khoanh tay đứng cạnh Lô Lợi Lợi cười.

- Cả tôi nữa. - Một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn vui vẻ tiến lên, nhìn Lợi Lợi đầy vẻ đồng tình, sau đó trừng mắt với Chu Nam.

Rõ ràng Đông Tam vừa nhận thấy Chu Nam đang đứng bên cạnh thở phào nhẹ nhõm. Anh căng thẳng vậy sao?

Thêm bốn năm người bạn quây bên cạnh, Lợi Lợi nhìn mọi người, cười rất ngọt ngào:

- Cảm ơn các bạn, các bạn đúng là bạn tốt của tôi. Nào, chúng ta cùng thổi nến.

Một hơi dài, những ngọn nến nhảy múa một lát rồi tắt lịm.

Bốn bề phút chốc chìm trong bóng tối khiến mọi người nhốn nháo mất một lát. Đột nhiên những tiếng kêu của các cô gái và hơi thở của các chàng trai đan xen vào nhau. Chu Nam ban nãy còn nắm tay Đông Tam, sau một cái đẩy nhẹ cũng buông ra.

Cô hoảng sợ, vội kéo anh lại, nhưng trong bóng tối mờ mịt cô nắm phải một bàn tay khác, béo ục nhờn mỡ. Cô lập tức buông tay ra, nhưng không ngờ bàn tay thô lậu đó lại té nước theo mưa, sờ soạng người cô.

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, nắm lấy cánh tay đó cắn một cái thật mạnh. Trong bóng tối có tiếng người kêu lên khe khẽ.

Đèn đóm nhanh chóng bật sáng, mọi người đều nhốn nháo cả lên. Các nam thanh nữ tú ai cũng quần áo xộc xệch, hơi thở gấp gáp và tránh nhìn vào mắt nhau. Chỉ có cô, Thắm Đông Tam là trừng mắt lên nhìn gã đàn ông lùn tịt bên cạnh, sau đó đổi mắt tìm kiếm Chu Nam trong đám đông.

Không có anh. Không thấy anh ở đâu cả.

Có người định thần lại, thẳng thốt kêu lên một tiếng:

- Ấy, còn Lợi Lợi? Sao không thấy Lợi Lợi?

Thắm Đông Tam cảm thấy như từng cơn từng cơn chóng mặt đang ủa tới xây xẩm cả mặt mày. Cô không thể tin bạn trai của mình lại cùng người yêu cũ chơi trò Romeo và Juliet ngay trước mặt mình.

Đông Tam như phát điên, lao ra cửa, tấm thảm dày nhún chìm tiếng bước chân gấp gáp của cô. Hành lang vắng tanh, ngay cả bóng dáng một nhân viên phục vụ cũng không thấy. Tất cả các cánh cửa đều bị khóa, có thể ở đằng sau một cánh cửa nào đó, hai người họ đang tận hưởng cảm giác mê mị mà cơn khoái cảm mang lại. Họ vụng trộm ngay trước mắt mọi người, cái cảm giác phấn khích và bốc đồng này có phải đã làm cho đầu óc họ mê muội đi?

Cô sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra.

Cô lao đến căn phòng gần nhất, ra sức đập cửa. Tóc tai rối tung, bước chân loạng choạng, tiếng gào thét đau đớn lạnh lạnh vang lên khắp dãy hành lang:

- Chu Nam! Lợi Lợi! Các người rút ra đây cho tôi! Rút ra đây! Chu Nam! Anh nói anh muốn lấy em, anh không thể đối xử với em như thế này được.

Đám người trong phòng đều đứng sững, im lặng nhìn sự cuồng nộ của cô. Bao nhiêu hận thù trong lòng giờ phơi bày ra hết trước những cặp mắt lạnh đậm của người đời.

Trong cơn mất vô cảm và có phần độc ác của nhiều người, cô như một chú hề tự chuốc nhục vào thân. Tất nhiên họ sẽ xem đây là quả báo cho những việc cô đã làm trước đây. Cô không cần xin họ tha thứ. Nhưng sao trái tim cô lại đau đớn bất lực như vậy? Cảm giác đột nhiên như bị xé ra làm trăm mảnh, rồi sau cùng chỉ còn lại sự trống rỗng xâm chiếm lấy cơ thể lạnh giá. Có cái gì đó cứ nghẹn lại ở cổ cô, muốn khóc mà không khóc được. Mắt cô đỏ ngầu, ánh mắt tối sầm xuống nom có vẻ đáng sợ. Ở đầu bên kia dãy hành lang, cô dần dần trấn tĩnh lại, quay về phòng lấy túi xách của mình. Tất cả mọi người đều im lặng nhường lối cho cô. Cô nhìn đám đồng phạm của Lô Lợi Lợi, đột nhiên bật cười chua chát:

- Các người đều là những kẻ đê tiện!

Cô xách túi rời khỏi khách sạn. Gió đêm ẩm ướt, bầu trời trong đến độ dường như trước đó chưa từng có cơn mưa nào ghé qua.

Ở một đầu ngõ cách đó không xa, thấp thoáng hai bóng người một ột thấp đang giằng co với nhau. Người có thân hình bé nhỏ không ngừng lao vào lòng người có thân hình cao to, nhưng hết lần này đến lần khác bị đẩy ra. Giọng Chu Nam vọng đến đầy khổ sở:

- Chúng ta không thể như thế này được, Lợi Lợi, em đừng như vậy.

Khuôn mặt kiêu diễm của Lợi Lợi nhuộm đầy màu sắc bi thương:

- Ngay cả ôm em một lần cũng không được sao?

Lợi Lợi nắm lấy tay Chu Nam, run run khẩn cầu:

- Hãy đi với em, sang Mỹ với em đi anh. Em sẽ sinh cho anh những đứa con xinh đẹp. Em sẽ làm tất cả vì anh.

Chu Nam nhìn cô buồn rầu, một lát sau, anh chậm chậm lắc đầu:

- Em đừng nói gì nữa, chuyện đó không thể được. Như thế là quá tàn nhẫn với Tam Tam. Ngoài anh ra, cô ấy chẳng có gì cả.

- Vì nhà em có tiền nên anh mới bỏ rơi em sao?

- Không, đó là vì cô quá đê tiện.

Hai người lập tức quay đầu lại nhìn, Đông Tam đang đứng chôn chân cách họ không xa. Trong khi cả hai còn đang bối rối không biết làm thế nào thì Đông Tam đã kịp giáng cho Lợi Lợi một cái bạt tai như trời giáng.

- Tôi đã nói rồi, nếu cô còn dám quấy rầy bạn trai tôi, tôi sẽ không tha cho cô.

- Tam Tam! - Chu Nam theo phản xạ đẩy cô ra và kéo Lô Lợi Lợi ra sau lưng mình.

- Anh đang nói rõ mọi chuyện với cô ấy, sao em... lại có thể đánh người vô lí như thế?

Đông Tam trôn trối nhìn Chu Nam. Anh chưa bao giờ lo lắng cho cô như vậy, anh cũng không hề đứng ra che chắn cho cô bao giờ. Chu Nam dường như cũng chợt nhận ra được điều đó, anh thở dài, bước một bước về phía cô. Đông Tam loạng choạng lùi lại mấy bước, cô chỉ tay vào mặt anh, giọng run run:

- Anh đừng qua đây!

- Tam Tam, lại đây, đừng giận anh nữa. - Dưới ánh đèn đường vàng vọt, mờ ảo, cô không nhìn rõ nét mặt anh, nhưng Đông Tam bước bình tĩnh lắc đầu:

- Đây là lần thứ mấy anh bỏ tôi chạy theo đứa con gái khác? Anh đẩy tôi ra vì sợ tôi làm tổn thương cô ta phải không? Tôi không thể lúc nào cũng tha thứ mãi cho anh được. Anh phải hiểu, một khi tôi đã hận anh rồi thì không bao giờ tôi quay lại nữa.

Lợi Lợi nén khóc, rút vai lại, nghẹn ngào sau lưng Chu Nam:

- Những điều cô đã làm với tôi, tôi không cần cô phải xin lỗi, tôi chỉ muốn lấy lại người đàn ông của mình, cứ cho là tôi có lỗi với cô đi, Tam Tam, cô không thể cho anh ấy những gì anh ấy muốn...

- Cảm ơn! - Đông Tam đột nhiên quát to, tiếng khóc lập tức ngưng bật. Cô cười nhạt với cô gái đang nhoe nhoẹt nước mắt trước mặt mình - Xin lỗi là từ mà tôi ghét nhất trên đời này. Các người nợ tôi những gì, tôi sẽ đòi lại hết. Chúng ta đến đây là chấm dứt, vĩnh biệt.

Câu cuối cùng, cô rành rọt ném từng chữ vào mặt Chu Nam. Chỉ có mấy từ mà như đau đớn rút gan rút ruột, nói xong, cả người Đông Tam mềm nhũn không còn chút sức lực nào. Nhưng làm thế nào được? Thế giới này chỉ có một mình cô chiến đấu đến cùng. Cho dù trời nghiêng đất lở, cho dù thời thế thay đổi, cô cũng phải ngẩng cao đầu người đi tiếp. Cô không nhìn họ, chậm chậm quay người bỏ đi, nhưng chỉ được một lát thì đột nhiên chân mềm nhũn ra, cô ngã quỵ xuống nền đất.

Chu Nam vội vã chạy đến đỡ lấy thân hình yếu ớt của Đông Tam. Cô không còn đủ sức để đẩy anh ra nữa. Ánh trăng đêm hè trong sáng là vậy, sao cô lại cảm thấy quá đối tuyệt vọng? Đôi mắt Chu Nam lấp lánh ánh nước, anh ôm chặt lấy cô, giọng nói đầy đau khổ:

- Cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Về nhà với anh, ngoan, về nhà với anh nhé.

Cô cắn chặt môi, cố không để rơi nước mắt. Cô không biết mình còn có thể tha thứ cho anh thêm lần nữa hay không?

Chương 7

Ngày hôm sau, Chu Nam dậy sớm sửa soạn sẵn đồ ăn sáng cho cô trên bàn rồi đi làm. Trước khi đi, anh đứng trước gương ngắm nhìn cô rất lâu, tựa hồ như muốn lưu giữ hình ảnh lúc này của cô mãi mãi trong lòng. Cô còn cảm nhận được nụ hôn tạm biệt của anh chạm nhẹ xuống vàng trán xanh xao của mình.

Cuộc hẹn với Đỗ Hiểu Hồng, cô đến rất đúng giờ.

Đỗ Hiểu Hồng là một cô gái có tác phong rất chuyên nghiệp, tóc búi gọn, mặc bộ váy công sở rất lịch sự. Vừa nhìn thoáng qua, Đông Tam liền nhận ra đây là một người đã bị môi trường văn phòng mô thức hóa. Vừa nhìn thấy cô, Đỗ Hiểu Hồng nhanh nhẹn đưa tay ra bắt rồi ra hiệu mời cô ngồi.

Họ hẹn nhau tại quán cà phê dưới tòa nhà làm việc của Đỗ Hiểu Hồng, giờ đang là buổi trưa, nhưng quán không có mấy người ra vào. Ánh nắng rực rỡ nhảy nhót trên chiếc bàn gỗ màu xám, nhưng do điều hòa trong quán để ở nhiệt độ quá thấp nên cô vẫn thấy chân tay lạnh cóng.

Đỗ Hiểu Hồng hỏi sơ qua về tình hình của cô, sau đó trầm ngâm một lát rồi mới thận trọng nói:

- Tình hình của cô hơi phức tạp. Một năm nữa mới tốt nghiệp, nên bây giờ chỉ có thể làm theo kiểu tập sự. Các công ty bây giờ cũng rất thực dụng, thời gian làm việc không nhiều mà đòi lương cao, họ sẽ không nhận đâu.

Đông Tam thu lại ánh nhìn, cúi đầu ngắm nghía thứ chất lỏng sóng sánh trong tách cà phê trước mặt. Cô nhấp một ngụm cà phê, sau đó mới chậm rãi trả lời:

- Nếu bây giờ tôi quyết định thôi học thì liệu có thể tìm được công việc thích hợp với tôi không?

Khuôn mặt nghiêm nghị của Đỗ Hiểu Hồng thoáng vẻ ngạc nhiên:

- Chuyên ngành của cô nếu học tiếp sẽ rất có triển vọng, bây giờ thôi học...
- Cô nghĩ cơ hội có lớn không? – Cô bướng bỉnh hỏi.

Đỗ Hiểu Hồng chăm chú nhìn cô gái có ánh nhìn kỳ lạ trước mặt:

- Cô đúng là một cô gái kỳ lạ, nhưng tôi khuyên cô nên suy nghĩ kỹ. Thế này đi, tôi sẽ lưu ý giúp cô tìm việc làm, có tin gì tôi sẽ gọi. Bốn giờ chiều nay tôi có cuộc họp quan trọng nên không mời cô ăn tối được. Có gì tôi sẽ liên hệ sau.

Đông Tam liền đứng dậy theo:

- Cảm ơn cô. Tôi có thể hỏi cô một câu không?
- Gì vậy?
- Cô có quan hệ thế nào với Chu Cẩm Thời?

11. Chương 11

Hiểu Hồng nhìn cô một lát rồi bật cười vui vẻ:

- Điều này cô nên đi hỏi Chu Cẩm Thời, chắc anh ấy sẽ không giấu gì cô đâu.

Đây là lần duy nhất Hiểu Hồng mỉm cười trong suốt cuộc nói chuyện của họ.

Tiến Hiểu Hồng xong, Đông Tam lại ngồi xuống ghế. Cô có cả một buổi chiều rảnh rỗi không biết phải làm gì. Uống hết tách cà phê, cô thanh toán rồi cứ thế vắn vơ đi dạo, không ngờ lúc định thần lại thì đã đến chỗ lần trước phỏng vấn. Chính tại nơi này, cô đã gặp lại Lâm Phong.

Lâm Phong. Đã nhiều năm không gặp, sự xuất hiện của cậu liệu có thể được coi là trùng hợp không? Nghĩ đến bức ảnh cậu gửi cho cô hôm đó, bao nhiêu nghi ngờ lại xuất hiện trong đầu cô. Đông Tam rút điện thoại ra, ngần ngừ một lát, cuối cùng vẫn quyết định gọi cho Lâm Phong.

Trong điện thoại, giọng Lâm Phong vẫn bình thản như mọi khi:

- Tiểu Tam, có chuyện gì thế? – Bao giờ cậu cũng khẽ uốn cao lưỡi ở cuối câu, kèm theo chút gì đó rất ảm áp.

Đột nhiên cô cảm thấy miệng khô khốc, căng thẳng đến mức không biết phải nói gì:

- Tổ đang ở dưới tòa nhà. – Rồi sợ cậu hiểu lầm, cô liền lập tức bổ sung thêm một câu – Hôm nay tổ có việc đi ngang qua đây nên muốn rủ cậu đi ăn tối thôi. Mấy giờ cậu nghỉ?
- Đợi tổ một lát. – Sau đó điện thoại tắt phụt.

Cô biết cậu sẽ lại xuất hiện ngay lập tức như ngày xưa. Dù tám năm đã trôi qua, nhưng thói quen này vẫn không hề thay đổi. Cũng giống như phản xạ có điều kiện, chỉ cần cậu nói một câu là cô có thể hiểu cậu đang định nói gì. Quả nhiên, mấy phút sau, Lâm Phong xuất hiện trước mặt cô trong chiếc áo phông và chiếc quần sooc rằn ri kiểu quân đội, dáng dấp vẫn phong trần như xưa. Cũng có thể đó chỉ là cảm nhận của riêng cô. Người đàn ông trước mặt Đông Tam rõ ràng giờ đã mang sức hút chết người chỉ có ở người đàn ông từng trải qua bao sóng gió của cuộc đời.

Có lẽ do chạy vội quá, cậu gặp người thở hổn hển, nhìn thấy Đông Tam đứng trước mặt, sắc mặt cậu mới dần trở lại bình thường.

- Tiểu Tam. – Cậu gọi, nhưng lại không nói gì thêm nữa. Chắc cậu đang muốn xác nhận cô gái đang mỉm cười trước mặt có đúng là người cậu cần gặp hay không. Họ yên lặng nhìn nhau một lát, Lâm Phong ngoài đầu lại nói: - Chúng ta đi thôi.

Đông Tam đi trước. Ngày xưa, cô chỉ cao đến dải tai Lâm Phong, còn bây giờ cô còn thấp dưới cả cằm cậu. Nhưng dù thế nào, cậu vẫn là cậu bạn lêu lêu tốt bụng trong ký ức cô, cảm giác thấp thỏm bất an trước đó cuối cùng cũng dần dần tan biến, thay vào đó là sự bình yên khó tả trong tâm hồn. Cô khẽ cười:

- Lâm Phong, cậu cao lên nhiều rồi đấy.

Cô không biết có phải mình hoa mắt hay không, chàng trai ét tám trước mặt hình như đang đổ mắt.

Lâm Phong dẫn cô đến nhà hàng Vân Nam, sau một hồi lật qua lật lại tờ thực đơn, cuối cùng bọn họ cũng chọn được hai bát mì Trạng nguyên và mì Qua cầu. Lâm Phong hào hứng khoe với cô bạn, thức ăn ở đây vừa miệng lắm, hầu như ngày nào tớ cũng phải ăn mì ở đây thì mới chịu được. Nét mặt cậu rạng rỡ như cậu bé mười sáu tuổi năm nào, khi dẫn cô đến xe hàng rong bên đường ăn mì lạnh, còn hứa như đinh đóng cột: “Đợi bao giờ tớ có tiền, tớ nhất định sẽ đưa cậu đi ăn những món ngon nhất quả đất. Mì thì phải ăn đúng kiểu của nó, mì Qua cầu, chà, ăn loại này mới đã chứ”.

Khi đó Đông Tam ăn ngấu ăn nghiêng không kịp thở, đói lắm rồi, có lẽ hai ba ngày rồi chưa được ăn một bữa ra hồn. Đây một miếng mì, Đông Tam lúng búng nói trong miệng: “Còn nếu tớ có tiền, tớ nhất định sẽ chia cho cậu một nửa”. Lâm Phong nghe không rõ, đành nhe răng cười trừ, bảo cô ăn từ tốn cho giống con gái một chút.

Vật đổi sao dời.

Đông Tam đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy. Nếu không phải vì cô, nếu không có cô, cuộc đời Lâm Phong sẽ không phải trải qua những khó khăn gập ghềnh như vậy. Nhưng còn nếu không có cậu thì sao? Có lẽ cô đã chết đói bên đường, có lẽ cô đã bị đám du côn kia đánh chết, có lẽ cô đã không thể đỗ đại học, không thể gặp Chu Nam. Cuộc đời của cô, số phận của cậu, vào mùa hè năm đó, tất cả đã thay đổi hoàn toàn.

Tám năm qua, bao nhiêu lần cô ôm gối khóc thầm, bao nhiêu đêm trằn trọc không yên giấc? Nhưng cô không một lần đến thăm cậu. Thậm chí những người bạn đi thăm cậu về đều kể cho cô nghe tình hình của cậu trong đó, nhưng chưa một lần cậu tỏ ý muốn cô vào thăm.

- Lâm Phong, - Cô ngẩng đầu lên, nhìn cậu chăm chú – mấy năm qua cậu sống thế nào?

Lâm Phong không nhìn cô, cậu hướng ánh mắt vào một chốn vô định xa xăm:

- Tớ vẫn tưởng câu đầu tiên mà cậu hỏi tớ sau khi chúng mình gặp lại nhau là câu này. Tớ cũng đã nghĩ rất lâu nên trả lời cậu thế nào. Thực ra tớ sống không hề ổn chút nào. Nhưng điều ấy chẳng liên quan gì đến cậu cả, phải không?

Đông Tam không hỏi thêm gì nữa, cô biết mọi lời nói lúc này đều khách sáo một cách khó coi. Lâm Phong trong ký ức của cô không bao giờ từ chối thẳng thừng như thế. Mì được đưa lên, mỗi người một bát to cùng rất nhiều đĩa nhỏ đựng những thứ ăn kèm. Cô cụp mắt nhìn bát mì đang bốc khói nghi ngút, không biết nên nói gì lúc này.

Thì ra cô cũng giả dối như những người khác, cứ nghĩ chỉ cần nói vài ba câu, chỉ cần gọi một cú điện thoại thì hai người vẫn có thể cùng đi ăn mì, thân thiết như trước kia. Cô còn muốn tỏ ra chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng với Lâm Phong, điều này là không thể.

Lâm Phong thở dài, cậu gác đũa rồi đẩy bát mì ra xa:

- Tớ đến Bắc Kinh cũng được hơn năm rồi. Không phải tớ không nghĩ đến chuyện đi tìm cậu, nhưng lần nào tớ cũng lùi bước. Tớ không thể lường tượng được, nếu gặp lại tớ, thái độ của cậu lúc đó sẽ như thế nào. Khó khăn lắm tớ mới lấy được can đảm nhấn tin cho cậu, thế mà cậu lại bảo tớ tránh xa cuộc sống của cậu ra. Tớ đã làm đúng những gì cậu yêu cầu, cậu hài lòng rồi chứ?

Đông Tam không dám ngẩng đầu nhìn Lâm Phong, quả thật những chuyện vô tình vô nghĩa đó đều là do cô làm. Cô ấp úng từng lời như thể bao nhiêu vốn từ của cô biến sạch đầu mắt:

- Năm ấy tớ... cảm ơn bạn, bây giờ cũng... vậy. Tớ là một đứa ích kỷ... cho dù thế nào cũng rất... đáng đời. Tớ không đáng để cậu phải bận tâm... cho nên, ăn xong bữa ăn này, chúng ta hãy coi nhau như những người xa lạ vậy...

Lâm Phong biến sắc mặt, nhìn cô chăm chăm như không thể tin cô lại có thể nói những lời tuyệt tình như thế, bỗng cậu mỉm cười chua chát:

- Tớ biết Đông Tam ích kỷ, nhưng không ngờ lại hồ đồ đến vậy! Những lời cậu nói rất đúng, nhất định tớ sẽ không bao giờ quên.

Cô ngẩng phắt đầu lên, ánh nước long lanh bên khóe mắt:

- Vậy cậu muốn tớ phải thế nào? Chẳng nhẽ muốn tớ nói rằng, năm ấy cậu giúp tớ là một sai lầm, vì tám năm qua tớ vẫn chỉ là một kẻ tay trắng? Tớ không giàu có, tớ vẫn là Thẩm Đông Tam ăn chưa đủ no mặc chưa đủ ấm, không một xu dính túi như ngày xưa? Cậu đã hy sinh vì tớ, nhưng tớ vẫn chỉ như một đứa ngốc, không có ngày được mở mày mở mặt, không thể...

Lâm Phong nắm lấy đôi bàn tay run rẩy vì xúc động của Đông Tam, dịu giọng an ủi cô:

- Đừng khóc, - Dường như câu luôn bắt lực trước nước mắt của cô – Tiểu Tam, không phải tớ đến để giày vò cậu vì những chuyện quá khứ, tớ đến để xem...xem cậu sống có tốt hay không mà thôi. Tớ không có ý trách cậu...

Bàn tay ba ngón của cậu vụng về nắm lấy tay cô. Ánh mắt vừa chạm đến đã vụt tránh đi như phải bỏng. Cảm giác đau đớn, hối hận, bắt lực chạy khắp các tế bào thần kinh trong người cô. Đông Tam run rẩy vùi mặt vào bàn tay khiếm khuyết của cậu, cuối cùng không nén nổi lòng mình, nước mắt cô lăn xuống mỗi lúc một mau.

Bữa ăn gần xong thì đèn đường bên ngoài cũng bật sáng. Hai người ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn lặng im. Trong lòng Đông Tam dội lên câu hỏi mà cô không biết có nên thốt ra hay không. Không hỏi thì chuyển đi đến đây của cô coi như vô ích. Nhưng nói ra thì sẽ như thế nào? Điều đó có thể lại làm tổn thương Lâm Phong, mà cô thì vốn đã mắc nợ cậu ấy rất nhiều.

Cô hít một hơi thật sâu và đầy quyết tâm rồi quay đầu nhìn cậu. Dưới ánh đèn neon rực rỡ của các biển hiệu kẻ bên, vẻ phong trần của Lâm Phong càng thêm phần quyến rũ. Cho dù đang ở trong quán ăn tuềnh toàng thì ở cậu vẫn toát lên vẻ gợi cảm khó cưỡng. Giống như năm xưa, khi cậu vùi đầu làm bài tập bên chao đèn bàn, Đông Tam bên cạnh cứ ngồi ngẩn ra ngẩn quên cả xấu hổ. Những kí ức êm đềm cứ thế trôi về khi cô đắm đắm nhìn người đàn ông đang ngồi trầm ngâm trước mặt.

- Lâm Phong. - Cô khẽ khàng gọi cậu, tựa hồ như sợ mình làm tan vỡ giấc mơ quá khứ - chúng ta đi xem phim nhé.

Cô và Lâm Phong từng rất mê xem phim. Năm lớp mười, để chứng minh quan điểm giáo dục cần phải chú trọng phát triển tố chất, cô giáo chủ nhiệm của họ quyết định chiếu phim cho học sinh xem vào mỗi tối thứ năm. Bộ phim đầu tiên họ xem là siêu phẩm Titanic. Trước khi chiếu, cô cán sự văn thể mỹ đa sầu đa cảm còn thuyết minh trước với các bạn trong lớp đây là một bộ phim rất cảm động, lần nào xem cũng không kìm được nước mắt. Nhưng Đông Tam thì không. Hay đúng hơn lúc đó cô còn quá ngờ ngạc nhiên để hiểu thế nào là những xúc cảm của tình yêu đôi lứa. Khi đến phân cảnh hai diễn viên chính ân ái, cô còn tò mò nhìn thấy gò má cô chủ nhiệm đỏ ửng đầy khả nghi. Lần đó, xem xong phim, Lâm Phong hỏi cô có thấy bộ phim cảm động không, Đông Tam chỉ nhún vai trả lời rằng nếu mọi thứ chỉ là giả tạo thì có gì phải buồn thương.

Cho đến tận sau này, khi hết lần này đến lần khác Lâm Phong dùng bờ vai nhỏ bé của mình che chở cho cô, cô mới giật mình nhận ra rằng, tất cả những điều cậu làm là để giữ lại cho cô một nụ cười rạng rỡ.

Đang là giữa mùa hè nhưng ngoài rạp chẳng có bộ phim nào thực sự hấp dẫn cả. Sau một hồi xếp hàng dài dằng dặc, cuối cùng Đông Tam cũng mua được hai vé phim Thiết thánh phong vân. Lúc đi ra, Lâm Phong đã cầm túi bắp rang bơ và hai cốc Coca đứng chờ sẵn ngay cửa phòng chiếu, vẫn dịu dàng, chu đáo như những ngày xưa.

Họ ngồi chờ ở bên ngoài đại sảnh, vừa thong thả ăn bắp rang bơ vừa nói chuyện phiếm về tình hình những người bạn cũ thì bỗng có người chặn đường.

- Ô, đây chẳng phải là bạn gái của Chu Nam sao. Cô Thẩm cũng đi xem phim à?

Đền trong đại sảnh hơi tối, cô cau mày nhìn người đàn ông lùn tịt như quả dưa gang trước mặt, Phương Dịch Uy. Tóc gã bóng mượt, gương mặt nhơn nhĩ trông rõ đáng ghét, nhưng có vẻ như gã chẳng hề để tâm đến ánh mắt khinh miệt của cô, hồ hởi chào hỏi:

- Cô Thẩm đúng là người hay quên, không nhớ ra tôi sao?

Thẩm Đông Tam nhếch mép cười lạnh lùng, xoa tay cắt lời gã:

- Đương nhiên là tôi nhớ mình đã từng có duyên gặp anh Phương một lần rồi. Giờ tôi đang bận, không tiện bị làm phiền nữa, tạm biệt anh.

- Đây là danh thiếp của tôi, rảnh rồi thì liên hệ nhé. Vị này là...? – Nụ cười gian xảo của Phương Dịch Uy rất từ tốn chĩa mũi dùi vào Lâm Phong vốn đang im lặng từ đầu đến cuối.

Lâm Phong nhếch mép lảng ánh nhìn sang phía khác, không trả lời. Đông Tam không muốn dây dưa với gã mặt lợn này lâu hơn nữa, liền nhanh chóng từ chối tấm danh thiếp đang chìa ra trước mặt:

- Tôi không quen dùng điện thoại di động, trừ khi là bạn bè thân thiết, còn bình thường thì không có thói quen liên lạc với những người khác. Chúng tôi phải vào rồi, có việc gì anh cứ trực tiếp tìm gặp Chu Nam nhé. Tạm biệt.

- Này này, vội gì thế, cô Thẩm cho tôi gửi lời hỏi thăm Chu Nam nhé. – Phương Dịch Uy thấy tình hình có vẻ không xuôi chèo mát mái như dự đoán liền vội kéo tay cô lại. Đông Tam không nể nang gì nữa, hất mạnh tay gã ra rồi hăm hăm đi thẳng vào phòng chiếu.

Lâm Phong lẳng lặng đi theo cô không hề nói tiếng nào, đến khi ngồi xuống đúng số ghế của mình, cậu mới phải phui cánh tay giúp cô, dài giọng ra giễu cợt:

- Đúng là bông hồng có gai, không biết sau vụ này người hái có bị đau đớn gì không, hay lại ôm mối tương tư trong lòng?

Đông Tam vẫn đang chưa hết bức bối, gấp thẻ liền nói xa xả cho bỏ tức:

- Cả đời chưa bao giờ gặp phải loại người đáng ghét như hần ta. Lần trước hần còn dám sờ soạng tớ trên xe bus đấy. Hôm nào tớ phải bảo Chu Nam đánh chết cái tên khốn kiếp ấy đi mới được.

Lâm Phong nheo mắt cười, cô bạn này đến chết cũng không thay đổi.

- Cái tính nóng nảy này của cậu chẳng thay đổi chút nào. Nhưng Chu Nam ấy mà, liệu anh ta có vì cậu mà gây sự với người ta không?

Đông Tam trong thoáng chốc không biết nên nói gì. Nếu Chu Nam biết thì sẽ thế nào chứ? Nhiều lắm thì anh cũng chỉ ném bát ném đĩa chửi thề mấy câu rồi khuyên cô đừng phí công tức giận với loại người mặt hạng đó. Anh không phải là kiểu đàn ông vì bạn gái mà sẵn sàng xấn tay áo đánh nhau với kẻ khác.

Đền trong phòng chiếu vụt tắt, trên màn ảnh đã bắt đầu phát các đoạn trailer quảng cáo phim. Cô quay sang nhìn Lâm Phong, cậu đang nhìn rất chăm chú lên màn hình rộng. Trên cốc Côca mát lạnh, những giọt nước đọng lấm tấm bắt đầu dồn tụ vào nhau rồi lăn dài theo ngón tay của cậu. Cô sức nhớ đến mục đích đến tìm cậu, liền hỏi:

- Lâm Phong, làm sao bạn biết Chu Nam?

Không hiểu vì âm thanh trong rạp quá to, hay do Lâm Phong giả vờ không nghe thấy gì mà câu hỏi của Đông Tam cứ lơ lửng mãi không có câu trả lời. Ánh mắt cậu vẫn chăm chú theo dõi tình tiết của bộ phim, thỉnh thoảng còn bật cười sảng khoái, Đông Tam nghĩ một lúc rồi cũng mặc kệ, không hỏi nữa.

Chương 8

Nếu nói về những người say mê với công việc thì không thể không nhắc đến Chu Nam. Đông Tam chưa từng gặp người nào sẵn sàng hi sinh bản thân cho công việc như thế. Hồi mới dọn về ở chung, đêm bữa nửa tháng hai người lại cãi nhau ầm ĩ chỉ vì thói quen đi sớm về muộn, suốt ngày dán mắt vào máy tính của Chu Nam. Tuy không đến mức đập bàn đưa ra “tối hậu thư” mấy tính quan trọng hơn hay cô quan trọng,

nhưng đôi ba lần cũng nẩy lửa đến độ, Chu Nam phải xuống nước thề sống thề chết không động vào máy tính trong... vài giờ. Suy cho cùng phụ nữ luôn là những kẻ lắm mưu nhiều kế!

Đông Tam đã gặp đồng nghiệp của anh vài lần nhưng cũng đủ để cô đưa ra kết luận: họ đều là những người thật thà đến mức hơi ngờ nghệch, mặt mũi lúc nào cũng lơ lơ một mõi, nhưng chỉ cần nhắc đến thuật ngữ máy tính nào đó thì mắt lập tức sáng trưng như đèn pha ô tô. Đối với Thẩm Đông Tam mà nói, đây quả là chuyện không sao hiểu nổi. Trên thế giới có thứ gì vừa gây vò vừa khiến cô không thể dứt bỏ nhỉ? Trừ tiền ra thì chắc chỉ có thể là tình yêu.

Cuộc chiến tranh lạnh giữa họ đã kéo dài hơn một tuần nay. Mà thật ra không phải là họ, chỉ có một mình Đông Tam tự dựng chiến lũy mà thôi.

Cô luôn lập ình một danh mục những lần bị tổn thương, gói ghém cẩn thận rồi lấy hết sức bình sinh quăng nó vào một nơi thật sâu, thật tối, một nơi mà không người nào, kể cả cô có thể mò ra được. Cô không phải Phật tử, cô chỉ là một người đàn bà đang uất hận với những tổn thương cả công khai lẫn bí mật. Cẩn rằng làm ra vẻ mạnh mẽ chỉ là trò lấy vãi thưa che mắt thánh của những kẻ ngốc. Dựa vào cái gì mà cô phải nhất nhất thuận theo anh? Một khóc hai làm ầm ba treo cổ, chân lý ngàn đời không có gì thay đổi, đàn ông luôn khiếp sợ ba chiêu trò đó của phụ nữ.

Nhưng nói cho cùng, cô cũng chán nản lắm rồi.

Mấy hôm trước, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cứ rối như tơ vò, thế là cô lại rủ Lâm Phong đi ăn uống lượn lờ khắp Bắc Kinh. Còn Chu Nam thì bận rộn đến mức phi lí, anh đi đi về về như con thoi, không buồn quan tâm đến việc cô làm gì, đi đâu, với ai? Nhiều lúc nhìn thấy anh cô chỉ muốn gào thét, chửi rủa cho hả giận, cho anh mắc nghẹn không nuốt nổi cơm trưa, chứ cô không thể chịu nổi cái không khí nhàn nhạt vô vị giữa họ nữa rồi. Dù vậy, cô vẫn tin chắc rằng, rồi sẽ có lúc nào đó những tin đồn thổi này sẽ truyền đến tai Chu Nam. Còn bây giờ có lẽ anh đúng là người có khả năng giữ bình tĩnh tuyệt vời, ngày nào cũng tối mịt mới về, ánh mặt nhìn cô đầy buồn bã, hối lỗi.

Đây đúng là sở trường của Chu Nam. Anh luôn biết cách dùng sự dịu dàng của mình để hóa giải những mâu thuẫn gay gắt nhất giữa hai người. Có lẽ chỉ cần một cái ôm bất ngờ, một ánh nhìn yêu thương, một lời bày tỏ xúc động là mọi tức giận trong cô đều bay biến hết. Trước đây cô luôn bại trận dưới tay Chu Nam, nhưng lần này, cô quyết tâm kiên trì đến cùng.

Khó khăn lắm mới có ngày cuối tuần Chu Nam không phải làm thêm, đúng là chuyện xưa nay chưa từng có. Buổi sáng hôm ấy, Đông Tam còn đang cuộn mình trong chăn say sưa ngủ thì bỗng cảm thấy có luồng khí âm ảm phả vào mặt. Cô vừa mở mắt ra thì thấy Chu Nam đang khẽ chồm miệng, nhắm mắt kề sát mặt cô. Bị “tấn công” bất ngờ, Đông Tam liền cuống quýt đẩy anh theo phản xạ. Đẩy ra rồi lại thấy hơi hối hận, thế là cô lùi về phía sau, co người vào góc tường.

Chu Nam giả làm đứa trẻ nhí nhố, cứ thế xông bừa đến ôm chầm lấy cô, nựng nịu:

- Thơm vợ cái nào.

Đông Tam đành giọng, hất tay anh ra khỏi người mình:

- Không được qua đây.

Chu Nam lại xích vào gần hơn, cố bắt chước cái giọng nhõng nhẽo của mấy cô bé tuổi teen:

- Không được, không được, người ta muốn ôm vợ mà.

Anh lại vòng tay qua người cô, nhưng Đông Tam đã nhanh nhẹn luồn người qua cánh tay anh tránh cái ôm làm hòa. Cô giận dữ quần ga trải giường lao vào nhà tắm, Chu Nam cũng vội nhảy xuống giường bám theo:

- Vợ ơi, - Giọng anh hơi khàn đi, có lẽ do thức đêm nhiều quá – anh mua được hai vé kịch nói, vở Cây quẫy vui về đây này. Nghe mọi người nói vở này buồn cười lắm, chúng mình đi xem nhé? Hay là chúng mình đi dạo ở công viên Viên Minh trước vậy, nghe nói năm nay hoa sen ở đó nở đẹp lắm.

Đông Tam không nói không rằng mà đóng sầm cửa ngay trước mặt anh. Chu Nam không chịu thua, anh dựa lưng vào tường phòng tắm tiếp tục nịnh nọt Đông Tam cho đến khi cô chịu bước ra ngoài.

- À, đúng rồi, lần trước anh với mấy người trong công ty đi ăn tối ở nhà hàng Di Hòa Viên, ngon tuyệt cú mèo, view cũng rất được nhé, hay hôm nay chúng mình ghé qua đó ăn đi? Lâu lắm rồi mình không ra ngoài chơi thoải mái rồi, hôm nay phải bù lại mới được. À, quên không báo với em một tin tốt lành. Cổ phiếu của công ty anh tăng giá rồi, bây giờ bán đi cũng phải được mấy vạn tệ đấy. Nhưng anh cứ nghĩ ôm thêm một thời gian nữa hẵng bán. Tình hình cổ phiếu bây giờ đang rất khá, khi nào bán, chúng mình sẽ mua xe nhé. Em thích xe gì nào?

Nghe giọng điệu của Chu Nam thì dù không tận mắt nhìn thấy cô cũng tưởng tượng ra được vẻ mặt của anh lúc này. Đôi mắt anh sẽ nhướng lên đầy đắc ý, miệng liến thoắng không ngừng, vụng về diễn trò lấy lòng cô. Mắt hơi nhòe đi, Đông Tam vội vàng mở vòi, vốc nước đắp lên mặt cho quên hết mọi phiền muộn trong lòng. Lúc ngẩng mặt lên, đôi má cô ửng đỏ vì giá buốt. Trong tiếng nước chảy xối xả vẫn loáng thoáng có giọng Chu Nam vang đến:

- Anh thì thích xe Honda Accord hơn, vừa đẹp mà chức năng cũng rất tốt, nhưng xe Nhật thì cũng có cái hay của nó. Hoặc không chúng mình mua một chiếc Regal màu hồng cũng được, em mà lái nó thì trông sành điệu phải biết. Có khi lúc đấy các anh cứ gọi là xếp một dãy dài ấy chứ, biết đâu còn...

Cánh cửa phòng tắm đột ngột bung mở, Chu Nam đang mải lái nhải suýt chút nữa thì ngã ngửa ra sau. Đông Tam nhìn anh chằm chằm, một lúc lâu sau mới chậm rãi hỏi:

- Anh là cái kiểu gì vậy?

Chu Nam ngẩn ra mất một lúc, rồi rất nhanh té nước theo mưa:

- Anh là chồng yêu của em còn gì.

Thẩm Đông Tam “hừm” khê trong họng rồi nói kháy một câu chổng lỏn:

- Thế mà tôi cứ tưởng anh là con khướu cơ đấy.

Cửa nhà vệ sinh lại đóng sập lại. Chu Nam cứ đứng ngẩn trước cửa, chưa kịp hiểu cô vừa nói gì. Cô ấy nói đùa sao? Như thế có phải là cô ấy đã tha thứ ỉn không?

Đông Tam vừa rửa mặt xong, tâm trạng đã trở lại bình thường. Vừa bước chân ra khỏi phòng tắm, Chu Nam lại sán đến, ngọt ngào dụ khị:

- Vợ à, kế hoạch hôm nay của chúng mình không có vấn đề gì chứ? Hoa sen ở công viên Viên Minh nở đẹp lắm, nhất định phải đi xem đấy nhé.

Trái tim Đông Tam bứt rứt không yên, cô sợ mình lại một lần nữa khuất phục trước sự êm dịu ngọt ngào. Đông Tam đành cao giọng lạnh lùng đáp trả thiện chí của Chu Nam:

- Tôi có hẹn rồi, tối có về hay không còn chưa biết được.

Thực ra là cô nói bừa thế thôi. Không về nhà thì cô chỉ biết lượn đến ký túc xá ngồi nói chuyện phiếm với đám bạn học mà thôi. Nhưng khốn nỗi bình thường Đông Tam cũng không thiết tha với việc kết bạn kết bè, nên nói là nói thế thôi chứ cô không thể dầy mặt đến đó tìm bạn được. Nhưng Chu Nam lập tức cuống quýt giữ lấy tay cô, hỏi dồn:

- Em đi gặp ai? Ở Bắc Kinh này em còn quen ai nữa à?

Đông Tam đẩy anh ra, nhếch miệng cười đầy khinh miệt:

- Chẳng lẽ chỉ có anh mới được ra ngoài tìm bạn? Chỉ mình anh mới được bỏ bịch lảng nhăng bên ngoài?

Chu Nam lặng lẽ không nói gì. Câu nói của cô như một chiếc gai xuyên thẳng vào tim anh. Anh không mong Đông Tam có thể nhanh chóng tha thứ ỉn, nhưng ít nhất, ít nhất cũng không phải như lúc này lạnh lùng xa cách đến cùng cực. Mắt cô trừng sâu, ánh lên vẻ thù hận vô biên, đó là ánh mắt của một con báo đang rình mồi. Mỗi đêm, cái bóng cô độc lẻ loi của cô lại giày vò tâm can anh. Anh lên một kế hoạch thật lằng mạn để khiến cô cảm động, nhưng đến lúc này anh mới nhận ra cô không hề bị lay chuyển trước sự nỗ lực hàn gắn của anh.

- Đừng như vậy, Tam Tam, em đừng như vậy. – Với nỗ lực cuối cùng, anh chỉ mong cô đừng hận anh như vậy.

- Mồm miệng nhanh nhẹn của anh đâu cả rồi? Những lời đường mật của anh đâu cả rồi? Chu Nam, anh đúng là tiểu nhân hèn hạ. Anh nói cho tôi biết, rốt cuộc các người đã lên giường với nhau chưa?

Mắt ngân ngấn nước, giọng nói run rẩy, thì ra điều đến nước này việc cô quan tâm nhất vẫn là chuyện nực cười này. Móng tay cô đâm sâu vào lòng bàn tay đau nhói. Ai có thể hiểu cho nỗi đau của cô?

Mặt Chu Nam trắng bệch, anh vô thức ngẩng đầu lên nhìn cô. Ánh mắt anh hoang hoảng như đang ở chốn tận cùng của bất lực:

- Anh không thể lừa dối em, Tam Tam, ban đầu khi ở bên em anh đã từng thề, đời này kiếp này sẽ không bao giờ lừa dối em. Anh... Tam Tam, anh sẽ đền bù cho em. Hãy cho anh cơ hội cuối cùng, anh sẽ không rời xa em.

Từng đợt nóng lạnh ập vào người cô không ngừng, cho đến khi anh dừng nói từ lâu, cô vẫn không hiểu được anh đang nói gì. Đúng vậy, chẳng phải anh đã hứa với cô, đời này kiếp này sẽ không bao giờ lừa dối cô sao? Đến cả lời hứa cũng lập lờ nước đôi. Anh chỉ hứa không lừa dối cô, chứ không hề nói đời này kiếp này sẽ không phản bội cô.

12. Chương 12

Cô ngẩng đầu lên, bao nhiêu oán hận chồng chất trong đôi mắt căm phẫn:

- Anh nói gì? Chu Nam, anh có thể không biết tôi yêu anh nhiều như thế nào, anh có thể không biết tôi đã đau khổ như thế nào nhưng anh tuyệt đối không được phép phản bội tôi. Tôi đã sai sao? Bao nhiêu năm trôi qua, cuối cùng thời gian cũng khiến anh nhận ra rằng anh không yêu tôi, anh yêu cô ta. Người anh yêu là cô ta...

Cô ôm mặt khóc nức nở, lưng cúi gập như bị một sức mạnh vô hình nào đó tấn công, gân xanh trên cổ nổi chằng chịt, nước mắt nước mũi giàn giụa đầy mặt. Đông Tam đưa tay ra lau đôi mắt đỏ mọng vì khóc, khó nhọc lên tiếng:

- Nhưng không sao, anh vẫn chịu ở bên cạnh tôi, cam tâm tình nguyện đánh lừa tôi, như thế tôi cũng mãn nguyện rồi. Tôi chỉ cần anh ở bên tôi, cho nên, Chu Nam, chúng ta hãy kết hôn đi, chúng ta cứ như thế này mà kết hôn đi, không cần chọn ngày không cần gặp bố mẹ hai bên, khi anh vẫn còn là của tôi, chúng ta hãy kết hôn đi, có được không?

Nước mắt cô vẫn không ngừng tuôn rơi, qua làn nước mắt nhòe nhoẹt, hình như Chu Nam đang chậm rãi bước về phía cô. Anh nắm lấy vai cô, cố gắng đỡ cô đứng thẳng lên:

- Tam Tam, anh luôn biết chúng ta sẽ có một cái kết tốt đẹp mà. Bây giờ anh đi đặt vé, ngày kia chúng ta đi Thượng Hải nhé. Đến gặp bố mẹ anh đã rồi chúng ta đến Cục dân chính đăng ký kết hôn. Tam Tam, em hãy tin anh, anh nhất định sẽ làm cho em được hạnh phúc...

Cô ôm lấy anh mà khóc như mưa như gió. Cô khóc vì sự yếu đuối của mình, hay là khóc vì cuối cùng chuyện tình này cũng đã có một cái kết trọn vẹn?

Hoa sen tháng tám nở rất đẹp.

Công viên Viên Minh rất rộng, nhưng thường ngày ít người qua lại, ở đây trừ mấy cái đình hóng mát ra thì thứ nhiều nhất là hồ nước. Chu Nam và Đông Tam nắm tay nhau tản bộ giữa những cụ già đang tập dưỡng

sinh và những bạn trẻ yêu thích chụp ảnh đang say mê hướng ống kính về phía họ. Trời hơi oi ả, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến hứng thú của họ.

Mùa này sen đang khoe sắc khắp mặt hồ. Cái hồ mà ngày xưa Từ Hy thái hậu thường hay thưởng lãm mỗi lúc nhàn rỗi, nay được dùng để ươm sen rất hợp, năm nào cũng vậy cứ đến mùa, sen lại vươn mình rực rỡ trong đám lá sen dày xanh mướt, nhìn không thấy bờ đâu cả. Những cánh hoa trắng hồng thanh tao nằm xen lẫn giữa đám đài sen xanh biếc và những chiếc lá to xanh mướt đầm sương... khiến Đông Tam như đang bước vào cõi thiên thai. Sau rất nhiều đau khổ, những niềm vui nhỏ nhặt bình dị như vậy cũng đủ khiến cho cô cảm thấy thỏa lòng.

Nhẹ bước vào chiếc thủy đình xinh đẹp ở giữa hồ, hóng từng cơn gió mát đưa hương thơm dịu dịu vào tận cõi lòng dịu êm, Chu Nam bảo cô nhắm mắt lại. Cô mỉm cười nhắm mắt chờ đợi điều kì diệu xảy ra. Đến khi mở mắt, Đông Tam không thể tin điều bất ngờ anh mang lại cho cô là một chiếc nhẫn sáng lấp lánh được đặt trên chiếc lá sen xanh nõn. Chu Nam cười ngượng nghịu, nhìn cô trù mến:

- Em đeo xem có vừa không. Vốn định ngỏ lời cầu hôn ở đây, không ngờ lại bị em làm phá sản mất rồi.

Có lẽ rất nhiều năm về sau, Đông Tam cũng không thể quên được giây phút này, giữa ánh nắng sáng chói của buổi trưa hè, bốn bề sóng nước dập dềnh, giữa hồ sen bát ngát thơm mát, anh rạng ngời đứng trước mặt cô, nụ cười lấp lánh với sóng nước...

Sáng thứ hai, Chu Nam xin nghỉ ở công ty rồi rủ Đông Tam đến trung tâm thương mại mua một đồng quà, chuẩn bị đi Thượng Hải ra mắt bố mẹ chồng tương lai. Thực ra theo ý Chu Nam thì chỉ cần về nhà một chuyến để mọi người gặp mặt nhau là được, không cần phải cầu nệ quà cáp gì cho tốn kém. Nhưng Đông Tam có cách nghĩ của riêng mình. Tuy cô sớm mất mẹ, nhiều chuyện ở đời nói cho cùng vẫn còn chưa hiểu hết, nhưng cô cũng biết tất cả mọi nguồn cơn mâu thuẫn trong gia đình có thể bắt nguồn từ những chuyện nhỏ nhặt nhất. Cô nghĩ nếu mình xử lý chu đáo từ đầu thì có lẽ sẽ tránh được phần nào mâu thuẫn không đáng có. Nhưng cứ nhớ đến vẻ mặt của mẹ Chu Nam là cô lại cảm thấy bứt rứt, khó chịu.

Nhưng con dâu xấu thế nào thì rồi cũng sẽ phải gặp bố mẹ chồng. Máy bay vừa hạ cánh xuống sân bay Phổ Đông, Chu Nam liền bật điện thoại lên, chưa được mấy giây mẹ anh đã gọi đến ngay. Đông Tam im lặng nhìn anh dạ dạ vâng vâng trong điện thoại, ngao ngán nhìn dòng người trong khoang máy bay lũ lượt đi ra phía cửa. Kết thúc cuộc gọi với mẹ xong, Chu Nam quay đầu nhìn cô cười:

- Mẹ anh nói bố mẹ đến đón chúng mình, đang chờ ở cửa. Ta đi thôi.

Vì đồ đạc quá nhiều nên trước khi lên máy bay họ phải để vali vào khu vực hành lý ký gửi. Sau khi xuống máy bay, hai người họ đứng ở chỗ băng chuyền đợi làm thủ tục check-out. Có lẽ vì sắp về được nhà mình, nên Chu Nam có vẻ hưng phấn, anh quàng tay ôm lấy eo cô, liên tục huýt sáo bài Hôm nay em sẽ lấy anh. Đây là thói quen Chu Nam mắc phải từ sau khi học đi công viên Viên Minh về. Còn Đông Tam thì lại có vẻ yên lặng. Giờ là thời đại đàn ông sống chết muốn lập gia đình, còn phụ nữ lại lùi bước sao?

Đợi một lúc lâu sau họ mới lấy được hành lý. Linh kính bao nhiêu thứ, nhưng Đông Tam thì đang đến tháng, lại thêm mấy tiếng máy bay mệt mỏi do không quen nên Chu Nam đành xài vai đeo tay kéo đỡ cho cô. Hai người vừa ra khỏi đại sảnh của sân bay, thì đã thấy bên trái bên phải nhốn nháo đầy người đang xếp hàng chờ taxi. Đông Tam đưa mắt nhìn khắp một lượt rồi quay sang hỏi Chu Nam:

- Bố mẹ anh đâu?

- Không biết, mẹ nói là chờ ở cửa chính mà. Chúng mình thử tìm xem, chắc là cũng không xa đâu.

Hai người họ vất vả kéo theo đồng hành lý vòng đi vòng lại quanh cửa ra vào mấy lần nhưng chẳng thấy tăm hơi của bố mẹ Chu Nam đâu. Đông Tam cảm giác chân mình như đang nhũn ra vì mệt. Đến khi mẹ Chu Nam gọi điện hỏi họ đang ở đâu, thì hai người mới biết, hóa ra hai cụ đã ra bến xe bus đợi họ.

Đông Tam hơi bực mình. Con người ta lúc không khỏe thường rất dễ mất bình tĩnh, huống hồ đang mệt mỏi như cô, có không che giấu được cảm giác thật sự cũng là dễ hiểu. Cô sáng giọng với Chu Nam:

- Anh hỏi cho rõ ràng đi là có được không? Bao nhiêu đồ thế này mà cứ vòng đi vòng lại mãi, không mệt à?

- Được rồi mà, em đừng làm ầm nữa. Trước đây anh đều xuống ở sân bay Hồng Kiều, giờ chuyển sang sân bay này, hai cụ lạ nước lạ cái cũng đúng thôi. Đi thôi đi thôi, chúng mình mau về còn nghỉ ngơi.

Đông Tam hít một hơi thật dài, cố kìm lại những lời khó nghe trong lòng, đi theo anh ra bến xe bus. Chật vật mãi hai người họ cũng ra được bến xe bus. Mẹ Chu Nam đón họ bằng một câu trách móc thường thấy:

- Làm cái gì mà lâu thế?

Giọng điệu lạnh nhạt như vậy rõ ràng là không phải nói với con trai bà. Đông Tam cảm thấy bốc máu lên đầu. Làm gì mà lâu thế à? Tìm bà nửa ngày chứ còn gì nữa! Chu Nam nhận thấy sự hằn học trong mắt Đông Tam liền vội nắm lấy tay cô, bốp nhẹ:

- Bọn con đợi kiểm tra hành lý lâu quá. Ôi chà, một chết đi được, bọn con có quà cho bố mẹ đây, bố mẹ xem có thích không?

- Thật là...mang nhiều đồ về thế này làm gì. Thượng Hải cái gì mà chả có, lớn rồi mà không biết tiết kiệm gì cả. Mua những thứ vô dụng này về làm cái gì? Vừa phí tiền vừa không thiết thực. Rốt cục mày có định lấy vợ hay không? Mẹ với bố mày dù sao cũng chẳng có tiền giúp mày mua nhà đâu, hai đứa mày phải tự làm lấy thôi.

Bà đỡ lấy cái túi trên tay Chu Nam rồi lột xoét sai chồng kéo cái vali trong tay anh, tuyệt nhiên không hề chào hỏi Đông Tam lấy một câu lấy lệ. Ngay cả một đứa trẻ mất mẹ từ nhỏ như cô cũng biết phép lịch sự chào hỏi tối thiểu là gì, huống hồ là người đã sống gần trọn một kiếp người như bà ta. Trước sau gì cô cũng sẽ trở thành con dâu nhà họ Chu, vậy mà bà ta cũng không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Chuyến xe bus mà họ chờ cuối cùng cũng đã đến. Bốn người vội vàng vàng chen lên xe, nhưng xe thì đông còn họ thì túi lớn túi nhỏ rắc rối, thành thử ra lên xe rồi lại hối hận muốn xuống. Đông Tam nhìn chiếc xe bus đông như kiến cỏ lác lờ rời khỏi bến mà không nén nổi vẻ ngao ngán, thì ra xe bus Thượng Hải cũng giống như xe bus Bắc Kinh. Ít nhất về điểm này thì đại đô thị như Thượng Hải cũng chẳng khác hơn Bắc Kinh là mấy. Chuyến xe sau mãi không thấy đến. Chu Nam nhìn sắc mặt trắng bệch của Đông Tam, lo lắng hỏi:

- Tam Tam, em có sao không? Hay là mình gọi taxi về nhé, cứ đợi ở đây thì chẳng biết bao giờ mới có chuyến tiếp đây.

Đông Tam còn chưa kịp lên tiếng, mẹ Chu Nam đã tuôn ra một tràng giáo huấn:

- Vừa mới nói dứt lời mày đã chẳng đếm xỉa gì đến lời mẹ là sao? Việc gì phải lãng phí thế, mày nghĩ mình kiếm được tiền thì muốn tiêu thế nào thì tiêu hay sao? Gọi xe từ đây về, ít nhất cũng phải mất trăm rưỡi, đủ tiền tiêu cho bố mày một tháng đấy. Mày nói xem, mấy năm nay, tiền mày kiếm được đâu hết cả rồi? Chẳng bao giờ thấy mày đưa mẹ xu nào cả.

- Thôi, bà đừng nói nữa. – Bố Chu Nam khẽ kéo tay bà vợ lẩm lỏi của mình. Ông để ý thấy cô con dâu tương lai im lặng từ nãy giờ đúng là không được khỏe, nên ra hiệu cho con trai đỡ hộ cái balô cô đang đeo trên lưng xuống, nhưng cô từ chối.

- Không sao, chúng ta đợi thêm đi, chắc là sắp có xe ngay thôi. – Cô mỉm cười, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

Cuối cùng xe cũng tới, bốn người họ bước lên xe im lặng không ai nói với ai câu gì, về đến nhà thì trời đã sập tối. Cả quãng đường, mùi xe làm Đông Tam thấy chóng mặt, xe vừa dừng, cô liền chạy ngay xuống hít lấy hít để không khí trong lành bên ngoài một lúc mới nhận ra nơi mình đến là một khu dân cư nhỏ rất yên tĩnh. Nhà cửa ở đây rất thấp, đường cũng bé tẹo, ngoài những cây long não rậm rạp ra thì nơi đây chẳng giống Thượng Hải sâu uất gì cả. Cô ngoái đầu lại liếc nhìn bà mẹ chồng tương lai, phong độ chẳng hề giảm đi so với hồi đến Bắc Kinh thăm con trai, vẫn kiêu hãnh ngẩng cao đầu hơn hết thấy mọi người.

Nhà cửa ở Thượng Hải hay có kiểu bé tìn hìn do đất chật người đông. Nhà Chu Nam cũng không phải ngoại lệ. Nhà họ nằm trên tầng năm của một chung cư cũ kỹ, không thang máy, có vội có mệt mấy cũng phải cuộc bộ mà thôi. Chu Nam ì ạch mang rất nhiều đồ, cô cũng không thể vớt lại cho anh cái balô mà ban nãy mình vừa cố sống cố chết giành lấy, đành phải nghiêng răng lê lên tầng năm. Khi cửa vừa mở, cô suýt chút nữa thì ngã vật xuống sàn. May có Chu Nam đỡ lấy, xót xa lau mồ hôi cho cô:

- Cô bé đáng thương, em vẫn cố được chứ?

Trước ánh mắt lạnh như băng của bà mẹ chồng tương lai, Đông Tam đột nhiên thấy rùng mình. Cô khẽ lắc đầu, đặt đồ đạc xuống sàn, nhìn quanh mới nhận ra đã đi gần hết căn phòng. Ngôi nhà bốn mươi mét vuông gồm hai phòng, một phòng vừa là buồng ngủ, vừa là phòng ăn cho cả nhà, phòng còn lại thì đặt chiếc giường đơn của Chu Nam.

Phòng khách thì được ngăn lại bằng một tấm rèm vải cũ mềm. Bình thường thì rèm được vén lên để lấy ánh sáng, tối đi ngủ mới kéo lại cho kín đáo. Đợi bố mẹ anh đi rồi, cô mới kéo tay Chu Nam, hỏi anh với vẻ không tin nổi vào mắt mình:

- Ở đây sao anh?

Chu Nam quay người nhìn chiếc giường mà anh đã ngủ từ lúc còn thơ bé, cười rất thoải mái:

- Không sao, buổi tối mẹ anh thường đóng cửa. Đóng cửa rồi thì chẳng nghe thấy gì nữa đâu.

Thắm Đông Tam trừng mắt nhìn anh:

- Giường bé thế này, anh định ngủ trên sàn nhà à?

- Thế sao được, ban đêm lạnh lắm, anh sẽ làm chăn cho em. – Chu Nam đưa tay quạt mồ hôi trên mặt, nhe răng ra cười, bị cô véo ột cái liều ui da la lớn.

- Con trai ơi, mau đi rửa tay ăn cơm đi. Bố con làm cho con món ngó sen nhồi gạo nếp, không nhanh lên thì nguội hết đấy. – Giọng bà mẹ vang lên lanh lảnh ngay cạnh cửa, cách nhau có mấy bước chân, vậy mà bà vẫn còn cổ rướn cổ lên gọi ời ời.

- Đi thôi đi thôi, ăn cơm thôi. – Chu Nam nắm tay cô, ánh mắt ấm áp – Đây là bữa ăn đầu tiên ở Thượng Hải, chắc chắn em sẽ không phải thất vọng đâu. Tay nghề nấu nướng của bố anh rất khá đấy.

Chu Nam nói không sai. Đối với một người sinh ra và lớn lên ở Thượng Hải như anh thì những món ăn này có thể đúng là mỹ vị trần gian. Nhưng với một người quen ăn cay, ăn mặn như Đông Tam thì vô vị hết chỗ nói. Cô cố nhét đầy bụng đã rồi tính sau.

- Lần này về mấy ngày vậy con trai? – Mẹ anh gấp lia lịa thức ăn vào bát con trai. Xem ra đây là thói quen của nhà anh rồi, không thể một sớm một chiều mà sửa ngay được. Đông Tam đã bình tĩnh hơn đôi chút. Bố Chu Nam thì lại vô cùng hiền lành, ông mỉm cười mời cô ăn thêm bằng tiếng phổ thông không sôi. Cô không biết nên làm thế nào với sự thân thiện đó, nên cười nói ngọt ngào, hay là tỏ ra khách sáo một chút, e dè một chút, thể hiện vẻ ngại ngùng mà một cô gái nên có?

Cô thấy rất khó xử.

Chu Nam gấp cho cô một miếng cá chua ngọt, miệng còn đang mãi trả lời câu hỏi của mẹ:

- Ba ngày mẹ ạ. Ngày mai đi đăng ký, ngày kia quay lại Bắc Kinh luôn.

- Lâu lắm rồi mới về được một chuyến, thế nào con cũng phải đến thăm bà ngoại con, còn em gái con nữa. Cả mấy đứa bạn học cũ nữa chứ, cũng phải đi thăm chứ.

- Con xin nghỉ hơi gấp, nên không có nhiều thời gian mẹ ạ. Để lần sau đi ạ.

Mắt mẹ anh trừng lên, dù tay bà vẫn mãi miết chất thức ăn vào bát Chu Nam:

- Thế sao được, nếu biết con về mà không đến thăm bà, bà sẽ tức chết mất.

Chu Nam ngấu nghiến và một miếng cơm, thờ dãi nhìn mẹ:

- Mẹ không nói ra thì bà làm sao biết được. Mà mẹ này, quyền họ khẩu nhà mình đâu?

Đông Tam cúi đầu im lặng ăn cơm, rửa sạch miếng cá mà Chu Nam gấp cho cô.

Chương 9

Chuyến đi Thượng Hải của họ, vốn tưởng nắm chắc một trăm phần trăm là thành công, vậy mà cuối cùng mọi chuyện lại đổ bể cũng từ đây.

Đầu tiên là chuyện tắm rửa.

Ăn cơm xong, Đông Tam vốn định thể hiện một chút, cô vội tranh đi rửa bát, nhưng bị Chu Nam ngăn lại. Chu Nam vốn kĩ tính, anh biết cô bị viêm khớp mãn tính, bình thường tránh chạm vào nước lạnh nên mới không cho cô rửa bát. Mẹ Chu Nam không biết điều đó, nên mặt nặng như bị.

Chu Nam giục cô đi tắm rồi nghỉ sớm. Nhưng vừa vặn vòi sen, nước lạnh đã đột ngột xối lên người khiến Đông Tam chỉ kịp hét lên một tiếng rồi lập cập nhảy ra khỏi nhà tắm. Chu Nam vội vào điều chỉnh nóng lạnh một lúc, đến khi cả nhà tắm bốc hơi nghi ngút mới ấn Đông Tam đang ướt như chuột lột dưới dòng nước ấm. Hơi ấm đánh động mọi giác quan trên người Đông Tam, cô vội đẩy anh ra ngoài:

- Anh đi ra, mau đi ra.

- Sao thế? Đây có phải là lần đầu chúng mình tắm chung đâu. – Chu Nam đắm đuối nhìn cô, mỉm cười hữu ý.

Đông Tam nhăn nhó đẩy anh ra khỏi nhà tắm.

- Đây là nhà bố mẹ anh, không phải ở Bắc Kinh. Mau đi ra đi, đừng gây thêm phiền phức nữa.

Chu Nam biết cô đang lo lắng điều gì, anh thở dài rút cái khăn tắm trên giá rồi đi ra ngoài. Nhưng một lát sau, trong nhà tắm lại vang lên tiếng hét thất thanh của Đông Tam. Chu Nam đứng ngoài gõ cửa ầm ầm, hoảng hốt hỏi:

- Sao thế sao thế, Tam Tam, em có sao không?

Một lúc sau, Đông Tam mới mở hé hé cửa. Mặt cô trắng bệch, mái tóc đen ướt đầm chần luồng sáng vàng mở cửa chiếc đèn. Cô cười run rẩy, nhìn anh đầy vẻ tội nghiệp:

- Không biết tại em lóng ngóng hay là do số đen đủi không biết mà anh vừa đi, nước nóng lại chuyển sang nước lạnh rồi.

Chu Nam quần quanh người cô bằng một chiếc khăn bông to rồi bế cô đặt lên chiếc giường trong phòng. Anh hôn khẽ lên trán cô:

- Ngoan nào, nằm yên trong chăn đi, anh đi nấu cho em bát đường đỏ cho ấm người.

Đúng là cô đang rất lạnh, cả người run lẩy bẩy không ngừng cho đến khi anh bưng lên một bát nước đường nóng hôi hổi. Cô chậm chậm uống hết bát nước đường trên tay anh. Dưới ánh đèn, anh nhìn cô thật dịu dàng. Uống xong nước đường, cô nhìn anh không chớp mắt. Chu Nam cười cười, dè dặt cẩn thận cho cô:

- Nhìn gì thế, cô nhóc háo sắc này.

- Em đang nghĩ, - Cô khẽ mỉm cười – làm sao ngài kĩ sư tin học hàng đầu của chúng ta lại biết phụ nữ vào thời điểm này cần uống nước đường đỏ nhỉ?

Chu Nam ngẩn ra một lát, rồi tùm tùm trả lời cô:

- Hồi xưa đi học cô giáo có nhắc qua rồi mà. Thế này đã là gì? Anh còn biết ngày đầu sẽ rất đau, ngày thứ hai sẽ ra rất nhiều, ngày thứ ba...

- Thôi đi anh ơi, trước đây sao chẳng thấy anh ân cần như thế này bao giờ? – Cô liếc nhìn anh – Có phải là căn phòng này đã khơi gợi lại nhiều kỉ niệm của anh đúng không...

-... Được rồi, ít nhất em cũng đã đoán đúng một chuyện. Trước đây, anh thường ngồi đây, cùng với cô ấy, mỗi tình đầu của anh, anh và cô ấy đã cùng nhau trải qua một quãng thời gian rất đẹp. Nhưng Tam Tam à, rốt cuộc cô ấy cũng chỉ là quá khứ, và khi đó anh vẫn chỉ là một chàng trai bông bột. Tam Tam yêu quý, anh biết em không phải là một cô gái nhỏ nhen. Em đừng ghen với những chuyện đã qua nữa, được không?

- Anh đúng là biết nịnh phụ nữ. Ai nói em không phải là người nhỏ nhen? Bất cứ điều gì liên quan đến tình yêu, cũng đều khiến phụ nữ trở nên rất nhỏ nhen. Khi anh nói những lời này với Lô Lợi Lợi, người mà anh nói là mối tình đầu ấy, thì cô ta nói thế nào với anh?

- Lợi Lợi là bạn gái chính thức đầu tiên của anh mà thôi. Thực ra, những rung động đầu đời của anh gắn với hình ảnh người con gái khác, Hứa Chỉ Vân.

Đó lại là một xúc cảm khác của thời thanh niên sôi nổi đầy nhiệt huyết. Khi còn là một cậu bé, anh đã yêu thầm cô bạn học, một cô gái đáng yêu với đôi mắt trong sáng thấu hiểu mọi điều trên thế gian. Hết lần này đến lần khác anh mời cô ấy đến nhà chơi, họ cùng nhau nói chuyện về một cậu bạn khác – Chu Ninh Hải. Có một lần đứng vào kỳ sinh lý của con gái, anh nhìn cô bạn gái mình yêu quý mặt mày trắng bệch, tay chân cứ lỏng ngóng không biết nên làm thế nào. Dưới sự chỉ đạo của cô, anh vội đi nấu một bát nước đường đỏ, bưng lại cho cô uống. Thời khắc đó, hơi thở ấm áp của cô phả vào tay khiến anh không ngừng run rẩy.

- Tam Tam, nếu không phải là vì em, thì anh đã quên khuấy mất chuyện này từ lâu rồi. Hình như anh vẫn còn giữ số điện thoại của cô ấy thì phải. – Anh mở điện thoại ra lần tìm trong phần danh bạ, bật cười vui vẻ - Đúng là còn thật. Không biết cô ấy có còn dùng số này nữa không?

Nói đến đây anh đột nhiên ngừng bật, uể oải nhìn Đông Tam rồi ngáp ngắn ngáp dài:

- Ngày mai là thời khắc mang tính lịch sử, tinh thần phải thật tốt. Chúng mình ngủ đi. Anh đi tắm cái đã, em chờ anh nhé.

Anh chạy ra phòng ngoài, một lát sau lại lao vào, mặt đỏ bừng hỏi Đông Tam:

- Em để quần sịp của anh trong túi nào?

Cho dù có bao nhiêu chua xót, bao nhiêu oán giận, thì khi Chu Nam ôm lấy cô từ phía sau, đặt bàn tay to lớn của anh lên chiếc eo nhỏ nhắn của cô, tất cả bỗng nhiên vơi đi rất nhiều. Cô nhớ lại lúc còn nhỏ, mẹ cũng thường dùng đôi tay ấm áp của mình chậm chậm xoa bụng cho cô, giúp cô nhẹ nhàng thiếp đi. Những lúc như thế, giấc mơ của cô lại trở nên tươi đẹp.

Hôm sau, từ sáng tinh mơ cô đã bị tiếng ồn ào đánh thức. Có lẽ người già đều thích ngủ sớm dậy sớm, âm thanh xoe xoe từ bên ngoài vọng lại qua chiếc cửa mỏng như dọi từng cơn vào đầu người ta.

Có lẽ là cô đa nghi quá, nhưng cứ mỗi lần mẹ Chu Nam ra ngoài, cô lại cảm thấy bà liếc xéo về phía cô một cái. Ánh mắt đó dường như có thể xuyên thủng mọi chướng ngại vật, chứ đừng nói là tấm màn nhỏ ở góc phòng. Bây giờ mà dậy, một mình đơn độc đối diện với bà ta, như thế chẳng phải là tự mình chuốc khổ hay sao? Cô mơ màng nghĩ, rồi lại mệt nhọc thiếp đi trong lòng Chu Nam.

Ngủ đến hơn chín giờ, Chu Nam mới tỉnh dậy. Dù mắt nhắm nghiền nhưng Đông Tam có thể dễ dàng nhận ra anh đã tỉnh dậy qua cái ôm siết vai, hơi thở gấp gáp, đôi môi ấm nóng vờn nhẹ tai cô và cả giọng nói khàn đục gợi cảm của anh:

- Em yêu, tối qua anh lại mơ thấy em đấy.

Thường mỗi khi cô đến tháng, những cơn hứng tình của anh cũng đột ngột trở dậy. Có lúc những xúc cảm dâng trào khiến anh trở nên kích động mất kiểm soát, anh lật mình trèo lên người cô, hơi thở ấm nóng dồn dập bao phủ lấy làn môi cô, nhưng khi hai cơ thể đang căng lên vì dục vọng anh lại đột ngột dừng lại, chậm rãi đặt nụ hôn ngọt ngào lên khắp người cô, từng chút từng chút một, không bỏ sót chỗ nào.

Lần này cũng như vậy, hơi thở say mê vừa kéo đến, thì tấm màn bất ngờ bị kéo giật ra, gương mặt mẹ Chu Nam bị bóng tối che khuất, nhưng chắc chắn bà nhìn thấy rất rõ từng hành động của bọn họ:

- Mau dậy ăn cơm, mấy giờ rồi mà còn nằm đây?

Chu Nam ngượng ngùng gác tay lên trán, cúi kính kêu lên:

- Mẹ! Mẹ đi ra trước đi, mẹ đi ra trước đi. Ăn sáng xong con có việc phải đi.

Đông Tam hé mắt nhìn bóng dáng người phụ nữ thấp thoáng đằng sau tấm màn. Cô cảm giác như bị đông cứng trong tức khắc. Trong căn phòng chưa đến bốn mươi mét vuông này, cô bị bao vây hoàn toàn rồi.

- Em đừng để ý, - Chu Nam an ủi cô – mẹ không hay tùy tiện thế đâu. Để lúc nào anh nói chuyện với mẹ.

Đấy mới là điều đáng sợ. Trước đây bà ấy không như vậy, chỉ khi đối diện với cô, bà mới như thế, khắp người toàn là bóng gươm ánh kiếm.

Cô xoay người vào góc giường, lảng sang chuyện khác:

- Anh tìm thấy quyển hộ khẩu chưa?

Chu Nam vừa nghe cô hỏi xong liền vội vàng bỏ dậy, khoác bữa lên người bộ quần áo, gọi với ra phòng ngoài:

- Mẹ! Mẹ! Quyển hộ khẩu của nhà mình mẹ tìm thấy chưa?

Đông Tam day day hai bên huyệt thái dương, ngồi thờ người bên giường. Cô hiểu, tất cả mới chỉ là bắt đầu.

Chỗ rửa mặt đã chiến đã được chuyển ra gian bếp.

Phòng tắm ngay từ sáng đã bị nhà hàng xóm chiếm cứ. Hai nhà dùng chung phòng tắm nên thỉnh thoảng xảy ra va chạm là chuyện bình thường, điều đó cũng góp công lớn trong việc rèn luyện khả năng tác chiến chống địch trong thực tế của mẹ Chu Nam.

13. Chương 13

Lúc Đông Tam đánh răng rửa mặt, mẹ Chu Nam ở bên cạnh đun sữa đậu nành. Trong một không gian nhỏ hẹp, hai người phụ nữ cùng theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình, người nào cũng lặng lẽ thăm dò đối phương, chiến tuyến vững như núi Thái Sơn. Nước trong vòi đã chảy một lúc lâu mà vẫn còn lạnh ngắt. Không phải là không thể rửa, trước đây cô vẫn dùng nước lạnh để rửa mặt, nhưng từ khi ở cùng Chu Nam, thói quen này đã hoàn toàn thay đổi, mỗi khi đến kỳ, anh tuyệt nhiên không để cô chạm vào nước lạnh vì sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô sau này. Cô cau mày nhìn cái van nóng lạnh, chần chừ không biết có nên chỉnh lại hay không. Chỉ cần mạnh dạn gạt van nước trong mấy giây là cô có thể giải quyết được tình trạng bối rối không đáng có này. Đông Tam còn đang tần ngần suy nghĩ thì bên cạnh đã có bàn tay giúp cô.

- Bên này là nước nóng, cháu mở nước đi. – Mẹ Chu Nam bỏ củ hành đang thái dở sang một bên, lãnh đạm gạt van nước.

Đông Tam hơi bất ngờ trước sự giúp đỡ ngoài mong đợi của bà mẹ Chu Nam. Cô khẽ gật đầu cảm ơn, hứng nước vào cốc. Trong phòng tắm đột nhiên vang lên tiếng kêu thất thanh bằng tiếng Thượng Hải. Sau đó, một người đàn ông vươn cổ ra nhìn cô chửi rửa. Đông Tam vội vàng đóng nước lại, quay đầu nhìn mẹ Chu Nam đầy vẻ hoảng sợ. Bà điềm tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô, nở nụ cười cao ngạo.

Nụ cười này là lời giải thích rõ ràng cho tất cả mọi chuyện. Bà ta đang ngầm nói cho cô biết: Chuyện vòi nước đột ngột chuyển sang chế độ lạnh hôm qua chỉ là đòn cảnh cáo. Cảnh cáo, cô hiểu không?

- Tiểu Thẩm à, lần trước mấy món ăn mà ta dạy, cháu có học không?

Cô trân trối nhìn gương mặt đang cười nói duyên dáng trước mặt, một chữ “vâng” nghẹn nghẹn vang lên.

- Hôm nay bà ngoại Chu Nam đến, cháu nhớ phải tự tay nấu mấy món đó nhé. Nguyên liệu ta đã chuẩn bị sẵn rồi, cháu vào bếp nấu đi, mười giờ rưỡi là bà đến.

Nói rồi bà ta nhét một cái nồi đen sì sì vào tay cô, sau đó thông thả quay người đi mất. Nấu ăn không có gì khó. Khi ở Bắc Kinh, cô cũng thường xuyên vào bếp nấu cho Chu Nam ăn. Tuy không quá ngon, nhưng cũng có thể ăn được. Không, đây không phải là điều bà ta định giở trò với cô. Thật ra bà ta muốn gì ở cô cơ chứ? Khi cô từ trong căn bếp ám khói, mặt mũi đầy mồ hôi đi ra mở cửa, một bà cụ trông rất minh mẫn và một cô gái nhỏ nhắn nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt giống hệt như họ đang đi chợ lao động tìm chọn osin.

Đây mới là ý đồ của mẹ Chu Nam.

Điều đáng sợ nhất là gì? Là khi người khác nhìn thấy bạn nhếch nhác trong cảnh khốn cùng, dù bạn có cố gắng sửa sai đi chăng nữa người ta cũng không dễ dàng thay đổi định kiến với bạn. Đây chính là cái ấn tượng đầu tiên về cô mà mẹ Chu Nam muốn giới thiệu với bà ngoại.

Đối với Chu Nam mà nói, bà ngoại thậm chí còn thân thiết hơn mẹ nhiều lần. Bà là một nhà giáo nhân dân và mẹ Chu Nam tin chắc rằng bà cụ có thể dạy dỗ con trai mình tốt hơn cả bản thân mình, nên từ nhỏ anh đã được bà ngoại tự tay chăm sóc nuôi dưỡng. Đến khi lên cấp ba, anh thi đỗ vào một trường gần nhà, nên mới về ở với bố mẹ.

Anh cũng quên không nói với Đông Tam một chuyện, năm ấy anh quen Hứa Chỉ Vân là vì cô giáo dạy kèm cô ấy chính là bà ngoại anh.

Khi Đông Tam còn chưa kịp hiểu ra điều gì, thì bà cụ trước mặt đã nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới bằng đôi mắt tinh anh, sau đó không nói một lời, quay đầu đi thẳng vào trong phòng. Chỉ có cô gái đi cùng bà cụ là mỉm cười thân thiện với cô, chìa bàn tay trắng trẻo ra chào cô:

- Cô chính là Tam Tam, bạn gái của Chu Nam phải không? Tôi là bạn học cũ của cậu ấy, Hứa Chỉ Vân.

Cho đến tận giờ phút này, cô mới nhận ra hoàn cảnh mà mình rơi vào. Một người thì ngọt ngào dịu hiền, một người thì đầu bù tóc rối. Rõ ràng đây là sự khác biệt giữa một người vợ bị bỏ rơi và một tiểu thiếp mới cưới về. Cho dù vậy, cô vẫn chuyển cái muôi sang tay trái, rồi gượng gạo bắt tay cô gái:

- Xin chào, tôi là Tam Tam. Chu Nam chưa bao giờ nhắc đến tên chị với tôi, cho nên xin lỗi, chị vừa nói chị là?

- Hứa Chỉ Vân. – Đôi mắt nhỏ dài của cô gái đối lập hơi nheo lại – Chẳng lẽ anh ấy chưa từng nói với chị, trông chị hơi giống tôi sao?

- Ha ha, cô Hứa thật biết đùa. Tôi làm sao dám so sánh với cô chứ? Cô xinh đẹp thế này, so với cô thật khiến tôi thấy vô cùng xấu hổ.

Đây không phải là những lời khách sáo rỗng tuếch. Thực ra mỗi câu nói của cô đều là ám hiệu ngầm cho chính bản thân cô: Nếu kẻ địch nhận lời khen ngợi của bạn, thì cô ta không đáng để bạn phải lo lắng.

Nhưng Hứa Chỉ Vân chỉ khẽ vén mớ tóc mai bị rũ xuống mặt, mỉm cười rất chân thành:

- Đừng nói như vậy, Tam Tam, tôi có thể gọi chị như vậy không? Chúng ta mau xuống bếp đi, hình như thức ăn đang cháy rồi đấy...

Đông Tam đứng sững bên bếp. Một cô gái xinh đẹp hiền thực như thế này, chủ nhà còn chưa gặp mà đã lẫn xả vào bếp là sao? Hay là cô ta đã quá quen ở đây, không cần chào hỏi cũng có thể đường hoàng đi vào? Cho dù có là như vậy đi chăng nữa, trong lòng Đông Tam cũng cảm thấy vô cùng khó chịu như bị lửa đốt.

Mang bộ mặt đầy vẻ hoài nghi, Đông Tam theo cô gái lạ mặt vào bếp. Dù đã chớm thu nhưng không khí vẫn còn oi bức như giữa hè, lại thêm khói bếp bay mù mịt cay xè cả mắt, thật khiến người ta không thể chịu đựng nổi. Nhưng có vẻ như Hứa Chỉ Vân không thấy như vậy, cô thành thực đi đến bệ bếp, đỡ lấy cái muôi trong tay Đông Tam, đảo đi đảo lại thức ăn trong nồi rồi với lấy chai dấm bên cạnh vừa cho vào món ăn vừa nói với Đông Tam:

- Món này có thể được coi là món ăn Thượng Hải chính gốc, cho càng nhiều dấm càng ngon. Tam Tam, chị biết làm bao nhiêu món Thượng Hải?

- Tất cả những món mà chị ăn hôm nay là toàn bộ những món mà tôi biết làm. – Cô đứng một bên chán nản nhìn bãi chiến trường ở gian bếp, chẳng biết để tay vào đâu. Dường như chủ nhà là Hứa Chỉ Vân, còn cô mới là vị khách từ xa đến.

Mồ hôi cũng bắt đầu túa ra trên khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Chỉ Vân, cô gái này không hề tạo cho bất cứ ai cảm giác mình đang bị áp chế, trái lại cô giống như một dòng nước hiền hòa, mát lạnh đem lại niềm vui ọi người. Nếu đem ra so sánh, thì Đông Tam bên cạnh chẳng khác gì một hòn đá vừa vô dụng vừa cứng đầu, lại chỉ tổ vướng tay vướng chân người khác nữa chứ.

- Tam Tam, thức ăn làm xong chưa? Bà ngoại đến rồi, em... Hứa Chỉ Vân, sao cậu lại ở đây? – Chu Nam chạy ào vào bếp xem tình hình thế nào, anh cũng nhìn hai cô gái trong gian bếp nhỏ. Hứa Chỉ Vân hồn nhiên gắp cái muôi canh trong tay dọa anh:

- Chu Nam, cậu để bà xā một mình trong bếp, thật chẳng giống cậu chút nào.

- Chỉ Vân, bạn đến lâu chưa? – Chu Nam đã hoàn hồn lại, vui vẻ đi vào đứng giữa hai người.

- Mới thôi, đi cùng cô giáo mà. Thấy vợ cậu một mình đánh vật trong bếp, tớ đi vào xem thế nào.

Chu Nam cười khì khì, gãi đầu gãi tai liến láu:

- Thế mà tớ cứ tưởng trong nhà vừa xuất hiện một cô Tấm cơ đấy. Đi nào, vào phòng khách ngồi đi, vào nói chuyện với bà ngoại tớ. Mẹ tớ cũng lâu lắm rồi chưa gặp cậu, bà nhớ cậu lắm đấy.

- Được, để tôi bê giúp đĩa thức ăn này lên trước nhé. Tam Tam, chị cũng mau qua ngồi với chúng tôi nhé.

Đồng Tam miễn cưỡng mỉm cười, xua tay:

- Hai người đi trước đi, tôi còn làm vài món nữa, sẽ xong ngay thôi.

Chu Nam nhìn cô với vẻ áy náy, anh định cúi xuống hôn phớt lên trán cô nhưng bị cô tránh được. Hai người họ cùng quay người đi, tiếng nói cười vọng vào hết trong bếp. Đặc biệt là Chu Nam, giọng cười sáng khoáy của anh như mũi dao đâm vào trái tim cô đau đớn.

Cô làm gì còn tâm trạng mà nấu với nướng nữa. Cô đắp ít nước lạnh lên mặt, mồ hôi đã dội sạch nhưng mặt vẫn nóng bừng và bỏng rát. Cô áp cả mặt xuống dưới vòi nước, nước chảy róc rách trên mặt cô, mát lạnh.

Đột nhiên có người kéo cô lại, một cái khăn bông trở đến trước mặt cô. Mùi hương đàn ông quen thuộc xộc đến khiến sống mũi cô cay cay. Cô đẩy anh ra.

- Sao lại động vào nước lạnh? Đã nói em bao nhiêu lần rồi? Sao không nhớ gì hết thế hả? – Chu Nam xót xa, đưa tay định kéo cô lại, nhưng lại bị cô hất ra.

- Anh ra đây làm gì? Anh không sợ bị mẹ anh biết, không sợ người tình cũ của anh biết, không sợ họ không có ai nói chuyện hay sao? – Nước mắt cứ thế tuôn ra. Bao nhiêu tủ thân, bao nhiêu ầm ức bùng nổ trong phút chốc. Cô đến Thượng Hải, vốn là muốn thực hiện lời hẹn ước cả đời, nhưng hết lần này đến lần khác phải tủ thân vì người đàn ông này. Không phải cô không biết nhẫn nhịn, nhưng đến phút cuối cùng người đàn ông này lại cười nói vui vẻ với người con gái khác, cái điệu bộ hoan hỉ cứ như sợ tất cả mọi người trong thiên hạ không biết mình đang hạnh phúc ấy, cô vừa nhìn là thấy hoảng sợ rồi.

Nhưng điều quan trọng nhất là gì chứ? Là lời nói vừa thốt ra của cô gái này, anh muốn ở bên cạnh cô, muốn kết hôn với cô chỉ vì trông cô có nét hao hao giống cô ta? Đây là cái logic khốn kiếp gì vậy? Nhưng không hiểu sao vừa nghe cô đã tin ngay, muốn nghi ngờ cũng không nghi ngờ được.

Chu Nam cười đầy vẻ bất đắc dĩ, vẫy vẫy cái khăn trong tay. Hôm nay anh mặc áo sơ mi kẻ sọc xanh trắng, làm nổi bật hằn chiếc cằm chẻ rất đàn ông của anh. Anh ôm vai cô, dịu dàng gạt bỏ những hoài nghi trong đầu cô:

- Tam Tam, đừng gây chuyện nữa, em sắp lấy anh rồi mà. Chỉ trong hôm nay, anh sẽ trở thành người của em, bất cứ ai, ngay cả mẹ cũng không thể nào tranh giành với em được. Chỉ một lúc nữa thôi, chúng ta sẽ được ăn đời ở kiếp với nhau. Tam Tam, anh có cần phải thề với em không?

Cô lau vội những giọt nước mắt, đưa bàn tay nhỏ nhắn lên ngăn anh lại:

- Thôi thôi, vừa nãy em không được bình tĩnh lắm. Anh biết mà, lúc đến tháng, tâm lý thay đổi rất nhiều. Bây giờ em ổn rồi. Em còn phải nấu mấy món nữa, làm xong em sẽ gọi anh. Chúng ta ăn cơm nhanh rồi còn đi đăng ký, chắc không có chuyện bất ngờ nào nữa đúng không? Được rồi, cứ coi đây như là chứng sợ hãi tiền hôn nhân của em đi. Bây giờ anh đi ra đi.

Chu Nam cúi xuống hôn nhẹ lên chóp mũi cô. Những sợi râu ram ráp của anh cọ vào má cô nhồn nhột:

- Ngoan nhé, lát nữa mình đi mua ít bánh kẹo gì đó để mời mấy cô ở Cục dân chính nhé.

Cô khẽ gạt đầu, đợi anh vào phòng rồi, cô mới bịt chặt miệng khóc nức nở hồi lâu, sợ anh nghe thấy. Sao cô lại cảm thấy sợ hãi đến thế chứ? Giống như một người đang đi trên cao nguyên hoang vắng, vừa đói vừa rét, bốn bề chỉ là một màu tối đen không thấy đâu là bờ.

Bữa cơm họp mặt chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Hứa Chỉ Vân xuất hiện đột ngột, nhưng nhanh chóng trở thành tiêu điểm trên bàn ăn. Đông Tam không thể không thừa nhận, một cô gái vừa hiểu biết lễ phép, lại dịu dàng ngoan ngoãn như thế này rất được lòng người lớn. Nghe họ dùng thứ tiếng Thượng Hải khó nghe trò chuyện rôm rả, thỉnh thoảng lại bật cười vui vẻ, cô chỉ biết im lặng ăn cơm. Thực ra, mâm cơm chỉ có cô và Chu Nam là ăn nhiều nhất, Hứa Chỉ Vân vì lịch sự cũng ăn một chút, còn những người khác thì không hề động đũa.

Giữa bữa ăn tẻ ngắt, cô vào bếp lúi húi lấy thêm thức ăn, lúc quay lại ở bậu cửa thì vừa kịp nghe Chu Nam sẵn giọng trách móc mọi người. Dù chỉ nghe loáng thoáng những gì cần nghe cô cũng đã nghe thấy, “... trước sau gì cô ấy cũng là vợ con, là con dâu, cháu dâu trong nhà, mọi người có thể nhìn thẳng vào sự thật, tôn trọng cô ấy một chút không?”

Siết chặt bát canh trong tay, cô kiểm chế không để mình bật khóc. Về lại chỗ ngồi, những người khác quả nhiên nhìn cô có vẻ ngượng ngùng. Bố Chu Nam là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí lặng ngắt. Ông gấp một miếng thịt gà vào bát bà ngoại Chu Nam, sau hành động đó mọi người mới chính thức động bát động đũa.

Ăn xong, Đông Tam đang lúi húi định thu dọn bát đũa đem đi rửa thì Chu Nam giữ tay cô lại. Cô luống cuống đứng một bên, vừa ngẩng đầu lên thì vừa kịp chạm phải ánh mắt tinh anh của bà ngoại Chu Nam. Bà cụ vẫy tay gọi cô sang phòng bên cạnh. Cô vừa cúi đầu đi vào, cửa liền đóng lại.

Bà ngoại Chu Nam ngồi ngay ngắn trên ghế, khoan thai chỉ cái giường đối diện ra hiệu cho cô ngồi xuống. Cô ngồi xuống, hoang mang, lo lắng nhưng vẫn cố tỏ ra đang chăm chú lắng nghe.

Bà cụ nhìn cô một lượt rồi mới bắt đầu câu chuyện. Giọng nói của bà tuy không sắc lẹm như mẹ Chu Nam nhưng lại sang sảng đầy quyền uy, không giống giọng khàn đục thường thấy của người già:

- Nghe nói cô quen Chu Nam trong một bữa tiệc của một gia đình giàu có?

Đông Tam nhất thời chưa nắm bắt được ý đồ của bà cụ, khẽ ngoan ngoãn gạt đầu:

- Vâng ạ.

Bà khẽ chép miệng rồi quyết định đi thẳng vào vấn đề chính.

- Từ sau khi quen cô, Chu Nam không còn xuất hiện ở những bữa tiệc như thế nữa, đúng không?

Đông Tam nghiêng răng ưỡn thẳng lưng lên, hạ giọng đáp:

- Vâng.

- Cô có biết, mẹ Chu Nam khổ cực nuôi con vì luôn mong muốn có ngày nó sẽ có cuộc sống sung sướng của giới thượng lưu? Nó vừa mới đặt chân vào chốn ấy, cô đã kéo tuột nó xuống địa ngục là sao?

- Thưa bà, cháu và anh Chu Nam, chúng cháu thật lòng yêu thương nhau...

- Theo như tôi biết, cô hiện nay vẫn chưa có công ăn việc làm, tiền bạc tiêu xài đều do Chu Nam cung cấp. Cô nghĩ thế nào tôi không quan tâm, nhưng tôi có câu này: Tình yêu không dựa trên vật chất là thứ không đáng tin cậy. Hôm nay hai đứa định cứ thế mà đi đăng ký kết hôn thì sau này chắc sẽ phải ân hận. Chu Nam thì không sao, nó là đàn ông, li hôn một lần chẳng là gì, nhưng còn cô? Một đứa con gái sống dựa vào bạn trai để có tiền đi học, chưa cưới chưa xin đã ăn ở với nhau như vợ chồng, lấy nhau chưa được mấy ngày lại dắt díu nhau ra tòa li dị. Khi bằng cô bây giờ, một mình tôi nuôi bầy miệng ăn trong nhà đấy, bà mỗi đêm nát cả bức cửa nhà tôi, nhưng tôi vẫn không đồng ý ai cả. Cô biết vì sao không? Là vì tôi biết làm thân con gái nhất định phải biết sống tự lập, như thế mới có thể ngẩng cao đầu mà sống trước bọn đàn ông.

- Thưa bà, bà hôm nay đến có phải là để khuyên chúng cháu đừng đi đăng ký phải không ạ?

Bà cụ nhìn cô, ánh mắt đã có phần dịu đi nhưng giọng nói vẫn tràn đầy quyết tâm:

- Cô là một cô gái thông minh, cô biết vì sao hôm nay tôi đưa Chỉ Vân đến không? Vì lần đầu tiên nhìn ảnh cô, tôi đã biết mình đã mắc sai lầm. Năm xưa tôi và mẹ Chu Nam đều không đồng ý cho hai đứa nó lấy nhau, nhưng thằng Chu Nam vốn là đứa nặng tình, bao nhiêu năm nay, Chỉ Vân có lẽ là cô gái duy nhất mà nó từng yêu. Tôi không muốn thằng bé vì một chút xúc động nhất thời mà quên đi cái được và cái mất, để rồi liên lụy đến cuộc đời cô. Cô gái, những lời tôi nói hôm nay tuy nặng nề, nhưng nếu khẳng khẳng kết hôn, đối với cô mà nói, chắc chắn không phải là điều tốt đẹp.

Đông Tam không thể không thừa nhận, những lời này của bà giáo già hoàn toàn đúng với những dự cảm của cô. Hơn nữa, mỗi câu mỗi chữ của bà chẳng khác gì những cái đinh không ngừng ghim sâu vào trái tim cô, đau đớn mà chua xót.

Cô ngẩng đầu, bình tĩnh quan sát bà cụ điềm tĩnh trước mặt, tĩnh lặng như mặt nước hồ không gợn sóng. Nắng hơi gắt, rọi thẳng qua khung cửa sổ bé xíu, phủ một lớp ánh sáng chói lóa khắp người cô. Nhưng đây là sự mỉa mai quá lớn chăng? Bà khuyên cô rời xa người đàn ông sắp bước vào quỹ đạo mà cô đã phải lao tâm khổ tứ mới kéo anh vào được, chỉ vì đây là cháu ngoại của bà và bà không cho phép một kẻ không ra gì như cô làm liên lụy đến tương lai sáng chói của anh ư.

Cánh cửa ra vào bỗng bật mở, Chu Nam vừa lau tay vừa chạy vào kéo tay cô đứng dậy:

- Mau đi mau đi thôi, Tam Tam. Ra sớm không lại phải xếp hàng thì khổ, chúng ta mau đi thôi.

Đông Tam đỡ dẫn đứng dậy. Cô đưa tay giúp anh lau mồ hôi:

- Đừng vội, anh nhìn anh này, quần áo ướt đầm mồ hôi rồi.

- Được rồi, mau đi thôi. - Anh tóm lấy tay cô, sốt ruột vẫy tay với bà ngoại. - Chúng cháu đi đây bà ơi, bà mau chúc chúng cháu sống hạnh phúc vui vẻ đi bà.

Đông Tam quay đầu nhìn bà, trong ánh nắng chói lóa, đôi mắt sáng như hổ phách vẫn nhìn cô chăm chú. Bà nở nụ cười nhăn nheo, khoát tay nói:

- Lớn thế này rồi vẫn còn khoa chân múa tay. Chu Nam, cháu nhớ chào Chỉ Vân nhé, chúng ta không chờ cháu về được đâu.

Hứa Chỉ Vân đứng cạnh mẹ Chu Nam, nhìn họ cười nhẹ nhàng:

- Chúc mừng nhé, Chu Nam, cậu sắp lấy được người vợ thông minh, đảm đang nhất thế giới này rồi đấy. Sau này cậu mà không đối xử tốt với cô ấy thì sẽ không yên thân đâu. Cho nên phải đối xử tốt với vợ suốt đời nghe chưa.

- Đó là điều đương nhiên. - Chu Nam toét miệng. - Cậu cũng đừng hoài công chờ đợi anh chàng hoàn hảo nào đó nữa đi, tớ lấy vợ rồi, cậu cũng phải mau lấy chồng thôi.

Nụ cười của Chỉ Vân trong thoáng chốc như cứng lại. Chu Nam cũng biết mình vừa lỡ lời, đành gượng gạo thu lại nụ cười:

- Này, chắc cậu...

- Được rồi, hai người mau đi đi, cẩn thận không người ta đóng cửa thì lại hoài công xếp hàng. - Hứa Chỉ Vân lại bật cười, quay sang nhìn Đông Tam - Cô dâu mới, có rửa mặt trang điểm không?

Đông Tam miễn cưỡng mỉm cười, khách sáo đáp lời cho phải phép:

- Không sao, có gì mà phải vẽ chuyện. Chúng tôi đi đây, tạm biệt.

Hứa Chỉ Vân cũng không nói thêm nữa, vẫy tay chào từ biệt. Đông Tam đi đến cửa còn quay lại nhìn. Đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy Hứa Chỉ Vân. Cô gái với nụ cười ngọt ngào, mang mùi hoa quả thơm mát trên cơ thể đó đáng nhẽ ra sẽ là đối thủ đáng gờm của cô, nhưng không ngờ cuộc đời lại tàn khốc hơn những gì mà cô tưởng tượng, họ vĩnh viễn chỉ có duyên gặp mặt một lần.

Hai người họ đến siêu thị gần nhà mua hai túi to kẹo Từ Phúc Ký rồi bắt taxi đến Cục dân chính. Chu Nam hứng khởi, không ngừng quay sang nhìn ngắm cô, gương mặt lấp lánh niềm vui. Anh nắm lấy tay cô, có ý dò hỏi:

- Này, ban này bà anh nói gì với em vậy?

Đông Tam quay đầu nhìn ra cửa sổ xe, bình thản trả lời:

- Không có gì, chỉ là mấy chuyện nhà cửa thôi.

- Đừng có giấu anh. Bà thì nói được điều gì tốt với em chứ? Niềm vui lớn nhất của bà là biến đen thành trắng, biến trắng thành đen, thị phi lẫn lộn. Lúc nhỏ anh thăm lăm, thường xuyên bị bà quát mắng, lại còn hay bị phạt úp mặt vào góc tường, không được động đây...

Đông Tam không góp lời, im lặng hồi lâu mới buột miệng hỏi anh:

- Chu Nam, anh thấy Hứa Chỉ Vân có xinh không?

Chu Nam nghi ngờ nhìn cô:

- Em muốn nói gì?

- Kể cho em chuyện của cô ấy đi!

- Ha ha, sao bỗng dưng em lại có hứng thú với cô ấy thế?

-... Bà ngoại anh kể với em, ngày xưa anh sống chết đòi yêu cô ấy, lại còn cầm dao thị uy cả nhà nữa chứ. Em rất muốn biết, cô gái ấy như thế nào mà có thể làm cho anh điên cuồng như thế? Em muốn biết, giữa em và cô ấy, em còn thiếu điều gì mới có thể khiến anh chung tình như vậy.

Chu Nam siết chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, ánh mắt mạnh mẽ nhìn thẳng vào cô:

- Đó đều là những chuyện đã qua. Đừng mắc bẫy ly gián của họ, Tam Tam, anh thực lòng muốn lấy em, chúng mình sắp thành vợ chồng, chúng mình...

- Có lẽ em không nên nói với anh. Có lẽ em nên ích kỷ hơn một chút thì em có thể thật sự có được anh.

Đông Tam mỉm cười đau khổ, lấy điện thoại đưa cho anh.

- Ban này trong siêu thị, lúc anh đi vệ sinh, mẹ anh gọi điện đến nói, Hứa Chỉ Vân lúc này trên đường đưa bà ngoại anh về đã gặp tai nạn...

Chu Nam phút chốc mặt cắt không còn hột máu. Bàn tay vừa nắm chặt tay cô giờ đã buông thõng xuống. Anh nhìn cô như không thể tin vào mắt mình. Sự hoảng loạn và đau khổ trong đôi mắt đó giống như đang bị nhục hình, thiêu đốt anh trong đau đớn. Anh giống như một quả bóng bị xì hơi, vật người ra sau thành ghế. Trong một thoáng chốc, họ im lặng không nói gì. Xe dừng lại trước cổng Cục dân chính. Đông Tam mở cửa xe, do dự quay đầu nhìn anh. Người đàn ông trong thoáng chốc như bị rút mất linh hồn này có đúng là người sắp sống cả đời cùng cô chăng?

- Chu Nam, nếu anh thật sự sốt ruột...

- Tam Tam, chúng mình phải đến bệnh viện. Em mau lên xe...

Đông Tam mỉm cười đóng cửa xe lại:

- Nếu anh thật sự sốt ruột thì anh mau vào bệnh viện thăm cô ấy đi. Em sẽ đợi anh ở đây.

Chu Nam cách cô một tấm kính, dờ dẫm nhìn khuôn miệng cử động của cô. Có lẽ anh chẳng nghe thấy gì, ai biết được chứ. Họ im lặng nhìn nhau rất lâu, sau đó anh quay đầu lại, nhìn cô lần cuối cùng, rồi dặn lái xe quay lại. Đợi xe đi khuất, Đông Tam mới run rẩy quy xuống. Cô hít một hơi thật sâu, nén tất cả những cảm xúc đáng ghét, xấu xa vào trong phổi. Cô nghẹt thở đến mức bật ho thành tiếng.

Có những người phụ nữ bẩm sinh đã vô cùng ngốc nghếch, ngốc đến mức tự hành hạ bản thân trên đôi giày cao tám phân khiến bàn chân sưng tấy, biến dạng? Cô giống như chú thiên nga kiêu hãnh bị bỏ rơi, cô đơn, tuyệt vọng, cố níu kéo một thứ gì đó, nhưng rốt cuộc lại chẳng có gì cả. Tự nguyện để anh đi, cô đã tưởng đó là cách sáng suốt nhất để anh quay về bên cô. Nhưng có vẻ như Thượng đế không hề có ý định thỏa mãn mong muốn của cô.

Cô lại mở điện thoại ra xem. Chín giờ mười lăm phút. Sáu tiếng đồng hồ, không hề có một lời hỏi thăm. Nếu như không phải vẫn đang xách túi kẹo Từ Phúc Ký nặng trĩu trong tay, có thể cô đã nghĩ đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Cô quy người xuống, túi kẹo trong tay rơi đầy trên mặt đất. Nước mắt nóng hổi đầm đìa trên mặt chẳng khác gì một đứa trẻ, cô không buồn để ý đến, chỉ cảm thấy trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt. Vậy là cuối cùng người đàn ông mà cô đặt trọn yêu thương đã thực sự từ chối lấy cô rồi.

Cô đáp chuyến bay cuối cùng ngay trong đêm để về Bắc Kinh.

14. Chương 14

Một tuần sau đó, ngày nào cô cũng hẹn hò bạn bè ăn chơi đập phá. Cô vứt bỏ hết tất cả những lo lắng và giận dữ trong từng ấy năm để đối lấy trận cười vô thưởng vô phạt. Đến ngày thứ sáu, cô không ra ngoài, ví hết nhãn tiền. Lúc bỏ đi, trên người chỉ còn chín trăm tệ, riêng vé máy bay đã tốn hết hơn bảy trăm, số còn lại chả được bao nhiêu. May mà trong thẻ của cô vẫn còn hơn một vạn tệ Chu Nam gửi cho cô để nộp học phí.

Nhưng đến ngày thứ sáu, trong túi cô chỉ còn hai mươi tệ, chỉ đủ mua ít thức ăn dự trữ. Gạo hãy còn một ít, ít nhất cô cũng không lo bị chết đói. Nhưng có thể cầm cự được mấy ngày? Cô không muốn phải sống lang thang vất vưởng chờ Chu Nam về. Sự đe dọa của cơn đói phút chốc kéo cô về với thực tại.

Lâm Phong thở ơ gật đầu:

- Chiều nay tớ cũng có ca trực, không tiện cậu nữa.

- Tạm biệt. - Cô vẫy tay chào anh, khẽ ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đã cao hơn mình rất nhiều - Lâm Phong, tớ biết chuyện này rất... nhưng, bạn có thể dừng quấy rầy cuộc sống của tớ được không?

Trong thoáng chốc, cô thấy khuôn mặt điềm tĩnh của người đàn ông đối diện tối sầm lại. Cô biết mình đã phạm phải mười tội ác không thể tha thứ, nhưng lời đã nói không thể thu lại được nữa:

- Ý tớ là, Chu Nam, bạn trai tớ, chúng tớ sắp kết hôn rồi. Tớ không muốn anh ấy biết...

- Tớ hiểu rồi. - Lâm Phong nhanh chóng ngắt lời cô. - Tớ sẽ chúc phúc cho cậu. Tạm biệt.

Lâm Phong quay người vội vã bước những bước dài, vẻ mạnh mẽ của cậu giờ đã biến mất trên đôi vai mệt mỏi. Đầu óc cô lại một lần nữa trở nên trống rỗng, vết thương của quá khứ cho dù đã trải qua bao lâu cũng không thể lành lặn lại được nữa.

Đông Tam gọi điện cho cô bạn thân duy nhất là Trình Nhược San, thông báo mình đang cần gấp một công việc. Trình Nhược San im lặng một hồi lâu, sau đó rụt rè hỏi cô có muốn làm thêm ở quán cà phê không?

Nguyên tắc sống của Đông Tam là trừ những chuyện bắt buộc dĩ ra thì tuyệt đối không nhận ân huệ của người khác, nhưng với tình hình tài chính bức bách hiện nay của cô thì dù có đến mười lòng tự tôn thì cũng phải hạ mình nhờ vả xem thế nào. Trình Nhược San gọi thêm một cú điện thoại nữa rồi bảo Đông Tam cứ đứng nguyên tại chỗ đợi, đích thân cô sẽ đến đón Đông Tam đến quán cà phê để phỏng vấn.

Một tiếng sau, Trình Nhược San, người thường được các bạn học âu yếm gọi là yêu tinh, xuất hiện trước mắt Đông Tam với vẻ ngoài cực kì xinh đẹp. Cô vội vã kéo Đông Tam ra bên đường vẫy taxi, tư thế sẵn sàng xung trận.

Xe rẽ trái rẽ phải vài lần thì dừng lại trước một quán cà phê nhỏ có tấm bạt màu xanh trông rất mát mắt. Hà Cương, ông chủ quán cà phê mà Trình Nhược San mới kết thân là một chàng thanh niên đẹp trai mặc chiếc áo phông POLO và chiếc quần kaki đầy nam tính, anh nhìn hai cô gái với nụ cười thân thiện. Trình

Nhược San mặt mày rạng rỡ, nhanh chóng sấn đến bắt chuyện với anh, bỏ mặc cô bạn thân đứng một bên. Đông Tam cũng không phật ý. Kiểu đàn ông nhàn nhã này không phải là gu của cô.

Từ sau khi gặp Chu Nam, Đông Tam cũng mất luôn hứng thú săn tìm đàn ông. Cũng vì chuyện này mà Trình Nhược San đã phê bình cô rất nhiều lần, nhưng cuối cùng nhận thấy cô không hề có ý hối cải, nên không buồn hỏi đến nữa. Nhiều lúc Đông Tam cũng nhận thấy dường như mình đang biến thành một người khác, khác xa với hình ảnh cô gái hoạt bát, phóng khoáng ngày nào. Thắm Đông Tam của bây giờ lúc nào cũng đầy tâm sự, lo toan.

Cũng may, thời gian này quán của Hà Cương đang thiếu người, nên khi nghe Trình Nhược San giả vờ vô tình nhắc đến chuyện Đông Tam đang muốn tìm việc làm thêm, anh ta lập tức đồng ý ngay. Hơn nữa lương ở đây cũng rất khá, một tiếng 20 tệ, hơn hẳn việc bán hàng ở KFC hay Mc Donald. Trước khi về, Trình Nhược San mặt mày rạng rỡ, gửi lại một nụ hôn ngọt ngào lên má Hà Cương.

Về đến nhà thì trời đã sẩm tối, Đông Tam vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Chu Nam đang ngồi trước máy tính cười nói vui vẻ. Nghe thấy tiếng cửa mở, anh quay nhìn cô một lúc rồi lại quay đi:

- Em về rồi à?

Cô lạnh nhạt “vâng” một tiếng, xỏ dép vào phòng thay quần áo, lúc đi ngang qua ghế sofa, cô tiện tay vút cái túi lên đấy rồi đi thẳng đến sau lưng Chu Nam.

Hình avatar của cô gái có mái tóc ngắn lại lướt qua đầu cô. Chu Nam chống cằm, mở trang BBS[2] ra xem, anh có vẻ rất thích thú, vừa xem vừa gõ gõ tay lên mặt bàn.

[2] Tên website môi giới hôn nhân ở Trung Quốc.

Như có hàng trăm cái kim xuyên thủng trái tim Đông Tam. Sự lạnh lùng của Chu Nam một lần nữa làm cô đau đớn. Nhưng không thể để mình mất mặt như lần trước, cô cố nén chặt ngọn lửa tức giận đang chực bốc lên trong đầu. Đặt tay lên vai anh, cô khẽ cười, dịu dàng hỏi:

- Ăn cơm chưa anh?

- Ủ, anh ăn với đồng nghiệp ở công ty rồi. - Ánh mắt anh vẫn không rời khỏi màn hình máy tính, thỉnh thoảng lại bật cười sảng khoái.

Đây chính là cuộc sống của cô. Cô nghĩ mà trong lòng không khỏi đau xót. Đây chính là cuộc sống mà cô đang ra sức bảo vệ ư? Tại sao việc đến mức này rồi mà cô vẫn cứ khăng khăng như vậy?

Cô lẳng lặng vào bếp, vừa đi vừa nghĩ đến câu nói của Trương Ái Linh: “Có thể bạn đã từng là hoa hồng của một ai đó, nhưng cuối cùng vẫn không tránh được việc trở thành một vết ố bẩn thỉu, nghĩ đến đã thấy ghét chứ đừng nói là nhìn”.

Vậy Lợi Lợi thì sao? Có phải cô ta vẫn là một đóa hồng tươi mới? Còn cô bạn đồng nghiệp không rõ tên tuổi? Đông Tam chán chường mở tủ lạnh, bên trong chẳng còn thứ gì ngoài mấy cốc sữa chua nằm chổng chơ. Cô lấy một hộp sữa chua ra uống, thứ chất lỏng vừa lạnh lẽo vừa đặc quánh theo thực phẩm trôi xuống dạ dày, làm tê liệt toàn bộ các giác quan của cô. Cô dựa lưng vào tủ lạnh lặng lẽ quan sát Chu Nam. Mọi thứ đã thay đổi theo thời gian, phần bụng rắn chắc của anh giờ đã được bao bọc bằng một lớp mỡ dày, lưng cũng không còn thẳng như trước nữa.

- Hôm nay em phỏng vấn thế nào? - Chu Nam cuối cùng cũng nhận ra sự tế nhị trong căn phòng, anh lặng tiếng hỏi cô.

- Chẳng thế nào cả. - Cô không muốn nhắc đến chuyện đó, - Mình đi siêu thị đi anh, trong tủ lạnh chẳng còn gì cả.

- Bây giờ à? Hơn chín giờ rồi, để lần sau đi.

Đông Tam thôi không nhìn Chu Nam nữa, băng khuông nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài cửa sổ. Sữa chua trong hộp đã hết, cô liệng cốc vào thùng rác. Không trúng. Cô cúi xuống nhặt lên, lầm bầm như tự nói với mình:

- Để lần sau vậy.

Trong phút chốc, cô như rơi xuống đáy vực thẳm.

Chương 5

Những điều vụn vặt của cuộc sống sẽ khiến bạn dần dần cảm thấy tuyệt vọng, lòng kiên nhẫn mất đi, tình yêu cũng mất đi. Ban đầu, Đông Tam tưởng rằng có một người có thể cùng cô ngắm mặt trời lặn, cùng cô đi dạo phố ngắm lá rơi là điều tuyệt vời không gì hơn được nữa. Nhưng sau này cô mới nhận ra rằng, cuộc sống hiện thực không chỉ có mặt trời lặn và lá vàng rơi. Những chuyện dưa cà mắm muối hàng ngày, những mâu thuẫn vặt vãnh cứ thế dần dần hình thành rào cản trong tình yêu.

Cô và Chu Nam như hai con nhím đang cố giành lấy chút hơi ấm của nhau. Thương tích chồng chất, nhưng nhất định không bỏ cuộc.

Chuyện làm thêm ở quán cà phê, Đông Tam không nói với Chu Nam. Anh luôn phản đối cô làm những việc linh tinh như vậy. Nhưng Đông Tam cần tiền, cần nhiều hơn số tiền mà Chu Nam giao cho cô hàng tháng, cần một số tiền của riêng mình để có thể tự do chi tiêu.

Hà Cương thường không hay xuất hiện ở quán, hoặc cũng có thể anh ở đó, nhưng cô không nhìn thấy. Mỗi ngày cô làm ba bốn tiếng ở đây, công việc là bưng trà rót nước trong bộ đồng phục màu đỏ gạch và chiếc mũ lưỡi trai sùm sụp chỉ hở ra hai con mắt. Đa phần khách hàng không để ý đến nhân viên ở đây, bộ đồng phục tối màu khiến họ không hứng thú gì. Nhưng đúng là oan gia ngõ hẹp, Đông Tam lại chạm trán Lợi Lợi ở đúng cái quán cà phê hẻo lánh này.

Về sau, khi nghe cô kể lại, Trình Nhược San đã vô cùng kinh ngạc hỏi làm sao cô lại không biết quanh đó là khu nhà giàu nứt tiếng, lúc đó Đông Tam mới giật mình nhận ra, thì ra không phải là số mệnh an bài mà là cô tiểu thư nhà giàu Lợi Lợi vốn sống ở gần đấy.

Hôm đó, Lô Lợi Lợi cùng Chu Cẩm Thời bước vào quán như một đôi tiên đồng ngọc nữ, thu hút biết bao cặp mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh. Vừa thoáng thấy bóng dáng hai người họ, Đông Tam vội sụp chiếc mũ lưỡi trai xuống thật thấp. Nhưng Lợi Lợi đã kịp kêu lên đầy thảng thốt:

- Tam Tam! Có phải là Tam Tam không?

Mặt cô đỏ bừng lên. Đây không phải là sự nhục nhã khi bị bắt gặp mà chỉ là cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp lại kẻ thù trong hoàn cảnh này.

Cô ép mình hít một hơi rồi thẳng lưng tiến đến bàn họ, cô nở một nụ cười xã giao:

- Xin chào, hai vị muốn dùng gì?

- Tam Tam, - Lợi Lợi đưa tay ra định kéo cô ngồi cùng - sao cô lại ở đây?

Cô nhẹ nhàng tránh người khỏi cánh tay trắng nõn nà ấy, cúi người xuống chỉ vào quyển thực đơn:

- Gần đây cửa hàng chúng tôi mới cho ra lò một loại bánh kem mới, hương vị rất đặc biệt, hai vị có muốn nếm thử không ạ?

Lô Lợi Lợi rõ ràng là không có ý định buông tha, đứng chặn trước mặt cô:

- Tam Tam, đừng giả vờ không quen biết chúng tôi. Cô làm thêm ở đây sao? Chu Nam có biết không?

Rầm! Đông Tam đập mạnh quyển thực đơn đang ôm trong lòng xuống bàn. Vành mũ che quá nửa mặt nên hai người họ không sao nhận rõ thái độ của cô. Giọng nói của cô vẫn đều đều như cũ:

- Tôi còn có việc chưa làm xong, hai vị cứ thoải mái lựa chọn, tôi sẽ quay lại sau.

Cô quay người đi, nhưng đời nào Lợi Lợi lại để cô đi dễ dàng như vậy. Cô ta liền mồm gọi “Tam Tam”, khiến ọi người xung quanh đều phải quay ra nhìn.

Chu Cẩm Thời thấy tình thế ngày càng xấu đi nên quyết định kéo Lô Lợi Lợi ngồi xuống bên mình.

- Lợi Lợi, em hãy tự trọng chút đi.

Mặt Lợi Lợi thoát đỏ thoát trắng, cô ta khẽ liếc nhìn xung quanh rồi tức tối quay về chỗ ngồi. Chu Cẩm Thời cầm quyển thực đơn trên bàn lên đưa cho Đông Tam rồi dịu giọng lên tiếng giảng hòa:

- Xin lỗi, phiền cô cho chúng tôi hai tách cà phê, một suất bánh kem. Cảm ơn.

Đông Tam gật đầu, cứng nhắc trả lời như một con rô bốt:

- Xin đợi một lát.

Chu Cẩm Thời nhân cơ hội khẽ mỉm cười, nháy mắt với cô:

- Phục vụ ở đây tốt thật.

Khi Đông Tam bưng cà phê và bánh kem đến bàn, Lợi Lợi đã quay trở lại với phong thái an nhàn của một tiểu thư đài các và đang ra sức mỉm cười làm duyên làm dáng. Chu Cẩm Thời thì say sưa nói gì đó với cô ta, vừa nhìn thấy cô đến liền lập tức im bặt.

Cô cẩn thận đặt cà phê và bánh xuống, sau đó máy móc lên tiếng:

- Mời quý khách thưởng thức.

Lợi Lợi khẽ nhếch mép khiêu khích:

- Tam Tam, Chu Nam có biết chuyện cô làm thêm ở đây không? Cô giấu anh ấy phải không?... Có phải cô cần tiền không? Có khó khăn gì thì cứ nói với tôi một câu. Những chuyện khác tôi chưa chắc đã giúp được, nhưng vấn đề tiền nong thì chắc chắn là okie. Chu Nam cũng thật là... đáng lẽ ra anh ấy không nên bỏ mặc cô như vậy, lần sau gặp anh ấy tôi sẽ nói giúp cô...

Đông Tam hít một hơi thật sâu. Từ lúc nào mà cô ta tự mình cái quyền nói giúp cô với Chu Nam? Đúng là miệng nam mô bụng bồ dao găm, càng nói ngọt bao nhiêu thì dã tâm càng thâm độc bấy nhiêu. Cô liếc sang Chu Cẩm Thời, vừa đúng lúc gã cũng quay sang nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ giấu cợt nhưng nét mặt thì vẫn không hề thay đổi.

Cô bỗng thấy buồn cười thay cho cái màn hài kịch rẻ tiền của Lợi Lợi, hóa ra cô ta nông cạn hơn cô tưởng:

- Cảm ơn cô Lô đã quan tâm, tôi không muốn sử dụng những đồng tiền có nguồn gốc không rõ ràng. Còn về bạn trai tôi, tôi không muốn người khác đi ba hoa với anh ấy.

Lợi Lợi dường như không để tâm đến miệng lưỡi sắc bén như dao của cô, cô ta nhìn Đông Tam không chớp mắt, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Lẽ nào hai năm qua anh ấy lừa tôi? Tam Tam, có vẻ như hai người không thật sự hạnh phúc.

- Chúng tôi có hạnh phúc hay không, không liên quan gì đến cô cả. Cô Lô, xin đừng quên thân phận của mình.

Mặt Lợi Lợi lập tức đỏ bừng lên. Việc Thẩm Đông Tam dừng lại quá lâu ở bàn này đã thu hút không ít những ánh mắt về phía họ. Lợi Lợi lóng ngóng nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm. Một lát sau, cô ta quay về với thái độ điềm tĩnh ban đầu:

- Được rồi, ở đây không còn việc gì nữa, cô có thể đi được rồi đây.

Đông Tam không thèm lưu tâm đến cô tình địch kiêu căng, tò mò hướng mắt về phía Chu Cẩm Thời. Gã công tử từ từ dẫu đến cuối không hề lên tiếng, thản nhiên để cơ em họ thanh mai trúc mã của mình bị một cô gái khác sỉ nhục mà mặt không đổi sắc. Cô thấy hơi khó hiểu, gã đàn ông này quá bạc tình hay là quá thông minh? Thấy Đông Tam cứ chiếu tướng mãi không thôi, Chu Cẩm Thời mỉm cười gượng gạo:

- Hay là cô ngồi xuống cùng uống một tách cà phê với chúng tôi?

Đông Tam lịch sự từ chối, vừa quay người định bỏ đi thì Lô Lợi Lợi đột nhiên kêu lên thất thanh, kèm theo đó là tiếng ly tách rơi loảng xoảng. Cô quay đầu lại, vừa kịp nhìn thấy tách cà phê đổ tràn trên mặt bàn, nhuộm đen cả chiếc khăn trải bàn trắng muốt.

- Nay cô phục vụ, mau qua đây lau đi! - Lô Lợi Lợi không hề có chút luống cuống, ngạo mạn lên tiếng. Tất cả mọi ánh mắt trong phòng đều tập trung vào Đông Tam, chờ đợi. Trò này thì cô đã quá quen rồi, chẳng phải mấy hôm trước cô vừa cố ý đẩy bản chiếc váy đắt tiền của Lô Lợi Lợi sao? Thấy cô đứng im không phản ứng gì, Lô Lợi Lợi bắt đầu nổi cáu:

- Còn đứng đó làm gì! Mau lại đây đi!

Cái giọng bễ trên này mới đúng là hình ảnh của cô tiểu thư con nhà giàu mà cô luôn mặc định trong đầu. Một Lô Lợi Lợi hòa nhã, cởi mở đến mức như vị cứu thế sẵn sàng hi sinh mọi thứ cho cô, rồi sẽ đến lúc phải lời đuôi cáo, cô tin là vậy. Cho nên khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô chỉ nhướn mày nhìn Lợi Lợi một thoáng rồi bước lại, nhanh tay nhấc tách cà phê lên, dùng khăn ăn thấm nước cà phê chảy tràn, rồi cuộn tấm khăn trải bàn lại.

- Cô làm cái quái gì vậy! Cà phê dầy sang quần áo của tôi rồi. Váy tôi đắt thế nào cô biết không? Lương hai tháng làm việc của cô cũng không đền được đâu!

Hóa ra chiếc khăn trải bàn trong tay cô bị nghiêng nên cà phê chảy xuống đúng người cô ta. Lợi Lợi tức giận đứng phắt dậy, mặt đỏ bừng bừng, rõ ràng cô ta cũng không quen tỏ thái độ trước mặt nhiều người.

Đang loay hoay giúp thu dọn bãi chiến trường, Chu Cẩm Thời vội ngăn cô ta lại:

- Quá đáng rồi đấy Lợi Lợi, chỉ là một chiếc váy thôi mà. Đợi lát nữa anh sẽ mua đền cho em mười bộ. Mau xin lỗi Tam Tam đi!

Lợi Lợi đẩy tay anh ra, buông một câu ráo hoảnh:

- Cô ta không đáng!

Câu nói cuối cùng của Lợi Lợi như một nhát dao đâm thẳng vào lòng tự trọng của cô. Cô đã phải chịu uốn mình như con tép để cố gắng bươn chải vậy mà cô ta còn không chịu buông tha cho cô. Chưa bao giờ cô oán trách mình đã sinh ra trong nghèo khó. Từ nhỏ đến lớn, cô phải vất vả kiếm sống nhưng luôn cố gắng để không bị người khác khinh nhờn, bởi người mẹ đáng thương của cô trước khi nhắm mắt chỉ kịp nhả nhủ có một câu: người ta có thể nghèo túng, nhưng không thể không có lòng tự trọng. Bây giờ bà đã sang thế giới khác, có lẽ giờ này đang cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt ngập tràn yêu thương. Cô không bao giờ chấp nhận những lời mai mỉa của người khác, nhưng lần đầu tiên cô cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương ghê gớm.

Cô đứng thẳng người lên, mặc cho những cái nhìn của mọi người đang tập trung về phía mình, ném thẳng chiếc khăn ăn dẫm cà phê vào người Lợi Lợi đang ngẩng cao đầu, mặt đỏ phừng phừng. Và trong lúc cô ta kinh ngạc đến mức chưa kịp có phản ứng gì, thì Đông Tam đã kịp bồi thêm một cái tát thật mạnh.

Trong bầu không khí im phăng phắc, âm thanh mà cái tát tạo ra càng đanh gọn hơn, làm kinh động đến cả những giọt nắng hè, khiến chúng nhảy nhót không ngừng. Lạnh lùng nhìn “thành quả” đỏ chót của mình trên má Lợi Lợi, Đông Tam bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, để lộ đôi mắt đen lầy đầy căm phẫn:

- Đây là đòn cảnh cáo cho việc không biết điều của cô. Nếu còn để tôi biết cô vẫn bám lấy bạn trai tôi, thì kết cục của cô sẽ thảm hơn thế này một trăm lần.

Tất cả mọi người đều sững sờ trước cảnh tượng ngoạn mục vừa xong. Chu Cẩm Thời nheo mắt nhìn Đông Tam, cô đứng đó đầy kiêu hãnh, ánh mắt lóe lên những tia nhìn sắc lạnh. Anh không hề nghi ngờ tính chân thực trong câu nói của cô. Cô gái này quả là hung dữ như hổ, không nường tay trước bất cứ ai.

Lợi Lợi ôm chặt bên má, hai mắt mở to rưng rưng nước, đôi môi xinh xắn run rẩy không ngừng. Hà Cương lúc này mới bước lại, hắng giọng:

- Thảm Đông Tam, mau xin lỗi khách đi.

Lợi Lợi vô cùng xấu hổ. Chiếc váy hàng hiệu trắng tinh giờ đã loang đầy cà phê, má vẫn còn bồng rât cái tát ban nãy của Đông Tam. Chưa bao giờ cô bị sỉ nhục đến như vậy.

- Cô dám đánh tôi? Cô lấy tư cách gì mà đánh tôi? Ngày trước khi cô cướp Chu Nam từ trong tay tôi, tôi cũng không hề nói một câu xúc phạm đến cô, tôi còn chúc phúc cho các người. Giờ quay về đây, chuyện cô ghen tuông vô cớ thế nào, không biết điều thế nào tôi đều biết, nhưng tôi vẫn nghe lời Chu Nam luôn nhường nhịn cô... cô có tư cách gì mà dám đánh tôi?

- Tôi không biết điều? - Đông Tam cười nhạt - Cô đừng có ngu như thế. Vô duyên vô cớ chạy đến tự chuốc nhục vào người, cô còn định trách ai chứ?

Lợi Lợi nhìn cô trừng trừng, trong mắt cuộn cuộn nổi oán hận chỉ có ở đàn bà:

- Được, là tôi tự chuốc nhục vào mình. Vậy để tôi nói cho cô biết, người đàn ông của cô và cũng là bạn trai cũ của tôi, Chu Nam, chính anh ta đã cầu xin tôi quay lại, chúng tôi còn lên giường với nhau nữa, cô có muốn xem đoạn băng ấy không? Cô có biết cô ích kỷ, phiền toái như thế nào không? Cô chỉ là đồ giẻ rách của anh ấy!

Chu Cẩm Thời kịp thời giữ được cánh tay đang vung lên của Đông Tam, cổ tay cô bị gã ghì chặt:

- Đủ rồi, Tam Tam, sao cô có thể tự ý đánh người khác như thế?

Mặt cô trắng bệch, đôi mắt tối sầm:

- Đê tiện thì phải đánh! Anh bỏ ra!

Khuôn mặt hung dữ của cô khiến Chu Cẩm Thời cũng cảm thấy sợ. Anh vội nói:

- Cô không sợ... không sợ Chu Nam biết hay sao?

Nói xong, gã lập tức cảm thấy hối hận. Đông Tam khựng người lại, nỗi đau đớn hiện rõ trong đôi mắt cô. Gã chưa kịp định thần lại thì Đông Tam bất ngờ cắn mạnh vào tay gã. Chu Cẩm Thời vội rút tay lại, Đông Tam chỉ chờ có thể vùng mạnh ra như một cánh diều đứt dây nhẹ bổng bay lên.

Cô “ừ” một tiếng rất trầm, rồi không nói thêm gì nữa, lặng lẽ bỏ đi. Mọi người xung quanh đều tản ra nhường lối cho cô.

Chu Cẩm Thời thấy hối hận cùng cực. Gã nhìn cô đầy bất lực:

- Xin lỗi, Tam Tam. Không phải tôi cố ý.

Đông Tam lẳng lặng đi đến trước mặt Hà Cương lúc này vẫn đang đứng dựa vào tường quan sát mọi việc.

- Xin thanh toán tiền lương tháng này cho tôi, cảm ơn.

Đành phải có lỗi với Trình Nhược San vậy. Làm thế nào được? Cả thế giới này đều đang đối đầu với cô. Khi cô quay người đi, Lợi Lợi ban nãy còn khóc lóc ầm ĩ đột nhiên gần giọng miệt thị cô.

- Cô tưởng cô ghê gớm lắm sao? Cô chỉ là hạng đàn bà ích kỷ, xấu xí, khiến người khác thấy ghê tởm mà thôi.

Rất lâu sau Đông Tam mới quay lại nhìn Lợi Lợi, rành rọt rít từng chữ qua kẽ răng:

- Tôi sẽ ghi nhớ từng câu từng chữ cô đã nói hôm nay. Nhắc cho cô nhớ, đừng có giở trò với tôi, cô không đùa với tôi được đâu.

Cô đứng đó, dưới ánh mặt trời chói chang, lạnh lùng nhìn hai người họ cách đó không xa.

- Từ bây giờ trở đi tôi không còn nợ gì cô nữa, Lô Lợi Lợi.

Tiền quyết toán nghỉ việc chỉ vồn vện có một nghìn hai trăm tệ.

Nhận tiền xong, cô đi thẳng đến bưu điện gửi một nghìn tệ về quê rồi gọi điện thông báo cho Mãn Hạ.

- Em gửi một nghìn tệ về, chị dẫn ông ấy đi khám bệnh đi, đừng mua rượu cho ông ấy nữa. Cần thận không ông ấy chết trên bàn rượu đấy.

Mãn Hạ ngạc nhiên hỏi lại:

- Mấy hôm trước chẳng phải em đã gửi năm nghìn tệ về rồi hay sao? Em ba, bố cứ đòi vậy thôi chứ nhà cũng không quá thiếu tiền đâu. Em ở đó còn phải đi học, đừng... em cứ lo cho bản thân đi đã.

- Năm nghìn tệ? Lúc nào vậy chị?

- Em quên rồi à? Cách đây không lâu lắm, chắc chỉ tầm một tháng thôi? Hay là ông ấy... - Giọng Mãn Hạ nhỏ dần, Đông Tam biết, câu trả lời của chị cũng giống như mình. Cô giận điên người, ông ta chẳng thèm đếm xỉa đến lời cảnh cáo của mình sao?

- Tiền đó đâu rồi? Ông ta tiêu hết rồi sao?

- Em ba, thực ra bố không phải như em nghĩ đâu, thực ra ông ấy...

- Được rồi, nếu ông ta không muốn em chết đói ở Bắc Kinh, nếu sau này ông ta còn muốn em phụng dưỡng đưa ma thì đừng bao giờ gọi điện cho Chu Nam đòi tiền nữa. Nếu còn để em biết...

Cô có thể làm gì? Cắt đứt quan hệ cha con? Mười năm trước cô đã từng cắt đứt, nhưng với một người cha trơ tráo như thế, những lời dọa dẫm của cô chỉ như trò đùa mà thôi.

Việc đến nước này, cô mới nhận ra sự bất lực của cuộc sống. Cô có thể làm gì? Từ chối sự giúp đỡ của Chu Nam? Ra đứng đường? Hay thôi học đi làm? Nhưng đang trong giai đoạn khủng hoảng tài chính như hiện nay, tìm một công việc còn khó khăn hơn gấp mấy lần việc cô sống dựa dẫm vào Chu Nam.

Đứng giữa đại sảnh bưu điện rộng thênh thang với biết bao người đi đi lại lại xung quanh, cô bậm môi nhớ lại những lời ban nãy của Lô Lợi Lợi. Cảm giác bị sỉ nhục siết lấy tim cô. Cô phải đối mặt thế nào với Chu Nam đây? Người đàn ông mà cô luôn tôn thờ, chỉ trong phút chốc đã đang tâm hủy hoại cả thế giới của cô.

Điện thoại cô réo inh ỏi. Trong cơn nôn nao chóng mặt, cô mơ hồ nhìn vào dãy chữ số xa lạ đang nhấp nháy trên màn hình. Vừa ấn nút nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng cười đùa đùa:

- Tiểu Tam, bạn biết tôi nhìn thấy gì không? Tôi tưởng rằng bạn đang rất hạnh phúc, không ngờ bạn còn đáng thương hơn cả tôi...

- Lâm Phong...

Cô thẳng thốt gọi tên cậu nhưng đầu dây bên kia đã dập máy. Liên ngay sau đó là một tin nhắn được gửi đến. Đồng Tam run run mở tin nhắn ra xem, trong phút chốc, trời đất như sụp đổ dưới chân cô.

Trên màn hình điện thoại là ảnh một cô gái xinh xắn có mái tóc ngắn đang kiễng chân hôn lên má bạn trai cô, Chu Nam. Cô nhận ra khuôn mặt của cô gái này, cô gái có avatar trong hộp thư chat của Chu Nam.

Trái tim cô cuối cùng không thể chịu đựng thêm nữa, thoáng chốc vỡ tan thành muôn mảnh. Nếu cô có thể chết được thì tốt biết bao, không còn phải vùng vẫy, không còn phải nhẫn nhịn, không còn phải nghi ngờ. Nhưng sau những cơn quay cuồng, cô vẫn đang hít thở, vẫn cảm thấy rõ ràng tim mình đang đau đớn thế nào.

15. Chương 15

Cô ngồi nghỉ trên chiếc ghế băng đặt sát tường ở bưu điện hơn nửa tiếng đồng hồ mới bình tĩnh trở lại. Điện thoại trong tay hết mở ra rồi đóng lại, rất lâu sau, cô mới hạ quyết tâm gọi cho Chu Nam. Chuông đổ một hồi mới thấy Chu Nam nghe máy:

- Gì thế Tam Tam?

Giọng nói của anh vẫn bình thản và tự chủ như thường. Nếu không có tấm ảnh Lâm Phong gửi, chắc chắn cô sẽ không bao giờ nghi ngờ lòng chung thủy của anh. Một người đàn ông lịch lãm như vậy làm sao có thể phản bội cô? Sống mũi cay xè làm giọng cô nghèn nghẹn.

- Tối nay chúng mình đi ăn anh nhé? Em biết có một quán chuyên nấu món Hồ Nam, chúng mình vừa ăn vừa nói chuyện luôn.

Phía bên kia, Chu Nam im lặng một lát, giọng nói trầm xuống tỏ ý xin lỗi:

- Tối nay anh có chút việc, có thể...

- Anh lúc nào cũng có việc. Chúng ta đã rất lâu rồi không trò chuyện với nhau. Ngày nào anh cũng bận rộn với công việc, về nhà thì chỉ ngủ, một ngày không nói quá mười câu với em... Chu Nam, chúng ta không phải người xa lạ, chúng ta cần có thời gian bên nhau, anh hiểu không?

- Anh hiểu, anh hiểu mà. - Đông Tam có thể mừng tựa ra khuôn mặt anh lúc này, ôm trán bóp đầu như mọi lần - Xin lỗi Tam Tam, gần đây công việc hơi bận, anh sẽ giải quyết nhanh thôi. Qua tháng này, chúng mình sẽ đi du lịch như anh đã hứa nhé, thế được không?

Cô cảm giác tất cả những đau khổ, uất hận như nghẹn lại nơi đáy họng, nếu không phải vì cô cố bịt chặt miệng thì không biết sẽ có chuyện gì vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cô. Chợt cô nghe thấy tiếng mình vang lên ráo hoảnh:

- Vậy thôi, anh làm việc đi.

Cô lạnh lùng đập máy. Cô muốn gào lên với anh, ngày nào anh cũng làm việc mười bốn tiếng đồng hồ ở công ty, anh không có thời gian để nói chuyện với tôi nhưng thừa thời gian để tán tỉnh đồng nghiệp nữ à? Nói ra được đã tốt, đằng này...

Trước đây cô luôn cho rằng công việc của dân công nghệ đúng là vất vả vô cùng, thậm chí có lúc vì thương anh, cô còn lo mọ lên mạng tìm học những món ăn bồi bổ cơ thể cho những người thường xuyên tiếp xúc với máy tính. Sau này cô mới hiểu, đó chỉ là cái mẽ ngoài đẹp đẽ của bọn họ mà thôi.

Cô mở tin nhắn ra nhìn lại lần cuối cùng như muốn khắc cốt ghi tâm vẻ ngọt ngào dịu dàng của cô gái kia, sau đó bấm nút xóa. Vừa bước ra khỏi sảnh bưu điện, cái nắng như thiêu như đốt chọc thẳng vào mắt khiến cô xây xẩm mặt mày, chực đổ nhào xuống đường. Thọc tay vào túi áo, cô cúi đầu bước những bước vô định mà không hề có ý niệm mình đang đi về đâu, thỉnh thoảng lại có người va vào người làm cô loạng choạng suýt ngã. Đi được hồi lâu thì cô chợt nhìn thấy Chu Cẩm Thời đang đứng bên đường, nhúm mày nhìn cô. Chẳng hiểu sao lúc ấy bao nhiêu mệt mỏi, đau đớn, hận thù dồn nén trong lòng cùng lúc rùng rùng kéo đến, quật ngã chút sức lực cuối cùng của cô. Trước khi khụy xuống, Đông Tam còn kịp thấy Chu Cẩm Thời hốt hoảng chạy đến bên cạnh, cánh tay trái gã vẫn còn hằn rõ vết răng của cô. Đột nhiên cô không còn thấy ghét gã, hận gã nữa, chỉ cảm thấy một sự đau khổ vô biên đang từ từ nhấn chìm cô.

Chu Cẩm Thời không bao giờ quên vẻ ngượng ngùng của Thẩm Đông Tam khi lần đầu tiên anh gặp cô. Trong bữa tiệc thượng lưu ngày đó, vốn sẵn chán ghét những gương mặt xinh đẹp vô hồn của các tiểu thư con nhà giàu nên anh nhanh chóng trốn ra sau vườn thơ thẩn đi dạo. Đang lơ đãng ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, bỗng đôi mắt anh dừng lại ở một cô gái chẳng có gì ăn nhập với khung cảnh buổi tiệc: mặc một bộ váy trắng, chân đi đôi giày cao gót nhưng lại không hề ngại ngần ngồi bệt xuống giữa một đám trẻ con, dạy chúng chơi trò đập tay. Những tiểu công tử tiểu công chúa hàng ngày bướng bỉnh là thế, vậy mà lại răm rắp nghe lời cô, hào hứng chơi đùa với nhau. Chu Cẩm Thời cứ đứng lặng ngắm cho đến khi đám phụ nhân mệnh phụ hoảng hốt chạy đến tìm con, cho đến khi cô lúng túng một mình đối diện với những lời mắng mỏ vô duyên vô cớ của họ, khuôn mặt dần trở nên lạnh lùng và đầy cảnh giác. Cô gái đó không phải là một người yếu đuối, cô biết phải làm thế nào để tự bảo vệ mình.

Khi anh đang định bước ra giải vây cho cô thì Chu Nam đột ngột xuất hiện. Những chuyện xảy ra sau đó anh cũng không còn nhớ rõ, nhưng anh không ngờ rằng mình vẫn luôn ghi nhớ hình ảnh lấp lánh của cô gái trong ánh chiều tà dịu dàng thơ mộng, đẹp đến mức khiến người ta không thể nào rời mắt. Anh càng không ngờ rằng, sự chậm chân của mình đã làm lỡ mất cả cuộc đời của hai người.

Lần thứ hai gặp lại cô là tại tiệc sinh nhật của Lô Lợi Lợi. Lợi Lợi là em họ anh, vốn cũng không thân thiết với nhau cho lắm nhưng dù sao cũng có quan hệ ruột rà máu mủ cho nên nghĩ đi nghĩ lại một hồi, rất cuộc anh vẫn lái chiếc xe thể thao yêu thích của mình đến buổi tiệc. Trong khi đám bạn nhà giàu của Lợi Lợi gào thét, nhảy múa điên loạn thì Chu Nam cứ lìm lìm ngồi im một góc. Chu Cẩm Thời không lạ gì Chu Nam, là một thanh niên tuấn tú, tài giỏi, Chu Nam đã sớm lọt vào mắt xanh của Chủ tịch Lô, anh ta lại còn là bạn trai của Lô Lợi Lợi - cô nàng thừa kế duy nhất của nhà họ Lô, tương lai của anh chàng này quả thực là vô cùng xán lạn.

Dù có là thần tiên anh cũng không thể ngờ, buổi tiệc sinh nhật hôm ấy lại đặt dấu chấm hết ối tình tiên đồng ngọc nữ của cô em họ xinh đẹp, và đem lại mối sầu tương tư cho anh chàng lãng tử Chu Cẩm Thời.

Bữa tiệc đang diễn ra vui vẻ thì cửa phòng bật mở. Một cô gái nhỏ nhắn bước vào, quần bò áo phông, tóc đuôi ngựa buộc vênh lên để lộ khuôn mặt sáng sủa dễ nhìn. Cô gái này bình thường đến mức chẳng có ai để ý đến sự xuất hiện của cô, trừ anh. Chuyện xảy ra đã lâu, nhiều lúc anh tự hỏi làm sao mà giữa đám người đông đúc ồn ào hôm ấy, chỉ mình anh nhận ra sự hiện diện của cô. Đây là số mệnh chăng?

Rất nhanh, cô đã tìm thấy một góc khuất và ngồi xuống, cầm một cốc nước lọc trong tay thờ ơ nhìn đám đông đang nhảy múa điên cuồng hỗn loạn.

Anh nhìn cô không rời mắt, lâu đến mức ngay chính anh cũng cảm thấy kỳ lạ. Mấy cô gái xinh đẹp vây quanh anh nhảy nhót lả lơi, nhưng ánh mắt anh vẫn buồng bình hướng về góc khuất cho đến khi cô đứng dậy, tiến đến trước mặt Lợi Lợi. Trong thoáng chốc, cô như trở thành một người khác, một cô gái với nụ cười dịu dàng, ngọt ngào như cô láng giềng thân thiết.

Lúc này Chu Cẩm Thời đột nhiên nhận ra, cô em họ cành vàng lá ngọc chỉ quen sống trong nhung lụa của mình vốn không phải là đối thủ của cô gái kì lạ này. Nếu, anh nói là nếu, nếu cô gái này định ăn thịt cô em họ thì ngay cả xương cốt cô ấy cũng sẽ không chừa lại.

Về sau anh giả như vô tình hỏi thăm Lợi Lợi về cô, nhưng Lợi Lợi, không thể nhớ ra anh đang nói về ai. Cũng phải thôi, một cô gái bình thường như cô thì làm sao có thể là nguy cơ rình rập với cô em họ kiều kì ấy chứ? Việc gì Lợi Lợi lại phải tốn công tốn sức để tâm đến một cô gái quê mùa quá đỗi bình thường như cô?

Chu Cẩm Thời liền nuốt mọi nghi ngờ vào bụng, làm như thể mình nhớ nhầm sang một ai khác. Nhưng anh chợt hoang mang nhớ đến khuôn mặt hoảng hốt của Chu Nam khi anh ta trông thấy cô. Đó rõ ràng là sự sợ hãi của một con mèo ăn vụng cá bị phát hiện ra chân tướng sự việc.

Sau đó mọi việc đúng như anh dự đoán, chuyện nghiệt ngã cuối cùng cũng xảy ra.

Thế giới của người có tiền luôn là những tin đồn và rất nhiều chuyện thị phi. Khoảng thời gian khi Lợi Lợi mới chia tay Chu Nam, ở mọi cuộc tụ tập của giới thượng lưu đều không thấy bóng dáng cô. Sau đó không lâu lại có tin cô đã ra nước ngoài. Bữa tiệc hôm đó, như thường lệ, anh lúi vào trong góc phòng tìm kiếm chút thoải mái cho riêng mình thì chợt nghe thấy hai quý bà ngày thường được tiếng là đoan trang nhã nhặn đang thì thầm to nhỏ về vụ xì căng đan tình ái mới nhất trong giới thượng lưu.

“Chắc chắc, đúng là đáng thương, bị một con nhỏ vô danh tiểu tốt cướp mất người yêu, ba năm công sức phút chốc đều đổ xuống sông xuống biển. Đời con gái có được mấy cái ba năm? Nghe nói bên nhà họ đã tính chuyện cưới xin rồi, vậy cưới cũng đặt từ bên nước ngoài rồi”.

Người đàn bà bên cạnh khịt mũi phụ họa với một giọng ác ý rõ rệt, giống như đang nói về căn bệnh truyền nhiễm quái ác nào đó.

“Ồi chà chà, có phải là đứa con gái lần trước gặp ở ngoài vườn không? Vừa nhìn đã biết ngay là con nhà khổ rách áo ôm, cái nét cáo già xảo quyệt trên mặt không lẫn vào đâu được. y da, bà nói đúng đấy, chỉ có loại người không có tiền, túng quá hóa liều mới có thể làm được những chuyện như vậy thôi...”.

Anh mân mê ly rượu trong tay lúi húi vào phòng nghỉ nhằm tránh sự hiện diện thô lỗ của mình làm ảnh hưởng đến danh tiếng hiển thực của hai quý bà. Có phải khi tất cả mọi người đang bàn tán xôn xao về cô thì cô vẫn thản nhiên như thường, không buồn nhướn mắt lên?

Lần đầu tiên đến gặp thầy hướng dẫn, cô ngồi cầm cú ghi chép gì đó, thấy anh đi vào chỉ liếc nhìn thờ ơ. Anh chỉ nhớ trong một thoáng đó, tìm mình đập thành thịch không ngừng. Rõ ràng cô chẳng hề có ấn tượng gì về anh, sau khi thầy hướng dẫn giới thiệu xong cũng chỉ mỉm cười lịch sự, coi như đã hoàn tất màn chào hỏi. Anh có thể nhận ra sự xa cách trong ánh mắt cô, đó là sự cảnh giác cao độ đối với kẻ địch.

Anh phải tốn rất nhiều công sức mới giữ được khoảng cách với cô. Giống như một con sói đang tiếp cận con mồi, bước chân thật nhẹ, hơi thở thật khẽ. Anh không muốn làm phiền cô, nhưng như một con dê đã có chủ luôn đề phòng mọi hành động của anh, những khi bắt buộc phải đối diện với anh, cô đều như đang lâm trận với kẻ thù không đội trời chung, nếu không lạnh lùng lãnh đạm thì cũng quay đầu bỏ chạy. Thế cho nên hơn một năm nay, số lần họ tiếp xúc với nhau không nhiều.

Chu Cẩm Thời cau mày nhìn Đông Tam đang chìm vào giấc ngủ trên giường. Mặt cô hơi xanh xao, mái tóc đen buông xõa trên chiếc gối ố vàng, yếu ớt đến mức khiến người ta phải động lòng thương.

Đúng vậy, đàn ông có ai lại không thương người con gái yếu đuối? Còn cô, lúc nào cũng thích ngẩng cao đầu, bất cần với mọi chuyện. Một cô gái mạnh mẽ bước bình như vậy, vì sao trước mặt người đàn ông của mình cũng chỉ như con hổ giấy mà thôi?

Bác sĩ chẩn đoán cô vì lo lắng mệt mỏi quá độ nên ảnh hưởng đến tim, thêm vào đó lại bị say nắng kèm suy nhược lâu ngày nên mới ngã quỵ như vậy. Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười yếu ớt tràn đầy đau khổ cô độc của cô, giống như bông hoa mỏng manh đang chậm chậm nở giữa trời giông bão. Trước khi rời đi, anh đặt vào tay cô một tấm danh thiếp.

Ánh đèn neon hắt lên thứ ánh sáng buồn bã làm căn phòng càng thêm ảm đạm. Đông Tam run rẩy rót nước bằng cánh tay trái xanh xao đang cầm kim truyền dịch, kết quả là chiếc cốc bằng thép không gỉ rơi xuống nền xi măng, phát ra tiếng kêu chói tai. Ông chồng của người phụ nữ nằm giường bên liền bước lại nhặt cốc lên, rót hộ cô một cốc nước. Ông có vẻ rất hiền lành, không hề nói gì cả. Còn bà vợ không nhìn được liền quay lại hỏi Đông Tam:

- Cô gái, cô không có người nhà à? Ốm đau mà lại nằm viện một mình sao?

Cô cầm cốc nước đang bốc khói, hơi lúng túng trước lời hỏi thăm chân tình đó, cuối cùng chỉ biết khẽ mỉm cười với người chồng. Nhưng người vợ thì quyết không thôi, nếu không phải bị chồng giữ lại thì chắc bà sẽ ngồi bật dậy để nói những lời gan ruột với cô:

- Cô gái, cô đến Bắc Kinh học à? Bị bệnh gì vậy? Có việc gì thì cứ thoải mái nhờ chồng tôi giúp, ông ấy vừa mới mất việc nên cũng đang rảnh rang không có việc gì làm. Con gái một mình ở xa cũng vất vả lắm.

- Không phải đâu ạ. - Cô lên tiếng, nhưng nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo. Không phải cái gì? Không phải một mình ư? Nhưng làm sao có thể giải thích cái sự thật rằng cô đang nằm viện một mình? Càng nói càng loạn, tốt nhất là cứ im lặng không nhắc đến là xong.

- Cô gái, cô đừng khách sáo với chúng tôi, đều là người ốm đau bệnh tật, sẵn có chồng tôi ở đây thì tiện giúp gì thì giúp thôi. Cô cứ yên tâm dưỡng bệnh nhé.

Đúng lúc đó, Chu Nam và Lợi Lợi bước vào. Hai người họ cùng xuất hiện trước cửa phòng bệnh làm nụ cười của Đông Tam phút chốc như đông cứng lại trong không khí.

Lợi Lợi mặc chiếc váy hai dây màu vàng nhạt làm nổi bật làn da trắng nõn, mịn màng. Nhìn cô yêu kiều đi bên cạnh Chu Nam, trông vẫn xứng đôi như năm nào.

Đông Tam giữ chặt chiếc cốc trong tay, hơi ảm từ chiếc cốc đã từ từ đánh thức bản năng sống trong cơ thể lạnh giá của cô. Chu Nam ngồi xuống cạnh cô, lo lắng đặt tay lên trán cô:

- Tam Tam, em không sao chứ?

Đông Tam hít một hơi thật sâu. Cô không ngờ anh có thể hỏi cô một cách nhạt nhẽo như vậy, cũng không ngờ anh lại dẫn bạn gái cũ đến như chưa từng có chuyện gì xảy ra, xuất hiện không chút ngại ngùng trong phòng bệnh của cô. Cô chậm rãi cúi đầu uống thêm một ngụm nữa, nước hơi nóng, sau đó lạnh lùng hỏi anh:

- Sao cô ta lại ở đây?

Lợi Lợi có vẻ khó chịu. Hình như cô ta muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ lơ đãng nghiêng đầu nhìn sang hướng khác.

- À, xem ra cô đến không phải để thăm tôi. - Cô bình thản quay lại nhìn Chu Nam, im lặng khoảng hai giây rồi bật cười khô khan.

- Vậy thì anh đến đây làm gì?

Chu Nam cúi mặt né tránh ánh nhìn sắc lạnh của Đông Tam. Một lúc lâu sau, anh mới kéo tay cô lại, giữ chặt như thể sợ cô giật ra:

- Đừng giận nữa mà, anh vừa biết tin là đến đây ngay. Anh... Tam Tam, sau này anh sẽ ở cạnh em nhiều hơn, đừng giận anh nữa được không?

- Vậy thì bảo cô ta rút đi.

Lợi Lợi tái mặt vì sượng sùng. Cô chưa từng gặp phải sự xua đuổi thẳng thừng như thế, cũng chưa từng gặp phải một thái độ thù địch ghê gớm như thế. Nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép cô đôi co với một người đánh đá như Đông Tam. Cô vờ như không nghe thấy gì, khẽ đặt tay lên vai Chu Nam, nói:

- Vậy em về trước đây.

Chu Nam vẫn ngồi im tại chỗ, đưa mắt ra hiệu cho cô tạm thời lánh đi.

- Ủ, vậy anh không tiễn em nhé.

Lúc anh ngoảnh đầu lại, Đông Tam liền cười khẩy hỏi:

- Bác sĩ bảo sao rồi?

Nụ cười mỉa mai của Đông Tam tắt ngấm trên môi:

- Anh không định giải thích gì sao?

Chu Nam úp mặt vào hai tay, giọng anh trở nên nặng nề, mệt mỏi:

- Anh nợ cô ấy.

Nợ cô ta cái gì? Một lời hứa sẽ thiên trường địa cửu ư? Hay một giấc mơ gương vỡ lại lành? Đông Tam nhìn trừng trừng vào người đàn ông đang ngồi trên giường, giọng lạc hẳn đi:

- Thì ra không phải chỉ mình tôi là kẻ thứ ba.

Đây là quả báo dành cho cô ư? Khi quyền rũ Chu Nam về bên mình, cô chưa từng nghĩ đến thiên đường hay địa ngục. Cô chỉ biết người đàn ông này là người rất tốt và cô phải giữ chặt lấy anh ta. Cô đã đạt được những gì mình muốn nhưng hóa ra mọi việc không đơn giản như cô nghĩ, thì ra họ chưa từng vun đắp tình cảm, thì ra họ vẫn còn tình cảm với nhau, cho dù có thể tình cảm đó rất mỏng manh.

Sự đau khổ bất chợt dồn ứ, trái tim phút chốc như đóng băng. Cô mím chặt môi, kéo chăn trùm qua đầu. Hai ngày sau đó, Đông Tam không hề nói với Chu Nam một câu.

Có lúc cô từng nghĩ, vì sao mình lại yêu Chu Nam? Anh không có địa vị cũng không giàu sang gì cho cam, tướng mạo chỉ ở mức dễ nhìn, tính cách cũng không lấy gì làm nổi bật, lại còn có một bà mẹ ghê gớm, ngoa ngoắt. Nhiều lúc cô cũng đã có ý định chia tay, nhưng duyên phận quả là thứ không thể phân định rõ ràng. Nếu bạn tình cô gặp một ai đó thì đấy là do số phận đã an bài, nhưng nếu duyên phận đưa bạn đến với anh ta, thì coi như cuộc đời bạn không bao giờ còn được yên thân nữa. Có khi anh ta không phải là người bạn yêu nhất, cũng không phải là người bạn muốn có nhất, nhưng số phận là vậy, muốn tránh cũng không tránh được. Nhưng tất cả mọi suy nghĩ cũng chỉ dừng ở đây, như một dấu chấm lửng lơ giữa trang sách...

Trong lúc Đông Tam mặt nặng mày nhẹ thì Chu Nam cũng lầm lũi cúi đầu đi đi lại lại trong phòng mà không hề lên tiếng. Đến để chăm sóc Đông Tam nhưng anh vẫn tranh thủ mang một ít giấy tờ đến bệnh viện làm việc. Có lúc cô xoay người đỡ dẫn nhìn từng giọt nước rơi tí tách trong bình truyền, còn anh ngồi bên cạnh mãi mê ghi ghi chép chép, mười đầu ngón tay xương xương gõ bàn phím càng lúc càng nhanh hơn. Người đàn ông ngày xưa thích kể cho cô nghe những câu chuyện cười ngốc nghếch, thích gối đầu lên cặp đùi mềm mại của cô, sao nói biến mất là biến mất ngay được?

Đang lúc phải gấp rút hoàn thành công việc thì Đông Tam lại đau ốm nằm viện, bao nhiêu chuyện dồn dập kéo đến làm Chu Nam phải xoay như chong chóng. Trưa nào anh cũng tranh thủ tạt vào bệnh viện mua cơm cho Đông Tam nhưng cô vẫn chưa nguôi cơn tức, nhất định không chịu ăn đồ anh mua. Chu Nam cũng mặc kệ, bê hộp cơm ăn thật nhanh, sau đó lầm lũi gọt hoa quả đặt sẵn trên đầu giường rồi nhẹ nhàng nhờ ông “hàng xóm” để ý hộ khi nào hết thuốc trong bình truyền thì gọi y tá đến giúp... Làm hết những việc linh tinh đó xong, anh xách túi rác đem đi vứt rồi về công ty làm việc. Thời gian nghỉ trưa không nhiều, cả đi lẫn về chỉ nội trong khoảng bốn mươi phút.

Buổi tối Chu Nam không ở lại bệnh viện, nhưng ngày nào anh cũng ở lại với cô đến mười một giờ mới về. Theo như những gì cô biết, thì dù có về nhà anh vẫn tiếp tục làm việc khuya. Gặp phải lúc công việc bận rộn, có khi anh còn phải thức trắng mấy đêm liền mới xong. Cho nên mới qua hai ngày nằm viện, Đông Tam đã thấy xót anh.

Buổi tối ngày thứ ba, Chu Nam đến bệnh viện như thường lệ, sau khi giúp cô lau rửa sạch sẽ xong, anh ngồi xuống ghế mở máy tính ra làm việc, nhưng chỉ được một lúc thì cơn buồn ngủ ập tới, Chu Nam mệt mỏi tựa vào thành giường chợp mắt một lúc.

Đông Tam nằm mãi cũng chán, cô lén quay sang nhìn anh. Nhìn thấy dáng ngủ co ro của Chu Nam lúc này, cô thấy tim mình như chùng xuống, trong giây lát bao oán hận cũng tiêu tan. Sắc mặt anh trắng bệch, mắt lộ rõ quầng thâm, nhìn là biết mấy ngày nay anh ngủ chẳng được bao nhiêu, mẹ anh mà thấy cảnh này chắc bà sẽ không tiếc lời nguyên rửa cô mất. Chu Nam tựa mình tỉnh giấc. Đôi mắt anh mơ màng nhìn cô, sau đó nở một nụ cười dịu dàng, ấm áp như an ủi như vỗ về. Đông Tam đỏ bừng mặt, vội vàng ngoảnh đầu đi chỗ khác.

Hai người vẫn bướng bỉnh không ai nói ai câu nào. Đến gần mười giờ, Chu Nam nhận được một cú điện thoại, giọng điệu có vẻ gấp gáp, một lát sau, quả nhiên anh vội vàng thu dọn giấy tờ định về. Đông Tam đang nằm trên giường liền ngồi dậy theo, cuốn tạp chí bên tay rơi bịch xuống đất.

Bước chân dậm bước của Chu Nam ngập ngừng hồi lâu, anh quay đầu nhìn cô, chần chờ một lát, cuối cùng nói:

- Anh ra ngoài một lát, sẽ về ngay thôi. Cần gì em cứ bấm chuông... có chuyện gì thì gọi ngay cho anh.
- Anh đi gặp ai?

Chu Nam im lặng một hồi lâu rồi quyết định nói thật:

- Lợi Lợi.
- Ồ! - Cô cười khẩy - Hay quá nhỉ, đêm hôm khuya khoắt gái chưa chồng trai chưa vợ hẹn hò nhau cơ đấy, đúng là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, mà coi chừng bén rồi cũng nên.

Chu Nam cau mày, có vẻ rất khó xử:

- ... Anh sẽ về ngay. Để anh đi xem có chuyện gì rồi sẽ về ngay, được không em?
- Không được, nhất định không được. - Đông Tam quyết định dồn anh đến cùng - Chu Nam, anh không được làm tổn thương em một lần nữa.

Chu Nam thở dài. Hình như anh thật sự cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

- Tam Tam, tình hình của Lợi Lợi rất căng thẳng... Anh chỉ đi nửa tiếng thôi. Em chờ anh.

Anh quay đầu gấp gáp chạy vụt đi. Trong khoảnh khắc anh bước ra khỏi cửa, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi. Cô giấu mặt vào lòng bàn tay, không muốn để cặp vợ chồng giường bên nhìn thấy mình đang khóc. Mà có thể họ cũng chẳng hơi đâu mà tọc mạch vào chuyện của cô.

Khi Chu Nam tìm thấy cô thì đã là hai giờ sáng. Anh vừa đẩy cửa bước vào nhà thì nhìn thấy cô đang ngồi thu lu trên sofa, bên cạnh là chiếc vali to tướng. Căn phòng rất sạch sẽ. Không có cô ở nhà, quả nhiên anh vẫn quét dọn nhà cửa cẩn thận. Ở với nhau hai năm trời, anh vẫn không hề ỷ lại cô, cho dù cô đã cố gắng cố chết học nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, nhưng chẳng phải anh hoàn toàn không cần đến cô sao? Tất cả những bận rộn thường ngày đều chỉ là cảnh tượng giả dối mà anh tạo ra giúp cô thôi.

Anh tiến lại gần cô, cả người mang theo sự mát lạnh của đêm tối. Anh lo lắng nắm lấy cô:

- Sao em lại về nhà một mình thế này?

Cô ngược đôi mắt đen láy lên nhìn anh:

- Em đợi anh về.

- Theo anh quay lại bệnh viện ngay. - Anh cương quyết kéo cô dậy - Em chỉ giải gây chuyện thôi, ai cho em về nhà một mình?

Cô dồn tất cả sức lực vào đôi tay yếu ớt níu anh lại:

- Em khỏi lâu rồi. Cảm nắng thì cần gì phải nằm viện? Đây chỉ là khổ nhục kế của em thôi. Chu Nam, em muốn níu kéo anh mà.

Chu Nam quay lại nhìn cô, thấy vẻ mặt cô rất nghiêm túc cũng không tiện nói gì nữa, đành xoay người lại ôm cô vào lòng.

- Đừng gây chuyện nữa, ốm thì phải nằm viện, đây là điều đương nhiên. Do anh ngày thường chưa quan tâm nhiều đến em, sau này anh sẽ cố gắng dành nhiều thời gian cho em, giờ theo anh quay lại bệnh viện đi.

Cô vừa lắc đầu vừa lùi lại. Nhìn quanh phòng một lượt, miệng cô thoáng mỉm cười:

- Không có em anh vẫn lo liệu mọi việc ổn thỏa nhỉ, vậy sau này em đi rồi cũng không cần phải lo cho anh nữa.

Chu Nam bước đến, ghì mạnh cánh tay cô, mắng:

- Em nói linh tinh gì thế! Cái gì mà đi với không đi, ngoan ngoãn theo anh quay lại bệnh viện mau.

Cô không để ý đến cánh tay đang bị anh giữ chặt đến đau điếng, vẫn nhìn anh mỉm cười vô thức:

- Em luôn biết chính em đã làm liên lụy đến anh. Em vừa ngoan cố vừa vô dụng, chẳng giúp gì được cho anh cả. Em đã chuẩn bị tinh thần từ lâu. Có thể được ở bên anh... cho dù chỉ là một ngày, em cũng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi...

Chu Nam bất ngờ áp miệng vào môi cô như muốn chôn vùi những lời nói quái gở vừa thốt lên. Nụ hôn mạnh mẽ mơn trớn thùy tai mịn như nhung của cô. Hơi thở dồn dập và vòng tay siết chặt của anh khiến cơ thể cô như tê dại.

- Tam Tam, Tam Tam, từ sau anh sẽ không quay lưng đi như thế nữa... Anh sẽ không gặp cô ấy nữa, anh sẽ dành nhiều thời gian ở bên em. Đừng nói ra đi, đừng nói ra đi dễ dàng như thế, đừng rời xa anh...

Giọng anh nhỏ dần, và sau cùng biến thành tiếng thì thầm bên tai cô. Khi đẩy anh ra, nước mắt cô giàn giụa, giọng nói run rẩy tới mức không gì ngăn lại được:

- Chúng ta... là vì em yêu anh, em không muốn xa anh, nhưng em không thể... không thể làm hỏng tương lai của anh, cô ta nói đúng, em không thể làm hỏng tiền đồ của anh...

16. Chương 16

Chu Nam cúi xuống hôn tới tấp lên khuôn mặt nhoe nhoẹt nước mắt của cô, khe khẽ dỗ dành:

- Cô bé ngốc, đừng nghĩ lung tung nữa. Nuôi em có gì mà vất vả. Em bé xíu thế này, yếu đuối thế này làm sao có thể làm hỏng tiền đồ anh được?

Đồng Tam không kìm được òa khóc nức nở, vừa khóc vừa cố gắng đẩy anh ra:

- Buông em ra, hãy để em đi, em không thích hợp với anh... mẹ anh không thích em, những người xung quanh anh không thích em, sớm muộn, sớm muộn gì anh cũng sẽ chán ghét em... đàn ông đều như vậy, em biết, đàn ông đều sẽ như vậy...

Cô kéo vali đi ra cửa, Chu Nam vội lao lên, giằng lấy ném mạnh xuống sàn. Anh bế xốc cô lên, đôi bàn tay ngày thường dịu dàng là thế mà lúc này trở nên vô cùng mạnh mẽ, giữ chặt lấy thân hình bé nhỏ của cô ném lên giường. Chiếc đệm Simmons hơi rung lên khi đỡ lấy người cô, rồi nhanh chóng trở lại trạng thái

như lúc đầu. Cô cố gắng ngồi dậy, nhưng cả thân hình to lớn của anh đã đè lên người khiến cô không thể cử động được. Từng mảng quần áo rơi xuống sàn, trong tiếng xé vải soàn soạt. Khi lướt đến miệng cô, nụ hôn của Chu Nam bỗng dừng trở nên vô cùng dịu dàng:

- Tam Tam, anh phải ở bên em đến hết cuộc đời này. Em sẽ thế nào nếu rời xa anh?

Tiếng khóc của cô dần dần nhỏ lại, nhưng nước mắt vẫn lăn dài trên má. Nụ hôn của anh trên da thịt cô và hơi thở của hai người trở nên gấp gáp...

Không ai muốn nhắc đến sự tổn thương.

Lùi để tiến, đó luôn là chiêu thức hiệu nghiệm.

Họ đã trải qua một đêm thật tuyệt vời. Nhưng mỗi khi nằm trên giường, những hình ảnh đó lại dội vào đầu Đông Tam, khiến cho cô đau đầu không yên.

Hai tấm vé xe phim.

Những câu nói của Lô Lợi Lợi.

Bức ảnh Lâm Phong gửi cho cô.

Đúng rồi, còn Lâm Phong. Sao cậu ấy lại quen Chu Nam? Cô đột nhiên trở nên tỉnh táo lạ thường, trong bóng tối dịu êm mà lòng như có lửa đốt. Từ đầu đến cuối, tất cả đều là một âm mưu, một âm mưu to lớn.

Chương 6

Làm vội làm vàng, cuối cùng Đông Tam cũng kịp nộp luận án cho thầy hướng dẫn trước khi hết hạn. Nhưng ông lại chẳng buồn để ý đến. Chuyện Đông Tam thất bại thảm hại trong buổi phỏng vấn thực tập hiếm có lần trước khiến ông mất hết thiện cảm với cô. Vì thế bản luận án này bị ông chỉ ra hàng loạt chỗ sai rồi bắt cô khảo sát thực địa xong thì làm lại. Thảm Đông Tam có cảm giác bất an. Báo cáo chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu chọc giận thầy hướng dẫn để rồi không tốt nghiệp được thì mới là chuyện lớn. Mà cũng tại cô chưa bao giờ thực tâm thích học chuyên ngành này chút xíu nào. Hồi đó, chỉ vì cô nói với Chu Nam rằng mình không thích chuyên ngành này, mà anh đã nổi giận với cô. Theo quan điểm của Chu Nam, sinh kế và sở thích phải phân định rạch ròi. Chuyên ngành này chính là cần câu nuôi sống cô, ai quan tâm đến sở thích hay hứng thú của cô chứ, thử hỏi trên đời có mấy ai tồn tại nhờ sở thích? Thế là từ đó đến nay, cô không nhắc lại chuyện đó nữa.

Ra khỏi cổng trường, Đông Tam cảm thấy vô cùng ngao ngán với chuyên ngành mình đang theo đuổi. Bỗng sự nhớ ra điều gì đó, cô mở túi lấy ra tấm danh thiếp mà lần trước Chu Cẩm Thời đã nhét vào tay cô khi ở trong bệnh viện. Tấm danh thiếp ghi tên Đỗ Hiểu Hồng, giám đốc một công ty có tiếng ở Bắc Kinh. Cô gọi điện với chút thấp thỏm, nhưng sau màn chào hỏi, giọng nói lãnh đạm ở đầu dây bên kia thân thiện hơn hẳn, họ hẹn gặp nhau vào chiều thứ sáu trong tuần.

Vừa gọi điện thoại xong thì Chu Cẩm Thời gọi đến. Anh nói tối nay có cuộc bù khú với mấy người bạn ở Party World, hỏi cô có muốn đi hay không. Đông Tam do dự một lát, cuối cùng cũng đồng ý. Nghe Chu Cẩm Thời chỉ đường xong cô vội vã chạy ra bến xe cho kịp giờ. Chỗ đó cô không quen lắm, vòng đi vòng lại mấy lượt xe bus mới đến được chỗ hẹn.

Đứng ở đại sảnh gọi cho Chu Cẩm Thời, cô chợt thấy hơi sợ. Sao cô lại nhận lời chứ? Trừ Chu Cẩm Thời ra, cô chẳng quen một ai cả. Đông Tam đang định quay gót ra về thì Chu Cẩm Thời xuất hiện đột ngột trước mắt cô. Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau kể từ khi ở bệnh viện nên cả hai đều có chút ngại ngùng.

- Tôi không vào đâu. - Thảm Đông Tam đến lúc lâm trận thì lại rút lui. Cô lấy chiếc laptop từ trong túi ra đưa cho anh - Luận án tôi làm cũng tương đối rồi, giờ trả lại nguyên vẹn cho chính chủ nhé, cảm ơn anh.

Chu Cẩm Thời ban nãy hầy còn đang rất vui vẻ, giờ cứ thần ra như thể vừa bị dội một gáo nước lạnh vào đầu.

- Đã đến rồi mà không vào thì chẳng phải là cô đang làm khó tôi hay sao?

Đông Tam chần chừ một lát nhưng rồi cũng quyết định không so đo với anh, dù sao anh cũng đã giúp cô rất nhiều.

- Anh cầm lấy máy đi đã, tôi đã xóa dữ liệu của tôi rồi, còn dữ liệu của anh vẫn không suy suyễn...

Chu Cẩm Thời cúi kính cất ngang lời cô:

- Luận án còn chưa được thông qua đã vội vàng đem trả máy tính cho tôi, cô muốn nhanh chóng cắt đứt liên hệ với tôi đến vậy ư? Được, cô không cần dùng nữa thì thôi! - Anh giật lấy chiếc laptop trong tay cô ném thẳng xuống đất, Đông Tam nghe rõ tiếng vỡ của chiếc laptop.

Mặt anh đành lại, hơi thở cũng trở nên dồn dập hơn. Đông Tam bối rối hết nhìn anh rồi lại cúi xuống nhìn chiếc laptop. Chuyện gì thế này? Dựa vào cái gì mà anh ta nổi nóng với cô như thế? Trong một thoáng, nỗi chán chường xâm chiếm lấy toàn bộ tâm trí cô, cô liền phẩy tay, xoay gót bỏ đi.

- Tùỵ anh, tôi đi đây.

Chu Cẩm Thời nhanh chân bước tới chụp lấy tay cô:

- Đợi đã, tôi có chuyện muốn nói với em.

Anh bóp tay cô mạnh đến mức khiến cô phải nhăn mặt vì đau. Ánh mắt mạnh mẽ của anh như thể muốn vạch mây mù để nhìn thẳng vào tâm can cô. Cô hoảng sợ, lắp bắp không thành tiếng:

- Bỏ tôi ra, bỏ tôi ra, Chu Cẩm Thời, anh... anh... muốn làm gì? Anh...

Anh kéo cô vào lòng, mùi rượu nồng mạnh cộng với mùi nước hoa đàn ông xộc vào mũi khiến cô chóng hết cả mặt. Trong một thoáng trái tim cô như ngừng đập, sau đó lại vùng vẫy như con ngựa đứt dây cương. Cô luống cuống đẩy anh ra, thậm chí còn định cho anh một cái tát. Nhưng không kịp nữa rồi, họ đã ôm nhau trước mặt rất nhiều người. Giống như vừa đột ngột tỉnh lại, cô quay người bỏ chạy.

Cái ôm bất ngờ giống như trong một bộ phim tình cảm lãng mạn này khiến cô giận dữ đến mức không thể thốt nên lời. Đông Tam chạy ào ra ngoài vẫy một chiếc taxi rồi nhanh chóng sập cửa lại trước khi anh lao đến. Chuông điện thoại đổ dồn, cô liếc nhìn vào màn hình hiển thị rồi nhanh tay tắt máy luôn. Đông Tam ôm lấy khuôn mặt đang nóng bừng của mình, hoảng sợ nghĩ thầm, thế giới này điên hết cả rồi hay sao?

Mãi về sau, Đông Tam mới biết, tối đó cô đã để lỡ mất cuộc gặp với một người đặc biệt, Đỗ Hiểu u. Cô gái với trí nhớ dừng lại mãi mãi ở tuổi mười sáu như một đóa hoa anh túc làm mê đắm không biết bao nhiêu gã đàn ông và cũng là nguyên nhân khiến rất nhiều mối tình đi vào đoạn kết bởi vì đơn giản không ai có thể chiến đấu với một người con gái trong sáng thuần khiết như thế. Đỗ Hiểu u chính là cô gái có mái tóc ngắn với nụ cười ngọt ngào xuất hiện trong danh sách chat của Chu Nam và trong bức ảnh của Lâm Phong.

Cường độ công việc tăng cao khiến cho sức khỏe Chu Nam giảm đi thấy rõ, vẻ mệt mỏi hiển hiện trên khuôn mặt hốc hác của anh. Đông Tam sợ với tình hình này anh sẽ ốm mất nên đã đặt chỗ ở sân tennis để anh luyện tập cho khỏe người. Hồi học đại học, Chu Nam đã từng thi đấu tennis ở cấp thành phố nhưng về sau khi đi làm thì không còn thời gian để ra sân nữa. Nghe Đông Tam thông báo về kế hoạch luyện tập, dù rất bận rộn nhưng anh vẫn hào hứng tham gia.

Đông Tam chỉ là tay đánh nghiệp dư, tập cả tiếng đồng hồ mà vẫn không sao nắm được kỹ thuật phát bóng đơn giản nhất. Thêm vào đó, cô lại thuộc kiểu cả thèm chóng chán, tập chưa được hai mươi phút, cô liền vứt luôn vợt, chạy ra khỏi sân tìm nước uống, để mặc Chu Nam tự tìm người đánh cùng. Dù không còn trẻ trung như ngày nào, nhưng với phong thái mạnh mẽ rất đàn ông, Chu Nam nhanh chóng thu hút được sự chú ý của những cô gái trong sân. Đông Tam vừa rời sân chưa được mấy phút thì đã có một cô gái xinh đẹp trông đáng rất thể thao ra thế chỗ cho cô. Cô gái ấy không chỉ xinh đẹp mà đánh bóng cũng rất khá, gặp được đối thủ xứng tầm từng cú phát bóng của Chu Nam cũng mỗi lúc một thêm hào hứng và đầy sức mạnh.

Đông Tam ban đầu còn ra vẻ vô tư lự nhưng về sau cô càng nhìn càng thấy không vui. Ánh sáng lấp lánh trong mắt Chu Nam như đang giấu cốt tâm trí cô. Cô cầm vợt đi dọc đường biên, trong thoáng chốc cảm giác hụt hẫng cô đơn vô cùng. Chợt nghĩ đến cái ôm bất ngờ của Chu Cẩm Thời, cô bực mình quẳng vợt quay người đi ra ngoài sân bóng.

Làn mưa phùn bên ngoài phả hơi mát lạnh vào mặt cô, cả người phút chốc cũng trở nên ẩm ướt. Cô đi được một lát thì thấy Chu Nam ôm túi vợt chạy theo, kéo tay cô lại tùm tùm hỏi:

- Sao thế? Sao tự dưng em lại chạy ra ngoài này?

Đông Tam im lặng không đáp, ánh mắt vẫn bướng bỉnh hướng về dãy phố xa xa.

- À... ghen rồi phải không? - Chu Nam khẽ giơ tay bóp mũi cô, vô tư nhovn miệng cười để lộ hàm răng trắng tinh - Được rồi, nàng Hoạn Thư này, chúng mình về nhà tắm rửa rồi đi ngủ thôi.

Đông Tam há miệng định phản pháo nhưng bao nhiêu điều muốn nói cứ nghẹn lại ở cổ không nói ra được. Cô muốn kể cho anh những nỗi phiền muộn của mình, muốn tìm lời an ủi nơi anh, nhưng lại không biết nên mở đầu thế nào. Tình yêu của cô và Chu Nam không phải như thế này. Tại sao lúc nào cô cũng phải chờ anh nói chuyện với mình, tại sao lúc nào cô cũng lặng lẽ chấp nhận sự lạnh nhạt của anh. Tại sao giờ đây mỗi lời cô nói đều kèm theo sự ảm ức, tức giận không ngừng vũng vấy trong đó. Đông Tam nghiêng đầu nhìn mái tóc ướt đầm mồ hôi của anh, không nhận được mĩa mai một câu:

- Thế nào, kỹ thuật của cô nàng đó không tồi phải không?

Chu Nam nhe răng cười khi nghe giọng điệu ghen tuông quen thuộc của cô:

- Làm sao so được với em, kỹ thuật đánh bóng của bà xã đại nhân xuất quỷ nhập thần, ai mà theo kịp được chứ?

Thấm Đông Tam bật cười, cô nhéo tay anh một cái rồi dẩu môi hoành hợc:

- Thuộc bài quá nhỉ, chắc lúc trước đi học hay bị chép phạt đây mà.

- Quên đi nhé, em đừng có mà đổ kị với con người tài hoa như anh. - Chu Nam bước lên khoác lấy vai cô - Đi thôi, chúng mình về nhé.

Có vẻ như tâm trạng của anh đang rất tốt, những lời bông đùa vui vẻ khiến cô dần quên đi những chuyện phiền não. Họ sánh vai đi bộ về nhà, hai cái bóng một thấp một cao trải dài trên mặt đất, nương tựa vào nhau, trông rất gần gũi.

Sương mù bao phủ khắp nơi, những đám mây dày đặc cuộn cuộn che kín cả bầu trời tối đen như mực. Về đến gần nhà, bỗng nhiên Chu Nam đứng lại, dưới ánh vàng mờ ảo của dãy đèn đường cũ kĩ, anh âu yếm nhìn sâu vào mắt cô:

- Tam Tam, về nhà với anh nhé.

Đông Tam cũng dừng lại, nhìn anh chăm chăm như dò hỏi rồi bật cười trả lời:

- Một quá rồi à, thôi lên nhà đi.

Chu Nam khẽ lắc đầu, anh dịu dàng giải thích:

- Về nhà anh ở Thượng Hải, nhà của bố mẹ anh. Đợi hết tháng này anh xin nghỉ mấy ngày rồi chúng mình cùng về có được không?

Đông Tam há hốc miệng như không tin vào tai mình:

- Gặp bố mẹ anh?

- Mẹ anh thì em gặp rồi nhưng bố anh thì chưa. Lần này về, chúng mình cũng quyết định luôn việc kết hôn nhé. - Chu Nam cười rạng rỡ - Cuối năm chúng mình cưới được không?

Lời cầu hôn đến quá đột ngột khiến Đông Tam không khỏi kinh ngạc tột độ, cô giơ tay bịt miệng, tim đập thình thịch và miệng thì không nói được câu nào. Cô nhớ đêm đầu tiên mà họ chính thức yêu nhau, trời cũng đầy mây như thế này. Anh lặng thinh bước rồi đột nhiên quay đầu lại, mặt đỏ bừng ngượng ngùng nói "Tam Tam, em là bạn gái anh nhé?". Trong phút này đây, cô đã mềm lòng. Cô vứt bỏ tất cả những điều không cam tâm, những nỗi niềm day dứt lại sau lưng, lấy tất cả sức bình sinh ra để trả lời câu hỏi mà cô chờ đợi bao lâu nay:

- Anh đang cầu hôn em đấy à? Cầu hôn gì mà nhẫn hay hoa hồng đều không có, đây là màn cầu hôn keo kiệt nhất mà em từng biết đấy. Ngay cả ông trời cũng không thêm giúp anh. Nếu em cũng từ chối anh thì đêm nay đúng là một đêm thê thảm trong đời anh. Được rồi, Chu Nam, em đồng ý.

Rất lâu sau này, cô vẫn không quên được khoảnh khắc đó, đôi mắt Chu Nam sáng rực lên như hai vì sao trên đỉnh Anpơ lồng gió, vui sướng đến mức khiến cô bật cười hạnh phúc. Cô tin tưởng nhìn sâu vào mắt anh, gật đầu đồng ý. Ai cũng biết, cô chờ ngày này từ lâu lắm rồi, vậy là từ nay cô đã có thể kết thúc chuỗi ngày trần trọc không ngủ vì lo lắng. Cuối cùng cuộc đời cũng mỉm cười với cô.

Chu Nam muốn sắm cho Đông Tam một bộ quần áo mới, cô từ chối đây đẩy nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn được niềm hứng khởi bất ngờ của anh. Không còn cách nào khác, cô đành hẹn anh ở trung tâm thương mại Trung Hữu sau giờ làm việc.

Lúc Chu Nam đến nơi thì đã hơn tám giờ tối, nhưng trung tâm thương mại vẫn đông nghịt người. Chu Nam rõ ràng rất hào hứng, kéo cô đi hết hàng này đến hàng khác. Đến shop nước hoa Channel, anh dừng lại ngắm nghía các loại chai lọ đủ màu sắc với vẻ thích thú hiện rõ trên mặt. Cô nhân viên bán hàng xuất hiện rất đúng lúc, nên nã hỏi họ có cần tư vấn không. Chu Nam xua xua tay, với lấy lọ nước hoa có hình dáng bông hồng quyền rũ gần đây xịt thử vào người Đông Tam, lim dim mắt thưởng thức hương thơm ngọt ngào trong giây lát rồi quay sang bảo cô nhân viên bán hàng gói lại. Đông Tam vừa nhìn bảng giá liền lập tức kéo tay Chu Nam, thấp giọng thì thào:

- Đắt quá anh à. Mà em cũng không hay bơi bơi xịt xịt gì, dùng mấy loại cao cấp thế này...

- Nước hoa nói lên phong cách của phụ nữ. Bất cứ người phụ nữ nào cũng nên có một loại nước hoa của riêng mình. - Chu Nam ngọt nhạt thuyết phục cô - Tại anh không quan tâm nhiều đến em. Tam Tam, từ hôm nay, anh sẽ dành cho em những thứ tốt nhất.

Mắt Đông Tam nhòe đi trong làn nước mắt mặn chát, cô nhìn lãng ra chỗ khác cố giữ không cho nước mắt rơi rồi mỉm cười, không ngăn cản anh nữa.

Sau đó, anh và cô vòng đến khu thời trang, anh tự tay chọn cho cô một bộ váy liền màu đen với những đường cắt cúp khéo léo tôn lên làn da trắng mịn của cô. Chu Nam vô cùng hài lòng, anh nhanh chóng rút ví trả tiền mà không hề lảng tẩn.

Cảm giác mãn nguyện của Đông Tam chỉ duy trì được một ngày. Trưa hôm sau, anh gọi điện bảo cô, tối nay có buổi họp lớp, anh muốn cô chuẩn bị kỹ càng, hết giờ làm anh sẽ về đón cô đi luôn. Buổi họp mặt này là do Lô Lợi Lợi đứng ra tổ chức với lý do để bạn bè lâu ngày không gặp được tụ tập với nhau, phần khác cũng là để tuyên bố chuyện mình chính thức về nước.

Cô không lạ với cảnh rượu chè be bét của đám thanh niên nhà giàu, nhưng đó không phải là lí do khiến Đông Tam phải cau mày. Cô bức bối vì hóa ra Chu Nam chững chặc cho cô là để cô không làm anh mất mặt trong buổi họp mặt. Càng bức hơn nữa là việc anh nhanh chóng nhận lời mời của Lợi Lợi, mà không thêm hỏi ý kiến của cô, đối mặt với bao nhiêu người biết rõ quá khứ của họ, cô làm sao mà chịu được? Nhưng nếu cô không đi thì chẳng phải là tự tay tạo điều kiện ối quan hệ nhập nhằng giữa anh và cô ta hay sao? Nghĩ đến đây, Đông Tam bậm môi lấy bộ váy mới mua vắn vào người, vừa tô son điểm phấn vừa tức tối nghiền rửa. Từ trước đến nay cô chỉ biết lao vào chiến đấu, chứ nhất định không chịu lùi bước.

Lúc sắp đi, bầu trời vốn đã sầm sì dậy sầm, tiếng ầm ì từ xa vọng lại, thỉnh thoảng còn có vài ánh chớp sáng lòa quét qua bầu trời đen kịt. Xem ra trời sắp đổ mưa đến nơi. Thời gian không còn nhiều, Chu Nam vừa gọi điện hẹn lại cô trước cổng khách sạn, anh còn dặn cô gọi taxi đi cho kịp giờ. Vào cái thời tiết này, ai cũng muốn nhanh nhanh chóng chóng đi về trước khi cơn mưa ập đến nên muốn gọi taxi cũng khó. Nhìn những tầng mây dày đặc đang đổ dồn ngày càng nhiều, Đông Tam quyết định bước nhanh đến bến xe bus, theo dòng người chen chúc lên xe.

Vừa ngồi vào chỗ được mấy phút thì quả nhiên bên ngoài những giọt mưa lộp độp rơi càng lúc càng mau trên nóc xe. Vài người ghé mặt sát vào cửa sổ xe rồi kêu to: “Mưa đá!” Cả xe đột nhiên náo loạn hết cả lên, ai cũng nhón nháo thò đầu nhìn ra ngoài. Đông Tam thở phào, nếu lúc này mà cô không lên được xe thì chắc giờ này đã bị mưa đá làm cho bầm dập rồi. Đang là giờ tan tầm, người trên xe cứ chen chúc xô đẩy nhau, một gã lùn tịt, lông mày sâu róm cứ ngả vào người cô. Thấy hắn cũng không có hành động gì quá trớn, Đông Tam chỉ khẽ cau mày, cố dịch sát sang một bên. Loại tiểu nhân như thế này, cô không bao giờ dây dưa vào. Không phải vì sợ mà vì thấy không đáng thôi.

Mưa đến nhanh mà tạnh cũng nhanh, ban nãy hây còn tối sầm, mười mấy phút sau đã trời quang mây tạnh. Đông Tam nhớ lời Chu Nam dặn, xuống xe ở bến kế tiếp rồi vẫy taxi đến khách sạn.

Lúc đến nơi, Chu Nam đang đứng ở bậc thềm đọc tin nhắn. Đông Tam vừa trải qua kiếp nạn đi xe bus trên đôi giày mười phân cao ngẫu nhiên, vội sải chân đến vịn cánh tay anh, nhả nhó. Chu Nam ngẩng lên nhìn cô, cười gian xảo:

- Em à, anh có thể xin ít lửa không?

- Tôi có bạn tra rồi, - Thắm Đông Tam âu yếm dựa vào người anh - nhưng hôm nay anh ấy không có nhà.

- Rất vinh hạnh được gặp em. - Chu Nam đỡ cô đứng thẳng dậy rồi khoác tay cô đi vào trong. Họ phải đi qua một đoạn hành lang khá dài mới đến được nơi tổ chức buổi tiệc, tấm thảm đỏ dày mịn khiến từng bước chân của hai người mềm lún xuống. Chu Nam dịu dàng nắm tay cô, giống như kết thúc có hậu của hoàng tử và công chúa khi họ cùng nhau sống một cuộc đời hạnh phúc. Đột nhiên, Chu Nam thì thầm bên tai cô:

- Có phải chúng ta không nên đến không?

Nhưng cánh cửa đã mở ra, những tiếng ồn ào náo nhiệt bên trong thoáng chốc im bặt. Đông Tam ngẩng cao đầu, nhướn miệng cười để lộ hàm răng trắng sáng.

Cô biết lúc này là giây phút thay đổi cuộc đời của cô bé Lợi Lem

Lợi Lợi vốn vờ chạy ra đón trên môi vẫn là nụ cười thân thiết như ngày nào:

- Mau vào đi, chỉ còn thiếu hai người và Phương Dịch Uy thôi.

Cô và Chu Nam vẫn nắm chặt tay nhau, chậm rãi bước đến giữa phòng, Chu Nam trình trọng giới thiệu với mọi người:

- Đây là vợ chưa cưới của tôi, Thắm Đông Tam.

Căn phòng đang im lặng đột nhiên òa lên những tiếng chúc mừng và hỏi han tới tấp. Đông Tam thẳng lưng, mỉm cười đón nhận sự nồng nhiệt của mọi người. Cô hiểu, dù hôm nay có là bữa tiệc Hồng Môn, cô cũng không được phép sơ suất. Cho dù là hang cộp ổ rồng, Thắm Đông Tam này cũng sẽ là bất chấp tất cả để xông vào, huống chi đây chỉ là một buổi họp mặt bạn bè, có gì to tát đâu.

Chu Nam dắt cô đi tìm chỗ ngồi, nói chuyện với mọi người. Hình như họ đều có vẻ né tránh cô, chỉ nói chuyện xã giao bình thường cũng phải dừng lại nhìn nhau đầy ẩn ý. Đông Tam lặng lẽ ngồi, thỉnh thoảng mỉm cười ra ý mình vẫn đang nghe chăm chú mấy câu chuyện nhát toẹt của họ. Làm sao bạn bè của Lợi Lợi lại chào đón cô chứ? Có lẽ trong danh sách mời của Lợi Lợi vốn không có cô, việc đưa cô đi cùng chỉ là ý tưởng nhất thời của Chu Nam mà thôi. Mà có lẽ hôm nay cũng chẳng phải họp mặt bạn bè gì hết, mà là đại hội động viên do Lợi Lợi lao tâm khổ tứ vạch ra, chắc là để nhờ đám bạn khuyên giải Chu Nam, lãng tử quay đầu không bao giờ là muộn, hơn nữa Lợi Lợi lại là một tiểu thư sắc nước hương trời, gia thế thuộc hàng có máu mặt, ít nhất cũng khiến anh đỡ mất hai mươi năm phấn đấu, như thế có gì không tốt nào?

Sự xuất hiện của cô đã làm đảo lộn mọi kế hoạch của bọn họ, thế là bao nhiêu trò khích bác đành phải dẹp bỏ, thành ra không khí buổi tiệc mỗi lúc càng thêm gượng gạo, khách sáo.

Lô Lợi Lợi cố ý lảng ra góc xa họ nhất, ẩn mình trong khói thuốc mù mịt. Dù vậy, Đông Tam vẫn nhận ra cô ta đang âm thầm quan sát mình. Nhất cử nhất động, từng ánh mắt từng nụ cười của cô đều không lọt qua nổi mắt cô ta.

Lời qua tiếng lại một hồi toàn những chuyện khách sáo và trống rỗng, thì Phương Dịch Uy mới xuất hiện. Trong phút cánh cửa bị kéo ra và gã đàn ông lùn tịt bước vào, Đông Tam không khỏi kinh ngạc. Đó chẳng phải là gã đàn ông trên xe bus sao?

Rõ ràng cũng như cô, gã cũng chẳng được mọi người chào mừng cho lắm. Khi gã bước vào, trừ nhân vật chính của bữa tiệc là Lô Lợi Lợi ra, những người khác chỉ gật đầu chào hờ hững. Phương Dịch Uy vẫn cười nói như không, lúc nhìn thấy Chu Nam, mắt gã bắt giắc lóe sáng.

Cả đoàn người âm ỉ vào phòng ăn bên cạnh, mười mấy người ngồi chen chúc xung quanh bàn ăn. Mọi người rõ là cố ý đùa giỡn khi đẩy Lợi Lợi ra ngồi bên trái Chu Nam, Đông Tam không tiện tỏ thái độ nên đành phải ngồi xuống bên cạnh Chu Nam. Cô thậm chí còn mỉm cười với Lợi Lợi.

Rượu và thức ăn đã được đưa lên đầy đủ, Lô Lợi Lợi cầm lấy ly rượu trước mặt, duyên dáng đứng dậy:

- Hôm nay cảm ơn mọi người đã đến tham dự tiệc sinh nhật hai mươi lăm tuổi của tôi. Đây là bữa tiệc sinh nhật vui nhất trong vài năm lại đây, tôi xin được cạn ly trước, cảm ơn mọi người.

Đông Tam chờ người ra. Đây không phải là cuộc họp mặt bạn học cũ? Đây là tiệc sinh nhật của Lợi Lợi? Bao công sức trang điểm đẹp đẽ, hào hứng chạy đến, vẫn cứ tưởng sẽ là câu chuyện cổ tích cô bé Lọ Lem biến thành công chúa, nhưng không ngờ lại tự biến mình thành con thiên nga đen sì. Cô liếc nhìn Chu Nam, anh đang mãi nghiêng đầu lắng nghe bài phát biểu của Lợi Lợi.

Tất cả mọi người đều đang nhìn anh và Lợi Lợi.

Có người chắc thấy vở kịch chưa đủ kịch tính liền la lên:

- Này Lợi Lợi, trước đây cậu có khách sáo như thế đâu. Này, hay là cậu và Chu Nam cùng uống ly rượu giao bôi đi.

Mặt Lợi Lợi phút chốc đỏ bừng, cô ta trừng mắt nhìn người vừa phát ngôn bừa bãi, ra sức thanh minh:

- Đừng có ăn nói linh tinh, muốn uống thì tôi uống với cậu.

Cả đám người cười ha hả. Thửm Đông Tam thả lỏng bàn tay đang nắm chặt dưới bàn. Cô khẽ liếc nhìn anh chàng thanh niên vừa nói: mái tóc cắt cua đơn giản, đeo kính trắng trông rất thư sinh đang cợt nhả cười cười nói nói với mấy cô bạn bên cạnh. Anh ta với lấy cốc rượu trên bàn rồi đứng lên, tiến đến gần Lợi Lợi ngọac tay uống rượu giao bôi. Ở phía dưới, những tiếng huýt sáo âm ỉ vang lên.

Đông Tam khẽ liếc Chu Nam. Lúc này, cô không thể không chú ý đến phản ứng của Chu Nam. Anh cúi đầu, chân mày cau lại, rõ ràng là đang bối rối trước cảnh tượng chương tai gai mắt trên.

Xao lòng chẳng? Họ chắc chắn đã từng cùng nhau đón những bữa tiệc sinh nhật như thế này. Cô tiểu thư Lợi Lợi không tổ chức dạ tiệc mà chỉ mời bạn bè đi ăn đồ Tứ Xuyên ắt là có nguyên do của nó, cách tổ chức bình dân này chắc chắn là cách Chu Nam tổ chức sinh nhật cho cô ta trước đây. Lúc đó hẳn anh phong độ đầy mình, kể cả lúc có người trêu đùa, anh cũng vui vẻ đứng dậy như anh chàng lúc này.

17. Chương 17

Rõ ràng, tình tiết này đã tác động đến anh, khiến anh hồi tưởng lại những chuyện cũ trước đây, tình cảm khó mà che giấu được.

Đông Tam biết, kí ức có sức mạnh to lớn. Càng dè dặt lại càng không được, thậm chí điều đó còn làm cho nó lớn mạnh hơn. Cách duy nhất để dập tắt mọi việc là đâm thủng lớp bong bóng ảo vọng đó đi. Nhưng cô chỉ có gậy sắt chứ không có kim khâu hoa.

Cô đặt tay lên tay trái của Chu Nam, tựa vào người anh, nét cười mơ màng ẩn hiện trên khuôn mặt. Cô ghé sát bên tai anh, thì thầm:

- Hai người đã ngủ với nhau chưa?

Chu Nam sững người rồi quay phắt lại nhìn cô. Đông Tam mỉm cười duyên dáng, nhìn sâu vào mắt anh:

- Cô ấy nói với em, ngày thứ hai sau khi về Bắc Kinh đã lên giường với anh.

Hơi thở Chu Nam trở nên gấp gáp, nặng nề. Cô có thể nhận thấy những cảm xúc phức tạp đan xen trong mắt anh. Anh nhìn cô, mấp máy miệng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Cô cười nhẹ nhàng, quyết định ra đòn cuối cùng:

- Anh xem, sao anh cứ nhớ mãi loại đàn bà tùy tiện lên giường với đàn ông như thế?

Chu Nam bóp chặt tay cô, những ngón tay mảnh dẻ oằn mình trong cú siết. Cơn đau dội vào tâm trí khiến cô choáng váng, nhưng Đông Tam vẫn bấm môi ghìm tiếng kêu trong họng.

Buổi tiệc diễn ra rất vui vẻ, trừ ba người họ. Chu Nam hầu như không đụng đũa, còn Lô Lợi Lợi thì lấy tư cách chủ nhân bữa tiệc, ra sức tiếp đồ ăn cho anh. Đông Tam vẫn giữ nụ cười thường trực trên môi, điềm nhiên đỡ hộ cho Chu Nam, sau đó vui vẻ nói với Lô Lợi Lợi đang ngồi cách đó không xa:

- Đạo này dạ dày của anh ấy không được tốt, bác sĩ khuyên không nên dùng đồ cay nóng hay uống rượu. Ý tốt của cô Lô, tôi xin thay mặt anh ấy cảm ơn cô.

Rõ ràng Lợi Lợi vẫn chưa quên cái tát của cô hôm đó. Mặt cô ta dờ ra, lạnh lùng nhìn Đông Tam rồi khẽ gạt đầu, không nói gì thêm nữa.

Cao trào của bữa tiệc hôm đó lên đến đỉnh điểm khi cánh cửa phòng ăn bật mở, một chiếc bánh gato hai tầng từ từ được đẩy vào. Chiếc bánh được phủ một lớp sôcôla sữa trắng tinh cùng với hai mươi lăm ngọn nến tỏa sáng rực rỡ. Thấm Đông Tam chưa bao giờ nhìn thấy chiếc bánh ga tô nào lớn đến như vậy. Cô lặng lẽ nhìn Lợi Lợi đang vui vẻ đứng lên, thích thú đón nhận món quà bất ngờ, khuôn mặt xinh đẹp rạng ngời trong ánh nến. Có lẽ cô ta là công chúa thực sự chăng?

Một cô gái muốn gì được nấy, một cô gái được hết thảy mọi người yêu thương, chiều chuộng. Còn cô thì lại chưa bao giờ cảm nhận được điều đó trong đời.

Đèn vụt tắt, tất cả mọi người quây xung quanh Lợi Lợi hát bài hát chúc mừng sinh nhật. Trong ánh nến lung linh, vẻ đẹp tuyệt mỹ của Lợi Lợi dường như càng được tô điểm thêm. Đúng là một nàng công chúa nghiêng nước nghiêng thành.

Hát xong là đến màn cầu ước may mắn. Lợi Lợi nhắm mắt, hàng mi dài rợp ngả bóng xuống khuôn mặt rạng rỡ, đôi môi xinh đẹp như hé cười, khuôn mặt tràn đầy hy vọng trong ánh nến lung linh. Sau đó cô ta mở mắt, liếc nhanh về phía Chu Nam.

- Mau thổi nến đi..

Những người bạn hò hét thúc giục xung quanh, nhưng Lợi Lợi vẫn chưa có ý kết thúc ảo vọng của mình. Cô ta cúi người xuống, môi khẽ chúm lại, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, quét ánh mắt dịu dàng như nhung một lượt, hạ giọng nói:

- Hai năm trước ở nước ngoài, một mình thổi nến, một mình ăn bánh gato, sinh nhật mà nước mắt cứ rơi. Lúc đó tôi đã tự hứa với mình, khi nào về nước nhất định sẽ không thổi nến sinh nhật một mình nữa. Vậy có ai muốn thổi cùng tôi không?

Mọi người bắt đầu nhao nhao lên, nhưng không một ai bước ra. Tất cả ánh mắt không hẹn mà gặp đều hướng về phía Chu Nam. Trong ánh nến huyền ảo, Chu Nam vẫn lạnh lùng im lặng.

- Tính cho tôi một suất nhé. - Phương Dịch Uy rẽ đám đông bước ra, khoanh tay đứng cạnh Lô Lợi Lợi cười.

- Cả tôi nữa. - Một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn vui vẻ tiến lên, nhìn Lợi Lợi đầy vẻ đồng tình, sau đó trừng mắt với Chu Nam.

Rõ ràng Đông Tam vừa nhận thấy Chu Nam đang đứng bên cạnh thở phào nhẹ nhõm. Anh căng thẳng vậy sao?

Thêm bốn năm người bạn quây bên cạnh, Lợi Lợi nhìn mọi người, cười rất ngọt ngào:

- Cảm ơn các bạn, các bạn đúng là bạn tốt của tôi. Nào, chúng ta cùng thổi nến.

Một hơi dài, những ngọn nến nhảy múa một lát rồi tắt lịm.

Bốn bề phút chốc chìm trong bóng tối khiến mọi người nhón nháo mắt một lát. Đột nhiên những tiếng kêu của các cô gái và hơi thở của các chàng trai đan xen vào nhau. Chu Nam ban nãy còn nắm tay Đông Tam, sau một cái đẩy nhẹ cũng buông ra.

Cô hoảng sợ, vội kéo anh lại, nhưng trong bóng tối mờ mịt cô nắm phải một bàn tay khác, béo ục nhờn mỡ. Cô lập tức buông tay ra, nhưng không ngờ bàn tay thô lậu đó lại té nước theo mưa, sờ soạng người cô.

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, nắm lấy cánh tay đó cắn một cái thật mạnh. Trong bóng tối có tiếng người kêu lên khe khẽ.

Đèn đóm nhanh chóng bật sáng, mọi người đều nhốn nháo cả lên. Các nam thanh nữ tú ai cũng quần áo xộc xệch, hơi thở gấp gáp và tránh nhìn vào mắt nhau. Chỉ có cô, Thẩm Đông Tam là trừng mắt lên nhìn gã đàn ông lùn tịt bên cạnh, sau đó đôi mắt tìm kiếm Chu Nam trong đám đông.

Không có anh. Không thấy anh ở đâu cả.

Có người định thần lại, thẳng thốt kêu lên một tiếng:

- Ấy, còn Lợi Lợi? Sao không thấy Lợi Lợi?

Thẩm Đông Tam cảm thấy như từng cơn từng cơn chóng mặt đang ủa tới xây xẩm cả mặt mày. Cô không thể tin bạn trai của mình lại cùng người yêu cũ chơi trò Romeo và Juliet ngay trước mặt mình.

Đông Tam như phát điên, lao ra cửa, tấm thảm dày nhấn chìm tiếng bước chân gấp gáp của cô. Hành lang vắng tanh, ngay cả bóng dáng một nhân viên phục vụ cũng không thấy. Tất cả các cánh cửa đều bị khóa, có thể ở đằng sau một cánh cửa nào đó, hai người họ đang tận hưởng cảm giác mê mị mà cơn khoái cảm mang lại. Họ vụng trộm ngay trước mắt mọi người, cái cảm giác phấn khích và bốc đồng này có phải đã làm cho đầu óc họ mê muội đi?

Cô sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra.

Cô lao đến căn phòng gần nhất, ra sức đập cửa. Tóc tai rối tung, bước chân loạng choạng, tiếng gào thét đau đớn lạnh lạnh vang lên khắp dãy hành lang:

- Chu Nam! Lợi Lợi! Các người rút ra đây cho tôi! Rút ra đây! Chu Nam! Anh nói anh muốn lấy em, anh không thể đối xử với em như thế này được.

Đám người trong phòng đều đứng sững, im lặng nhìn sự cuồng nộ của cô. Bao nhiêu hận thù trong lòng giờ phơi bày ra hết trước những cặp mắt lãnh đạm của người đời.

Trong cơn mất vô cảm và có phần độc ác của nhiều người, cô như một chú hề tự chuốc nhục vào thân. Tất nhiên họ sẽ xem đây là quả báo cho những việc cô đã làm trước đây. Cô không cầu xin họ tha thứ. Nhưng sao trái tim cô lại đau đớn bất lực như vậy? Cảm giác đột nhiên như bị xé ra làm trăm mảnh, rồi sau cùng chỉ còn lại sự trống rỗng xâm chiếm lấy cơ thể lạnh giá. Có cái gì đó cứ nghẹn lại ở cổ cô, muốn khóc mà không khóc được. Mắt cô đỏ ngầu, ánh mắt tối sầm xuống nom có vẻ đáng sợ. Ở đầu bên kia dãy hành lang, cô dần dần trấn tĩnh lại, quay về phòng lấy túi xách của mình. Tất cả mọi người đều im lặng nhường lối cho cô. Cô nhìn đám đồng phạm của Lô Lợi Lợi, đột nhiên bật cười chua chát:

- Các người đều là những kẻ dê tiện!

Cô xách túi rời khỏi khách sạn. Gió đêm ẩm ướt, bầu trời trong đến độ dường như trước đó chưa từng có cơn mưa nào ghé qua.

Ở một đầu ngõ cách đó không xa, thấp thoáng hai bóng người một ột thấp đang giằng co với nhau. Người có thân hình bé nhỏ không ngừng lao vào lòng người có thân hình cao to, nhưng hết lần này đến lần khác bị đẩy ra. Giọng Chu Nam vọng đến đầy khổ sở:

- Chúng ta không thể như thế này được, Lợi Lợi, em đừng như vậy.

Khuôn mặt kiêu diễm của Lợi Lợi nhuộm đầy màu sắc bi thương:

- Ngay cả ôm em một lần cũng không được sao?

Lợi Lợi nắm lấy tay Chu Nam, run run khẩn cầu:

- Hãy đi với em, sang Mỹ với em đi anh. Em sẽ sinh cho anh những đứa con xinh đẹp. Em sẽ làm tất cả vì anh.

Chu Nam nhìn cô buồn rầu, một lát sau, anh chậm chậm lắc đầu:

- Em đừng nói gì nữa, chuyện đó không thể được. Như thế là quá tàn nhẫn với Tam Tam. Ngoài anh ra, cô ấy chẳng có gì cả.

- Vì nhà em có tiền nên anh mới bỏ rơi em sao?

- Không, đó là vì cô quá dễ tiện.

Hai người lập tức quay đầu lại nhìn, Đông Tam đang đứng chôn chân cách họ không xa. Trong khi cả hai còn đang bối rối không biết làm thế nào thì Đông Tam đã kịp giáng cho Lợi Lợi một cái bạt tai như trời giáng.

- Tôi đã nói rồi, nếu cô còn dám quấy rầy bạn trai tôi, tôi sẽ không tha cho cô.

- Tam Tam! - Chu Nam theo phản xạ đẩy cô ra và kéo Lô Lợi Lợi ra sau lưng mình.

- Anh đang nói rõ mọi chuyện với cô ấy, sao em... lại có thể đánh người vô lí như thế?

Đông Tam trân trối nhìn Chu Nam. Anh chưa bao giờ lo lắng cho cô như vậy, anh cũng không hề đứng ra che chắn cho cô bao giờ. Chu Nam dường như cũng chợt nhận ra được điều đó, anh thở dài, bước một bước về phía cô. Đông Tam loạng choạng lùi lại mấy bước, cô chỉ tay vào mặt anh, giọng run run:

- Anh đừng qua đây!

- Tam Tam, lại đây, đừng giận anh nữa. - Dưới ánh đèn đường vàng vọt, mờ ảo, cô không nhìn rõ nét mặt anh, nhưng Đông Tam bước bình tĩnh lắc đầu:

- Đây là lần thứ mấy anh bỏ tôi chạy theo đứa con gái khác? Anh đẩy tôi ra vì sợ tôi làm tổn thương cô ta phải không? Tôi không thể lúc nào cũng tha thứ mãi cho anh được. Anh phải hiểu, một khi tôi đã hận anh rồi thì không bao giờ tôi quay lại nữa.

Lợi Lợi nén khóc, rụt vai lại, nghẹn ngào sau lưng Chu Nam:

- Những điều cô đã làm với tôi, tôi không cần cô phải xin lỗi, tôi chỉ muốn lấy lại người đàn ông của mình, cứ cho là tôi có lỗi với cô đi, Tam Tam, cô không thể cho anh ấy những gì anh ấy muốn...

- Cảm ơn! - Đông Tam đột nhiên quát to, tiếng khóc lập tức ngưng bật. Cô cười nhạt với cô gái đang nhoe nhoẹt nước mắt trước mặt mình - Xin lỗi là từ mà tôi ghét nhất trên đời này. Các người nợ tôi những gì, tôi sẽ đòi lại hết. Chúng ta đến đây là chấm dứt, vĩnh biệt.

Câu cuối cùng, cô rành rọt ném từng chữ vào mặt Chu Nam. Chỉ có mấy từ mà như đau đớn rút gan rút ruột, nói xong, cả người Đông Tam mềm nhũn không còn chút sức lực nào. Nhưng làm thế nào được? Thế giới này chỉ có một mình cô chiến đấu đến cùng. Cho dù trời nghiêng đất lở, cho dù thời thế thay đổi, cô cũng phải ngẩng cao đầu người đi tiếp. Cô không nhìn họ, chậm chậm quay người bỏ đi, nhưng chỉ được một lát thì đột nhiên chân mềm nhũn ra, cô ngã quỵ xuống nền đất.

Chu Nam vội vã chạy đến đỡ lấy thân hình yếu ớt của Đông Tam. Cô không còn đủ sức để đẩy anh ra nữa. Ánh trăng đêm hè trong sáng là vậy, sao cô lại cảm thấy quá đổi tuyệt vọng? Đôi mắt Chu Nam lấp lánh ánh nước, anh ôm chặt lấy cô, giọng nói đầy đau khổ:

- Cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Về nhà với anh, ngoan, về nhà với anh nhé.

Cô cắn chặt môi, cố không để rơi nước mắt. Cô không biết mình còn có thể tha thứ cho anh thêm lần nữa hay không?

Chương 7

Ngày hôm sau, Chu Nam dậy sớm sửa soạn sẵn đồ ăn sáng cho cô trên bàn rồi đi làm. Trước khi đi, anh đứng trước gương ngắm nhìn cô rất lâu, tựa hồ như muốn lưu giữ hình ảnh lúc này của cô mãi mãi trong lòng. Cô còn cảm nhận được nụ hôn tạm biệt của anh chạm nhẹ xuống vầng trán xanh xao của mình.

Cuộc hẹn với Đỗ Hiểu Hồng, cô đến rất đúng giờ.

Đỗ Hiểu Hồng là một cô gái có tác phong rất chuyên nghiệp, tóc búi gọn, mặc bộ váy công sở rất lịch sự. Vừa nhìn thoáng qua, Đông Tam liền nhận ra đây là một người đã bị môi trường văn phòng mô thức hóa. Vừa nhìn thấy cô, Đỗ Hiểu Hồng nhanh nhẹn đưa tay ra bắt rồi ra hiệu mời cô ngồi.

Họ hẹn nhau tại quán cà phê dưới tòa nhà làm việc của Đỗ Hiểu Hồng, giờ đang là buổi trưa, nhưng quán không có mấy người ra vào. Ánh nắng rực rỡ nhảy nhót trên chiếc bàn gỗ màu xám, nhưng do điều hòa trong quán để ở nhiệt độ quá thấp nên cô vẫn thấy chân tay lạnh cóng.

Đỗ Hiểu Hồng hỏi sơ qua về tình hình của cô, sau đó trầm ngâm một lát rồi mới thận trọng nói:

- Tình hình của cô hơi phức tạp. Một năm nữa mới tốt nghiệp, nên bây giờ chỉ có thể làm theo kiểu tập sự. Các công ty bây giờ cũng rất thực dụng, thời gian làm việc không nhiều mà đòi lương cao, họ sẽ không nhận đâu.

Đông Tam thu lại ánh nhìn, cúi đầu ngẫm nghĩ thứ chất lỏng sóng sánh trong tách cà phê trước mặt. Cô nhấp một ngụm cà phê, sau đó mới chậm rãi trả lời:

- Nếu bây giờ tôi quyết định thôi học thì liệu có thể tìm được công việc thích hợp với tôi không?

Khuôn mặt nghiêm nghị của Đỗ Hiểu Hồng thoáng vẻ ngạc nhiên:

- Chuyên ngành của cô nếu học tiếp sẽ rất có triển vọng, bây giờ thôi học...

- Cô nghĩ cơ hội có lớn không? – Cô bướng bỉnh hỏi.

Đỗ Hiểu Hồng chăm chú nhìn cô gái có ánh nhìn kỳ lạ trước mặt:

- Cô đúng là một cô gái kỳ lạ, nhưng tôi khuyên cô nên suy nghĩ kỹ. Thế này đi, tôi sẽ lưu ý giúp cô tìm việc làm, có tin gì tôi sẽ gọi. Bốn giờ chiều nay tôi có cuộc họp quan trọng nên không mời cô ăn tối được. Có gì tôi sẽ liên hệ sau.

Đông Tam liền đứng dậy theo:

- Cảm ơn cô. Tôi có thể hỏi cô một câu không?

- Gì vậy?

- Cô có quan hệ thế nào với Chu Cẩm Thời?

Hiểu Hồng nhìn cô một lát rồi bật cười vui vẻ:

- Điều này cô nên đi hỏi Chu Cẩm Thời, chắc anh ấy sẽ không giấu gì cô đâu.

Đây là lần duy nhất Hiểu Hồng mỉm cười trong suốt cuộc nói chuyện của họ.

Tiểu Hiểu Hồng xong, Đông Tam lại ngồi xuống ghế. Cô có cả một buổi chiều rảnh rỗi không biết phải làm gì. Uống hết tách cà phê, cô thanh toán rồi cứ thế vờ đi dạo, không ngờ lúc định thần lại thì đã đến chỗ lần trước phỏng vấn. Chính tại nơi này, cô đã gặp lại Lâm Phong.

Lâm Phong. Đã nhiều năm không gặp, sự xuất hiện của cậu liệu có thể được coi là trùng hợp không? Nghĩ đến bức ảnh cậu gửi cho cô hôm đó, bao nhiêu nghi ngờ lại xuất hiện trong đầu cô. Đông Tam rút điện thoại ra, ngần ngừ một lát, cuối cùng vẫn quyết định gọi cho Lâm Phong.

Trong điện thoại, giọng Lâm Phong vẫn bình thản như mọi khi:

- Tiểu Tam, có chuyện gì thế? – Bao giờ cậu cũng khẽ uốn cao lưỡi ở cuối câu, kèm theo chút gì đó rất ấm áp.

Đột nhiên cô cảm thấy miệng khô khốc, căng thẳng đến mức không biết phải nói gì:

- Tôi đang ở dưới tòa nhà. – Rồi sợ cậu hiểu lầm, cô liền lập tức bổ sung thêm một câu – Hôm nay tôi có việc đi ngang qua đây nên muốn rủ cậu đi ăn tối thôi. Máy giờ cậu nghĩ?

- Ờ một lát. – Sau đó điện thoại tắt phụt.

Cô biết cậu sẽ lại xuất hiện ngay lập tức như ngày xưa. Dù tám năm đã trôi qua, nhưng thói quen này vẫn không hề thay đổi. Cũng giống như phản xạ có điều kiện, chỉ cần cậu nói một câu là cô có thể hiểu cậu đang định nói gì. Quả nhiên, mấy phút sau, Lâm Phong xuất hiện trước mặt cô trong chiếc áo phông và chiếc quần sooc rằn ri kiểu quân đội, dáng dấp vẫn phong trần như xưa. Cũng có thể đó chỉ là cảm nhận của riêng cô. Người đàn ông trước mặt Đông Tam rõ ràng giờ đã mang sức hút chết người chỉ có ở người đàn ông từng trải qua bao sóng gió của cuộc đời.

Có lẽ do chạy vội quá, cậu gặp người thờ hốt hển, nhìn thấy Đông Tam đứng trước mặt, sắc mặt cậu mới dần trở lại bình thường.

- Tiểu Tam. – Cậu gọi, nhưng lại không nói gì thêm nữa. Chắc cậu đang muốn xác nhận cô gái đang mỉm cười trước mặt có đúng là người cậu cần gặp hay không. Họ yên lặng nhìn nhau một lát, Lâm Phong ngoài đầu lại nói: - Chúng ta đi thôi.

Đông Tam đi trước. Ngày xưa, cô chỉ cao đến dái tai Lâm Phong, còn bây giờ cô còn thấp dưới cả cằm cậu. Nhưng dù thế nào, cậu vẫn là cậu bạn lêu lêu tốt bụng trong ký ức cô, cảm giác thấp thỏm bất an trước đó cuối cùng cũng dần dần tan biến, thay vào đó là sự bình yên khó tả trong tâm hồn. Cô khẽ cười:

- Lâm Phong, cậu cao lên nhiều rồi đấy.

Cô không biết có phải mình hoa mắt hay không, chàng trai ét tám trước mặt hình như đang đỏ mặt.

Lâm Phong dẫn cô đến nhà hàng Vân Nam, sau một hồi lật qua lật lại tờ thực đơn, cuối cùng bọn họ cũng chọn được hai bát mì Trạng nguyên và mì Qua cầu. Lâm Phong hào hứng khoe với cô bạn, thức ăn ở đây vừa miệng lắm, hầu như ngày nào tớ cũng phải ăn mì ở đây thì mới chịu được. Nét mặt cậu rạng rỡ như cậu bé mười sáu tuổi năm nào, khi dẫn cô đến xe hàng rong bên đường ăn mì lạnh, còn hứa như đinh đóng cột: “Đợi bao giờ tớ có tiền, tớ nhất định sẽ đưa cậu đi ăn những món ngon nhất quả đất. Mì thì phải ăn đúng kiểu của nó, mì Qua cầu, chà, ăn loại này mới đã chứ”.

Khi đó Đông Tam ăn ngấu ăn nghiêng không kịp thở, đói lắm rồi, có lẽ hai ba ngày rồi chưa được ăn một bữa ra hồn. Đây một miếng mì, Đông Tam lúng búng nói trong miệng: “Còn nếu tớ có tiền, tớ nhất định sẽ chia cho cậu một nửa”. Lâm Phong nghe không rõ, đành nhe răng cười trừ, bảo cô ăn từ tốn cho giống con gái một chút.

Vật đổi sao dời.

Đông Tam đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy. Nếu không phải vì cô, nếu không có cô, cuộc đời Lâm Phong sẽ không phải trải qua những khó khăn gặp ghềnh như vậy. Nhưng còn nếu không có cậu thì sao? Có lẽ cô đã chết đói bên đường, có lẽ cô đã bị đám du côn kia đánh chết, có lẽ cô đã không thể đỗ đại học, không thể gặp Chu Nam. Cuộc đời của cô, số phận của cậu, vào mùa hè năm đó, tất cả đã thay đổi hoàn toàn.

Tám năm qua, bao nhiêu lần cô ôm gối khóc thầm, bao nhiêu đêm trằn trọc không yên giấc? Nhưng cô không một lần đến thăm cậu. Thậm chí những người bạn đi thăm cậu về đều kể cho cô nghe tình hình của cậu trong đó, nhưng chưa một lần cậu tỏ ý muốn cô vào thăm.

- Lâm Phong, - Cô ngẩng đầu lên, nhìn cậu chăm chú – mấy năm qua cậu sống thế nào?

Lâm Phong không nhìn cô, cậu hướng ánh mắt vào một chôn vô định xa xăm:

- Tớ vẫn tưởng câu đầu tiên mà cậu hỏi tớ sau khi chúng mình gặp lại nhau là câu này. Tớ cũng đã nghĩ rất lâu nên trả lời cậu thế nào. Thực ra tớ sống không hề ổn chút nào. Nhưng điều ấy chẳng liên quan gì đến cậu cả, phải không?

Đông Tam không hỏi thêm gì nữa, cô biết mọi lời nói lúc này đều khách sáo một cách khó coi. Lâm Phong trong ký ức của cô không bao giờ từ chối thẳng thừng như thế. Mì được đưa lên, mỗi người một bát to cùng rất nhiều đĩa nhỏ đựng những thứ ăn kèm. Cô cụp mắt nhìn bát mì đang bốc khói nghi ngút, không biết nên nói gì lúc này.

Thì ra cô cũng giả dối như những người khác, cứ nghĩ chỉ cần nói vài ba câu, chỉ cần gọi một cú điện thoại thì hai người vẫn có thể cùng đi ăn mì, thân thiết như trước kia. Cô còn muốn tỏ ra chưa từng có chuyện

gì xảy ra. Nhưng với Lâm Phong, điều này là không thể.

Lâm Phong thở dài, cậu gác đĩa rồi đẩy bát mì ra xa:

- Tớ đến Bắc Kinh cũng được hơn năm rồi. Không phải tớ không nghĩ đến chuyện đi tìm cậu, nhưng lần nào tớ cũng lùi bước. Tớ không thể mừng tượng được, nếu gặp lại tớ, thái độ của cậu lúc đó sẽ như thế nào. Khó khăn lắm tớ mới lấy được can đảm nhắn tin cho cậu, thế mà cậu lại bảo tớ tránh xa cuộc sống của cậu ra. Tớ đã làm đúng những gì cậu yêu cầu, cậu hài lòng rồi chứ?

Đông Tam không dám ngẩng đầu nhìn Lâm Phong, quả thật những chuyện vô tình vô nghĩa đó đều là do cô làm. Cô áp úng từng lời như thể bao nhiêu vốn từ của cô biến sạch đầu mắt:

- Năm ấy tớ... cảm ơn bạn, bây giờ cũng... vậy. Tớ là một đứa ích kỷ... cho dù thế nào cũng rất... đáng đời. Tớ không đáng để cậu phải bận tâm... cho nên, ăn xong bữa ăn này, chúng ta hãy coi nhau như những người xa lạ vậy...

Lâm Phong biến sắc mặt, nhìn cô chằm chằm như không thể tin cô lại có thể nói những lời tuyệt tình như thế, bỗng cậu mỉm cười chua chát:

- Tớ biết Đông Tam ích kỷ, nhưng không ngờ lại hồ đồ đến vậy! Những lời cậu nói rất đúng, nhất định tớ sẽ không bao giờ quên.

Cô ngẩng phắt đầu lên, ánh nước long lanh bên khóe mắt:

- Vậy cậu muốn tớ phải thế nào? Chẳng nhẽ muốn tớ nói rằng, năm ấy cậu giúp tớ là một sai lầm, vì tám năm qua tớ vẫn chỉ là một kẻ tay trắng? Tớ không giàu có, tớ vẫn là Thẩm Đông Tam ăn chưa đủ no mặc chưa đủ ấm, không một xu dính túi như ngày xưa? Cậu đã hy sinh vì tớ, nhưng tớ vẫn chỉ như một đứa ngốc, không có ngày được mở mày mở mặt, không thể...

Lâm Phong nắm lấy đôi bàn tay run rẩy vì xúc động của Đông Tam, dịu giọng an ủi cô:

- Đừng khóc, - Dường như câu luôn bắt lực trước nước mắt của cô – Tiểu Tam, không phải tớ đến để giày vò cậu vì những chuyện quá khứ, tớ đến để xem...xem cậu sống có tốt hay không mà thôi. Tớ không có ý trách cậu...

Bàn tay ba ngón của cậu vụng về nắm lấy tay cô. Ánh mắt vừa chạm đến đã vụt tránh đi như phải bỏng. Cảm giác đau đớn, hối hận, bắt lực chạy khắp các tế bào thần kinh trong người cô. Đông Tam run rẩy vùi mặt vào bàn tay khiếm khuyết của cậu, cuối cùng không nén nổi lòng mình, nước mắt cô lăn xuống mỗi lúc một mau.

Bữa ăn gần xong thì đèn đường bên ngoài cũng bật sáng. Hai người ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn lặng im. Trong lòng Đông Tam dội lên câu hỏi mà cô không biết có nên thốt ra hay không. Không hỏi thì chuyện đi đến đây của cô coi như vô ích. Nhưng nói ra thì sẽ như thế nào? Điều đó có thể lại làm tổn thương Lâm Phong, mà cô thì vốn đã mắc nợ cậu ấy rất nhiều.

Cô hít một hơi thật sâu và đẩy quyết tâm rồi quay đầu nhìn cậu. Dưới ánh đèn neon rực rỡ của các biển hiệu kẻ bên, vẻ phong trần của Lâm Phong càng thêm phần quyến rũ. Cho dù đang ở trong quán ăn tuềnh toàng thì ở cậu vẫn toát lên vẻ gợi cảm khó cưỡng. Giống như năm xưa, khi cậu vùi đầu làm bài tập bên chao đèn bàn, Đông Tam bên cạnh cứ ngồi ngẩn ra ngắm quên cả xấu hổ. Những kí ức êm đềm cứ thế trôi về khi cô đắm đắm nhìn người đàn ông đang ngồi trầm ngâm trước mặt.

- Lâm Phong. - Cô khẽ khàng gọi cậu, tựa hồ như sợ mình làm tan vỡ giấc mơ quá khứ - chúng ta đi xem phim nhé.

18. Chương 18

Cô và Lâm Phong từng rất mê xem phim. Năm lớp mười, để chứng minh quan điểm giáo dục cần phải chú trọng phát triển tố chất, cô giáo chủ nhiệm của họ quyết định chiếu phim cho học sinh xem vào mỗi tối thứ năm. Bộ phim đầu tiên họ xem là siêu phẩm Titanic. Trước khi chiếu, cô cán sự văn thể mỹ đa sầu đa cảm còn thuyết minh trước với các bạn trong lớp đây là một bộ phim rất cảm động, lần nào xem cũng không kìm được nước mắt. Nhưng Đông Tam thì không. Hay đúng hơn lúc đó cô còn quá ngờ nghệch để hiểu thế nào là những xúc cảm của tình yêu đôi lứa. Khi đến phân cảnh hai diễn viên chính ân ái, cô còn tò mò nhìn thấy gò má cô chủ nhiệm đỏ ửng đầy khả nghi. Lần đó, xem xong phim, Lâm Phong hỏi cô có thấy bộ phim cảm động không, Đông Tam chỉ nhún vai trả lời rằng nếu mọi thứ chỉ là giả tạo thì có gì phải buồn thương.

Cho đến tận sau này, khi hết lần này đến lần khác Lâm Phong dùng bờ vai nhỏ bé của mình che chở cho cô, cô mới giật mình nhận ra rằng, tất cả những điều cậu làm là để giữ lại cho cô một nụ cười rạng rỡ.

Đang là giữa mùa hè nhưng ngoài rạp chẳng có bộ phim nào thực sự hấp dẫn cả. Sau một hồi xếp hàng dài dằng dặc, cuối cùng Đông Tam cũng mua được hai vé phim Thiết thính phong vân. Lúc đi ra, Lâm Phong đã cầm túi bắp rang bơ và hai cốc Coca đứng chờ sẵn ngay cửa phòng chiếu, vẫn dịu dàng, chu đáo như những ngày xưa.

Họ ngồi chờ ở bên ngoài đại sảnh, vừa thong thả ăn bắp rang bơ vừa nói chuyện phiếm về tình hình những người bạn cũ thì bỗng có người chặn đường.

- Ô, đây chẳng phải là bạn gái của Chu Nam sao. Cô Thẩm cũng đi xem phim à?

Đèn trong đại sảnh hơi tối, cô cau mày nhìn người đàn ông lùn tịt như quả dưa gang trước mặt, Phương Dịch Uy. Tóc gã bóng mượt, gương mặt nhơn mĩ trông rõ đáng ghét, nhưng có vẻ như gã chẳng hề để tâm đến ánh mắt khinh miệt của cô, hồ hởi chào hỏi:

- Cô Thẩm đúng là người hay quên, không nhớ ra tôi sao?

Thẩm Đông Tam nhếch mép cười lạnh lùng, xoa tay cắt lời gã:

- Đương nhiên là tôi nhớ mình đã từng có duyên gặp anh Phương một lần rồi. Giờ tôi đang bận, không tiện bị làm phiền nữa, tạm biệt anh.

- Đây là danh thiếp của tôi, rảnh rồi thì liên hệ nhé. Vị này là...? – Nụ cười gian xảo của Phương Dịch Uy rất từ tốn chĩa mũi dùi vào Lâm Phong vốn đang im lặng từ đầu đến cuối.

Lâm Phong nhếch mép lảng ánh nhìn sang phía khác, không trả lời. Đông Tam không muốn dây dưa với gã mặt lợn này lâu hơn nữa, liền nhanh chóng từ chối tấm danh thiếp đang chìa ra trước mặt:

- Tôi không quen dùng điện thoại di động, trừ khi là bạn bè thân thiết, còn bình thường thì không có thói quen liên lạc với những người khác. Chúng tôi phải vào rồi, có việc gì anh cứ trực tiếp tìm gặp Chu Nam nhé. Tạm biệt.

- Này này, vội gì thế, cô Thẩm cho tôi gửi lời hỏi thăm Chu Nam nhé. – Phương Dịch Uy thấy tình hình có vẻ không xuôi chèo mát mái như dự đoán liền vội kéo tay cô lại. Đông Tam không nể nang gì nữa, hất mạnh tay gã ra rồi hăm hăm đi thẳng vào phòng chiếu.

Lâm Phong lẳng lặng đi theo cô không hề nói tiếng nào, đến khi ngồi xuống đúng số ghế của mình, cậu mới phải phúi cánh tay giúp cô, dài giọng ra giễu cợt:

- Đúng là bông hồng có gai, không biết sau vụ này người hái có bị đau đốn gì không, hay lại ôm mối tương tư trong lòng?

Đông Tam vẫn đang chưa hết bực bội, gấp thế liền nói xa xả cho bõ tức:

- Cả đời chưa bao giờ gặp phải loại người đáng ghét như hần ta. Lần trước hần còn dám sờ soạng tở trên xe bus đấy. Hôm nào tớ phải bảo Chu Nam đánh chết cái tên khốn kiếp ấy đi mới được.

Lâm Phong nheo mắt cười, cô bạn này đến chết cũng không thay đổi.

- Cái tính nóng nảy này của cậu chẳng thay đổi chút nào. Nhưng Chu Nam ấy mà, liệu anh ta có vì cậu mà gây sự với người ta không?

Đông Tam trong thoáng chốc không biết nên nói gì. Nếu Chu Nam biết thì sẽ thế nào chứ? Nhiều lắm thì anh cũng chỉ ném bát ném đĩa chửi thề mấy câu rồi khuyên cô đừng phí công tức giận với loại người mặt hạn đó. Anh không phải là kiểu đàn ông vì bạn gái mà sẵn sàng xấn tay áo đánh nhau với kẻ khác.

Đèn trong phòng chiếu vụt tắt, trên màn ảnh đã bắt đầu phát các đoạn trailer quảng cáo phim. Cô quay sang nhìn Lâm Phong, cậu đang nhìn rất chăm chú lên màn hình rộng. Trên cốc Côca mát lạnh, những giọt nước đọng lấm tấm bắt đầu dồn tụ vào nhau rồi lăn dài theo ngón tay của cậu. Cô sức nhớ đến mục đích đến tìm cậu, liền hỏi:

- Lâm Phong, làm sao bạn biết Chu Nam?

Không hiểu vì âm thanh trong rạp quá to, hay do Lâm Phong giả vờ không nghe thấy gì mà câu hỏi của Đông Tam cứ lơ lửng mãi không có câu trả lời. Ánh mắt cậu vẫn chăm chú theo dõi tình tiết của bộ phim, thỉnh thoảng còn bật cười sảng khoái, Đông Tam nghĩ một lúc rồi cũng mặc kệ, không hỏi nữa.

Chương 8

Nếu nói về những người say mê với công việc thì không thể không nhắc đến Chu Nam. Đông Tam chưa từng gặp người nào sẵn sàng hi sinh bản thân cho công việc như thế. Hồi mới dọn về ở chung, dăm bữa nửa tháng hai người lại cãi nhau âm ỉ chỉ vì thói quen đi sớm về muộn, suốt ngày dán mắt vào máy tính của Chu Nam. Tuy không đến mức đập bàn đấm ra “tối hậu thư” máy tính quan trọng hơn hay cô quan trọng, nhưng đôi ba lần cũng nảy lửa đến độ, Chu Nam phải xuống nước thề sống thề chết không động vào máy tính trong... vài giờ. Suy cho cùng phụ nữ luôn là những kẻ lắm mưu nhiều kế!

Đông Tam đã gặp đồng nghiệp của anh vài lần nhưng cũng đủ để cô đưa ra kết luận: họ đều là những người thật thà đến mức hơi ngờ nghệch, mặt mũi lúc nào cũng lơ lơ mệt mỏi, nhưng chỉ cần nhắc đến thuật ngữ máy tính nào đó thì mắt lập tức sáng trưng như đèn pha ô tô. Đối với Thẩm Đông Tam mà nói, đây quả là chuyện không sao hiểu nổi. Trên thế giới có thứ gì vừa gây vò vừa khiến cô không thể dứt bỏ nhỉ? Trừ tiền ra thì chắc chỉ có thể là tình yêu.

Cuộc chiến tranh lạnh giữa họ đã kéo dài hơn một tuần nay. Mà thật ra không phải là họ, chỉ có một mình Đông Tam tự dưng chiến lũy mà thôi.

Cô luôn lập ình một danh mục những lần bị tổn thương, gói ghém cẩn thận rồi lấy hết sức bình sinh quăng nó vào một nơi thật sâu, thật tối, một nơi mà không người nào, kể cả cô có thể mò ra được. Cô không phải Phật tử, cô chỉ là một người đàn bà đang uất hận với những tổn thương cả công khai lẫn bí mật. Cấn rằng làm ra vẻ mạnh mẽ chỉ là trò lấy vãi thưa che mắt thánh của những kẻ ngốc. Dựa vào cái gì mà cô phải nhất nhất thuận theo anh? Một khóc hai làm âm ba treo cổ, chân lý ngàn đời không có gì thay đổi, đàn ông luôn khiếp sợ ba chiêu trò đó của phụ nữ.

Nhưng nói cho cùng, cô cũng chán nản lắm rồi.

Mấy hôm trước, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cứ rối như tơ vò, thế là cô lại rủ Lâm Phong đi ăn uống lượn lờ khắp Bắc Kinh. Còn Chu Nam thì bận rộn đến mức phi lí, anh đi đi về về như con thoi, không buồn quan tâm đến việc cô làm gì, đi đâu, với ai? Nhiều lúc nhìn thấy anh cô chỉ muốn gào thét, chửi rửa cho hả giận, cho anh mắc nghẹn không nuốt nổi cơm trưa, chứ cô không thể chịu nổi cái không khí nhàn nhạt vô vị giữa họ nữa rồi. Dù vậy, cô vẫn tin chắc rằng, rồi sẽ có lúc nào đó những tin đồn thổi này sẽ truyền đến tai Chu Nam. Còn bây giờ có lẽ anh đúng là người có khả năng giữ bình tĩnh tuyệt vời, ngày nào cũng tối mịt mới về, ánh mặt nhìn cô đầy buồn bã, hối lỗi.

Đây đúng là sở trường của Chu Nam. Anh luôn biết cách dùng sự dịu dàng của mình để hóa giải những mâu thuẫn gay gắt nhất giữa hai người. Có lẽ chỉ cần một cái ôm bất ngờ, một ánh nhìn yêu thương, một lời bày tỏ xúc động là mọi tức giận trong cô đều bay biến hết. Trước đây cô luôn bại trận dưới tay Chu Nam, nhưng lần này, cô quyết tâm kiên trì đến cùng.

Khó khăn lắm mới có ngày cuối tuần Chu Nam không phải làm thêm, đúng là chuyện xưa nay chưa từng có. Buổi sáng hôm ấy, Đông Tam còn đang cuộn mình trong chăn say sưa ngủ thì bỗng cảm thấy có luồng khí

âm ẩm phả vào mặt. Cô vừa mở mắt ra thì thấy Chu Nam đang khẽ chúm miệng, nhắm mắt kề sát mặt cô. Bị “tấn công” bất ngờ, Đông Tam liền cuống quýt đẩy anh theo phản xạ. Đẩy ra rồi lại thấy hơi hối hận, thế là cô lùi về phía sau, co người vào góc tường.

Chu Nam giả làm đứa trẻ nhí nhố, cứ thế xông bừa đến ôm chầm lấy cô, nựng nịu:

- Thơm vợ cái nào.

Đông Tam đánh giọng, hất tay anh ra khỏi người mình:

- Không được qua đây.

Chu Nam lại xích vào gần hơn, cố bắt chước cái giọng nhõng nhẽo của mấy cô bé tuổi teen:

- Không được, không được, người ta muốn ôm vợ mà.

Anh lại vòng tay qua người cô, nhưng Đông Tam đã nhanh nhẹn luồn người qua cánh tay anh tránh cái ôm làm hòa. Cô giận dữ quần ga trải giường lao vào nhà tắm, Chu Nam cũng vội nhảy xuống giường bám theo:

- Vợ ơi, - Giọng anh hơi khàn đi, có lẽ do thức đêm nhiều quá – anh mua được hai vé kịch nói, vở Cây quấy vui về đây này. Nghe mọi người nói vở này buồn cười lắm, chúng mình đi xem nhé? Hay là chúng mình đi dạo ở công viên Viên Minh trước vậy, nghe nói năm nay hoa sen ở đó nở đẹp lắm.

Đông Tam không nói không rằng mà đóng sầm cửa ngay trước mặt anh. Chu Nam không chịu thua, anh dựa lưng vào tường phòng tắm tiếp tục nịnh nọt Đông Tam cho đến khi cô chịu bước ra ngoài.

- À, đúng rồi, lần trước anh với mấy người trong công ty đi ăn tối ở nhà hàng Di Hòa Viên, ngon tuyệt cú mèo, view cũng rất được nhé, hay hôm nay chúng mình ghé qua đó ăn đi? Lâu lắm rồi mình không ra ngoài chơi thoải mái rồi, hôm nay phải bù lại mới được. À, quên không báo với em một tin tốt lành. Cổ phiếu của công ty anh tăng giá rồi, bây giờ bán đi cũng phải được mấy vạn tệ đấy. Nhưng anh cứ nghĩ ôm thêm một thời gian nữa hẵng bán. Tình hình cổ phiếu bây giờ đang rất khá, khi nào bán, chúng mình sẽ mua xe nhé. Em thích xe gì nào?

Nghe giọng điệu của Chu Nam thì dù không tận mắt nhìn thấy cô cũng tưởng tượng ra được vẻ mặt của anh lúc này. Đôi mắt anh sẽ nhướng lên đầy đắc ý, miệng liến thoắng không ngừng, vụng về diễn trò lấy lòng cô. Mắt hơi nhòe đi, Đông Tam vội vàng mở vòi, vốc nước dấp lên mặt cho quên hết mọi phiền muộn trong lòng. Lúc ngẩng mặt lên, đôi má cô ửng đỏ vì giá buốt. Trong tiếng nước chảy xối xả vẫn loáng thoáng có giọng Chu Nam vẳng đến:

- Anh thì thích xe Honda Accord hơn, vừa đẹp mà chức năng cũng rất tốt, nhưng xe Nhật thì cũng có cái hay của nó. Hoặc không chúng mình mua một chiếc Regal màu hồng cũng được, em mà lái nó thì trông sành điệu phải biết. Có khi lúc đấy các anh cứ gọi là xếp một dãy dài ấy chứ, biết đâu còn...

Cánh cửa phòng tắm đột ngột bung mở, Chu Nam đang mải lái nhải suýt chút nữa thì ngã ngửa ra sau. Đông Tam nhìn anh chằm chằm, một lúc lâu sau mới chậm rãi hỏi:

- Anh là cái kiểu gì vậy?

Chu Nam ngẩn ra mất một lúc, rồi rất nhanh té nước theo mưa:

- Anh là chồng yêu của em còn gì.

Thấm Đông Tam “hừm” khẽ trong họng rồi nói kháy một câu chổng lỏn:

- Thế mà tôi cứ tưởng anh là con khướu cơ đấy.

Cửa nhà vệ sinh lại đóng sập lại. Chu Nam cứ đứng ngẩn trước cửa, chưa kịp hiểu cô vừa nói gì. Cô ấy nói đùa sao? Như thế có phải là cô ấy đã tha thứ tình không?

Đông Tam vừa rửa mặt xong, tâm trạng đã trở lại bình thường. Vừa bước chân ra khỏi phòng tắm, Chu Nam lại sán đến, ngọt ngào dụ khị:

- Vợ à, kế hoạch hôm nay của chúng mình không có vấn đề gì chứ? Hoa sen ở công viên Viên Minh nở đẹp lắm, nhất định phải đi xem đấy nhé.

Trái tim Đông Tam bứt rứt không yên, cô sợ mình lại một lần nữa khuất phục trước sự êm dịu ngọt ngào. Đông Tam đành cao giọng lạnh lùng đáp trả thiện chí của Chu Nam:

- Tôi có hẹn rồi, tôi có về hay không còn chưa biết được.

Thực ra là cô nói bừa thế thôi. Không về nhà thì cô chỉ biết lượn đến ký túc xá ngồi nói chuyện phiếm với đám bạn học mà thôi. Nhưng khốn nỗi bình thường Đông Tam cũng không thiết tha với việc kết bạn kết bè, nên nói là nói thế thôi chứ cô không thể dầy mặt đến đó tìm bạn được. Nhưng Chu Nam lập tức cuống quýt giữ lấy tay cô, hỏi dồn:

- Em đi gặp ai? Ở Bắc Kinh này em còn quen ai nữa à?

Đông Tam đẩy anh ra, nhếch miệng cười đầy khinh miệt:

- Chẳng lẽ chỉ có anh mới được ra ngoài tìm bạn? Chỉ mình anh mới được bỏ bịch lảng nhăng bên ngoài?

Chu Nam lặng lẽ không nói gì. Câu nói của cô như một chiếc gai xuyên thẳng vào tim anh. Anh không mong Đông Tam có thể nhanh chóng tha thứ ỉn, nhưng ít nhất, ít nhất cũng không phải như lúc này lạnh lùng xa cách đến cùng cực. Mắt cô trừng sâu, ánh lên vẻ thù hận vô biên, đó là ánh mắt của một con báo đang rình mồi. Mỗi đêm, cái bóng cô độc lẻ loi của cô lại giày vò tâm can anh. Anh lên một kế hoạch thật lằng mằng để khiến cô cảm động, nhưng đến lúc này anh mới nhận ra cô không hề bị lay chuyển trước sự nỗ lực hàn gắn của anh.

- Đừng như vậy, Tam Tam, em đừng như vậy. – Với nỗ lực cuối cùng, anh chỉ mong cô đừng hận anh như vậy.

- Mồm miệng nhanh nhẹn của anh đâu cả rồi? Những lời đường mật của anh đâu cả rồi? Chu Nam, anh đúng là tiểu nhân hèn hạ. Anh nói cho tôi biết, rốt cuộc các người đã lên giường với nhau chưa?

Mắt ngân ngấn nước, giọng nói run rẩy, thì ra điều đến nước này việc cô quan tâm nhất vẫn là chuyện nực cười này. Móng tay cô đâm sâu vào lòng bàn tay đau nhói. Ai có thể hiểu cho nỗi đau của cô?

Mặt Chu Nam trắng bệch, anh vô thức ngẩng đầu lên nhìn cô. Ánh mắt anh hoang hoải như đang ở chốn tận cùng của bất lực:

- Anh không thể lừa dối em, Tam Tam, ban đầu khi ở bên em anh đã từng thề, đời này kiếp này sẽ không bao giờ lừa dối em. Anh... Tam Tam, anh sẽ đền bù cho em. Hãy cho anh cơ hội cuối cùng, anh sẽ không rời xa em.

Từng đợt nóng lạnh ập vào người cô không ngừng, cho đến khi anh dừng nói từ lâu, cô vẫn không hiểu được anh đang nói gì. Đúng vậy, chẳng phải anh đã hứa với cô, đời này kiếp này sẽ không bao giờ lừa dối cô sao? Đến cả lời hứa cũng lập lờ nước đôi. Anh chỉ hứa không lừa dối cô, chứ không hề nói đời này kiếp này sẽ không phản bội cô.

Cô ngẩng đầu lên, bao nhiêu oán hận chồng chất trong đôi mắt căm phẫn:

- Anh nói gì? Chu Nam, anh có thể không biết tôi yêu anh nhiều như thế nào, anh có thể không biết tôi đã đau khổ như thế nào nhưng anh tuyệt đối không được phép phản bội tôi. Tôi đã sai sao? Bao nhiêu năm trôi qua, cuối cùng thời gian cũng khiến anh nhận ra rằng anh không yêu tôi, anh yêu cô ta. Người anh yêu là cô ta...

Cô ôm mặt khóc nức nở, lưng cúi gập như bị một sức mạnh vô hình nào đó tấn công, gân xanh trên cổ nổi chằng chịt, nước mắt nước mũi giàn giụa đầy mặt. Đông Tam đưa tay ra lau đôi mắt đỏ mọng vì khóc, khó nhọc lên tiếng:

- Nhưng không sao, anh vẫn chịu ở bên cạnh tôi, cam tâm tình nguyện đánh lừa tôi, như thế tôi cũng mãn nguyện rồi. Tôi chỉ cần anh ở bên tôi, cho nên, Chu Nam, chúng ta hãy kết hôn đi, chúng ta cứ như thế này mà kết hôn đi, không cần chọn ngày không cần gặp bố mẹ hai bên, khi anh vẫn còn là của tôi, chúng ta hãy kết hôn đi, có được không?

Nước mắt cô vẫn không ngừng tuôn rơi, qua làn nước mắt nhòe nhoẹt, hình như Chu Nam đang chậm rãi bước về phía cô. Anh nắm lấy vai cô, cổ găng đỡ cô đứng thẳng lên:

- Tam Tam, anh luôn biết chúng ta sẽ có một cái kết tốt đẹp mà. Bây giờ anh đi đặt vé, ngày kia chúng ta đi Thượng Hải nhé. Đến gặp bố mẹ anh đã rồi chúng ta đến Cục dân chính đăng kí kết hôn. Tam Tam, em hãy tin anh, anh nhất định sẽ làm cho em được hạnh phúc...

Cô ôm lấy anh mà khóc như mưa như gió. Cô khóc vì sự yếu đuối của mình, hay là khóc vì cuối cùng chuyện tình này cũng đã có một cái kết trọn vẹn?

Hoa sen tháng tám nở rất đẹp.

Công viên Viên Minh rất rộng, nhưng thường ngày ít người qua lại, ở đây trừ mấy cái đình hóng mát ra thì thứ nhiều nhất là hồ nước. Chu Nam và Đông Tam nắm tay nhau tản bộ giữa những cụ già đang tập dưỡng sinh và những bạn trẻ yêu thích chụp ảnh đang say mê hướng ống kính về phía họ. Trời hơi oi ả, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến hứng thú của họ.

Mùa này sen đang khoe sắc khắp mặt hồ. Cái hồ mà ngày xưa Từ Hy thái hậu thường hay thưởng lãm mỗi lúc nhàn rỗi, nay được dùng để ương sen rất hợp, năm nào cũng vậy cứ đến mùa, sen lại vươn mình rực rỡ trong đám lá sen dày xanh mướt, nhìn không thấy bờ đâu cả. Những cánh hoa trắng hồng thanh tao nằm xen lẫn giữa đám đài sen xanh biếc và những chiếc lá to xanh mướt đầm sương... khiến Đông Tam như đang bước vào cõi thiên thai. Sau rất nhiều đau khổ, những niềm vui nhỏ nhặt bình dị như vậy cũng đủ khiến cho cô cảm thấy thỏa lòng.

Nhẹ bước vào chiếc thủy đình xinh đẹp ở giữa hồ, hóng từng cơn gió mát đưa hương thơm dịu dịu vào tận cõi lòng dịu êm, Chu Nam bảo cô nhắm mắt lại. Cô mỉm cười nhắm mắt chờ đợi điều kì diệu xảy ra. Đến khi mở mắt, Đông Tam không thể tin điều bất ngờ anh mang lại cho cô là một chiếc nhẫn sáng lấp lánh được đặt trên chiếc lá sen xanh nõn. Chu Nam cười ngượng nghịu, nhìn cô trìu mến:

- Em đeo xem có vừa không. Vốn định ngỏ lời cầu hôn ở đây, không ngờ lại bị em làm phá sản mất rồi.

Có lẽ rất nhiều năm về sau, Đông Tam cũng không thể quên được giây phút này, giữa ánh nắng sáng chói của buổi trưa hè, bốn bề sóng nước dập dềnh, giữa hồ sen bát ngát thơm mát, anh rạng ngời đứng trước mặt cô, nụ cười lấp lánh với sóng nước...

Sáng thứ hai, Chu Nam xin nghỉ ở công ty rồi rủ Đông Tam đến trung tâm thương mại mua một đồng quà, chuẩn bị đi Thượng Hải ra mắt bố mẹ chồng tương lai. Thực ra theo ý Chu Nam thì chỉ cần về nhà một chuyến để mọi người gặp mặt nhau là được, không cần phải cầu nệ quà cáp gì cho tốn kém. Nhưng Đông Tam có cách nghĩ của riêng mình. Tuy cô sớm mất mẹ, nhiều chuyện ở đời nói cho cùng vẫn còn chưa hiểu hết, nhưng cô cũng biết tất cả mọi nguồn cơn mâu thuẫn trong gia đình có thể bắt nguồn từ những chuyện nhỏ nhặt nhất. Cô nghĩ nếu mình xử lý chu đáo từ đầu thì có lẽ sẽ tránh được phần nào mâu thuẫn không đáng có. Nhưng cứ nhớ đến vẻ mặt của mẹ Chu Nam là cô lại cảm thấy bứt rứt, khó chịu.

Nhưng con dâu xấu thế nào thì rồi cũng sẽ phải gặp bố mẹ chồng. Máy bay vừa hạ cánh xuống sân bay Phố Đông, Chu Nam liền bật điện thoại lên, chưa được mấy giây mẹ anh đã gọi đến ngay. Đông Tam im lặng nhìn anh dạ dạ vâng vâng trong điện thoại, ngao ngán nhìn dòng người trong khoang máy bay lũ lượt đi ra phía cửa. Kết thúc cuộc gọi với mẹ xong, Chu Nam quay đầu nhìn cô cười:

- Mẹ anh nói bố mẹ đến đón chúng mình, đang chờ ở cửa. Ta đi thôi.

Vì đồ đạc quá nhiều nên trước khi lên máy bay họ phải để vali vào khu vực hành lý ký gửi. Sau khi xuống máy bay, hai người họ đứng ở chỗ băng chuyền đợi làm thủ tục check-out. Có lẽ vì sắp về được nhà mình, nên Chu Nam có vẻ hưng phấn, anh quàng tay ôm lấy eo cô, liên tục huýt sáo bài Hôm nay em sẽ lấy anh. Đây là thói quen Chu Nam mắc phải từ sau khi học đi công viên Viên Minh về. Còn Đông Tam thì lại có vẻ yên lặng. Giờ là thời đại đàn ông sống chết muốn lập gia đình, còn phụ nữ lại lùi bước sao?

Đợi một lúc lâu sau họ mới lấy được hành lý. Linh kính bao nhiêu thứ, nhưng Đông Tam thì đang đến tháng, lại thêm mấy tiếng máy bay mệt mỏi do không quen nên Chu Nam đành xé vai đeo tay kéo đỡ cho cô. Hai người vừa ra khỏi đại sảnh của sân bay, thì đã thấy bên trái bên phải nhốn nháo đầy người đang xếp hàng chờ taxi. Đông Tam đưa mắt nhìn khắp một lượt rồi quay sang hỏi Chu Nam:

- Bố mẹ anh đâu?

- Không biết, mẹ nói là chờ ở cửa chính mà. Chúng mình thử tìm xem, chắc là cũng không xa đâu.

Hai người họ vất vả kéo theo đồng hành lý vòng đi vòng lại quanh cửa ra vào mấy lần nhưng chẳng thấy tầm hơi của bố mẹ Chu Nam đâu. Đông Tam cảm giác chân mình như đang nhũn ra vì mệt. Đến khi mẹ Chu Nam gọi điện hỏi họ đang ở đâu, thì hai người mới biết, hóa ra hai cụ đã ra bến xe bus đợi họ.

Đông Tam hơi bức mình. Con người ta lúc không khỏe thường rất dễ mất bình tĩnh, huống hồ đang mệt sẵn như cô, có không che giấu được cảm giác thật sự cũng là dễ hiểu. Cô sẵn giọng với Chu Nam:

- Anh hỏi cho rõ ràng đi là có được không? Bao nhiêu đồ thế này mà cứ vòng đi vòng lại mãi, không mệt à?

- Được rồi mà, em đừng làm ầm nữa. Trước đây anh đều xuống ở sân bay Hồng Kiều, giờ chuyển sang sân bay này, hai cụ lạ nước lạ cái cũng đúng thôi. Đi thôi đi thôi, chúng mình mau về còn nghỉ ngơi.

Đông Tam hít một hơi thật dài, cố kìm lại những lời khó nghe trong lòng, đi theo anh ra bến xe bus. Chật vật mãi hai người họ cũng ra được bến xe bus. Mẹ Chu Nam đón họ bằng một câu trách móc thường thấy:

- Làm cái gì mà lâu thế?

Giọng điệu lạnh nhạt như vậy rõ ràng là không phải nói với con trai bà. Đông Tam cảm thấy bốc máu lên đầu. Làm gì mà lâu thế à? Tìm bà nửa ngày chứ còn gì nữa! Chu Nam nhận thấy sự hằn học trong mắt Đông Tam liền vội nắm lấy tay cô, bóp nhẹ:

- Bọn con đợi kiểm tra hành lý lâu quá. Ôi chà, mệt chết đi được, bọn con có quà cho bố mẹ đây, bố mẹ xem có thích không?

- Thật là...mang nhiều đồ về thế này làm gì. Thượng Hải cái gì mà chả có, lớn rồi mà không biết tiết kiệm gì cả. Mua những thứ vô dụng này về làm cái gì? Vừa phí tiền vừa không thiết thực. Rốt cục mà có định lấy vợ hay không? Mẹ với bố mà dù sao cũng chẳng có tiền giúp mà mua nhà đâu, hai đứa mà phải tự làm lấy thôi.

Bà đỡ lấy cái túi trên tay Chu Nam rồi loét xoét sai chồng kéo cái vali trong tay anh, tuyệt nhiên không hề chào hỏi Đông Tam lấy một câu lấy lệ. Ngay cả một đứa trẻ mất mẹ từ nhỏ như cô cũng biết phép lịch sự chào hỏi tối thiểu là gì, huống hồ là người đã sống gần trọn một kiếp người như bà ta. Trước sau gì cô cũng sẽ trở thành con dâu nhà họ Chu, vậy mà bà ta cũng không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Chuyến xe bus mà họ chờ cuối cùng cũng đã đến. Bốn người vội vàng chen lên xe, nhưng xe thì đông còn họ thì túi lớn túi nhỏ rắc rối, thành thử ra lên xe rồi lại hối hận muốn xuống. Đông Tam nhìn chiếc xe bus đông như kiến cỏ lác lác rời khỏi bến mà không nén nổi vẻ ngao ngán, thì ra xe bus Thượng Hải cũng giống như xe bus Bắc Kinh. Ít nhất về điểm này thì đại đô thị như Thượng Hải cũng chẳng khác hơn Bắc Kinh là mấy. Chuyến xe sau mãi không thấy đến. Chu Nam nhìn sắc mặt trắng bệch của Đông Tam, lo lắng hỏi:

- Tam Tam, em có sao không? Hay là mình gọi taxi về nhé, cứ đợi ở đây thì chẳng biết bao giờ mới có chuyến tiếp đây.

Đông Tam còn chưa kịp lên tiếng, mẹ Chu Nam đã tuôn ra một tràng giáo huấn:

19. Chương 19

- Vừa mới nói dứt lời mà đã chẳng đếm xỉa gì đến lời mẹ là sao? Việc gì phải lãng phí thế, mà nghĩ mình kiếm được tiền thì muốn tiêu thế nào thì tiêu hay sao? Gọi xe từ đây về, ít nhất cũng phải mất trăm rưỡi, đủ tiền tiêu cho bố mà một tháng đấy. Mà nói xem, mấy năm nay, tiền mà kiếm được đâu hết cả rồi? Chẳng bao giờ thấy mà đưa mẹ xu nào cả.

- Thôi, bà đừng nói nữa. – Bố Chu Nam khẽ kéo tay bà vợ lẩm lời của mình. Ông để ý thấy cô con dâu tương lai im lặng từ nãy giờ đúng là không được khỏe, nên ra hiệu cho con trai đỡ hộ cái balô cô đang đeo trên lưng xuống, nhưng cô từ chối.

- Không sao, chúng ta đợi thêm đi, chắc là sắp có xe ngay thôi. – Cô mỉm cười, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

Cuối cùng xe cũng tới, bốn người họ bước lên xe im lặng không ai nói với ai câu gì, về đến nhà thì trời đã sập tối. Cả quãng đường, mùi xe làm Đông Tam thấy chóng mặt, xe vừa dừng, cô liền chạy ngay xuống hít lấy hít để không khí trong lành bên ngoài một lúc mới nhận ra nơi mình đến là một khu dân cư nhỏ rất yên tĩnh. Nhà cửa ở đây rất thấp, đường cũng bé tẹo, ngoài những cây long não rậm rạp ra thì nơi đây chẳng giống Thượng Hải sầm uất gì cả. Cô ngoái đầu lại liếc nhìn bà mẹ chồng tương lai, phong độ chẳng hề giảm đi so với hồi đến Bắc Kinh thăm con trai, vẫn kiêu hãnh ngẩng cao đầu hơn hết thấy mọi người.

Nhà cửa ở Thượng Hải hay có kiểu bé tìn hìn do đất chật người đông. Nhà Chu Nam cũng không phải ngoại lệ. Nhà họ nằm trên tầng năm của một chung cư cũ kĩ, không thang máy, có vội có mệt mấy cũng phải cuộc bộ mà thôi. Chu Nam ị ạch mang rất nhiều đồ, cô cũng không thể vứt lại cho anh cái balô mà ban nãy mình vừa cố sống cố chết giành lấy, đành phải nghiêng răng lê lên tầng năm. Khi cửa vừa mở, cô suýt chút nữa thì ngã vật xuống sàn. May có Chu Nam đỡ lấy, xót xa lau mồ hôi cho cô:

- Cô bé đáng thương, em vẫn cố được chứ?

Trước ánh mắt lạnh như băng của bà mẹ chồng tương lai, Đông Tam đột nhiên thấy rùng mình. Cô khẽ lắc đầu, đặt đồ đạc xuống sàn, nhìn quanh mới nhận ra đã đi gần hết căn phòng. Ngôi nhà bốn mươi mét vuông gồm hai phòng, một phòng vừa là buồng ngủ, vừa là phòng ăn cho cả nhà, phòng còn lại thì đặt chiếc giường đơn của Chu Nam.

Phòng khách thì được ngăn lại bằng một tấm rèm vải cũ mềm. Bình thường thì rèm được vén lên để lấy ánh sáng, tối đi ngủ mới kéo lại cho kín đáo. Đợi bố mẹ anh đi rồi, cô mới kéo tay Chu Nam, hỏi anh với vẻ không tin nổi vào mắt mình:

- Ở đây sao anh?

Chu Nam quay người nhìn chiếc giường mà anh đã ngủ từ lúc còn thơ bé, cười rất thoải mái:

- Không sao, buổi tối mẹ anh thường đóng cửa. Đóng cửa rồi thì chẳng nghe thấy gì nữa đâu.

Thẩm Đông Tam trừng mắt nhìn anh:

- Giường bé thế này, anh định ngủ trên sàn nhà à?

- Thế sao được, ban đêm lạnh lắm, anh sẽ làm chăn cho em. – Chu Nam đưa tay quệt mồ hôi trên mặt, nhe răng ra cười, bị cô véo ột cái lên da la lớn.

- Con trai ơi, mau đi rửa tay ăn cơm đi. Bố con làm cho con món ngó sen nhồi gạo nếp, không nhanh lên thì nguội hết đấy. – Giọng bà mẹ vang lên lanh lảnh ngay cạnh cửa, cách nhau có mấy bước chân, vậy mà bà vẫn còn cổ rướn cổ lên gọi ời ời.

- Đi thôi đi thôi, ăn cơm thôi. – Chu Nam nắm tay cô, ánh mắt ảm áp – Đây là bữa ăn đầu tiên ở Thượng Hải, chắc chắn em sẽ không phải thất vọng đâu. Tay nghề nấu nướng của bố anh rất khá đấy.

Chu Nam nói không sai. Đối với một người sinh ra và lớn lên ở Thượng Hải như anh thì những món ăn này có thể đúng là mỹ vị trần gian. Nhưng với một người quen ăn cay, ăn mặn như Đông Tam thì vô vị hết chỗ nói. Cô cố nhét đầy bụng đã rồi tính sau.

- Lần này về mấy ngày vậy con trai? – Mẹ anh gấp lia lịa thức ăn vào bát con trai. Xem ra đây là thói quen của nhà anh rồi, không thể một sớm một chiều mà sửa ngay được. Đông Tam đã bình tĩnh hơn đôi chút. Bố Chu Nam thì lại vô cùng hiền lành, ông mỉm cười mời cô ăn thêm bằng tiếng phổ thông không sôi. Cô không biết nên làm thế nào với sự thân thiện đó, nên cười nói ngọt ngào, hay là tỏ ra khách sáo một chút, e dè một chút, thể hiện vẻ ngại ngùng mà một cô gái nên có?

Cô thấy rất khó xử.

Chu Nam gấp cho cô một miếng cá chua ngọt, miệng còn đang mãi trả lời câu hỏi của mẹ:

- Ba ngày mẹ ạ. Ngày mai đi đăng ký, ngày kia quay lại Bắc Kinh luôn.

- Lâu lắm rồi mới về được một chuyến, thế nào con cũng phải đến thăm bà ngoại con, còn em gái con nữa. Cả mấy đứa bạn học cũ nữa chứ, cũng phải đi thăm chứ.

- Con xin nghỉ hơi gấp, nên không có nhiều thời gian mẹ ạ. Để lần sau đi ạ.

Mắt mẹ anh trừng lên, dù tay bà vẫn mãi miết chất thức ăn vào bát Chu Nam:

- Thế sao được, nếu biết con về mà không đến thăm bà, bà sẽ tức chết mất.

Chu Nam ngấu nghiến và một miếng cơm, thở dài nhìn mẹ:

- Mẹ không nói ra thì bà làm sao biết được. Mà mẹ này, quyền hộ khẩu nhà mình đâu?

Đông Tam cúi đầu im lặng ăn cơm, rửa sạch miếng cá mà Chu Nam gấp cho cô.

Chương 9

Chuyến đi Thượng Hải của họ, vốn tưởng nắm chắc một trăm phần trăm là thành công, vậy mà cuối cùng mọi chuyện lại đổ bể cũng từ đây.

Đầu tiên là chuyện tắm rửa.

Ăn cơm xong, Đông Tam vốn định thể hiện một chút, cô vội tranh đi rửa bát, nhưng bị Chu Nam ngăn lại. Chu Nam vốn kĩ tính, anh biết cô bị viêm khớp mãn tính, bình thường tránh chạm vào nước lạnh nên mới không cho cô rửa bát. Mẹ Chu Nam không biết điều đó, nên mặt nặng như bị.

Chu Nam giục cô đi tắm rồi nghỉ sớm. Nhưng vừa vặn vòi sen, nước lạnh đã đột ngột xối lên người khiến Đông Tam chỉ kịp hét lên một tiếng rồi lập cập nhảy ra khỏi nhà tắm. Chu Nam vội vào điều chỉnh nóng lạnh một lúc, đến khi cả nhà tắm bốc hơi nghi ngút mới ấn Đông Tam đang ướt như chuột lột dưới dòng nước ấm. Hơi ấm đánh động mọi giác quan trên người Đông Tam, cô vội đẩy anh ra ngoài:

- Anh đi ra, mau đi ra.

- Sao thế? Đây có phải là lần đầu chúng mình tắm chung đâu. – Chu Nam dăm đuối nhìn cô, mỉm cười hữu ý.

Đông Tam nhăn nhó đẩy anh ra khỏi nhà tắm.

- Đây là nhà bố mẹ anh, không phải ở Bắc Kinh. Mau đi ra đi, đừng gây thêm phiền phức nữa.

Chu Nam biết cô đang lo lắng điều gì, anh thở dài rút cái khăn tắm trên giá rồi đi ra ngoài. Nhưng một lát sau, trong nhà tắm lại vang lên tiếng hét thất thanh của Đông Tam. Chu Nam đứng ngoài gõ cửa âm âm, hoảng hốt hỏi:

- Sao thế sao thế, Tam Tam, em có sao không?

Một lúc sau, Đông Tam mới mở hé hé cửa. Mặt cô trắng bệch, mái tóc đen ướt đầm chắn luồng sáng vàng mở cửa chiếc đèn. Cô cười run rẩy, nhìn anh đầy vẻ tội nghiệp:

- Không biết tại em lóng ngóng hay là do số đen đui không biết mà anh vừa đi, nước nóng lại chuyển sang nước lạnh rồi.

Chu Nam quần quanh người cô bằng một chiếc khăn bông to rồi bế cô đặt lên chiếc giường trong phòng. Anh hôn khẽ lên trán cô:

- Ngoan nào, nằm yên trong chăn đi, anh đi nấu cho em bát đường đồ cho ấm người.

Đúng là cô đang rất lạnh, cả người run lẩy bẩy không ngừng cho đến khi anh bưng lên một bát nước đường nóng hôi hổi. Cô chậm chậm uống hết bát nước đường trên tay anh. Dưới ánh đèn, anh nhìn cô thật dịu dàng. Uống xong nước đường, cô nhìn anh không chớp mắt. Chu Nam cười cười, dè dặt cẩn thận cho cô:

- Nhìn gì thế, cô nhóc háo sắc này.

- Em đang nghĩ, - Cô khẽ mỉm cười – làm sao ngài kĩ sư tin học hàng đầu của chúng ta lại biết phụ nữ vào thời điểm này cần uống nước đường đồ nhỉ?

Chu Nam ngẩn ra một lát, rồi tủm tỉm trả lời cô:

- Hồi xưa đi học cô giáo có nhắc qua rồi mà. Thế này đã là gì? Anh còn biết ngày đầu sẽ rất đau, ngày thứ hai sẽ ra rất nhiều, ngày thứ ba...

- Thôi đi anh ơi, trước đây sao chẳng thấy anh ân cần như thế này bao giờ? – Cô liếc nhìn anh – Có phải là căn phòng này đã khơi gợi lại nhiều kỉ niệm của anh đúng không...

-... Được rồi, ít nhất em cũng đã đoán đúng một chuyện. Trước đây, anh thường ngồi đây, cùng với cô ấy, mỗi tình đầu của anh, anh và cô ấy đã cùng nhau trải qua một quãng thời gian rất đẹp. Nhưng Tam Tam à, rốt cuộc cô ấy cũng chỉ là quá khứ, và khi đó anh vẫn chỉ là một chàng trai bồng bột. Tam Tam yêu quý, anh biết em không phải là một cô gái nhỏ nhen. Em đừng ghen với những chuyện đã qua nữa, được không?

- Anh đúng là biết nịnh phụ nữ. Ai nói em không phải là người nhỏ nhen? Bất cứ điều gì liên quan đến tình yêu, cũng đều khiến phụ nữ trở nên rất nhỏ nhen. Khi anh nói những lời này với Lô Lợi Lợi, người mà anh nói là mối tình đầu ấy, thì cô ta nói thế nào với anh?

- Lợi Lợi là bạn gái chính thức đầu tiên của anh mà thôi. Thực ra, những rung động đầu đời của anh gắn với hình ảnh người con gái khác, Hứa Chỉ Vân.

Đó lại là một xúc cảm khác của thời thanh niên sôi nổi đầy nhiệt huyết. Khi còn là một cậu bé, anh đã yêu thầm cô bạn học, một cô gái đáng yêu với đôi mắt trong sáng thấu hiểu mọi điều trên thế gian. Hết lần này đến lần khác anh mời cô ấy đến nhà chơi, họ cùng nhau nói chuyện về một cậu bạn khác – Chu Ninh Hải. Có một lần đúng vào kỳ sinh lý của con gái, anh nhìn cô bạn gái mình yêu quý mặt mày trắng bệch, tay chân cứ lỏng lẻo không biết nên làm thế nào. Dưới sự chỉ đạo của cô, anh vội đi nấu một bát nước đường đỏ, bưng lại cho cô uống. Thời khắc đó, hơi thở ấm áp của cô phả vào tay khiến anh không ngừng run rẩy.

- Tam Tam, nếu không phải là vì em, thì anh đã quên khuấy mất chuyện này từ lâu rồi. Hình như anh vẫn còn giữ số điện thoại của cô ấy thì phải. – Anh mở điện thoại ra lần tìm trong phần danh bạ, bật cười vui vẻ - Đúng là còn thật. Không biết cô ấy có còn dùng số này nữa không?

Nói đến đây anh đột nhiên ngừng bật, uể oải nhìn Đông Tam rồi ngáp ngắn ngáp dài:

- Ngày mai là thời khắc mang tính lịch sử, tinh thần phải thật tốt. Chúng mình ngủ đi. Anh đi tắm cái đã, em chờ anh nhé.

Anh chạy ra phòng ngoài, một lát sau lại lao vào, mặt đỏ bừng hỏi Đông Tam:

- Em để quần sịp của anh trong túi nào?

Cho dù có bao nhiêu chua xót, bao nhiêu oán giận, thì khi Chu Nam ôm lấy cô từ phía sau, đặt bàn tay to lớn của anh lên chiếc eo nhỏ nhắn của cô, tất cả bỗng nhiên vơi đi rất nhiều. Cô nhớ lại lúc còn nhỏ, mẹ cũng thường dùng đôi tay ấm áp của mình chậm chậm xoa bụng cho cô, giúp cô nhẹ nhàng thiếp đi. Những lúc như thế, giấc mơ của cô lại trở nên tươi đẹp.

Hôm sau, từ sáng tinh mơ cô đã bị tiếng ồn ào đánh thức. Có lẽ người già đều thích ngủ sớm dậy sớm, âm thanh xoe xoe từ bên ngoài vọng lại qua chiếc cửa mỏng như dọi từng cơn vào đầu người ta.

Có lẽ là cô đa nghi quá, nhưng cứ mỗi lần mẹ Chu Nam ra ngoài, cô lại cảm thấy bà liếc xéo về phía cô một cái. Ánh mắt đó dường như có thể xuyên thủng mọi chương ngại vật, chứ đừng nói là tấm màn nhỏ ở góc phòng. Bây giờ mà dậy, một mình đơn độc đối diện với bà ta, như thế chẳng phải là tự mình chuốc khổ hay sao? Cô mơ màng nghĩ, rồi lại mệt nhọc thiếp đi trong lòng Chu Nam.

Ngủ đến hơn chín giờ, Chu Nam mới tỉnh dậy. Dù mắt nhắm nghiền nhưng Đông Tam có thể dễ dàng nhận ra anh đã tỉnh dậy qua cái ôm siết vai, hơi thở gấp gáp, đôi môi ấm nóng vờn nhẹ tai cô và cả giọng nói khàn đục gợi cảm của anh:

- Em yêu, tối qua anh lại mơ thấy em đấy.

Thường mỗi khi cô đến tháng, những cơn hứng tình của anh cũng đột ngột trở dậy. Có lúc những xúc cảm dâng trào khiến anh trở nên kích động mất kiểm soát, anh lật mình trèo lên người cô, hơi thở ấm nóng dồn

dập bao phủ lấy làn môi cô, nhưng khi hai cơ thể đang căng lên vì dục vọng anh lại đột ngột dừng lại, chậm rãi đặt nụ hôn ngọt ngào lên khắp người cô, từng chút từng chút một, không bỏ sót chỗ nào.

Lần này cũng như vậy, hơi thở say mê vừa kéo đến, thì tấm màn bất ngờ bị kéo giật ra, gương mặt mẹ Chu Nam bị bóng tối che khuất, nhưng chắc chắn bà nhìn thấy rất rõ từng hành động của bọn họ:

- Mau dậy ăn cơm, mấy giờ rồi mà còn nằm đây?

Chu Nam ngượng ngùng gác tay lên trán, cúi gằm đầu:

- Mẹ! Mẹ đi ra trước đi, mẹ đi ra trước đi. Ăn sáng xong con có việc phải đi.

Đông Tam hé mắt nhìn bóng dáng người phụ nữ thấp thoáng đằng sau tấm màn. Cô cảm giác như bị đông cứng trong tức khắc. Trong căn phòng chưa đến bốn mươi mét vuông này, cô bị bao vây hoàn toàn rồi.

- Em đừng để ý, - Chu Nam an ủi cô – mẹ không hay tùy tiện thế đâu. Để lúc nào anh nói chuyện với mẹ.

Đây mới là điều đáng sợ. Trước đây bà ấy không như vậy, chỉ khi đối diện với cô, bà mới như thế, khắp người toàn là bóng gươm ánh kiếm.

Cô xoay người vào góc giường, lảng sang chuyện khác:

- Anh tìm thấy quyển hộ khẩu chưa?

Chu Nam vừa nghe cô hỏi xong liền vội vàng bỏ dậy, khoác bữa lên người bộ quần áo, gọi với ra phòng ngoài:

- Mẹ! Mẹ! Quyển hộ khẩu của nhà mình mẹ tìm thấy chưa?

Đông Tam day day hai bên huyệt thái dương, ngồi thừ người bên giường. Cô hiểu, tất cả mới chỉ là bắt đầu.

Chỗ rửa mặt đã chiến đã được chuyển ra gian bếp.

Phòng tắm ngay từ sáng đã bị nhà hàng xóm chiếm cứ. Hai nhà dùng chung phòng tắm nên thỉnh thoảng xảy ra va chạm là chuyện bình thường, điều đó cũng góp công lớn trong việc rèn luyện khả năng tác chiến chống địch trong thực tế của mẹ Chu Nam.

Lúc Đông Tam đánh răng rửa mặt, mẹ Chu Nam ở bên cạnh đun sữa đậu nành. Trong một không gian nhỏ hẹp, hai người phụ nữ cùng theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình, người nào cũng lặng lẽ thăm dò đối phương, chiến tuyến vững như núi Thái Sơn. Nước trong vòi đã chảy một lúc lâu mà vẫn còn lạnh ngắt. Không phải là không thể rửa, trước đây cô vẫn dùng nước lạnh để rửa mặt, nhưng từ khi ở cùng Chu Nam, thói quen này đã hoàn toàn thay đổi, mỗi khi đến kỳ, anh tuyệt nhiên không để cô chạm vào nước lạnh vì sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô sau này. Cô cau mày nhìn cái van nóng lạnh, chần chừ không biết có nên chỉnh lại hay không. Chỉ cần mạnh dạn gạt van nước trong mấy giây là cô có thể giải quyết được tình trạng bối rối không đáng có này. Đông Tam còn đang tần ngần suy nghĩ thì bên cạnh đã có bàn tay giúp cô.

- Bên này là nước nóng, cháu mở nước đi. – Mẹ Chu Nam bỏ củ hành đang thái dở sang một bên, lãnh đạm gạt van nước.

Đông Tam hơi bất ngờ trước sự giúp đỡ ngoài mong đợi của bà mẹ Chu Nam. Cô khẽ gật đầu cảm ơn, hứng nước vào cốc. Trong phòng tắm đột nhiên vang lên tiếng kêu thất thanh bằng tiếng Thượng Hải. Sau đó, một người đàn ông vươn cổ ra nhìn cô chửi rửa. Đông Tam vội vàng đóng nước lại, quay đầu nhìn mẹ Chu Nam đầy vẻ hoảng sợ. Bà điềm tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô, nở nụ cười cao ngạo.

Nụ cười này là lời giải thích rõ ràng cho tất cả mọi chuyện. Bà ta đang ngầm nói cho cô biết: Chuyện vòi nước đột ngột chuyển sang chế độ lạnh hôm qua chỉ là đòn cảnh cáo. Cảnh cáo, cô hiểu không?

- Tiểu Thẩm à, lần trước mấy món ăn mà ta dạy, cháu có học không?

Cô trân trân nhìn gương mặt đang cười nói duyên dáng trước mặt, một chữ “vâng” nghèn nghẹn vang lên.

- Hôm nay bà ngoại Chu Nam đến, cháu nhớ phải tự tay nấu mấy món đó nhé. Nguyên liệu ta đã chuẩn bị sẵn rồi, cháu vào bếp nấu đi, mười giờ rưỡi là bà đến.

Nói rồi bà ta nhét một cái nồi đen sì sì vào tay cô, sau đó thông thả quay người đi mất. Nấu ăn không có gì khó. Khi ở Bắc Kinh, cô cũng thường xuyên vào bếp nấu cho Chu Nam ăn. Tuy không quá ngon, nhưng cũng có thể ăn được. Không, đây không phải là điều bà ta định giở trò với cô. Thật ra bà ta muốn gì ở cô cơ chứ? Khi cô từ trong căn bếp ám khói, mặt mũi đầy mồ hôi đi ra mở cửa, một bà cụ trông rất minh mẫn và một cô gái nhỏ nhắn nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt giống hệt như họ đang đi chợ lao động tìm chọn osin.

Đây mới là ý đồ của mẹ Chu Nam.

Điều đáng sợ nhất là gì? Là khi người khác nhìn thấy bạn nhếch nhác trong cảnh khốn cùng, dù bạn có cố gắng sửa sai đi chăng nữa người ta cũng không dễ dàng thay đổi định kiến với bạn. Đây chính là cái ấn tượng đầu tiên về cô mà mẹ Chu Nam muốn giới thiệu với bà ngoại.

Đối với Chu Nam mà nói, bà ngoại thậm chí còn thân thiết hơn mẹ nhiều lần. Bà là một nhà giáo nhân dân và mẹ Chu Nam tin chắc rằng bà cụ có thể dạy dỗ con trai mình tốt hơn cả bản thân mình, nên từ nhỏ anh đã được bà ngoại tự tay chăm sóc nuôi dưỡng. Đến khi lên cấp ba, anh thi đỗ vào một trường gần nhà, nên mới về ở với bố mẹ.

Anh cũng quên không nói với Đông Tam một chuyện, năm ấy anh quen Hứa Chỉ Vân là vì cô giáo dạy kèm cô ấy chính là bà ngoại anh.

Khi Đông Tam còn chưa kịp hiểu ra điều gì, thì bà cụ trước mặt đã nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới bằng đôi mắt tinh anh, sau đó không nói một lời, quay đầu đi thẳng vào trong phòng. Chỉ có cô gái đi cùng bà cụ là mỉm cười thân thiện với cô, chìa bàn tay trắng trẻo ra chào cô:

- Cô chính là Tam Tam, bạn gái của Chu Nam phải không? Tôi là bạn học cũ của cậu ấy, Hứa Chỉ Vân.

Cho đến tận giờ phút này, cô mới nhận ra hoàn cảnh mà mình rơi vào. Một người thì ngọt ngào dịu hiền, một người thì đầu bù tóc rối. Rõ ràng đây là sự khác biệt giữa một người vợ bị bỏ rơi và một tiểu thiếp mới cưới về. Cho dù vậy, cô vẫn chuyển cái muối sang tay trái, rồi gượng gạo bắt tay cô gái:

- Xin chào, tôi là Tam Tam. Chu Nam chưa bao giờ nhắc đến tên chị với tôi, cho nên xin lỗi, chị vừa nói chị là?

- Hứa Chỉ Vân. – Đôi mắt nhỏ dài của cô gái đối lập hơi nheo lại – Chẳng lẽ anh ấy chưa từng nói với chị, trông chị hơi giống tôi sao?

- Ha ha, cô Hứa thật biết đùa. Tôi làm sao dám so sánh với cô chứ? Cô xinh đẹp thế này, so với cô thật khiến tôi thấy vô cùng xấu hổ.

Đây không phải là những lời khách sáo rỗng tuếch. Thực ra mỗi câu nói của cô đều là ám hiệu ngầm cho chính bản thân cô: Nếu kẻ địch nhận lời khen ngợi của bạn, thì cô ta không đáng để bạn phải lo lắng.

Nhưng Hứa Chỉ Vân chỉ khẽ vén mớ tóc mai bị rũ xuống mặt, mỉm cười rất chân thành:

- Đừng nói như vậy, Tam Tam, tôi có thể gọi chị như vậy không? Chúng ta mau xuống bếp đi, hình như thức ăn đang cháy rồi đấy...

Đông Tam đứng sững bên bậu bếp. Một cô gái xinh đẹp hiền thực như thế này, chủ nhà còn chưa gặp mà đã lẫn xả vào bếp là sao? Hay là cô ta đã quá quen ở đây, không cần chào hỏi cũng có thể đường hoàng đi vào? Cho dù có là như vậy đi chăng nữa, trong lòng Đông Tam cũng cảm thấy vô cùng khó chịu như bị lửa đốt.

Mang bộ mặt đầy vẻ hoài nghi, Đông Tam theo cô gái lạ mặt vào bếp. Dù đã chớm thu nhưng không khí vẫn còn oi bức như giữa hè, lại thêm khói bếp bay mù mịt cay xè cả mắt, thật khiến người ta không thể chịu đựng nổi. Nhưng có vẻ như Hứa Chỉ Vân không thấy như vậy, cô thành thực đi đến bệ bếp, đỡ lấy cái muối trong tay Đông Tam, đảo đi đảo lại thức ăn trong nồi rồi với lấy chai dấm bên cạnh vừa cho vào món ăn vừa nói với Đông Tam:

- Món này có thể được coi là món ăn Thượng Hải chính gốc, cho càng nhiều dấm càng ngon. Tam Tam, chị biết làm bao nhiêu món Thượng Hải?

- Tất cả những món mà chị ăn hôm nay là toàn bộ những món mà tôi biết làm. – Cô đứng một bên chán nản nhìn bãi chiến trường ở gian bếp, chẳng biết để tay vào đâu. Đường như chủ nhà là Hứa Chỉ Vân, còn cô mới là vị khách từ xa đến.

Mồ hôi cũng bắt đầu túa ra trên khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Chỉ Vân, cô gái này không hề tạo cho bất cứ ai cảm giác mình đang bị áp chế, trái lại cô giống như một dòng nước hiền hòa, mát lạnh đem lại niềm vui ọi người. Nếu đem ra so sánh, thì Đông Tam bên cạnh chẳng khác gì một hòn đá vừa vô dụng vừa cứng đầu, lại chỉ tổ vướng tay vướng chân người khác nữa chứ.

- Tam Tam, thức ăn làm xong chưa? Bà ngoại đến rồi, em... Hứa Chỉ Vân, sao cậu lại ở đây? – Chu Nam chạy ào vào bếp xem tình hình thế nào, anh cũng người nhìn hai cô gái trong gian bếp nhỏ. Hứa Chỉ Vân hồn nhiên gơ cái muôi canh trong tay dọa anh:

- Chu Nam, cậu để bà xā một mình trong bếp, thật chẳng giống cậu chút nào.

- Chỉ Vân, bạn đến lâu chưa? – Chu Nam đã hoàn hồn lại, vui vẻ đi vào đứng giữa hai người.

- Mới thôi, đi cùng cô giáo mà. Thấy vợ cậu một mình đánh vật trong bếp, tớ đi vào xem thế nào.

Chu Nam cười khì khì, gãi đầu gãi tai liến láu:

- Thế mà tớ cứ tưởng trong nhà vừa xuất hiện một cô Tấm cơ đấy. Đi nào, vào phòng khách ngồi đi, vào nói chuyện với bà ngoại tớ. Mẹ tớ cũng lâu lắm rồi chưa gặp cậu, bà nhớ cậu lắm đấy.

- Được, để tôi bê giúp đĩa thức ăn này lên trước nhé. Tam Tam, chị cũng mau qua ngồi với chúng tôi nhé.

Đông Tam miễn cưỡng mỉm cười, xua tay:

- Hai người đi trước đi, tôi còn làm vài món nữa, sẽ xong ngay thôi.

Chu Nam nhìn cô với vẻ áy náy, anh định cúi xuống hôn phớt lên trán cô nhưng bị cô tránh được. Hai người họ cùng quay người đi, tiếng nói cười vọng vào hết trong bếp. Đặc biệt là Chu Nam, giọng cười sáng khoái của anh như mũi dao đâm vào trái tim cô đau đớn.

Cô làm gì còn tâm trạng mà nấu với nướng nữa. Cô đắp ít nước lạnh lên mặt, mồ hôi đã dội sạch nhưng mặt vẫn nóng bừng và bỏng rát. Cô áp cả mặt xuống dưới vòi nước, nước chảy róc rách trên mặt cô, mát lạnh.

Đột nhiên có người kéo cô lại, một cái khăn bông trở đến trước mặt cô. Mùi hương đàn ông quen thuộc xộc đến khiến sống mũi cô cay cay. Cô đẩy anh ra.

- Sao lại động vào nước lạnh? Đã nói em bao nhiêu lần rồi? Sao không nhớ gì hết thế hả? – Chu Nam xót xa, đưa tay định kéo cô lại, nhưng lại bị cô hất ra.

- Anh ra đây làm gì? Anh không sợ bị mẹ anh biết, không sợ người tình cũ của anh biết, không sợ họ không có ai nói chuyện hay sao? – Nước mắt cứ thế tuôn ra. Bao nhiêu tủ thân, bao nhiêu ầm ức bùng nổ trong phút chốc. Cô đến Thượng Hải, vốn là muốn thực hiện lời hẹn ước cả đời, nhưng hết lần này đến lần khác phải tủ thân vì người đàn ông này. Không phải cô không biết nhẫn nhịn, nhưng đến phút cuối cùng người đàn ông này lại cười nói vui vẻ với người con gái khác, cái điệu bộ hoan hỉ cứ như sợ tất cả mọi người trong thiên hạ không biết mình đang hạnh phúc ấy, cô vừa nhìn là thấy hoảng sợ rồi.

Nhưng điều quan trọng nhất là gì chứ? Là lời nói vừa thốt ra của cô gái này, anh muốn ở bên cạnh cô, muốn kết hôn với cô chỉ vì trông cô có nét hao hao giống cô ta? Đây là cái logic khốn kiếp gì vậy? Nhưng không hiểu sao vừa nghe cô đã tin ngay, muốn nghi ngờ cũng không nghi ngờ được.

Chu Nam cười đầy vẻ bất đắc dĩ, vẫy vẫy cái khăn trong tay. Hôm nay anh mặc áo sơmi kẻ sọc xanh trắng, làm nổi bật hằn chiếc cằm chẻ rất đàn ông của anh. Anh ôm vai cô, dịu dàng gạt bỏ những hoài nghi trong đầu cô:

20. Chương 20

- Tam Tam, đừng gây chuyện nữa, em sắp lấy anh rồi mà. Chỉ trong hôm nay, anh sẽ trở thành người của em, bất cứ ai, ngay cả mẹ cũng không thể nào tranh giành với em được. Chỉ một lúc nữa thôi, chúng ta sẽ được ăn đời ở kiếp với nhau. Tam Tam, anh có cần phải thế với em không?

Cô lau vội những giọt nước mắt, đưa bàn tay nhỏ nhắn lên ngăn anh lại:

- Thôi thôi, vừa nãy em không được bình tĩnh lắm. Anh biết mà, lúc đến tháng, tâm lý thay đổi rất nhiều. Bây giờ em ổn rồi. Em còn phải nấu mấy món nữa, làm xong em sẽ gọi anh. Chúng ta ăn cơm nhanh rồi còn đi đăng ký, chắc không có chuyện bất ngờ nào nữa đúng không? Được rồi, cứ coi đây như là chúng sợ hãi tiền hôn nhân của em đi. Bây giờ anh đi ra đi.

Chu Nam cúi xuống hôn nhẹ lên chóp mũi cô. Những sợi râu ram ráp của anh cọ vào má cô nhồn nhột:

- Ngoan nhé, lát nữa mình đi mua ít bánh kẹo gì đó để mời mấy cô ở Cục dân chính nhé.

Cô khẽ gật đầu, đợi anh vào phòng rồi, cô mới bịt chặt miệng khóc nức nở hồi lâu, sợ anh nghe thấy. Sao cô lại cảm thấy sợ hãi đến thế chứ? Giống như một người đang đi trên cao nguyên hoang vắng, vừa đói vừa rét, bốn bề chỉ là một màu tối đen không thấy đâu là bờ.

Bữa cơm họp mặt chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Hứa Chỉ Vân xuất hiện đột ngột, nhưng nhanh chóng trở thành tiêu điểm trên bàn ăn. Đông Tam không thể không thừa nhận, một cô gái vừa hiểu biết lễ phép, lại dịu dàng ngoan ngoãn như thế này rất được lòng người lớn. Nghe họ dùng thứ tiếng Thượng Hải khó nghe trò chuyện rôm rả, thỉnh thoảng lại bật cười vui vẻ, cô chỉ biết im lặng ăn cơm. Thực ra, mâm cơm chỉ có cô và Chu Nam là ăn nhiều nhất, Hứa Chỉ Vân vì lịch sự cũng ăn một chút, còn những người khác thì không hề động đũa.

Giữa bữa ăn tẻ ngắt, cô vào bếp lúi húi lấy thêm thức ăn, lúc quay lại ở bậu cửa thì vừa kịp nghe Chu Nam sẵng giọng trách móc mọi người. Dù chỉ nghe loáng thoáng những gì cần nghe cô cũng đã nghe thấy, "... trước sau gì cô ấy cũng là vợ con, là con dâu, cháu dâu trong nhà, mọi người có thể nhìn thẳng vào sự thật, tôn trọng cô ấy một chút không?"

Siết chặt bát canh trong tay, cô kiềm chế không để mình bật khóc. Về lại chỗ ngồi, những người khác quả nhiên nhìn cô có vẻ ngượng ngùng. Bố Chu Nam là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí lạnh ngắt. Ông gấp một miếng thịt gà vào bát bà ngoại Chu Nam, sau hành động đó mọi người mới chính thức động bát động đũa.

Ăn xong, Đông Tam đang lúi húi định thu dọn bát đũa đem đi rửa thì Chu Nam giữ tay cô lại. Cô luống cuống đứng một bên, vừa ngẩng đầu lên thì vừa kịp chạm phải ánh mắt tinh anh của bà ngoại Chu Nam. Bà cụ vẫy tay gọi cô sang phòng bên cạnh. Cô vừa cúi đầu đi vào, cửa liền đóng lại.

Bà ngoại Chu Nam ngồi ngay ngắn trên ghế, khoan thai chỉ cái giường đối diện ra hiệu cho cô ngồi xuống. Cô ngồi xuống, hoang mang, lo lắng nhưng vẫn cố tỏ ra đang chăm chú lắng nghe.

Bà cụ nhìn cô một lượt rồi mới bắt đầu câu chuyện. Giọng nói của bà tuy không sắc lẹm như mẹ Chu Nam nhưng lại sang sảng đầy quyền uy, không giống giọng khàn đục thường thấy của người già:

- Nghe nói cô quen Chu Nam trong một bữa tiệc của một gia đình giàu có?

Đông Tam nhất thời chưa nắm bắt được ý đồ của bà cụ, khẽ ngoan ngoãn gật đầu:

- Vâng ạ.

Bà khẽ chép miệng rồi quyết định đi thẳng vào vấn đề chính.

- Từ sau khi quen cô, Chu Nam không còn xuất hiện ở những bữa tiệc như thế nữa, đúng không?

Đông Tam nghiêng răng ưỡn thẳng lưng lên, hạ giọng đáp:

- Vâng.

- Cô có biết, mẹ Chu Nam khổ cực nuôi con vì luôn mong muốn có ngày nó sẽ có cuộc sống sung sướng của giới thượng lưu? Nó vừa mới đặt chân vào chốn ấy, cô đã kéo tuột nó xuống địa ngục là sao?

- Thưa bà, cháu và anh Chu Nam, chúng cháu thật lòng yêu thương nhau...

- Theo như tôi biết, cô hiện nay vẫn chưa có công ăn việc làm, tiền bạc tiêu xài đều do Chu Nam cung cấp. Cô nghĩ thế nào tôi không quan tâm, nhưng tôi có câu này: Tình yêu không dựa trên vật chất là thứ không đáng tin cậy. Hôm nay hai đứa định cứ thế mà đi đăng ký kết hôn thì sau này chắc sẽ phải ân hận. Chu Nam thì không sao, nó là đàn ông, li hôn một lần chẳng là gì, nhưng còn cô? Một đứa con gái sống dựa vào bạn trai để có tiền đi học, chưa cưới chưa xin đã ăn ở với nhau như vợ chồng, lấy nhau chưa được mấy ngày lại dắt díu nhau ra tòa li dị. Khi bằng cô bây giờ, một mình tôi nuôi bảy miệng ăn trong nhà đấy, bà mỗi đêm nát cả bực của nhà tôi, nhưng tôi vẫn không đồng ý ai cả. Cô biết vì sao không? Là vì tôi biết làm thân con gái nhất định phải biết sống tự lập, như thế mới có thể ngẩng cao đầu mà sống trước bọn đàn ông.

- Thưa bà, bà hôm nay đến có phải là để khuyên chúng cháu đừng đi đăng ký phải không ạ?

Bà cụ nhìn cô, ánh mắt đã có phần dịu đi nhưng giọng nói vẫn tràn đầy quyết tâm:

- Cô là một cô gái thông minh, cô biết vì sao hôm nay tôi đưa Chỉ Vân đến không? Vì lần đầu tiên nhìn ảnh cô, tôi đã biết mình đã mắc sai lầm. Năm xưa tôi và mẹ Chu Nam đều không đồng ý cho hai đứa nó lấy nhau, nhưng thằng Chu Nam vốn là đứa nặng tình, bao nhiêu năm nay, Chỉ Vân có lẽ là cô gái duy nhất mà nó từng yêu. Tôi không muốn thằng bé vì một chút xúc động nhất thời mà quên đi cái được và cái mất, để rồi liên lụy đến cuộc đời cô. Cô gái, những lời tôi nói hôm nay tuy nặng nề, nhưng nếu khẳng khái kết hôn, đối với cô mà nói, chắc chắn không phải là điều tốt đẹp.

Đông Tam không thể không thừa nhận, những lời này của bà giáo già hoàn toàn đúng với những dự cảm của cô. Hơn nữa, mỗi câu mỗi chữ của bà chẳng khác gì những cái đinh không ngừng ghim sâu vào trái tim cô, đau đớn mà chua xót.

Cô ngẩng đầu, bình tĩnh quan sát bà cụ điềm tĩnh trước mặt, tĩnh lặng như mặt nước hồ không gợn sóng. Nắng hơi gắt, rọi thẳng qua khung cửa sổ bé xíu, phủ một lớp ánh sáng chói lóa khắp người cô. Nhưng đây là sự mỉa mai quá lớn chăng? Bà khuyên cô rời xa người đàn ông sắp bước vào quỹ đạo mà cô đã phải lao tâm khổ tứ mới kéo anh vào được, chỉ vì đây là cháu ngoại của bà và bà không cho phép một kẻ không ra gì như cô làm liên lụy đến tương lai sáng chói của anh ư.

Cánh cửa ra vào bỗng bật mở, Chu Nam vừa lau tay vừa chạy vào kéo tay cô đứng dậy:

- Mau đi mau đi thôi, Tam Tam. Ra sớm không lại phải xếp hàng thì khổ, chúng ta mau đi thôi.

Đông Tam đỡ dẫn đứng dậy. Cô đưa tay giúp anh lau mồ hôi:

- Đừng vội, anh nhìn anh này, quần áo ướt đẫm mồ hôi rồi.

- Được rồi, mau đi thôi. – Anh tóm lấy tay cô, sốt ruột vẫy tay với bà ngoại. – Chúng cháu đi đây bà ơi, bà mau chúc chúng cháu sống hạnh phúc vui vẻ đi bà.

Đông Tam quay đầu nhìn bà, trong ánh nắng chói lóa, đôi mắt sáng như hổ phách vẫn nhìn cô chăm chú. Bà nở nụ cười nhăn nhoe, khoát tay nói:

- Lớn thế này rồi vẫn còn khoa chân múa tay. Chu Nam, cháu nhớ chào Chỉ Vân nhé, chúng ta không chờ cháu về được đâu.

Hứa Chỉ Vân đứng cạnh mẹ Chu Nam, nhìn họ cười nhẹ nhàng:

- Chúc mừng nhé, Chu Nam, cậu sắp lấy được người vợ thông minh, đảm đang nhất thế giới này rồi đấy. Sau này cậu mà không đối xử tốt với cô ấy thì sẽ không yên thân đâu. Cho nên phải đối xử tốt với vợ suốt đời nghe chưa.

- Đó là điều đương nhiên. – Chu Nam toét miệng. – Cậu cũng đừng hoài công chờ đợi anh chàng hoàn hảo nào đó nữa đi, tớ lấy vợ rồi, cậu cũng phải mau lấy chồng thôi.

Nụ cười của Chỉ Vân trong thoáng chốc như cứng lại. Chu Nam cũng biết mình vừa lỡ lời, đành gượng gạo thu lại nụ cười:

- Này, chắc cậu...

- Được rồi, hai người mau đi đi, cẩn thận không người ta đóng cửa thì lại hoài công xếp hàng. – Hứa Chỉ Vân lại bật cười, quay sang nhìn Đông Tam – Cô dâu mới, có rửa mặt trang điểm không?

Đông Tam miễn cưỡng mỉm cười, khách sáo đáp lời cho phải phép:

- Không sao, có gì mà phải vẽ chuyện. Chúng tôi đi đây, tạm biệt.

Hứa Chỉ Vân cũng không nói thêm nữa, vẫy tay chào từ biệt. Đông Tam đi đến cửa còn quay lại nhìn. Đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy Hứa Chỉ Vân. Cô gái với nụ cười ngọt ngào, mang mùi hoa quả thơm mát trên cơ thể đó đáng nhẽ ra sẽ là đối thủ đáng gờm của cô, nhưng không ngờ cuộc đời lại tàn khốc hơn những gì mà cô tưởng tượng, họ vĩnh viễn chỉ có duyên gặp mặt một lần.

Hai người họ đến siêu thị gần nhà mua hai túi to kẹo Từ Phúc Ký rồi bắt taxi đến Cục dân chính. Chu Nam hứng khởi, không ngừng quay sang nhìn ngắm cô, gương mặt lấp lánh niềm vui. Anh nắm lấy tay cô, có ý dò hỏi:

- Này, ban nãy bà anh nói gì với em vậy?

Đông Tam quay đầu nhìn ra cửa sổ xe, bình thản trả lời:

- Không có gì, chỉ là mấy chuyện nhà cửa thôi.

- Đừng có giấu anh. Bà thì nói được điều gì tốt với em chứ? Niềm vui lớn nhất của bà là biến đen thành trắng, biến trắng thành đen, thị phi lẫn lộn. Lúc nhỏ anh thăm lăm, thường xuyên bị bà quát mắng, lại còn hay bị phạt úp mặt vào góc tường, không được động đây...

Đông Tam không góp lời, im lặng hồi lâu mới buột miệng hỏi anh:

- Chu Nam, anh thấy Hứa Chỉ Vân có xinh không?

Chu Nam nghi ngờ nhìn cô:

- Em muốn nói gì?

- Kể cho em chuyện của cô ấy đi!

- Ha ha, sao bỗng dưng em lại có hứng thú với cô ấy thế?

-... Bà ngoại anh kể với em, ngày xưa anh sống chết đòi yêu cô ấy, lại còn cầm dao thị uy cả nhà nữa chứ. Em rất muốn biết, cô gái ấy như thế nào mà có thể làm cho anh điên cuồng như thế? Em muốn biết, giữa em và cô ấy, em còn thiếu điều gì mới có thể khiến anh chung tình như vậy.

Chu Nam siết chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, ánh mắt mạnh mẽ nhìn thẳng vào cô:

- Đó đều là những chuyện đã qua. Đừng mắc bẫy ly gián của họ, Tam Tam, anh thực lòng muốn lấy em, chúng mình sắp thành vợ chồng, chúng mình...

- Có lẽ em không nên nói với anh. Có lẽ em nên ích kỷ hơn một chút thì em có thể thật sự có được anh.

Đông Tam mỉm cười đau khổ, lấy điện thoại đưa cho anh.

- Ban nãy trong siêu thị, lúc anh đi vệ sinh, mẹ anh gọi điện đến nói, Hứa Chỉ Vân lúc này trên đường đưa bà ngoại anh về đã gặp tai nạn...

Chu Nam phút chốc mặt cắt không còn hột máu. Bàn tay vừa nắm chặt tay cô giờ đã buông thõng xuống. Anh nhìn cô như không thể tin vào mắt mình. Sự hoảng loạn và đau khổ trong đôi mắt đó giống như đang bị nhục hình, thiêu đốt anh trong đau đớn. Anh giống như một quả bóng bị xì hơi, vật người ra sau thành ghế. Trong một thoáng chốc, họ im lặng không nói gì. Xe dừng lại trước cổng Cục dân chính. Đông Tam mở cửa xe, do dự quay đầu nhìn anh. Người đàn ông trong thoáng chốc như bị rút mất linh hồn này có đúng là người sắp sống cả đời cùng cô chăng?

- Chu Nam, nếu anh thật sự sốt ruột...

- Tam Tam, chúng mình phải đến bệnh viện. Em mau lên xe...

Đông Tam mỉm cười đóng cửa xe lại:

- Nếu anh thật sự sốt ruột thì anh mau vào bệnh viện thăm cô ấy đi. Em sẽ đợi anh ở đây.

Chu Nam cách cô một tấm kính, đỡ nhìn khuôn miệng cử động của cô. Có lẽ anh chẳng nghe thấy gì, ai biết được chứ. Họ im lặng nhìn nhau rất lâu, sau đó anh quay đầu lại, nhìn cô lần cuối cùng, rồi dặn lái xe quay lại. Đợi xe đi khuất, Đông Tam mới run rẩy quy xuống. Cô hít một hơi thật sâu, nén tất cả những cảm xúc đáng ghét, xấu xa vào trong phổi. Cô nghẹt thở đến mức bật ho thành tiếng.

Có những người phụ nữ bẩm sinh đã vô cùng ngốc nghếch, ngốc đến mức tự hành hạ bản thân trên đôi giày cao tám phân khiến bàn chân sưng tấy, biến dạng? Cô giống như chú thiên nga kiêu hãnh bị bỏ rơi, cô đơn, tuyệt vọng, cố níu kéo một thứ gì đó, nhưng rốt cuộc lại chẳng có gì cả. Tự nguyện để anh đi, cô đã tưởng đó là cách sáng suốt nhất để anh quay về bên cô. Nhưng có vẻ như Thượng đế không hề có ý định thỏa mãn mong muốn của cô.

Cô lại mở điện thoại ra xem. Chín giờ mười lăm phút. Sáu tiếng đồng hồ, không hề có một lời hỏi thăm. Nếu như không phải vẫn đang xách túi kẹo Từ Phúc Ký nặng trĩu trong tay, có thể cô đã nghĩ đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Cô quy người xuống, túi kẹo trong tay rơi đầy trên mặt đất. Nước mắt nóng hổi đầm đìa trên mặt chẳng khác gì một đứa trẻ, cô không buồn để ý đến, chỉ cảm thấy trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt. Vậy là cuối cùng người đàn ông mà cô đặt trọn yêu thương đã thực sự từ chối lấy cô rồi.

Cô đáp chuyến bay cuối cùng ngay trong đêm để về Bắc Kinh.

Một tuần sau đó, ngày nào cô cũng hẹn hò bạn bè ăn chơi đập phá. Cô vứt bỏ hết tất cả những lo lắng và giận dữ trong từng ấy năm để đổi lấy trận cười vô thưởng vô phạt. Đến ngày thứ sáu, cô không ra ngoài, ví hết nhẵn tiền. Lúc bỏ đi, trên người chỉ còn chín trăm tệ, riêng vé máy bay đã tốn hết hơn bảy trăm, số còn lại chả được bao nhiêu. May mà trong thẻ của cô vẫn còn hơn một vạn tệ Chu Nam gửi cho cô để nộp học phí.

Nhưng đến ngày thứ sáu, trong túi cô chỉ còn hai mươi tệ, chỉ đủ mua ít thức ăn dự trữ. Gạo hãy còn một ít, ít nhất cô cũng không lo bị chết đói. Nhưng có thể cầm cự được mấy ngày? Cô không muốn phải sống lang thang vất vưởng chờ Chu Nam về. Sự đe dọa của cơn đói phút chốc kéo cô về với thực tại.

Từ nhỏ đến lớn, cô không mấy khi để bản thân tự do phóng túng, phó mặc tất cả cho số phận. Dù là lúc hạnh phúc nhất hay đau khổ nhất, cô vẫn rất tỉnh táo tìm ình một lối thoát.

Đang thờ người suy nghĩ, cô bỗng nhận được điện thoại của Lâm Phong. Cậu ta có vẻ rất vui, hỏi cô có muốn ra ngoài chơi không. Tâm trạng của cô đối với Lâm Phong lúc này rất phức tạp, muốn đền đáp gì đó cho cậu, nhưng lại không biết làm thế nào cho phải, thế nên chỉ có thể đứng từ xa mà lo lắng cho cậu.

Cô đồng ý đi cùng, hai người hẹn gặp nhau trước cửa nhà Lâm Phong. Lúc cô đến, Lâm Phong vẫn chưa ở đó. Cô bồn chồn đứng dưới đợi, ánh nắng gắt khiến cô hơi chóng mặt, đang định đi đến chỗ có bóng râm ngồi đợi, thì đột nhiên cô nhìn thấy một bóng người rất quen. Như bị ma quỷ sai khiến, cô vội trốn đằng sau cột điện, mắt mở trừng trừng về phía đôi trai gái đang hôn nhau tình tứ, sau đó người con trai xoay người đi lên tầng, còn cô gái thì quay về chiếc xe dưới sân.

Từ nhỏ đến lớn, cô không mấy khi để bản thân tự do phóng túng, phó mặc tất cả cho số phận. Dù là lúc hạnh phúc nhất hay đau khổ nhất, cô vẫn rất tỉnh táo tìm ình một lối thoát.

Đang thờ người suy nghĩ, cô bỗng nhận được điện thoại của Lâm Phong. Cậu ta có vẻ rất vui, hỏi cô có muốn ra ngoài chơi không. Tâm trạng của cô đối với Lâm Phong lúc này rất phức tạp, muốn đền đáp gì đó cho cậu, nhưng lại không biết làm thế nào cho phải, thế nên chỉ có thể đứng từ xa mà lo lắng cho cậu.

Cô đồng ý đi cùng, hai người hẹn gặp nhau trước cửa nhà Lâm Phong. Lúc cô đến, Lâm Phong vẫn chưa ở đó. Cô bồn chồn đứng dưới đợi, ánh nắng gắt khiến cô hơi chóng mặt, đang định đi đến chỗ có bóng râm ngồi đợi, thì đột nhiên cô nhìn thấy một bóng người rất quen. Như bị ma quỷ sai khiến, cô vội trốn đằng sau cột điện, mắt mở trừng trừng về phía đôi trai gái đang hôn nhau tình tứ, sau đó người con trai xoay người đi lên tầng, còn cô gái thì quay về chiếc xe dưới sân.

Tim đập thành thịch. Phát hiện này khiến cô như muốn ngừng thở. Cô gái đã ngồi vào trong xe, cô không kịp nghĩ thêm, vội vàng chạy đến đứng trước mũi xe, khiến cho người trong xe bị một phen giật nảy người. Cô cười đầy mỉa mai:

- Lô Lợi Lợi, cô làm gì ở đây vậy?

Lô Lợi Lợi nhận ra cô, mặt mũi trở nên khó coi hơn, sắc giọng vắn lại.

- Tam Tam, sao cô lại ở đây?

- Phải, sao tôi lại ở đây? Có lẽ ông trời muốn tôi tận tay bắt gian phụ đây mà? Chà chà, màn kịch khi này đúng là tình sâu nghĩa nặng thật đấy.

Lô Lợi Lợi vừa tức giận vừa xấu hổ, mặt đỏ bừng:

- Cô tưởng mình nắm được điểm yếu của tôi sao? Cô nói xem, nếu như tôi kể cho anh ta tất cả những chuyện hay hóm của cô thì anh ta sẽ nghĩ như thế nào về cô bạn học bé nhỏ đây? Cái đoạn chặt ngón tay cứu người đẹp cũng lắm li bì đấy nhỉ?

Mặt Đông Tam phút chốc sầm xuống, cô lạnh lùng gõ tay lên cửa kính, cổ tình rít giọng qua kẽ răng:

- Tôi cảnh cáo cô Lô Lợi Lợi, nếu như cô cố tình kéo Lâm Phong vào chuyện này, tôi sẽ khiến cô thân bại danh liệt.

Sự tồn tại của Lâm Phong là một nỗi đau sâu kín trong cô, nó như một lời nhắc nhở mọi chuyện cũ vẫn chưa thể nào lùi vào quá khứ. Nỗi khổ sở này, chẳng ai có thể hiểu được cho cô. Đối với Lô Lợi Lợi mà nói, từ trước đến giờ Đông Tam luôn làm đúng như những lời cô nói nên cô ta đành nuốt giận chuyển đề tài:

- Chẳng phải cô đến Thượng Hải đăng ký kết hôn với Chu Nam sao? Sao lại thập thò ở đây? Chắc không phải đến phút cuối, Chu Nam lại hối hận đấy chứ?

Đông Tam gườm gườm nhìn Lợi Lợi:

- Sao tôi lại phải nói với cô? – Rồi quay đầu đi thẳng.

Lô Lợi Lợi lục túi lấy điện thoại ra gọi, nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Cô nhấn nút mở cửa kính xe, định gọi với theo Đông Tam, nhưng rồi cũng lại thôi. Chiếc xe đời mới bóng nhoáng chậm chậm lăn bánh. Mới có mấy ngày không gặp, Lợi Lợi cũng đã thay đổi.

Đông Tam dõi mắt theo xe của Lợi Lợi cho đến khi nó mất hút rồi mới tần ngần gọi điện cho Lâm Phong:

- Bạn mau xuống đi, tớ mới nhìn thấy Lợi Lợi.

Ngay từ ban đầu, cô đã không có ý định dò hỏi Lâm Phong bất cứ điều gì. Cô đã tự dặn lòng sẽ chịu đựng tất cả mọi chuyện mà Lâm Phong làm, vì cuộc đời này là cô nợ cậu. Khi Lâm Phong xuất hiện trước mặt cô, cậu đã thay bộ quần áo khác, một bộ thể thao sành điệu của Nike. Mặt Lâm Phong trông hơi căng thẳng, rõ ràng là cậu đang muốn dò tìm những nét phản ứng trên mặt cô bạn.

Đông Tam cố mỉm cười. Đáng nhẽ ra lúc này cô nên hỏi thẳng Lô Lợi Lợi, như thế tất cả mọi chuyện sẽ rõ ràng hơn. Cô cảm giác lưng mình đầm mồ hôi, áo dính dấp vào người vô cùng khó chịu. Sự tò mò khiến Đông Tam thấy nhột nhột trong người, nhưng nỗi sợ hãi cũng đang không ngừng gào thét trong cô. Cô nhìn chiếc điện thoại Nokia N95 trong tay Lâm Phong, và cả bộ thể thao hiệu Nike mà cậu đang mặc. Đây không phải là một cuộc sống mà mức lương của một nhân viên bảo vệ bình thường có thể chi trả.

Vô vàn những câu hỏi đột nhiên xuất hiện trong đầu, nhưng khi ánh mắt chạm vào hai ngón tay bị cụt của cậu, cô lại cười như không hề có chuyện gì:

- Chúng ta đi đâu chơi đây? Công viên giải trí à?

Lâm Phong vội giữ lấy tay cô, giọng nói như nghẹn lại nơi cổ họng.

- Tiểu Tam, có điều gì muốn hỏi bạn cứ hỏi đi, đừng giữ trong lòng như thế.

- Làm gì có gì? – Nụ cười mơ hồ một lần nữa lướt nhẹ trên môi cô. – Lâm Phong, cậu là người anh em tốt nhất của tớ, có thể có chuyện gì chứ?

Lâm Phong nhìn cô đầy vẻ phức tạp, còn cô thì lại dùng ánh mắt ngây thơ nhất đáp trả lại cậu. Giữa họ không cần phải mưu mô tính toán, bởi ai cũng đi guốc trong bụng người kia. Lâm Phong khẽ nhếch mép, cười buồn bã:

- Tiểu Tam, cậu biết đấy... tớ là một kẻ không có tương lai. Nhưng tớ không còn là gã trai thô lỗ ngốc nghếch của ngày xưa nữa. Bao nhiêu năm rồi, chính cậu cũng thay đổi đấy thôi. – Lâm Phong hít một hơi thật sâu, như lấy thêm dũng khí rồi nói tiếp. – Cậu là một cô gái rất thông minh, chắc cậu cũng đoán ra được tất cả mọi thứ hiện nay của tớ đều là do Lô Lợi Lợi đem lại. Không có cô ấy, tớ sẽ chỉ là một tên ăn mày vất vưởng nơi xó chợ mà thôi, thậm chí có khi tớ còn phải quay về nơi đó. Tớ không muốn như thế, cậu biết không? Bao nhiêu năm trong tù tớ đã khổ sở thế nào cậu biết không? Ngày nào tớ cũng tựa cửa nhìn ra bên ngoài với hi vọng cậu sẽ đến tìm tớ! Tớ đã đợi bốn năm như thế nhưng tớ không trách cậu. Thật sự là, bao nhiêu năm nay, tớ cũng tự hỏi mình tại sao lại ra nông nổi thế này. Nhưng ngày đó nếu được lựa chọn lại lần nữa, tớ cũng sẽ làm như vậy, không chút hối hận. Còn bây giờ Lô Lợi Lợi đã cho tớ tất cả những gì mà một thằng tù đến nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, hơn nữa, cô ấy còn giúp tớ lấy lại can đảm để đứng trước mặt cậu. Chúng... chúng ta vẫn mãi là bạn chứ, đúng không?

Đông Tam ôm mặt ngồi sụp xuống đất, những cơn chóng mặt lại một lần nữa vây bủa lấy cô. Thì ra từ đầu đến cuối, mọi việc đều do cô ta sắp đặt kế hoạch. Sự xuất hiện đột ngột của Lâm Phong cũng là có chủ đích từ trước, cậu xuất hiện theo sự chỉ đạo của người đàn bà đó, cam tâm làm một tên gián điệp hèn hạ ngay bên cạnh cô. Một lát sau, cô mới tự chủ được cảm xúc của mình, cô hất mặt lên, nhìn sâu vào mắt cậu:

- Tớ chưa bao giờ là bạn của cậu, và hình như mỗi khi cậu ở bên cạnh tớ đều làm hại đến cậu. Vậy nên, nếu cậu cảm hận tớ, muốn tớ phải nhà tan cửa nát, tớ... tớ cũng có thể hiểu được.

Lâm Phong nghe vậy, mặt dần dần trắng bệch. Cậu mím môi, hồi lâu mới cười nhạt:

- Bảy năm rồi. Bảy năm rồi cơ đấy. Thắm Đông Tam, người ta nói lòng dạ cậu độc ác như rắn rết nhưng tôi nhất quyết không tin. Hóa ra tất cả là do tôi có mắt như mù. Tôi hận cậu đến mức hại cậu nhà tan cửa nát ư? Cậu đi ngay ra khỏi đây.

- Xin lỗi Lâm Phong. – Cô hoảng hốt lùi lại phía sau, lắp bắp nói – Tớ điên rồi. Chắc vì tớ đang bị sốc nên mới để hết tội lỗi lên cậu thế này. Tớ... tớ và Chu Nam, bọn tớ kết thúc rồi. Bây giờ anh ấy bắt vô âm tín. Tớ cứ ngỡ chuyến đi về nhà anh ấy sẽ là chuyến trăng mật ngọt ngào, nào ngờ mọi thứ lại sụp đổ, tớ mất hết rồi. Lâm Phong, có phải cậu cũng cảm thấy tớ không hợp với anh ấy, cho nên mới cố tình chia rẽ chúng tớ?

Lâm Phong dần lấy lại nhịp thở như bình thường. Cậu nhìn cô chăm chú. Rõ ràng tình yêu đã giầy vò cô gái này đến mức sắp phát điên. Cô gái này khác hẳn với Thắm Đông Tam của ngày xưa. Cô gái cứng cõi lạnh lùng ngày nào giờ lại trở nên yếu đuối suy sụp như vậy sao? Vì một người đàn ông không xứng đáng, mà cô cam tâm trút bỏ con người thật của mình không chút hối tiếc sao? Cậu thở dài, vuốt ve an ủi đôi vai mệt mỏi đang rung lên không ngừng của cô.

- Cậu mệt rồi, để tớ đưa cậu về nhà nghỉ.

Cô ngược đôi mắt đầy nước nhìn cậu, đau khổ như một chú chó con không nơi nương tựa.

- Lâm Phong, tớ không muốn đánh mất người đàn ông đó. Cho nên, cậu đừng... làm việc cho Lô Lợi Lợi nữa được không?

Cậu biết chỗ mà cô ngừng lại chắc chắn không văn hoa như chữ “làm việc” cô vừa thốt ra. Cậu hiểu Đông Tam. Cô gái buồn đơn thương độc mã lớn lên trong cái thế giới hỗn tạp ngày xưa nhất định không phải là một người văn hoa.

Bàn tay thiếu ngón của cậu khẽ vuốt lên khuôn mặt gầy gò của cô. Cậu khẽ mỉm cười đau khổ, ôm lấy cô, thì thầm như đang nói với chính mình:

- Sao cậu vẫn không hiểu, tớ đã không còn là cậu bé ngây ngô không biết gì của ngày xưa nữa rồi.

21. Chương 21

Đó là ngày thứ bảy kể từ khi họ chia tay ở Thượng Hải. Chu Nam mặt mày tiều tụy, người nhuốm đầy bụi đường, đôi mắt sáng của anh giờ chỉ còn sự trầm ngâm khó hiểu, anh tựa cửa, nhìn cô hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Tam Tam, anh về rồi.

Người gầy rộc đi, dường như anh đã không còn là Chu Nam của một tuần trước đó. Đông Tam đứng trong nhà, cách anh một tấm cửa chống trộm. Những cảm xúc đang tuôn trào, sự thương nhớ và sợ hãi dường như không còn kìm giữ được lâu hơn nữa khiến cô phải hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén mọi thứ trong lòng. Cô im lặng mở cửa rồi quay vào phòng như một chiếc bóng. Nhưng tiếng Chu Nam bước vào, tiếng khóa cửa, tiếng túi xách vút xuống nền nhà đều vọng đến rõ ràng bên tai cô. Chu Nam tiến lại gần, nhẹ nhàng ôm cô từ sau lưng, hơi thở trầm lắng quen thuộc một lần nữa lại quay về bên cô. Anh im lặng hồi lâu. Đây là một sự im lặng bức bối. Trái tim yếu mềm không ngừng nhắc nhở cô nỗi đau khổ mà anh đem đến đang hiển hiện trước mắt. Tuy anh đã bỏ rơi cô, để cô một mình đứng chờ bên ngoài Cục dân chính suốt sáu tiếng đồng hồ mà không buồn gọi điện lấy một lần, nhưng chỉ cần anh xin lỗi, chắc chắn cô sẽ lại tha thứ cho anh. Cô quá hiểu bản thân mình. Những buổi tụ tập chèn chèn mấy ngày qua chẳng qua chỉ là do cô tự lừa dối bản thân mà thôi. Cô không thể rời xa anh. Cô lo lắng vì sự thay đổi đột ngột của anh. Bảy ngày cũng đủ để Thượng đế tạo ra một thế giới mới, thế nên việc khiến ột người đàn ông thay đổi chẳng phải là chuyện quá dễ dàng hay sao? Hơn nữa, tác nhân đó còn là mối tình đầu của anh, bà ngoại yêu của anh và cả bà mẹ vốn không ưa gì cô.

Chu Nam bỏ tay ra, kéo cô ngồi xuống bên cạnh, anh đang cố lựa lời để nói sao cho cô không bị sốc nhất:

- Bà ngoại anh hôn mê mất mấy ngày, lúc tỉnh lại cứ nắm lấy tay anh, không cho đi. Thế nên, anh... phải đợi bà xuất viện rồi mới về được. Tam Tam, tuy bà là người rất nghiêm khắc nhưng cũng rất tốt. Vả lại bà đã có tuổi rồi, có những chuyện anh phải chiều để bà được vui, hi vọng em có thể hiểu, anh...

Cô ngồi bất động như pho tượng trên ghế sofa, trong đầu như có giọng nói mơ hồ nào đó đang lẩm rầm nói với cô, đây chỉ là giấc mơ, là sự lừa dối do chính cô tạo ra, là sự huyền hoặc do phải chờ đợi quá lâu. Cô sợ bất cứ cử động nào lúc này cũng sẽ khiến giấc mơ biến mất và hiện thực tàn khốc sẽ lại hiển hiện trước mắt.

Cô揩 lau nước mắt, quay lại nhìn Chu Nam. Người đàn ông trước mặt cô là thật, hơi thở của anh, đôi lông mày hơi cau lại của anh, tất cả trở nên sống động đến nhường nào. Từ giây phút này anh không còn là của cô nữa sao? Cô hốt hoảng ngắt lời anh, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt buồn bã trước mặt:

- Em không chia tay với anh đâu. Nếu như phải chia tay thì em sẽ là người nói trước.

Cô có thể thất bại, nhưng không phải là trong tay một bà cụ sắp gần đất xa trời. Nếu chuyện tình của cô bắt đầu không được danh chính ngôn thuận thì ít nhất lúc kết thúc cũng phải hoàn hảo như ý nguyện.

Chu Nam ngẩn người ra một lúc, đến khi nhận ra điều cô muốn nói anh liền vụng về trả lời:

- Không phải, Tam Tam, em nghe anh nói...

Cô ngăn anh lại một cách quả quyết, giờ này phút này mọi điều anh nói đã không còn giá trị gì nữa.

- Anh vừa về chắc là mệt lắm rồi. Anh đi tắm đi, để em xem nhà có còn gì ăn được không. Anh muốn ăn gì? Còn một ít cháo đây, cả một ít xà lách và ngô trong tủ lạnh nữa.

Chu Nam ngập ngừng rồi buông một câu quen thuộc.

- Không cần đâu, anh ăn ở ngoài rồi.

Đông Tam sượng người đứng im lặng, sao cứ mỗi lần cô tiến lên một bước là anh cứ phải lùi lại né tránh cô. Nỗi đau dường như xé nát tim cô thành trăm mảnh, cô cố kìm nén những lời trách móc trào dâng trong lòng:

- Thế cũng tốt, anh đi tắm đi.

Chu Nam vào nhà tắm, cô đứng chờ một lúc, rồi sắp xếp lại đồ đạc cho anh. Cứ luôn chân luôn tay dọn dẹp nhà cửa cho quên hết những phiền muộn trong lòng, nhưng rồi những giọt nước mắt tủi hổ lại một lần nữa tuôn rơi. Trong đáy vali của Chu Nam là một túi kẹo Từ Phúc Ký.

Vì nghỉ phép quá hạn mấy ngày, nên vừa quay lại Bắc Kinh, Chu Nam liền lao ngay vào công việc. Ngày nào mười hai giờ đêm anh cũng mới về, mặt mũi cũng không buồn rửa, cứ thế leo lên giường ngủ một mạch cho đến sáng. Cho dù nhiều lúc Đông Tam muốn nói chuyện rõ ràng với anh cũng không có cơ hội để bắt đầu. Quan hệ của họ rơi vào tình trạng căng thẳng không có cách gì tháo gỡ.

Thời gian này Đông Tam không ra ngoài, cũng không muốn nói chuyện, giao lưu với ai. Cô giam mình trong thế giới của bản thân, vui buồn giận dữ đều không muốn chia sẻ với người khác. Hôm nay cũng như thế, Chu Nam đã dậy đi làm từ sớm, cô nằm lì trên giường đến mười giờ hơn mới dậy. Đang đánh răng rửa mặt thì bỗng chuông cửa vang lên. Cửa vừa mở, Đông Tam liền sững người bất ngờ, đứng ngoài cửa là gã đàn ông mà cô chưa bao giờ nghĩ đến, Phương Dịch Uy.

Phương Dịch Uy cười tíu tít mắt, niềm nở chìa tay ra chào hỏi cô:

- Xin chào, cô còn nhớ tôi không? Tôi là bạn học đại học của Chu Nam, chúng ta đã từng gặp nhau ở tiệc sinh nhật của Lô Lợi Lợi.

Tất nhiên là cô nhớ hẳn ta. Cô gơ bàn chải trong tay lên cắt ngang:

- Xin lỗi, anh đợi chút nhé.

Cô chạy vào nhà vệ sinh một lúc lâu rồi mới chạy ra mở cửa:

- Xin hỏi anh đến đây có việc gì? Chu Nam không ở nhà, nếu anh muốn tìm anh ấy có thể gọi điện ...

- Không cần không cần, chỉ là tôi có việc gần đây, nên lên thăm ấy mà. – Nói rồi hẳn ta chỉ tay vào trong nhà. – Tôi vào trong một chút được không?

Cô chần chờ một lát, rồi vẫn quyết định mở cửa:

- Mời vào, trong nhà hơi bừa bộn.

Cô không định để cho gã ở lại lâu, nhiều nhất cũng chỉ là uống cốc trà rồi tiễn khách. Nhưng Phương Dịch Uy rõ ràng không nghĩ như vậy. Hẳn ta ngó nhà một lượt, vừa xem cách bài trí trong phòng vừa liến thoắng liên hồi:

- Tôi nghe nói tên Chu Nam này sống rất bệ rạc nhưng bây giờ xem ra cũng không tồi lắm. Tấm ảnh này, - Gã chỉ tay vào tấm ảnh hai người đi Hàng Châu rồi quay sang hỏi Đông Tam, - hai người chụp năm ngoái phải không? Cô xinh quá.

Đông Tam càng lúc càng khó chịu. Ấn tượng của cô về gã đàn ông này vốn đã rất xấu, bây giờ hẳn ta lại còn bình luận vớ vẩn, liến thoắng đưa tình khiến cô rất không thoải mái. Cô nín nhịn hỏi lại:

- Chắc phải đến chiều tối Chu Nam mới về, tôi cũng sắp phải ra ngoài, anh thấy...

- Không phải tôi đến tìm Chu Nam, em này, ban ngày em ở nhà một mình à? – Đôi mắt híp tịt của hẳn ta dính chặt vào cơ thể cô, mỉm cười chờ đợi.

Đông Tam hít một hơi thật sâu rồi quyết định chơi bài ngửa với gã:

- Anh Phương, tôi với anh vốn không quen biết gì nhau, nếu không phải vì Chu Nam tôi đã không cho anh vào nhà, nên anh cũng không cần phải tỏ ra thân thiết với tôi, bây giờ phiền anh ra khỏi nhà tôi!

Phương Dịch Uy bật cười khanh khách:

- Đừng như vậy, cô em. Nói thật, em xinh thì xinh thật, nhưng nhiều gai quá. Đàn ông bọn anh chỉ thích phụ nữ dịu dàng thôi, ha ha, xem ra chỉ mỗi anh mới có thể đáp ứng được em. Có cần anh chỉ dạy cho em không? Em xem, em ở nhà buồn bã biết bao, anh cũng đang cô đơn một mình, cô nam quả nữ, chẳng phải là rất đẹp đôi hay sao?

Phương Dịch Uy không kiêng nể gì nữa, dựa sát người cô. Đằng sau là cửa chính, Đông Tam không có đường lùi, cô điên tiết sẵn đến đẩy gã đàn ông mặt dày kia ra:

- Anh dừng lại ngay cho tôi! Nếu còn tiến thêm một bước nữa tôi sẽ cho anh biết tay!

- Dừng giận dừng giận, chắc chắn, sao mà xinh thế không biết, ôi, cái miệng mới hấp dẫn làm sao, chỉ muốn cắn yêu một cái... Ồi!

Cạnh cửa ra vào là giá để giày dép, Đông Tam nhanh như cắt với lấy một chiếc giày cao gót rồi bậm miệng bỏ xuống đầu gã đàn ông trước mặt. Cô ở nhà một mình quá thường xuyên nên chỗ nào có “vũ khí”, cô đều nắm rất rõ. Cô cười nhạt, lâu lắm rồi mới có một gã đàn ông run sợ như thế trước mặt cô:

- Thế nào, anh Phương, anh còn muốn cắn yêu tôi nữa sao?

- Đùa ấy mà, đùa ấy mà, tôi cố ý làm thế để trêu cho cô cười thôi mà. – Phương Dịch Uy xấu hổ bịt chặt cục u trên trán, - Chu Nam không có nhà, thế thì để lần sau tôi đến, lần sau đến.

Đông Tam xoay xoay chiếc dép trong tay, lạnh lùng nhìn hắn ta, không lên tiếng.

Phương Dịch Uy rít gập đầu chào một cách giả dối:

- Tam Tam, ban nãy là do tôi đồn mật, mong cô đại lượng và xá xóa cho. Chắc chắn sẽ không có lần sau nữa đâu, tôi thề, ha ha, Tam Tam, xin lỗi nhé, ha ha.

Đông Tam không nói không rằng mà bước sang bên cạnh một bước, nhường lối cho hắn, gõ chiếc giày lên cánh cửa chống trộm, giọng sắc lạnh:

- Đồ chó, mày muốn chơi tao mà không buồn tìm hiểu xem bà cô mày là người thế nào sao. Cút ngay đi cho tao. Tao cảnh cáo mày thêm một lần nữa, đừng có động vào Chu Nam, tao không kiên nhẫn lắm đâu. Nếu không, kết cục của mày thế nào tao không dám đảm bảo đâu đấy.

Phương Dịch Uy vội vã chuồn khỏi cửa, đi đến hết hành lang mới dám quay đầu lại lăm lét nhìn. Cô đứng trước cửa, mỉm cười vẫy tay chào gã, thân thiện như đang tiễn một người bạn lâu ngày không gặp.

Phương Dịch Uy đi rồi, nhưng hắn ta không hề biến mất trong cuộc sống của họ. Đến tối, Chu Nam về, chưa vào nhà mà anh đã nói cười rộn ràng, sáng khoái. Từ hôm anh quay về, cô chưa từng trông thấy anh như thế.

- Ba chục nghìn thôi mà, no vấn đề. Tôi có tiền, cứ cầm lấy mà dùng, mượn gì chứ. – Đông Tam giúp anh lấy đôi dép trong nhà ra để thay, hỏi anh, giọng vẫn cố tỏ ra bình thường. – Nói chuyện điện thoại với ai mà vui vậy?

Chu Nam bịt chặt ống nghe, nói thầm với cô:

- Phương Dịch Uy.

Anh vừa nói xong, Đông Tam liền giật lấy di động trong tay anh, ấn nút tắt máy. Cô nói gọn lỏn:

- Sau này anh đừng liên lạc với người này nữa. Vay tiền hả? Đừng có mà mơ.

Hình như Chu Nam chưa kịp nhận thức đã xảy ra chuyện gì, anh bực bội nhìn Đông Tam:

- Sao em lại vô lý thế hả? Sao lại tùy tiện tắt điện thoại của người khác?

Đông Tam đột nhiên cảm thấy chạnh lòng. Cô không muốn cãi nhau, cũng không muốn kể lể sù sì với anh. Hoặc có thể tận sâu trong tâm can, cô cố ý chọc giận anh, ít nhất có như thế anh mới nói chuyện với cô. Cô im lặng quay lại bàn, bản thảo cô nhận vẫn chưa hoàn thành, dù số tiền công rất ít ỏi song dù sao đó cũng là phương thức kiếm tiền duy nhất lúc này của cô.

Thái độ hờ hững không một lời giải thích của cô đã chọc giận Chu Nam, anh đá văng đôi dép đi trong nhà, giữ chặt tay cô.

- Thái độ của cô là gì vậy hả? Mất lịch sự như thế, sau này còn gặp mặt ai được nữa? Cô đứng lại cho tôi!

Bàn tay cứng như thép của anh siết chặt khiến Đông Tam mắt đã sưng nửa ngả nhào xuống sàn. Chu Nam buông lỏng tay xuống, đôi mắt nhìn cô đầy mệt mỏi:

- Tam Tam, em sao thế?

Giá anh cứ giận dữ với cô, cô còn thấy dễ chịu hơn là thái độ dịu dàng ân cần như thế. Cô ngẩng đầu lên, nước mắt vòng quanh nhìn anh đầy oán trách:

- Nếu em nói bạn anh định làm nhục em thì anh có tin không?

Chu Nam ban đầu còn không tin, nhưng ánh mắt của cô đã nói lên tất cả. Anh điên tiết đá mạnh chân bàn, gườm gườm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, miệng lẩm bẩm:

- Đ. mẹ, anh sẽ giết thẳng chó đó!

Trải qua hết kiếp nạn này đến kiếp nạn khác, cả Chu Nam và Đông Tam đều không muốn nhắc đến những điều đã qua. Nhưng sóng gió không vì thế mà ngừng ập đến cuộc sống của họ. Gần đây Đông Tam phát hiện trong danh sách bạn bè trên QQ có nick chat Đinh Cao Chót Vót thường xuyên để lại lời nhắn cho cô. Thời gian trước nhiều chuyện dồn dập xảy đến nên cô không lên mạng, thế nên vừa bật máy online thì một loạt cửa sổ chat xuất hiện kín màn hình. Đa phần tin nhắn offline của Đinh Cao Chót Vót đều là những lời lẽ dung tục, không thể lọt vào tai được. Đông Tam cũng chẳng lấy làm bực mình, loại người nhàn rỗi vô tích sự như thế này trên mạng rất nhiều, cô liền chuyển Đinh Cao Chót Vót vào danh sách đen, rồi quay sang làm việc khác.

Một lúc sau, trên màn hình hiển thị lời mời kết bạn. Cô mở ra xem, vẫn là cái tay Đinh Cao Chót Vót đó, hòm mail cũng nhấp nháy nhắc nhở: QQ của tôi bị nhiễm virus, sao lại cho tôi vào danh sách đen?

Cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể nhớ ra tại sao mình lại có nick chat của người này, nhưng lại sợ là của người quen cũ nên cũng chần chừ không xóa. Một lát sau, Đinh Cao Chót Vót lại gửi tin nhắn đến cho cô.

Đinh Cao Chót Vót 14: 04: 20

Cô là Tam Tam phải không? Sao lúc này lại cho tôi vào danh sách đen?

Mỉm Cười Để Sống 14: 04: 53

Anh là?

Đinh Cao Chót Vót 14: 05: 21

Cô không nhớ tôi là ai sao?

Mỉm Cười Để Sống 14: 06: 47

Xin lỗi, chắc vì lâu quá không liên lạc, tôi quên mất rồi.

Đinh Cao Chót Vót 14: 07: 30

Hay là không dám liên lạc? Sợ người khác biết những chuyện trước đây của mình?

Mỉm Cười Để Sống 14: 10: 24

Tôi không hiểu anh đang nói gì?

Đinh Cao Chót Vót 14: 14: 21

Đừng giả vờ nữa, cô đã qua tay bao thằng đàn ông rồi còn gì, chỉ tại Chu Nam quá ngu nên mới bị cô qua mặt thôi.

Mỉm Cười Để Sống 14: 15: 03

Lô Lợi Lợi?

Đinh Cao Chót Vót 14: 17: 19

Nếu tao mà là cô ấy thì đã thuê người làm thịt mày rồi. Cho chừa cái tội quyến rũ người khác.

Mỉm Cười Để Sống 14: 20: 37

Ồ, ra là tay chân của Lô Lợi Lợi. Cô ta cũng thật lợi hại, có phải chú mày bị cô ta hút hết dương khí nên biến thành thái giám rồi không?

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 24: 06

Tao không rồi hơi đôi co với một kẻ như mày.

Mỉm Cười Để Sống 14: 24: 51

Đầu mày bị cửa kẹp rồi phải không? Không có tiền thì ra ngoài tìm mấy con cave hết đất mà dùng, dùng không hết thì để dành cho con cho cháu, chứ nên để mứa.

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 26: 09

Ít ra Lô Lợi Lợi còn tử tế hơn mày.

Mỉm Cười Để Sống 14: 27: 15

Đúng, cô ta thiếu gì đàn ông chứ, tao làm sao dám sánh?

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 30: 12

Sao mày lại cướp bạn trai của cô ấy?

Mỉm Cười Để Sống 14: 34: 11

Không liên quan đến mày!

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 36: 08

Tao sẽ đi. chết mày!

Mỉm Cười Để Sống 14: 36: 35

Về mà đi. mẹ mày ấy!

Gửi tin nhắn cuối cùng xong, cô lập tức chuyển nick chat này vào danh sách đen không chút luyến tiếc. Tuy hơi bức bối, nhưng dù sao đây chỉ là một kẻ rồi việc qua đường nên cô nhanh chóng cho hắn out khỏi bộ nhớ. Việc đầu đầu nhất của cô bây giờ là phải lập tức đến trường gặp thầy hướng dẫn.

Không biết vì sao giáo sư Lý vẫn đồng ý tiếp tục giúp cô hoàn thành nốt luận án, nhưng ông chỉ hướng dẫn qua loa trong điện thoại chứ không có ý muốn gặp mặt trực tiếp. Vậy mà lần này lại chủ động hẹn gặp cô, quả là điều không tưởng.

Cô cầm cốc sữa cho xong bản thảo rồi khoan khoái tắt máy đứng dậy vươn vai. Hôm đó là hạ tuần tháng tám, tiết trời mát mẻ, cỏ cây tươi mới tắm mình trong ánh nắng vàng như mật. Một ngày đẹp trời thế này thì tội gì phải bức bối vì một kẻ không đáng kia chứ!

Tối ấy Chu Nam về, mặt lạnh lùng khác thường. Ban đầu anh im lặng một lúc lâu, sau đó nhìn Đông Tam đầy lạ lẫm cuối cùng thở dài vẫy tay gọi cô lại. Anh vuốt tóc cô, tựa đầu vào trán cô, hồi lâu không lên tiếng.

Đông Tam không tìm được trước thái độ kì lạ của anh, cô gắng hỏi:

- Anh sao thế? Sao cứ thờ dài mà không nói gì?

- Sao em lại muốn ở bên anh?

Đông Tam mỉm cười buồn bã, lảng tránh ánh mắt chăm chú của anh hướng về mình.

- Có phải vợ chồng già đâu mà hỏi những câu như thế? Không còn sớm nữa, anh mau làm việc để mình còn đi ngủ sớm.

Chu Nam nhìn cô khó hiểu đến mức nụ cười trên gương mặt cô cũng trở nên gượng gạo. Đông Tam thận trọng hỏi anh:

- Sao thế? Có chuyện gì vậy anh?

Chu Nam day day khỏe mắt, anh ôm đầu nhẹ nhàng trả lời cô:

- Thôi, em đi đun sữa đi, hôm nay chúng mình ngủ sớm.

Đông Tam cũng không hỏi thêm, cô khẽ nâng cằm anh lên, những sợi râu chưa cạo sạch đâm vào tay cô ram ráp. Đã lâu lắm rồi giữa họ không có những giây phút dịu ngọt thế này. Cô mê đắm nhìn anh, ngọt ngào nũng nịu:

- Anh có thể kể em nghe những tâm sự của anh không? Cho dù em không biết nói những lời ngọt ngào nhưng ít nhất cũng có thể chia sẻ buồn phiền...

Anh âu yếm cầm lấy tay cô, nheo mắt mỉm cười hạnh phúc:

- Anh định bảo em, tuần sau công ty cử anh đi công tác Chiết Giang một tuần. Em có giận không?

Đông Tam ôm cổ hôn nhẹ lên trán Chu Nam rồi nhìn anh trìu mến:

- Sao lại giận chứ? Anh làm việc đi, em đi đun sữa cho anh.

Cô trượt khỏi người anh vào bếp đun ít sữa, sức nhớ ra chuyện sáng nay, cô dậm bước về phía Chu Nam. Trên màn hình máy tính cách đó không xa, anh đang nhìn chăm chăm vào một tấm ảnh rồi di chuột xóa đi. Trong thoáng chốc Đông Tam tưởng như cả người đóng băng. Đập vào mắt cô là tấm ảnh cô và Lâm Phong đang dựa vào nhau thân mật.

Tấm ảnh này chụp lúc nào? Đây chắc chắn là PS[1], chắc chắn là có kẻ muốn bẫy cô. Đông Tam ghen đắng trong lòng, tất cả chỉ là giả dối, là cái bẫy của những kẻ xấu xa.

[1] Photoshop

Nhưng rồi Đông Tam lại lặng lẽ quay lại bếp, mặc cho sự uất hận gào thét tâm can. Nhiều lúc cô muốn xông đến đập tan bức tường vô hình ngăn cách cô với Chu Nam, nhưng rồi mọi chuyện lại trở về với cái guồng quay cũ kĩ. Cô đã không còn là Đông Tam mạnh mẽ, cứng cỏi trước kia và Chu Nam cũng vậy, anh cũng đã thay đổi quá nhiều kể từ sau chuyến đi Thượng Hải tồi tệ ấy. Cô không rõ trong bảy ngày đó đã xảy ra những chuyện gì, thực ra cũng không có gì là khó đoán, chỉ là cô không muốn động đến nỗi đau của cả hai mà thôi.

Mà cũng phải, ngay cả một người hiền lành, đáng tin như Chu Nam cũng đã biết xóa bằng chứng như thế không có chuyện gì xảy ra, thì liệu trên thế giới này còn có cái gì khiến người ta tin tưởng rằng sẽ mãi mãi không thay đổi chứ?

Chương 11

Cuộc gặp gỡ đầu tiên của kỳ học mới, giáo sư Lý vội vàng dặn dò mấy câu rồi nhanh chóng mất hút. Để mặc hai cô cậu sinh viên của mình ngơ ngác nhìn nhau khó hiểu. Ngồi ngay cạnh Đông Tam, vẫn là Chu Cẩm Thời với hàng lông mày rậm rạp. Hơn một tháng không gặp, anh vẫn không thay đổi gì, vẫn thản nhiên như thường, thảnh thơi lại liếc nhìn cô đầy ẩn ý.

Đông Tam nhanh chóng thu dọn đồ đạc, vội vàng rời khỏi khu nhà học. Mặt trời chói chang như chọc thẳng vào mắt người ta, nhuộm vàng dãy ngô đồng sum suê phía cuối con đường. Xung quanh cô, người qua người lại tấp nập, vui vẻ, những cô nữ sinh xinh đẹp, kiêu hãnh ôm bước đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của các chàng trai. Những lúc thế này, Đông Tam không sao nén nổi cảm giác ghen tị đang len lỏi trong người. Vì sao họ có thể sống nhẹ nhàng như thế cơ chứ? Mải nhìn theo những người qua lại trên đường, cô không chú ý đến một chiếc xe đỗ bên vệ đường, cửa sổ xe từ từ kéo xuống, Chu Cẩm Thời đeo kính RayBan, ngoắc tay gọi cô. Dáng vẻ này của anh không biết đã mê hoặc bao cô gái, nhưng Đông Tam thì như gặp phải ma, lùi vội mấy bước, sau đó nhìn anh cười lúng túng:

- ... À, chào buổi sáng!

Giờ là quá trễ để chào buổi sáng vì lúc này đã là xế trưa, bóng người thu lại thành một khối xám đậm trên mặt đất. Nhưng Chu Cẩm Thời chỉ mỉm cười lịch thiệp:

- Đi ăn trưa cùng nhé? Thầy Lý cũng đi đấy.

Đông Tam lập tức lắc đầu lia lịa như một cái xúc xắc. Đừng nói là anh, thầy Lý cũng là mối đe dọa lớn với cô lúc này. Không gặp hay cố ý không gặp có khi còn tốt hơn.

- Cảm ơn, không cần đâu. Tôi còn phải hoàn thành nốt nhiệm vụ mà thầy Lý giao cho trước khi nghỉ hè...

- Ủ, vậy thôi. – Chu Cẩm Thời cũng không nài thêm, khẽ gật đầu với cô – Thế tôi đi trước đây. Tạm biệt.

Đông Tam nhanh chóng vẫy tay chào, đợi đến khi đám lá vàng trên đường cuốn mình theo bánh xe dừng hẳn, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô lẩm bẩm rửa thầm, đối mặt với sự tử tế của Chu Cẩm Thời thật căng thẳng đầu óc, thà anh ta cứ lạnh lùng như trước còn hơn. Mà căng thẳng cái gì chứ? Càng căng thẳng càng chứng tỏ cô vẫn không thể nào quên được cái ôm của anh ta. Đông Tam quả quyết cắt đứt dòng suy nghĩ đó, những lời nói trong lúc hoảng loạn liệu có đáng tin không? Cô không muốn biết, nhưng lúc gặp lại cũng không thể mỉm cười làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Xem ra người căng thẳng hơn cả chính là cô.

Sớm biết thế này, cô không cần phải hoảng hốt sợ hãi chuồn đi. Không, sớm biết thế này, cô đã không khiêu khích kiểu nhân vật nguy hiểm như tay Chu Cẩm Thời này.

Cô ghé qua căng tin, ăn qua loa cho xong bữa rồi tắt tả đón xe bus đi về. Tối nay Chu Nam có chuyến công tác. Cô dạo qua chợ mua rau, cá và nửa con gà quay. Vừa đặt chân vào nhà, Đông Tam đã vội vội vàng vàng thay quần áo rồi bắt tay vào nấu cơm, bận rộn cả buổi chiều, cuối cùng mâm cơm cũng hoàn tất suôn sẻ, cô nhắc máy gọi điện cho Chu Nam. Anh áp ứng trong điện thoại:

- Anh đang họp, lát nữa anh gọi điện cho em sau, được không?

Tất nhiên, dù có sốt ruột cỡ nào cô cũng đành phải chấp nhận, công việc mà. Nhưng cái “một lát” của Chu Nam kéo dài những hai tiếng đồng hồ đằng đẳng, trời đã tối sập từ lâu. Cô không kiên nhẫn chờ được nữa, liền gửi tin nhắn cho anh: Mấy giờ anh về? Em nấu cơm xong rồi.

Mấy phút sau, Chu Nam gọi điện đến cho cô, khỏ sở xin lỗi:

- Xin lỗi, Tam Tam, anh vừa mới ăn ở ngoài... Anh đi công tác cùng sếp, nên không tiện về nhà ăn cơm được. Tam Tam, đợi anh đến nơi rồi sẽ gọi cho em nhé?

Đông Tam mím chặt môi, cảm giác như tim gan đang bốc cháy. Cô hỏi anh bằng giọng lạnh tanh:

- Giờ anh đang ở đâu?

Chu Nam ngập ngừng hồi lâu rồi hạ giọng nói khẽ qua điện thoại:

- Anh đang ở sân bay.

- Cùng với sếp của anh à?

- ... Ừ.

- Anh đưa điện thoại cho sếp đi, em muốn nhờ ông ấy chăm sóc anh chàng lẳng nhăng của em.

- ... Tam Tam, đừng như vậy, anh sắp vào phòng chờ rồi, khi nào đến nơi anh sẽ gọi lại cho em. Anh dập máy đây.

Có vẻ như anh nói thật. Đông Tam siết chặt cái điện thoại trong tay, thật mỉa mai, sao anh càng ngày càng giống như một ông chồng đi ngoại tình bị phát hiện vậy nhỉ?

Thức ăn trên bàn đã nguội ngắt từ lâu. Cô cũng chẳng còn lòng dạ nào mà ăn, kéo ghế ra ngoài ban công ngắm cảnh cho vơi bớt buồn bực. Cách đó không xa là một building đèn đóm sáng rực, đã muộn thế này rồi mà vẫn thấp thoáng có bóng người đang làm việc.

Thành phố này lúc nào cũng bận rộn quay cuồng đến chóng mặt. Nhưng đa số mọi người, ngẫm cho kỹ cũng không hiểu rõ cuộc mình đang bận cái gì. Giống như cô, mặc kệ tất cả những lời xì xào để yêu anh bao nhiêu năm, nhưng khi nhìn lại mới cay đắng nhận ra rằng thực ra người đàn ông ấy chỉ xuất hiện đúng lúc khi cô đang đơn độc trống trải mà thôi. Hồi đó, cô không mấy may nghĩ mình sẽ là bạn gái của anh, cũng như cũng không ngờ mình là kẻ thứ ba bị mọi người khinh rẻ, nhưng chua chát hơn cả là giờ đến lượt

cô phải trả giá đắt cho tình yêu của mình.

22. Chương 22

Khi mới chớm yêu, bất cứ điều gì cũng trở nên đẹp đẽ lạ thường. Một nụ cười ấm áp, một lần gặp gỡ tình cờ, một câu nói nửa đùa nửa thật... tất cả những kỷ niệm ngọt ngào ban đầu cuối cùng cũng biến mất không dấu vết. Giống như một giấc mơ, thoát một cái, tất cả đã không còn gì. Cuộc sống giờ chỉ còn nghi ngờ và tranh cãi, như một đôi oan gia từ kiếp trước, cứ gắng gượng ở bên nhau đến giờ phút này cũng khó tránh kết thúc đau lòng. Giây phút này, sao cô thấy mình giống nhân vật Dracula đến thế, cô độc, căm lạnh, lạnh lẽo

Việc Chu Nam đi công tác đối với Đông Tam thực ra cũng là một chuyện hay. Cô không cần phải lén lút lút đến quán internet để làm việc nữa. Như vậy, luận án của cô có hi vọng hoàn thành đúng hạn. Nhưng đột nhiên Chu Cẩm Thời gọi điện cho cô:

- Tam Tam, cô đang ở đâu?

Giọng anh ta có vẻ đã lấy lại được sự tự nhiên như thường. Anh chàng Chu Cẩm Thời lịch sự nhã nhặn, ngày nào dường như chỉ là vỏ bọc bên ngoài con người phức tạp này thôi. Đông Tam chưa kịp hiểu, ập a ập ứng mãi mới trả lời:

- Tôi đang ở quán... à không, tôi đang ở gần nhà, có chuyện gì thế?

- Cô mau về nhà đi, tôi đang chờ đây.

Đông Tam thấy hơi chột dạ. Chu Cẩm Thời đổi xoành xoạch khiến cô không rõ anh ta đang định giở trò gì. Cô chần chừ hỏi:

- Anh có việc... đột xuất à?

- Cô đến thì sẽ biết.

Nói xong, anh không đợi cô trả lời, dập máy luôn. Đông Tam không còn cách nào khác, đành phải rời quán nét về nhà. Ngày xưa mẹ cô luôn dặn các con phải luôn tỏ ra hiếu khách, thế nên tuy thực lòng chẳng hề mong muốn gặp ai lúc này, nhưng cô vẫn ra khỏi quán với tốc độ nhanh nhất chạy về nhà.

Từ đầu phố, cô đã nhìn thấy chiếc SUV quen thuộc của Chu Cẩm Thời. Bỗng nhiên cảm giác hồi hộp chiếm lĩnh lấy cô, tim đập thình thịch, khó khăn lắm cô mới giữ được bình tĩnh đi về phía chiếc xe, nhưng trong xe trống không.

Đang ngỡ ngàng đưa mắt tìm quanh đây, bỗng từ xa có người vẫy tay ra hiệu cho cô. Nhìn thật kỹ, hình như là Chu Cẩm Thời. Cô vội chạy lại, tò mò hỏi:

- Anh làm cái gì mà bí mật... - Cô bỗng khựng lại. Bên cạnh Chu Cẩm Thời, là người đàn ông mà cô mong cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại, Thẩm Văn Thụ.

Một nụ cười gượng gạo hiện lên trên khuôn mặt sạm đen đầy vết nhăn của ông già:

- Con ba, bố đến thăm mày đây.

Đông Tam đứng như trời trồng, mặc kệ ánh mắt nghi hoặc của Chu Cẩm Thời đang hướng về phía mình. Quá khứ lại một lần nữa bị khơi ra, dường như chúng chỉ đợi thời cơ để lao đến đâm mũi dao quyết định vào trái tim đầy thương tổn của cô. Cô vẫn nhớ ngày cô khoác túi lên vai dứt khoát rời bỏ mảnh đất nghèo nàn đầy đau thương để lên thành phố, ông ta còn chạy theo và ra sức chửi rủa, nước bọt sùi ra cả hai bên mép:

- Cái loại con gái như mày đừng có bao giờ vác mặt về đây nữa.

Câu nói này cô khắc sâu trong lòng, mãi mãi không bao giờ quay về nữa...

Đông Tam liếc nhìn Chu Cẩm Thời rồi dần dần định thần lại. Cho dù có hận ông ta thế nào đi nữa, cô cũng không bao giờ muốn thể hiện điều đó trước mặt người ngoài. Cô quay sang Chu Cẩm Thời, cứng nhắc trả lời:

- Sao anh lại...

Chu Cẩm Thời dường như cũng muốn nhanh chóng thoát khỏi cảnh khó xử này, liền mỉm cười giải thích:

- Bố cô đợi ở cổng trường một lúc lâu, lúc tôi đi ra ông tình cờ hỏi tôi thế nên tôi đưa ông đến đây.

Thẩm Văn Thụ đứng bên cạnh cười hì hì, ra ý xác nhận những điều Chu Cẩm Thời nói đều là sự thật.

Cô cố nở một nụ cười méo xệch. Thế giới này quả thật là nhỏ bé, người mà cô né tránh bao lâu nay lại có thể tìm được tung tích của cô từ một nơi rộng lớn như cổng trường cơ đấy.

- Cẩm ơn anh. - Cô nói - Tôi không giữ anh lại ăn trưa nữa.

Dĩ nhiên Chu Cẩm Thời hiểu cô định nói. Anh nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý sau đó lịch sự chào tạm biệt rồi nhanh chóng bỏ đi. Thẩm Văn Thụ nhìn theo anh, cười khà khà, nói:

- Cậu chàng này khá đấy, rất có khí phách.

Đông Tam lúc này mới quay lại nhìn ông. Chút dịu dàng ban nãy hãy còn thấp thoáng trên mặt cô phút chốc biến mất. Cô xoay người đi lên tầng, không buồn nói một câu. Ông già vội vàng xách cái túi da lập cập đuổi theo cô lên tầng sáu. Lúc cô mở cửa vào nhà, Thẩm Văn Thụ đã mệt đứt hơi, thở hổn hển mất một lúc.

- Con ba, đây là chỗ mày ở à?

Cô lạnh nhạt “ừ” một tiếng, nhưng cuối cùng cũng vẫn giúp ông mang túi xách vào trong nhà.

- Con ba, - Người đàn ông cả đời chỉ đem lại đau khổ cho gia đình, bây giờ lại biết ngại ngùng. - ở đây chỉ có một cái giường, bố ngủ dưới đất vậy.

Đông Tam vẫn không nói không rằng trải giường, nấu cơm như thường. Lúc ngồi ăn cơm, ông già có vẻ rụt rè, ngần ngại mãi mới lên tiếng.

- Con ba, Chu Nam không có nhà à?

- Rốt cuộc ông đến đây làm gì? - Đông Tam đặt bát cơm xuống, nhướn mắt lên nhìn ông lãnh đạm.

Nếu có thể được lựa chọn, cô mãi mãi không muốn gặp lại ông ta thêm một lần nào nữa.

Lần đầu tiên trong đời Thẩm Văn Thụ biết đỏ mặt, ông thở dài len lén nhìn cô.

- Bố đến... đến khám bệnh.

Sợ cô không tin, ông vội vàng nói thêm:

- Bác sĩ ở huyện nói là vẫn nên đến thành phố khám xem sao. Có lẽ là do bố uống rượu nhiều quá... khám bệnh xong bố sẽ về luôn.

Cô cười nhạt một tiếng. Ông trời đúng là có mắt. Cô đã sớm biết, cuộc đời ông ta sẽ bị hủy hoại trong rượu mà. Chỉ có điều tối đó, nằm trên nền nhà cứng lạnh, cô đã mất ngủ.

Sáng hôm sau, họ đến bệnh viện số 3 của đại học Bắc Kinh để xếp hàng lấy số. Tuy đến từ rất sớm nhưng họ vẫn chậm chân, cửa lấy số đã đông nghẹt người đến khám. Đông Tam ủ rũ rời khỏi hàng, chợt một người đàn ông mặt mày hốc hác chạy đến cạnh cô, mắt lăm lét thì thầm hỏi:

- Có cần lấy số không?

Đông Tam do dự nhìn ông ta một lát rồi cũng hạ giọng hỏi lại:

- Bao nhiêu tiền?

Người đàn ông giơ ba ngón tay ra, Đông Tam cau mày:

- Đắt quá.

- Không đắt đâu, số hôm nay hết rồi. Mai cô đến cũng không có đâu. Tôi để lại cho cô với giá hữu nghị, hai trăm rưỡi, không thấp hơn được nữa đâu.

- Hai trăm. - Đông Tam sờ ví tiền - Không thì tôi tìm người khác.

- Được rồi, được rồi, nào thì bán. - Người đàn ông nhanh tay nhận tiền rồi đưa cho cô một mẫu giấy bé tí. Thẩm Văn Thụ lật đi lật lại mẫu giấy trong tay ngắm nghía, có vẻ không tin:

- Tờ giấy rách này mà những hai trăm cơ à?

Gặp bác sĩ rồi cũng vẫn phải đi làm đủ loại kiểm tra, nào là siêu âm, chụp X quang, điện tâm đồ... Sắc mặt Thẩm Văn Thụ càng lúc càng cau có. Cuối cùng cũng hoàn tất mọi thủ tục, thì bác sĩ lại yêu cầu họ đợi lấy kết quả xét nghiệm rồi đến khám lại.

Vừa đặt chân về đến nhà, chưa kịp thở thì chuông điện thoại lại reo, Chu Nam gọi điện cho cô. Đông Tam không định báo với anh chuyện bố cô lên chơi, nên chỉ hỏi thăm qua loa như mọi lần. Trước khi dập máy, Chu Nam nhẹ nhàng thông báo:

- Ngày kia anh về. Em ở nhà một mình cẩn thận nhé. Nhớ ăn uống đúng giờ đấy.

Đông Tam nghĩ ngợi hồi lâu cuối cùng vẫn quyết định không nói cho anh biết chuyện. Nghe xong điện thoại, cô quay lại thì thấy Thẩm Văn Thụ đăm chiêu nhìn mình rồi đột ngột bật cười. Nụ cười của ông già cỗi như một cây cổ thụ từng trải, khiến cô đột nhiên cảm thấy có gì đó vô cùng bất an.

Đông Tam bực bội xách túi đi ra ngoài. Nhưng lang thang được một lúc cô mới sực nghĩ ra mình chẳng có chỗ nào để đi cả. Cô bỡ ngỡ dừng lại bên vệ đường, cảm giác bị bỏ rơi lại cuộn lên. Bao nhiêu năm nay, cô tưởng mình đã thấu hiểu mọi chuyện, những đau khổ ngày xưa đã được bù đắp bằng sự yên ổn bên Chu Nam. Dù sự yên ổn đó đang phải đối mặt với rất nhiều sóng gió song ít nhất nó cũng là bến đỗ an toàn cho cuộc đời cô. Ngày rời xa quê hương, cô đã mừng đến rơi nước mắt.

Nỗi sĩ nhục mà thị trấn đó gieo rắc cho cô, chính là Thẩm Văn Thụ. Không biết bao lần Đông Tam cố phũ nhận dòng máu chung giữa ông ta và cô, nhưng cái thị trấn nhỏ bé và chật chội này, chẳng có chuyện gì là người ta không biết được cả?

Nhiều lúc cô tự hỏi lòng sao lại hận ông ta đến thế? Tuổi dậy thì ương bướng đã qua từ lâu, mẹ mất cũng đã rất nhiều năm rồi, sao cô vẫn không thể tha thứ cho ông ta? Nếu không luôn mang bên mình tấm ảnh của mẹ, có lẽ hình ảnh của bà cũng dần phai nhạt trong tâm trí cô. Cũng phải, năm mẹ mất, cô mới mười ba tuổi. Mối hận giữa cô và ông ta cũng bắt đầu từ khi ấy.

Mùa đông năm đó, sau khi đi phụ tiệc cưới ở nhà cậu em, mẹ cô bươn bả chở ông ta đang say mềm về nhà trong màn mưa tuyết trắng xóa, đến ngã tư đường bà bị chiếc xe tải đi qua cuốn vào bánh xe, sọ vỡ nát.

Vừa nghe hàng xóm báo tin, Đông Tam ngã lăn xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Cô khóc tròn một tháng trời. Chỉ cần nhìn thấy Thẩm Văn Thụ, bất cứ thứ gì trong tầm tay đều bị cô ném vào ông ta. Có lần cô còn cầm dao đuổi theo ông bố khắp nơi, đến khi ông ta chui tọt vào nhà bà quả phụ trong ngõ trốn, cô mới chịu buông tha.

Cũng vì chuyện ấy, Đông Tam đã bị chị cả - Thẩm Tri Xuân tát ột cái rất đau. Dáng đứng chống nạnh của chị rất giống nàng Tây Thi đậu phụ trong truyện của Lỗ Tấn. Duyên dáng mà đánh đá. Chị nói:

- Mẹ khó khăn lắm mới thoát khỏi kiếp nợ với người đàn ông này, nếu em chém ông ta thì chẳng phải là để mẹ ở dưới suối vàng chịu khổ sao?

Cô rút dao, hai tay bưng mặt khóc.

Từ đó về sau, chỉ khi nào đói Thẩm Văn Thụ mới mò về. Thấy cơm nước không ai lo, ông bắt cả ba cô con gái phải thôi học. Đông Tam không thèm để tâm đến cái quyết định đó, đập vỡ mấy chum rượu của ông ta cảnh cáo, nếu bắt cô thôi học, chắc chắn cô sẽ khiến ông ta trải qua nửa đời còn lại trên giường bệnh.

Quá hiểu tính cách của con gái, ông bố vội vàng quy phục. Nhưng trừ học phí ra, ông cắt hoàn toàn sinh hoạt phí của cô.

Thế nên, năm thứ ba trung học, Đông Tam đã trở thành chị cả có tiếng trong trường, nhưng khi lên đại học tự dừng cô lại nền tính hơn rất nhiều. Lúc còn chưa hiểu chuyện, cô cứ tưởng rằng đúng sai có thể phân định rạch ròi, yêu và hận hoàn toàn đối lập. Nhưng đại học là nơi có thể khiến cho con người ta thay đổi, việc cô quay về nhà, chứng tỏ suy nghĩ đã không còn như ngày xưa nữa.

Đây cũng là lần duy nhất cô trở về trong những năm học đại học. Lúc này, chị cả Tri Xuân đã lấy một anh đồ tể ở huyện bên, cả ngày vợ chồng chao chát bán thịt trên phố. Chị hai Mãn Hạ thì yêu một anh chàng chải chuốt cùng làm trong nhà máy, bị bố quản chặt, không bao giờ dám ho he gì mạnh.

Đông Tam về đến nhà mới biết Thẩm Văn Thụ đã cặp kè với bà quả phụ họ Vương được một thời gian. Ông ta ngày ngày tá túc ở cái quán nhỏ của bà Vương, hàng ngày đều uống rượu miễn phí, chẳng phải là rất đặc ý hay sao?

Đông Tam lại một lần nữa vác dao đến nhà bà quả phụ họ Vương, đá tung cánh cửa cũ nát bước vào căn nhà. Ông bố hom hèm của cô đang ngồi rung đùi bên bàn uống rượu với lạc rang, trông có vẻ rất phởn phơ. Thấy cô đi vào, ban đầu ông nghệt ra, sau khi nhìn thấy con dao trong tay cô, mặt ông lập tức trắng bệch như tờ giấy. Cô nhìn quanh “tổ ấm” của bố mình một lượt rồi gằn giọng nói:

- Thẩm Văn Thụ, hôm nay tôi đến lấy mạng ông để đền ẹ tôi đây!

Ông bố tỉnh cả rượu, lập cập tụt xuống đất kêu la ầm ĩ rồi lủn qua gầm bàn chạy ra ngoài.

Lúc này bà Vương mới từ quán đi vào, nhìn thấy bộ dạng hung dữ của Đông Tam bà cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì. Một người phụ nữ sống một mình bao nhiêu năm, có điều gì mà chưa từng thấy? Rất nhanh bà ta cao giọng quát vắn Đông Tam đến đây làm gì. Đông Tam quay lại nhìn bà Vương, một vẻ đẹp tàn phai, da dẻ nhăn nheo như quả táo tàu. Trong một thoáng, cô thực sự không hiểu. Tuy Thẩm Văn Thụ mê rượu nhưng dù sao cũng là một người đàn ông, sao lại đi thích một bà già như thế nhỉ? Nhưng cô cũng không quên mục đích đến đây hôm nay của mình, vung tay chém mạnh lên cánh cửa nhà bà ta. Con dao sắc lẹm để lại trên cánh cửa một vết chém rất sâu. Cô lạnh lùng nhìn bà quả phụ đang trân trân hết nhìn mình lại đến cánh cửa:

- Tránh xa bố tôi ra, ông ta là chồng mẹ tôi, dù bà ấy không thêm cái loại người như ông ta, nhưng cũng đừng ai mong động vào!

Bà quả phụ họ Vương mặt mũi tái mét nhìn cô phăm phăm bỏ đi. Bà ta ngồi phịch trước bậu cửa. Không nói không rằng.

Ngay tối đó Đông Tam đặt con dao trước bài vị vừa mẹ rồi bỏ đi luôn. Cô biết ông ta chắc chắn sẽ mò về nhà, chắc chắn sẽ nhìn thấy, và chắc chắn sẽ hiểu ý cô. Tạm biệt vùng đất đau thương, cô sẽ không bao giờ quay lại đây nữa.

Nhưng cây muốn lặng mà gió không chịu ngừng. Khi Đông Tam tốt nghiệp đại học, ông bố liền bắt Mãn Hạ gọi điện đòi cô phải gửi tiền dưỡng già cho ông ta. Ít thì hai ba trăm, nhiều thì đến vài nghìn, ông ta như một con quỷ tham lam, không bao giờ biết đủ.

Đông Tam lang thang trên phố, cô không rõ vì sao lúc đó mình lại giữ ông ta lại. Đáng lẽ cô nên quay vào bếp, cầm dao đứng chắn trước cửa nói chuyện cho rõ ràng. Bây giờ thì không được rồi, ông già đó đã độc chiếm nơi ở của cô và Chu Nam. Thà phải lang thang cả đêm ở ngoài đường còn hơn là về căn nhà đó với ông ta. Cô đi càng lúc càng xa. Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo vang, là Chu Nam gọi. Im lặng. Một lúc lâu sau anh mới lên tiếng:

- Xin lỗi, Tam Tam, anh yêu em.

Chỉ một lời của anh, tất cả những giận hờn những trách móc những dằn vặt của cô biến mất ngay tức khắc. Linh tính mách bảo cô có điều gì đó không ổn, nhưng dò hỏi thì không tiện, cô dịu dàng trả lời:

- Em đợi anh. Dù có là một nghìn năm, em cũng vẫn sẽ đợi.

Cô chìm đắm trong sự lãng mạn mà quên mất rằng, dù Bạch Tố Trinh tu luyện nghìn năm mới được ở bên Hứa Tiên, nhưng đó chẳng qua cũng chỉ là một gã thư sinh mềm yếu mà thôi.

Ngày hôm sau là cuối tuần, vừa mở mắt ra Lâm Phong đã gọi điện thoại nheo nhéo, bảo đang đợi dưới tầng. Mấy ngày trước cậu có hứa đưa cô đi xả stress, được hôm rồi rồi liền đến rủ cô đi công viên giải trí. Đông Tam suy nghĩ một lát rồi hỏi có thể đổi sang chỗ khác không, ví dụ như Thiên An Môn, Thủy Lập Phương... gì đó chẳng hạn. Lâm Phong tuy hơi cụt hứng nhưng vẫn đồng ý.

Khi cô đưa Thẩm Văn Thụ xuống đi cùng, sắc mặt Lâm Phong thoáng vẻ ngượng ngùng. Hay nói chính xác hơn thì đó như là sự giận dữ. Đông Tam không biết giữa hai người đó đã xảy ra mâu thuẫn gì, cô nhẹ nhàng giới thiệu hai người họ với nhau. Lâm Phong nhanh chóng trở lại sắc diện như bình thường, lịch thiệp đưa Đông Tam và Thẩm Văn Thụ đến chỗ xe đỗ. Đó là một chiếc xe BMW màu đỏ. Ngồi vào xe, Đông Tam mới sực nhớ ra, đây là chiếc xe đầu tiên Lô Lợi lái khi trở về nước. Buổi sáng cô ta đột ngột xuất hiện trước mặt cô và Chu Nam đã mở đầu cho chuỗi ngày cãi vã, nghi ngờ giữa hai người. Cô ghét nhất là kiểu người ử mưu trong lòng nhưng vẫn ra vẻ ngây thơ, vô tội.

Từ sau cuộc nói chuyện thẳng thắn với Lâm Phong, cậu không hề giữ ý với cô, cũng không có ý định giấu giếm cô bất cứ điều gì. Có lẽ việc Lâm Phong lái chiếc xe này chỉ là ngẫu nhiên nhưng vẫn khiến Đông Tam cảm thấy không thoải mái. Ngồi im lặng một hồi lâu, cô liền làm như vô tình hỏi cậu:

- Chiếc xe này trông quen quá, hình như là của Lô Lợi phải không?

- Đúng vậy. - Lâm Phong liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu. - Gần đây Lợi Lợi không ở Bắc Kinh, nên tớ lái xe này. Mà này, hai người muốn đi đâu?

- Cố Cung đi. - Cô ngắm nghía nội thất trong xe. Rất sạch sẽ. Rất đơn giản. Không có bóng dáng của mấy con thú nhồi bông rẻ tiền, không có các hình dán sặc sỡ đủ màu sắc. Nhìn bề ngoài, cô ta không giống kiểu người thích sự đơn giản như thế này.

Xe chạy ngang qua Cố Cung, vừa nhìn thấy đám đông tập nập trên quảng trường Thiên An Môn, Đông Tam ngán ngẩm bảo Lâm Phong chạy chậm lại để ngắm cảnh một lúc rồi đi tiếp. Lòng vòng mãi, Lâm Phong đành đưa hai người đến phố đêm ăn đồ nướng. Đỗ xe bên đường xong, ba người đang tìm quán ăn thì đột nhiên có người gọi to:

- Tam Tam! Tam Tam! Bên này, bên này.

Cô quay lại nhìn, trong góc quán có một đôi đang ngồi dùng bữa, người đàn ông vẫy tay, gọi tên cô rất thân thiết.

Chu Cẩm Thời.

Cô gái ngồi đối diện anh có mái tóc ngắn trẻ trung, khuôn mặt trong sáng như thiên thần với đôi mắt to lấp lánh. Trong thoáng chốc tim cô như ngừng đập. Cô biết khuôn mặt này, là cô gái có hình avatar trong danh sách chat của Chu Nam.

Chu Cẩm Thời nhanh chóng gọi nhân viên phục vụ đổi sang bàn lớn hơn, gọi thêm món cho ba người bọn họ. Đông Tam hơi ngại ngùng nhưng cũng không nỡ từ chối sự nhiệt tình đó. Hơn nữa, Thẩm Văn Thụ vừa nhìn thấy Chu Cẩm Thời đã lò dò đến ngồi cạnh anh, nên cô và Lâm Phong cũng không tiện cáo từ. Vừa ngồi vào bàn, Chu Cẩm Thời đã quay sang trò chuyện vui vẻ với Thẩm Văn Thụ, còn Đông Tam thì cứ ngồi ngẩn ra nhìn cô gái tóc ngắn ngồi đối diện. Lâm Phong im lặng nhìn hết người này đến người khác, cuối cùng không nhịn được, cúi kính hỏi Đông Tam:

- Không định giới thiệu sao? Anh này là...?

- À, đây là Lâm Phong, bạn tôi. Còn đây là Chu Cẩm Thời, bạn học cao học cùng tôi. Còn cô đây là...

Cô nhìn sang Chu Cẩm Thời, có ý nhờ anh giới thiệu cô gái. Tuy cố tỏ vẻ bình thản, nhưng thực ra trong lòng cô đang dậy sóng.

- À, mọi người đều chưa gặp nhỉ. Đây là em gái tôi, Đỗ Hiểu u. Nó rất dễ thương, mọi người chắc chắn sẽ thích nó. - Chu Cẩm Thời cười triu mến nhìn cô gái tên là Đỗ Hiểu u, ánh mắt ngập tràn yêu thương.

Đông Tam rùng mình. Đỗ Hiểu u. Cô gái ngồi trước mặt cô có đôi mắt trong sáng, nụ cười ngọt ngào, là kiểu con gái có thể làm tan chảy trái tim của bất cứ gã đàn ông nào, nhưng cũng là kiểu rất dễ bị người khác lừa gạt. Nếu phải đối phó với cô gái này thì chắc chắn cô nắm phần thắng trong tay.

Đỗ Hiểu u cười ngọt ngào, để lộ hàm răng nhỏ trắng bóng:

- Chị Tam Tam, chị xinh quá, em vừa nhìn đã thấy thích chị rồi.

- Hiểu u, sao lại ăn nói vô phép như thế? - Chu Cẩm Thời quay sang trách mắng em gái.

- Thì thực tế mà. Anh Chu Nam yêu chị Tam Tam, anh Cẩm Thời cũng yêu chị Tam Tam. Em thích hai anh, nên tất nhiên là em cũng thích chị Tam Tam rồi.

Trái tim Đông Tam nảy nhẹ, một dư vị ngọt ngào tan chảy trong tim cô. Đây là lần đầu tiên cô nghe Hiểu u nhắc đến Chu Nam, nhắc mà như không nhắc, rất tự nhiên, nhẹ nhàng, như là một người qua đường khẽ mỉm cười rồi bước qua. Ánh mắt cô hướng về phía Đỗ Hiểu u đã có phần dịu lại, nghi ngờ một cô gái hồn nhiên, trong sáng như thế này cũng là điều rất có lỗi.

- Hiểu u quen anh Chu Nam à?

- Tất nhiên rồi, anh Chu Nam tốt lắm, anh ấy thường đưa Hiểu u đi ăn. Hiểu u quý anh ấy nhất!

- Thế, anh Chu Nam chắc đã dẫn Hiểu u đi ăn ở tiệm Macxim rồi phải không? - Lâm Phong xen vào một câu, sau đó liếc nhìn Đông Tam đầy ẩn ý.

- Đúng vậy, gan khổng ở đó ngon lắm. Anh Chu Nam nói lần sau sẽ lại dẫn em đi. - Khuôn mặt Hiểu u rạng rỡ niềm vui thuần khiết, không giống như đang giả vờ, không giống như đang làm bộ, không giống như đang khiêu khích.

Nhưng làm sao cô có thể chịu được? Lòng tự trọng khiến cô luôn cảm thấy tủi nhục khi phải để Chu Nam chu cấp ỉn. Cô không muốn tiền của anh, cái gì có thể tiết kiệm được thì dè sẻn hết mức, cho nên những chỗ xa xỉ như nhà hàng Macxim gì đó, cô chưa từng được đặt chân đến. Thỉnh thoảng Chu Nam cũng có rủ cô ra ngoài ăn tối một hai lần, nhưng cô đều từ chối vì lí do đó. Cho đến tận bây giờ, cô vẫn tin là mình làm đúng, nhưng lúc này đây, cô bỗng nhiên thấy vô cùng tủi thân. Những ngọn nến lung linh, những cốc rượu sóng sánh, những ánh mắt tình tứ... Lúc anh vui vẻ tận hưởng cuộc sống, có khi nào anh nghĩ đến cô một mình ở nhà đợi cơm?

Không khí như chùng xuống, mọi người nhìn nhau lo lắng. Đông Tam vờ như vừa rồi chỉ là một phút mất lơ đãng mà thôi, ân cần hỏi tiếp:

- Hiểu u năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Đỗ Hiểu u vui vẻ trả lời:

- Em năm nay mười sáu tuổi ạ.

- Ồ. Lâm Phong nheo mắt nhìn cô gái - em dậy thì nhanh thật đấy.

- Thế ạ? Sắp đến sinh nhật lần thứ mười sáu của em rồi đấy. Tháng sau nữa, anh đến chơi nhé?

Đông Tam gặng cười hỏi:

- Có phải là ngày 24 tháng 10 không?

Nhìn Đỗ Hiểu u gật đầu, cô nghe máu trong người như đông cứng lại. Trước đây cô vẫn cho rằng, tâm lí đàn ông đàn bà vốn không giống nhau, những người phụ nữ hay nghi ngờ lung tung sẽ tự tay phá hủy hạnh phúc của mình. Cho nên giữa cô và Chu Nam vốn đã ngầm thỏa thuận, phàm là những chuyện đàm tiếu ngoài đường thì sẽ không nghe không biết không thấy. Nhưng cô không ngờ rằng, sự thật lại đến bất ngờ không kịp trở tay như thế.

Ngày 24 tháng 10 năm nào, Chu Nam cũng nói đi sinh nhật bạn thân, năm nào về cũng say khướt. Bao nhiêu năm nay, cô không hề hỏi một câu. Thì ra sự thật lại ở đây.

Bữa ăn trôi qua nhàm chán. Tất cả mọi người đều mải theo dòng suy nghĩ của riêng mình, trừ Đỗ Hiểu u. Cô gái xinh đẹp này đáng yêu đúng như Chu Cẩm Thời giới thiệu, nhưng ba đời Đông Tam không thể thích được cô ta.

Ăn xong, hai bên chia tay nhau. Chu Cẩm Thời hình như có tâm sự dè dặt, mấy lần định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Đông Tam thì chỉ muốn mau mau chóng chóng thoát khỏi cái tình cảnh trở trêu này, liền vội vàng kéo Lâm Phong và Thẩm Văn Thụ lên xe về nhà.

Lâm Phong đưa họ về nhà xong rồi cũng quay xe đi mất hút. Thẩm Văn Thụ im lặng đi theo con gái lên tầng sáu, nhìn cô mệt mỏi quăng người lên ghế sofa, im lìm như một cái xác không hồn. Ông chậm chậm đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, hắng giọng dò hỏi:

- Cậu Lâm Phong đó, con liên lạc lại với nó từ bao giờ?

- Không lâu lắm. - Cô mệt mỏi đến mức không buồn mở mắt, trả lời. Trước đây khi còn ở nhà Thẩm Văn Thụ vốn không ưa Lâm Phong. Nhưng ông ta càng không ưa, cô lại càng cố tình thân thiết với Lâm Phong.

Thẩm Văn Thụ khẽ gật đầu, trù trừ hồi lâu rồi nhìn băng quơ ra bên ngoài cửa sổ, tiếp lời:

- Loại người như cậu ta, nguồn gốc lai lịch không ra gì, lại từng ngồi tù, sau này con nên tránh xa cậu ta một chút.

Đông Tam im lặng không đáp. Từ nhỏ đến lớn, cô luôn lăm lè chống đối những lời giáo huấn của ông bố. Từ khi mâu thuẫn giữa hai bố con lên đến đỉnh điểm, những lời giáo huấn như thế này cũng không còn nữa.

Buổi tối sau khi tắm xong, Đông Tam càng nghĩ càng cảm thấy có điều gì đó uẩn khúc. Cô tắt chuông điện thoại, ngồi nói chuyện thẳng thắn với Thẩm Văn Thụ:

- Giữa ông và Lâm Phong có chuyện gì đó giấu tôi phải không?

- Không. - Ánh mắt của ông ta chậm rãi chuyển từ màn hình tivi sang cô.

- Tôi chưa từng nói với ông về chuyện Lâm Phong ngồi tù, sao ông lại biết chuyện đó?

- Ở quê, chuyện này đã ầm ĩ khắp nơi rồi. - Thẩm Văn Thụ rõ ràng không tỏ ra sợ hãi trước sự uy hiếp của con gái, nhẹ nhàng đá quả bóng sang phía cô.

23. Chương 23

Đông Tam cười nhạt:

- Nếu không phải là có chuyện gì đó giữa hai người thì làm sao tám năm trôi qua mà ông vẫn có thể nhận ra Lâm Phong chứ? Đừng tưởng những lời đó có thể giấu được tôi... Ông hãy nói cho tôi biết, có phải năm đó ông đã giấu tôi đến gặp riêng cậu ấy hay không?

Thẩm Văn Thụ cười, gương mặt đầy nếp nhăn từ từ dần ra khi ông trả lời câu chất vấn của Đông Tam:

- Tất nhiên là ta nhớ nó rồi. Hồi đó, đài truyền hình phát cái tin đó suốt một tuần, có ai là không biết nó đâu. Mà biết vì sao nó không về quê không? Vì ngay ngày đầu tiên quay về, nó bị người ta nhận dạng ngay trên phố. Nó không còn mặt mũi nào ở lại đây nên mới lên Bắc Kinh. Con ba, mày tính bạo, nhưng vẫn còn ngây thơ lắm. Sau này đừng quá gần gũi với loại người đó.

Thẩm Văn Thụ khá bình tĩnh, dường như ông ta đã dự trù sẵn tình huống này từ lâu. Đông Tam cũng chẳng còn cách nào. Cô khó lòng moi được điều gì từ miệng ông già ngang ngạnh này, hỏi Lâm Phong may ra còn dễ hơn. Cô vút điều khiển tivi lên bàn, ra ban công gọi điện. Điện thoại reo rất lâu nhưng không có ai nghe máy. Cô gửi tin nhắn cho cậu, hẹn chiều mai năm rưỡi gặp nhau ở quán cà phê trước cửa nhà cô.

Hôm sau, Thẩm Văn Thụ lên cơn thèm rượu, cứ lữ đử đi lại vật vờ quanh nhà. Đông Tam vờ như không biết, cả ngày nằm nhà nghĩ ngợi lung tung, cũng không ra quán làm tiếp luận văn. Năm rưỡi chiều, Lâm Phong gọi điện cho cô nói đã đến trước cổng tòa nhà rồi. Đông Tam dậm dẳng dặn ông bố đang ngồi thu lu trên ghế sofa mấy câu rồi cầm ví tiền xuống nhà.

Từ xa, Lâm Phong đang dựa người vào chiếc BMW màu đỏ, một vẻ hào hoa, phong trần toát lên từ người cậu. Vừa nhìn thấy Đông Tam đi lại gần, cậu liền nheo mắt nhìn cô, cầu nhàu:

- Quán cafe mà cậu nói là đây phải không? Quán gì mà bé tít hin, đến chỗ đỗ xe cũng không có, cậu thấy có tệ không?

Đông Tam nhìn cậu, thản nhiên đáp:

- Trước nay vẫn nghèo mà, giờ cậu mới biết hay sao? Vốn định mời cậu uống nước đậu đỏ, nhưng cậu đã thấy rồi đấy, tớ cũng không cần phải giả vờ nữa. Bạn uống sữa chua hai đồng vậy nhé.

- Được, được, được. – Lâm Phong đi theo cô vào quán – Tớ vẫn còn sống mà ăn cơm uống nước thì đã phải cảm tạ Phật tổ lắm rồi.

Trong quán không còn trống nhiều chỗ nữa. Họ chọn chỗ ngồi ngay cạnh cửa sổ cho thoáng. Giữa mùa thu mà mặt trời vẫn chói chang như thiêu như đốt.

Đông Tam và Lâm Phong lần lượt chọn đồ uống, rồi giống như những ngày tháng ở cổng trường trung học, họ trộn đồ uống lên rồi mới lấy đá bào bỏ vào cốc.

Đông Tam chăm chú khuấy đều cốc sữa chua, hỏi như vô tình:

- Năm ấy khi bố tớ đến tìm cậu, có phải là cậu rất kinh ngạc không?

Lâm Phong ngẩng đầu lên nhìn cô, đắm chiêu suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Năm ấy? Có phải cậu định nói đến lần cậu suýt bị đuổi học phải không? Hình như ông ấy không đến tìm tớ mà trực tiếp đến tìm hiệu trưởng.

- Ông ấy chẳng mong tớ bị đuổi học quá, đến gặp hiệu trưởng làm gì chứ? Lâm Phong, đừng giấu tớ. Rốt cuộc ông ấy đã nói gì với cậu?

Lâm Phong cho một thìa sữa chua vào miệng, xua xua tay:

- Bạn có thể về hỏi ông ấy. Những chuyện năm xưa có thể quên được tớ đều đã quên hết rồi.

Câu nói đơn giản này thật quá đau đớn. Đông Tam thấy nghẹn nghẹn trong lòng, một lúc lâu không nói gì. Không phải cô muốn khơi lại vết thương của cậu, những chuyện đã qua, có ai muốn nhắc đến đâu? Nỗi đau của cậu cũng là nỗi tủi nhục của cô. Nhưng chính bản thân cô cũng không rõ được tại sao mình lại cố chấp muốn biết chuyện này bằng được. Đối với cô, bây giờ có nói ra cũng chẳng có nghĩa lý gì. Chuyện đã qua tám năm rồi. n oán gì không thể hóa giải chứ?

Cô siết chặt tay, khổ sở cân nhắc từng chữ một:

- Tội của tớ không thể tha thứ được. Nhưng dù thế nào đi nữa tớ vẫn muốn biết ngọn ngành mọi chuyện, không phải vì tò mò mà vì tớ cũng liên quan đến chuyện này, tớ không muốn là người cuối cùng biết sự thật. Nếu cậu thấy tớ quá thô lỗ hay... Tớ xin lỗi.

Lâm Phong rõ ràng cũng cảm thấy khó xử. Cậu ngập ngừng một lát rồi mới trả lời:

- Việc này không liên quan gì đến cậu. Hồi đó tớ đã hứa với ông ấy, còn sống ngày nào thì sẽ không bao giờ nói ra sự thật với cậu.

Đông Tam choáng váng. Cô không ngờ mười sáu tuổi mình lại ấu trĩ đến như vậy. Cô cứ tưởng rằng ngã rẽ cuộc đời năm đó là do duyên trời định, nhưng không ngờ, người mà cô hận suốt đời lại âm thầm giúp đỡ cô như vậy. Dù không rõ ông đã làm những gì cho mình, nhưng quả thật lúc này cô thấy vô cùng cay đắng. Cô muốn ông chịu trách nhiệm, căm ghét cô. Đó mới là Thẩm Văn Thụ mà cô từng biết.

Nếu nói, lần này Thẩm Văn Thụ đã đổi tính khi đến tìm cô thì còn có thể giải thích là do con người ta về già thường thay đổi tính nết. Nhưng tám năm trước thì sao? Cô lúc ấy chỉ biết căm hận ông đến tận cùng mà không hề biết rằng đằng sau những sai lầm của ông còn có một trái tim lo lắng của người cha.

Cô cảm giác như mình mắc phải một sai lầm nghiêm trọng, những suy nghĩ trước đây đã phản bội lại cô. Sai lầm là do cô tự chui đầu vào, tự cô làm khổ mình khổ người, sự hối hận muộn màng bóp nghẹt tim cô. Đông Tam ngược mắt nhìn Lâm Phong, mắt ngân ngấn nước:

- Lâm Phong, bác sĩ nói sức khỏe của ông ấy không được tốt. Ông ấy uống nhiều rượu quá... gan ông ấy hỏng hết rồi. Nếu là tám năm, chắc tớ sẽ ngẩng mặt lên trời mà nói ông trời có mắt. Nhưng nghĩ lại, từ khi mẹ tớ mất đi, chưa bao giờ ông ấy oán trách tớ dù tớ đối xử với ông ấy tệ bạc như thế nào. Tớ còn cầm dao đuổi ông ấy khắp xóm, tớ...

Lâm Phong rụt rè lau nước mắt cho cô. Hình như dạo này cô trở nên yếu đuối hơn. Nhớ cô gái năm nào thà chảy máu chứ nhất quyết không rơi lệ, thế mà nay chỉ vì một người đàn ông mà lúc nào gặp mặt mũi cũng ử ử, nước mắt vòng quanh?

- Khi bố cậu đến tìm tớ, ông ấy đã nói rất nhiều. Ông ấy khen tớ là một nam nhi đích thực, có thể vào sinh ra tử vì người con gái mà mình thích. Ông ấy còn hứa đợi tớ ra tù, nhất định sẽ gả cậu cho tớ. Ông nói một người đàn ông như thế mới xứng với con gái của Thẩm Văn Thụ... Tớ khi ấy quá ngốc, tớ đã tin.

- Cho nên cậu mới gánh toàn bộ...

Lâm Phong nghiêm sắc mặt, nhìn thẳng vào mắt cô bạn:

- Không, cậu phải nhớ rằng, cậu đã tự vệ chính đáng. Đây là điều mà pháp luật đã quy định, cậu chỉ cần biết một điều đó thôi.

- Lâm Phong... - Nước mắt cô trào ra. Tất cả đều là lỗi lầm của cô, dù Lâm Phong có an ủi thế nào thì mãi mãi tâm can cô cũng không thể được yên ổn.

- Tam Tam! - Cô giật mình quay đầu lại. Chu Nam mặt mũi nhuốm đầy bụi đường đang nhìn cô tóe lửa.

Cô giống như một đứa trẻ hư bị bố mẹ bắt quả tang, luống cuống giật tay ra khỏi bàn tay ấm áp của Lâm Phong.

- Chu Nam, sao anh lại về bất ngờ thế?

- Nếu không phải tôi về bất ngờ thì làm sao có thể tận mắt chứng kiến một vở kịch hay như thế này. Trông cũng tình sâu nghĩa nặng đấy, cô không định giới thiệu mối tình đầu của cô với tôi à? - Chu Nam cười khẩy nhìn cô, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô thì mới cam tâm.

- Không, không phải...

Cô bỗng nhiên không biết nên nói gì tiếp theo. Hai người đàn ông đều đang đợi cô nói tiếp, cô há miệng định nói nhưng cuối cùng chỉ cúi đầu im lặng. Chu Nam cười nhạt:

- Không nói được gì nữa phải không? Nếu không phải tôi vô tình bắt gặp thì cô còn định lừa dối tôi bao lâu nữa?

- Anh là Chu Nam phải không? Anh tưởng những chuyện phong lưu của anh ít lắm hả? Anh có tư cách gì mà nói Tiểu Tam như vậy? - Lâm Phong nhướn mắt lên, tỏ rõ thái độ khinh thường - Với những chuyện ong bướm của anh, Tiểu Tam đá anh cũng không có gì là quá đáng. Anh không mang ơn cô ấy, lại còn cố tình hành hạ cô ấy nữa là sao? Anh có còn là đàn ông nữa hay không?

- Anh cũng chẳng khá hơn là mấy đâu. Hôm nay vì sao tôi ở đây, chắc anh là người rõ hơn ai hết. - Chu Nam cười nhạt - Chưa gì đã bảo vệ nhau ghê thế, tôi không biết là anh lại có tình cảm sâu đậm như vậy.

- Ít ra cũng còn hơn những kẻ chỉ biết dựa vào hơi đàn bà để thăng tiến... - Lâm Phong hững hờ nói.

Chu Nam lập tức nóng mặt, anh xông vào nắm cổ áo Lâm Phong, giọng lạnh lùng:

- Mày có gan thì nói lại lần nữa xem.

- Ồi chà, tôi là kẻ tàn tật, tôi không có gan, xin anh tha cho tôi, được chứ?

Lâm Phong giờ bàn tay phải chỉ có ba ngón của mình lên, bắt lực nhìn Chu Nam. Chu Nam thừ người ra, định buông cổ áo cậu ta thì Lâm Phong đột nhiên giáng một cú đấm vào mặt anh. Chu Nam loạng choạng ngã dúm xuống đất. Lâm Phong khẽ vẩy tay, sắc mặt điềm nhiên như không có gì xảy ra.

- Lâm Phong, cậu đánh đủ chưa! Đây là chuyện giữa tớ và Chu Nam, cậu đừng xen vào có được không? – Đông Tam lao đến đỡ Chu Nam dậy, xót xa xoa chỗ bầm trên mặt anh.

Lâm Phong nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ phức tạp. Cô gái cứng cỏi năm nào giờ đã thuộc về người đàn ông khác. Cho dù anh ta có đối xử tốt với cô hay không, có chung thủy với cô hay không, thì chuyện ấy hoàn toàn không liên quan gì đến anh nữa rồi.

Đông Tam vội đỡ Chu Nam ra khỏi quán, trước khi đi còn kịp gửi lại ba mươi đồng trên mặt bàn. Đó là tiền sữa chua cô mời cậu hôm nay.

Khi họ lên tầng, điện thoại của Thẩm Đông Tam đổ chuông. Là tin nhắn của Lâm Phong:

- Tin tớ đi, anh ta không hợp với cậu đâu.

Cô nhẩm lại không cần suy nghĩ: Có thể anh ấy không phải là người thích hợp với tớ, nhưng tớ yêu anh ấy.

Chu Nam đứng trên hai bậc thang, nghi ngờ hỏi cô:

- Em và gã đó, rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Đông Tam im lặng ngẫm nghĩ một lát, rồi trả lời:

- Em và cậu ấy là bạn học hồi phổ thông. Một thời gian dài không liên lạc gì với nhau, lần trước vô tình gặp lại nên mới đi uống nước nói chuyện linh tinh thôi.

Chu Nam khẽ mỉm cười, nét mặt đầy đau khổ:

- Nếu không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy thì có lẽ anh đã tin em. Tam Tam, em còn muốn giấu anh đến bao giờ nữa?

Đông Tam buồn bã, thực lòng cô không hề có ý định giấu giếm gì với anh cả:

- Chuyện này chỉ là tình cờ thôi. Em chưa bao giờ định giấu giếm anh điều gì cả. Nhưng anh nghĩ lại mà xem, Chu Nam, thời gian này anh luôn tránh mặt em, cũng không muốn nói chuyện trực tiếp với em cho rõ ràng. Anh muốn em phải nói gì với anh đây? Thậm chí, anh còn chẳng có thời gian liếc nhìn em đến một lần, em...

Nụ cười của Chu Nam càng lúc càng nhăn nhúm:

- Anh không có ý trách em, anh chỉ muốn em đừng để người khác lừa gạt. Em biết vì sao anh lại về sớm hơn dự định không? Vì có người báo anh, hôm nay em đi gặp người đàn ông đó. Anh không tin, nhưng anh... anh đã quyết định về sớm. Tam Tam, người đàn ông này chẳng có gì tốt đẹp cả đâu, hẳn ta không phải chỉ lừa em một lần. – Anh bỏ chiếc túi đeo trên người xuống, lấy ra một cái túi da trong ngăn nhỏ đưa cô – Em tự xem đi.

Cô mở túi ra, bên trong toàn là ảnh. Cô xem hết tấm này đến tấm khác. Tất cả những bức ảnh đều chụp cô và Lâm Phong tay trong tay dạo phố, ăn cơm, xem phim... Cô chưa bao giờ biết, Lâm Phong nhìn cô buồn bã như vậy.

- Anh luôn đợi em nói với anh sự thật. Có người đã gửi những bức ảnh này vào hòm thư của anh. Lúc đầu anh đã xóa hết đi, nhưng sau đó họ lại trực tiếp gửi ảnh cho anh. Tam Tam, em có thể nói cho anh biết, rốt cuộc chuyện là như thế nào không?

Chỉ là mười mấy tấm ảnh, mà sao lại nặng đến như vậy? Cô bước lại gần, nhìn thẳng vào mắt anh, giọng đượm buồn:

- Chu Nam, em không biết đây có phải là một âm mưu hay không, nhưng người đàn ông anh gặp ban nãy, em nợ cậu ấy rất nhiều, thậm chí cả đời này cũng không thể trả hết. Và em vừa mới biết, em lại nợ cậu ấy thêm một lần nữa. Chu Nam, em hỏi anh, có bao giờ anh hận một người đến tận xương tủy rồi lại phát hiện ra chính người ấy đã cứu rỗi cuộc đời mình không? Anh sẽ làm thế nào nếu biết rằng người mà anh

hận vẫn luôn yêu thương anh? – Cô càng nói càng loạn – Chuyện giữa em và Lâm Phong, em sẽ nói hết với anh. Còn bây giờ, em muốn anh gặp một người. Có ai gửi cho anh ảnh của em và ông ấy không? Ông ấy là Thẩm Văn Thụ. Trong thời gian anh đi công tác, ông ấy đã ở chung nhà với em.

Cô đi thẳng lên nhà không quay đầu lại, càng đi càng nhanh, chẳng mấy chốc đã lên đến tầng sáu. Cô đứng trước cửa thở mệt nhọc, Chu Nam cũng thở hổn hển đi theo sau, nghi hoặc nhìn cô. Hai người nhìn nhau, không ai mở cửa.

Đúng lúc ấy, cửa bật mở, Thẩm Văn Thụ tay cầm muôi canh, ngạc nhiên nhìn Đông Tam chầm chầm:

- Mau vào đi, còn đứng ngây ra đó làm gì?

Nói xong, ông mới chợt nhận ra Chu Nam đang đứng một bên ngơ ngẩn hết nhìn ông rồi quay sang nhìn Đông Tam, ông “à” lên một tiếng:

- Cậu là Chu Nam phải không? Tôi là bố của Đông Tam, Thẩm Văn Thụ. Nghe con ba nói cậu đi công tác, chắc là vất vả lắm. Mau rửa mặt rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm.

Sự chân chất của Thẩm Văn Thụ khiến Chu Nam cảm thấy hơi ngượng ngập. Anh theo ông ta vào phòng, bỏ đồ xuống, ngơ ngác nhìn quanh mới thấy Đông Tam vẫn đứng ở ngoài cửa.

- Tam Tam. – Anh xoa xoa tay, dường như không biết nên nói gì – bố đến lúc nào vậy?

- Mới được mấy ngày thôi. – Cô vào thay dép, đi về phía bếp. – Em đi giúp bố nấu cơm. Anh xếp đồ rồi chuẩn bị ra ăn tối. Chu Nam kéo cô lại. Im lặng một lát rồi nói:

- Để anh giúp.

Thứ hai, Chu Nam xin nghỉ nửa ngày đưa Đông Tam và Thẩm Văn Thụ đến bệnh viện. Lúc khám, bác sĩ nhìn kết quả xét nghiệm hôm trước cau mày hồi lâu. Kết quả chụp CT cho thấy, phổi của ông có vấn đề nặng. Cụ thể thì phải đợi kiểm tra chi tiết hơn thì mới biết được.

Vừa ra khỏi phòng khám của bệnh viện, Đông Tam quỵ xuống bên đường. Ông bố không được vào, nên không biết kết quả ra làm sao. Chu Nam đi theo sau đỡ cô nói:

- Không sao, vẫn còn chưa có kết quả cuối cùng cơ mà. Chúng mình sẽ đến chỗ khác khám, đừng lo, Tam Tam, đừng để bố nhìn thấy.

Chu Nam ôm Đông Tam vào lòng, vỗ về an ủi cô, Đông Tam vùi đầu vào lòng anh, nước mắt không thôi:

- Sẽ không sao phải không? Chu Nam, em sợ lắm...

- Hãy tin ở anh, ngoan nào.

Bàn tay anh đặt trên đầu cô như thể thay cô chống đỡ mọi đau đớn trên đời.

Đến buổi chiều, Chu Nam phải đến công ty làm việc, nên Đông Tam đưa bố về nhà trước. Đi ngang qua siêu thị, cô vào mua cho ông một bình rượu và một túi đồ nhắm. Thẩm Văn Thụ vui vẻ theo cô về nhà.

Về đến nhà, Đông Tam làm mấy món nhắm rồi rót đầy một cốc rượu. Cô cầm cốc lên rồi trầm ngâm nói với ông:

- Trước đây tôi luôn không hiểu rượu có gì ngon, vừa cay vừa đắng, uống vào thì thiêu cháy cả ruột gan, vậy mà ông lại mê lẫn mê lóc, uống cả ngày vẫn không chán. Tôi đã từng thề đời này sẽ đập tan vò rượu của ông ra, nhưng vẫn không có cơ hội thực hiện điều ấy. Cốc này là tôi uống thay ông. – Cô ngửa cổ uống cạn cả cốc rượu rồi ho sặc ho sụa, mặt đỏ bừng bừng. Dù có cay đắng, chua chát hay cô độc, ông vẫn là ông, cô mãi mãi không thể thay thế được điều đó.

Thẩm Văn Thụ vội giằng lấy cốc rượu từ tay cô:

- Con ba, mày điên rồi hay sao? Trước nay mày có bao giờ uống rượu...

Cô vỗ ngực cho bớt ho, hai mắt ngấn ngấn nước nhìn ông:

- Trước đây tôi luôn cho rằng, ông đã gây nên cái chết cho mẹ tôi... Bây giờ tôi vẫn nghĩ như vậy. Nếu không phải do ông, có lẽ tôi đã có một cuộc đời khác, sẽ không phải ăn nhờ ở đậu, thấp thỏm không yên, ngày nào cũng buồn bã đến mức không sao ngủ nổi. Tôi cũng không phải mang nợ quá nhiều người như thế này. Tôi đã từng hận ông, và bản thân tôi cũng bị sự căm hận đó giày vò. Nhưng rồi sao chứ? Ông không chỉ sống tốt, mà vẫn còn uống rượu, đánh mạt chược, bao gái. Còn tôi thì sao?

Cô ngẩng đầu lên oán trách người đàn ông già nua ngồi đối diện, mặt đầy nếp nhăn như một cái cây già cỗi. Cô chưa từng có khái niệm về tình cảm cha con, cũng như chưa từng nhận được tình yêu thương vô điều kiện như những đứa trẻ khác. Tuổi thơ của cô đã chấm dứt từ ngày mẹ cô mất đi. Nhưng người đàn ông trước mặt cô, người đã gây ra mọi nỗi đau khổ lại không hề hay biết.

Cô thở dài, nói tiếp:

- Hôm qua tôi nằm mơ thấy mẹ, bà bảo tôi phải tha thứ cho ông, vì chỉ tha thứ thì mới có lối thoát. Con người không thể sống trong thù hận mãi mãi. Dù gì ông cũng là bố tôi. Bao nhiêu năm qua, chưa bao giờ tôi mơ thấy bà, nhưng bà vì ông mà lặn lội đến tìm tôi. Nụ cười của bà vẫn đẹp như thế, giống hệt như tôi đã nhìn thấy khi còn nhỏ, rất nhỏ. Tôi biết, dù vì ông mà bà phải chết, nhưng suy cho cùng đó cũng là số phận của bà. Mẹ tôi là một người phụ nữ tốt, cả đời đều vì ông. Sao ông lại có thể có lỗi với bà như thế?

Có lẽ hồi ức về bà vợ tần tảo ít nhiều cũng khiến Thẩm Văn Thụ cảm thấy bồi hồi. Ông lẩm bẩm:

- Mẹ con là một người phụ nữ tốt, chỉ đáng tiếc...

Đáng tiếc gì chứ? Đáng là khi đó ông không biết trân trọng, hay đáng tiếc vì mẹ cô gặp phải người như ông ta?

Đông Tam lại rót đầy cốc rượu rồi đẩy về phía ông:

- Mẹ tôi nói đúng, con người sinh ra đều có số cả. Số của bà là phải gặp ông. Còn số của ông là cả đời làm con sâu rọu. Uống nào, ông bố sâu rọu!

Thẩm Văn Thụ nhe răng cười. Ông uống một hơi cạn sạch cốc rượu, liếm mép, khuôn mặt đen sạm lập tức trở nên hồng hào.

Tối đó Chu Nam về hơi muộn nhưng mang về một tin tốt lành. Anh đã liên lạc được với một chuyên gia của bệnh viện Quân đội, ngày mai có thể đưa Thẩm Văn Thụ đến khám. Sau phút xúc động, Đông Tam dần dần bình tĩnh lại. Bệnh viện Quân đội xưa nay vốn chỉ dành cho quan chức cấp cao, đời nào họ lại nhận khám cho dân thường như bố cô. Hỏi đi hỏi lại một hồi Chu Nam mới ập úng nói:

- Là Lô Lợi Lợi giúp đỡ.

Mặt Đông Tam trong phút chốc như dài ra. Nợ ai không nợ, chẳng lẽ cứ phải nợ Lô Lợi Lợi?

Nhưng cô cũng không dám làm căng, đang lúc cấp bách không thể nào vì tính tự ái mà bỏ qua cơ hội này được. Hơn nữa, để nhờ việc này, chắc chắn Chu Nam đã phải hi sinh điều gì đó, nếu bây giờ thẳng thừng từ chối thì mọi công sức của anh coi như là đổ xuống sông xuống bể.

Cô ở chỗ sáng, dịch ở chỗ tối, muốn chống lại cũng không thể ngày một ngày hai. Nên hôm sau, cô không nói thêm gì nữa, dẫn Thẩm Văn Thụ đến bệnh viện Quân đội.

Vị bác sĩ khám bệnh có khuôn mặt hiền từ như Đức Phật, khiến người ta vừa nhìn thấy đã cảm thấy vô cùng an tâm. Ông hỏi thăm căn bệnh thói quen ăn uống của Thẩm Văn Thụ, xem kết quả xét nghiệm rồi chẩn đoán bước đầu là viêm gan do uống quá nhiều rượu. Lúc biết kết quả, Thẩm Văn Thụ còn bình tĩnh hơn Đông Tam. Cho dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng khi nghe thấy kết quả trên, cô vẫn suy sụp đến mức dường như chỉ cần chạm vào là vỡ tan.

Những ngày tiếp theo đó, cô hết bận rộn gọi điện liên lạc với bác sĩ hẹn ngày khám, rồi lại khuyên nhủ Thẩm Văn Thụ cai rượu kết hợp với trị liệu, làm cho ông đủ các món ăn để bổ sung dinh dưỡng. Cứ thế cho đến hết tháng tám, đến ngày thứ ba của tháng chín, Thẩm Văn Thụ lẳng lặng ra đi không một lời từ biệt. Ông đi cũng đột ngột như khi đến. Dưới gối của ông chèn đúng hai vạn tệ được gói kĩ trong giấy báo, có cả tiền mới lẫn tiền cũ, tờ nào cũng nồng mùi mồ hôi. Chắc là ông mang theo bên mình từ rất lâu rồi.

Mảnh giấy ông để lại cho Đông Tam chỉ vồn vện có hai câu:

Đây là số tiền bố để dành làm của hồi môn cho con, bố không cai được rượu, nên về nhà tìm chỗ nào đó thanh tịnh chờ chết thôi. Đây là số mệnh, đừng lo cho bố.

Đông Tam ôm lấy mảnh giấy khóc như điên như dại, cầm hai vụn tẻ lao ra cửa gọi xe đến nhà ga. Giữa biển người mênh mông, cô lấy hết sức gào lên:

- Bố, bố ở đâu?

Sau đó trước ánh mắt hiếu kỳ của rất nhiều người, cô ôm lấy vai quỵ xuống, khóc nức nở.

Hai vụn tẻ, cô để nguyên gửi về cho Mãn Hạ. Trong phần lời nhắn, cô viết thêm một dòng: Mua thêm cho bố mấy thùng rượu ngon.

Chẳng mấy chốc, Bắc Kinh đã vào thu.

Chương 12

Trong tháng Chín, chuyện khiến Đông Tam kinh ngạc nhất là việc Lâm Phong giới thiệu bạn gái.

Hôm đó Lâm Phong nói sẽ thông báo cho cô một tin vui bất ngờ. Lâm Phong luôn như vậy, chuyện gì cũng có thể quên ngay trong chốc lát, lần gặp sau lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cậu không nhắc đến, cô tất nhiên cũng không muốn hỏi.

Khi cô đến chỗ hẹn, trong ánh đèn mờ ảo, Lâm Phong nháy mắt cười với cô. Đôi mắt cô gái ngồi cạnh cậu rất sáng, khuôn mặt ngây thơ rạng rỡ hạnh phúc.

Cô không biết nên phản ứng thế nào. May có Lâm Phong giúp cô giải vây. Cậu choàng tay ôm lấy đôi vai bé nhỏ của cô gái, giới thiệu:

- Đây là bạn gái của tớ, Đỗ Hiểu u. Hai người đã gặp nhau rồi đấy.

Tất nhiên là họ đã từng gặp nhau. Đông Tam biết, chuyện này nếu kể ra thì còn dài hơn cả sông Nhã Lỗ Tạng Bó[1]. Cô cố gắng che giấu sự kinh ngạc đang hiện rõ trên mặt, đưa tay ra bắt:

- Chào Hiểu u, tôi là Thẩm Đông Tam.

[1] Con sông lớn nhất trong bốn lưu vực sông ở khu tự trị Thanh Tạng, Trung Quốc.

Cô chỉ là Thẩm Đông Tam mà thôi. Cô không phải là đức mẹ Maria, không phải là Zorro, thậm chí không phải là bạn thanh mai trúc mã của Lâm Phong. Cô không có tư cách để hỏi mọi chuyện rốt cuộc là sao. Lâm Phong đưa Đỗ Hiểu u đến gặp riêng cô đã là một sự hậu đãi với cô rồi.

Trong vòng tay Lâm Phong, Đỗ Hiểu u cười rạng rỡ, đôi môi hờn dỗi của cô cong lên dịu ngọt:

- Chị Tam Tam, hôm nay trông chị xinh quá.

Đứa trẻ nào biết nói ngọt cũng được người khác yêu quý. Đông Tam chỉ cười. Từng này tuổi rồi mà còn được khen xinh, cô đã nghe đủ rồi.

- Hiểu u, kể cho chị nghe chuyện của hai người đi.

Lâm Phong ngồi bên cạnh lên tiếng với vẻ bất mãn:

- Tớ cũng có thể kể được mà, sao cậu không hỏi tớ?

- Đàn ông kể chuyện thiếu tinh tế. - Đông Tam cười nhìn cậu. - Tớ thích nghe chuyện lãng mạn cơ.

Hai má Đỗ Hiểu u đỏ bừng, ngượng ngùng lén nhìn Lâm Phong. Ánh đèn vàng như càng làm tăng thêm vẻ xinh đẹp, thuần khiết của Hiểu u. Cô bé ngọt ngào trả lời:

- Ban đầu anh ấy cứ đứng trước cửa nhà em, chuyện này mãi về sau em mới biết. Một hôm có hai tên lưu manh chặn đường trêu ghẹo em, anh ấy liền xông ra cứu em nên bị thương. Em kể chuyện này với bố em, thế là bố em nhận anh ấy vào công ty, lại còn để anh ấy làm vệ sĩ riêng cho em. Sau đó nữa, chúng em...

Sau đó thì hai người tình chàng ý thiếp, lâu ngày nảy sinh tình cảm chứ còn gì nữa. Nhưng chuyện này mô típ cũng cũ quá. Mặt Đỗ Hiểu u thì đỏ bừng còn Lâm Phong thì hai mắt rục sáng, đầy hoang dã.

Đông Tam cúi đầu nhấp một ngụm trà, rồi ngẩng lên mỉm cười:

- Chuyện của hai bạn lãng mạn quá, chúc hai người trọn đời bên nhau.

24. Chương 24

Có ai là không mong tình yêu của mình kéo dài mãi mãi đâu cơ chứ? Nghe cô nói vậy, đôi mắt bồ câu của Hiểu u sáng rỡ đầy cảm kích. Nhưng khi cô cáo lỗi vào nhà vệ sinh rửa tay, Lâm Phong cũng đứng lên tìm cô đi cùng. Ở đó, cô được nghe một chuyện hoàn toàn khác.

Điều thuốc của Lâm Phong lập lòe trong bóng tối, mãi một lúc lâu sau, cậu mới nói:

- Chắc cậu đang cười thầm loại người như tớ làm gì mà có tình cảm sâu sắc như thế phải không? Có một lần tớ tình cờ nhìn thấy Chu Nam đưa cô ấy về nhà. Biệt thự nhà cô ấy vừa rộng lớn vừa sang trọng, tớ nhìn là đã thấy thích rồi. Thế nên tớ mới vạch ra màn kịch để tiếp cận với cô ấy, dù sao những chuyện như thế tớ cũng quá rành. Cô gái này quá dễ bị mắc lừa. Cậu biết tuổi thật của cô ấy là bao nhiêu không? Hai mươi một tuổi đấy. Ban đầu tớ tưởng cô ấy chỉ làm bộ ngây thơ trong sáng, nhưng về sau mới biết, năm năm về trước cô ấy gặp một tai nạn nghiêm trọng khiến cho trí nhớ chỉ dừng lại ở tuổi mười sáu. Bạn đã xem qua bộ phim Mỗi tình đầu thứ năm mươi chưa? Tớ nghĩ đến bộ phim ấy, rồi nhận ra đây chính là cơ hội tốt để tớ đổi đời.

- Lâm Phong. – Cô thực sự không mong muốn những gì cô nghe là sự thật – Cậu có yêu cô ấy không?

Lâm Phong im lặng nhìn cô một lát, rồi trả lời:

- Cô ấy tin vào những chuyện tình cảm lãng mạn, chung thủy suốt đời. Với tớ, thế là đủ rồi.

Cảm giác không thể tha thứ cho bản thân mình đè nặng lên Đông Tam. Cô luôn nghĩ Lâm Phong trở nên chua chát như thế này hoàn toàn là do lỗi của cô. Cô chau mày hỏi cậu:

- Thế còn Lô Lợi Lợi, cậu tính thế nào?

- Tớ và cô ta chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Bây giờ có thể ai đi đường nấy được rồi, sao lại không vui vẻ mà chia tay chứ?

- Lâm Phong, cậu vốn...

Lâm Phong ngắt lời cô không chút khách sáo:

- Bạn đừng tưởng là mình quá quan trọng. Việc tớ làm chẳng liên quan gì đến bạn hết. Bây giờ tớ sống vì bản thân tớ. Người không sống vì mình thì trời tru đất diệt, cuối cùng thì tớ đã hiểu câu nói đó là như thế nào rồi. Bao nhiêu năm nay giờ tớ mới biết, trước kia tớ sống thật vô nghĩa.

Cô không thể tin được. Dù cậu có bất cần ném điều thuốc xuống đất rồi đi đi ngót giày lên. Tất cả đều là để nói với cô một điều rằng, không ai mãi mãi hi sinh vì một người nào đó.

- Chỗ bạn bè, tớ muốn nói với cậu một câu, cậu và Chu Nam sẽ chẳng đi đến đâu đâu. Đã bao nhiêu năm rồi, cậu vẫn như xưa, chẳng khác hơn chút nào. – Cậu nói xong câu này, vỗ nhẹ lên vai cô rồi đi ra. Lối đi tối hẹp sắc mùi thuốc lá quện cùng mùi nước hoa đàn ông.

Cô đứng ở đó thêm một lát nữa rồi ra. Là Lâm Phong thay đổi, hay do cô không theo kịp thời đại?

Trên đường về, cô nhận được tin nhắn của Lâm Phong: Bạn biết nhà cô ấy có bao nhiêu tiền không? Chiếc xe thể thao mà tớ đang lái là hiệu Bentley trị giá bốn triệu tệ. Cô gái này đúng là quý nhân của tớ, yên tâm, tớ sẽ đối tốt với cô ấy.

Đây là cuộc sống mà Lâm Phong lựa chọn. Cậu đã vì một người con gái mà hi sinh cả tương lai mình. Nhưng đổi lại cậu chẳng nhận được gì cả. Sự hối hận đã khiến cậu hoàn toàn thay đổi, sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để có được ánh hào quang của cuộc sống. Cậu bé năm nào cùng cô đứng ăn mì bên vệ đường đã không còn nữa.

Lâm Phong nói, người ta không vì mình thì trời tru đất diệt. Câu nói này đã chạm đến nỗi đau của cô. Trước đây cô cũng từng nghĩ như vậy, để rồi sau này, chính cô lại tự mình đánh mất phương hướng. Cô xóa tin nhắn, dựa đầu vào thành ghế xe bus. Những cơn gió lạnh theo cánh cửa khép hờ thốc vào trong xe.

Về đến nhà, Chu Nam đã ngồi trước máy tính làm việc. Thời gian này anh hơi bận, hai người cũng việc ai nấy làm, ít khi nói chuyện với nhau.

Cô tiến đến cạnh anh, ngồi tựa dưới chân anh, hệt như một chú mèo nhỏ lười biếng. Chu Nam kéo đứng lên, nhìn cô như hết cách:

- Em sao thế?

Cô dụi dụi đầu vào lòng anh, mắt nhắm nghiền tận hưởng những phút giây dịu ngọt:

- Lúc nào anh có thời gian? Em muốn kể cho anh nghe chuyện giữa em và Lâm Phong.

Chu Nam ôm Tam Đông vào lòng, lơ đãng hôn lên trán cô:

- Anh giận quá thì nói vậy thôi, em tưởng thật hay sao? Em là người thế nào anh còn không hiểu hay sao? Nào đi rửa mặt đi, hôm nay chúng mình ngủ sớm.

Cô tắm rửa xong xuôi thì đã mười giờ rưỡi. Chu Nam vẫn đang lạch cạch gõ bàn phím. Cô biết ý tắt đèn, trèo lên giường nằm. Đang mơ mơ màng màng, bỗng có bàn tay ấm áp vòng qua eo cô, mùi hương cơ thể của Chu Nam nồng nàn bên cánh mũi cô. Cô cố gắng mở mắt, nhưng bóng tối đen kịt, chẳng nhìn thấy điều gì cả.

Mãi đến giờ Chu Nam mới nhận ra Đông Tam mất máy tính.

Hôm đó cô nhận được điện thoại của giáo sư Lý, yêu cầu cô lên mạng để nhận một file dữ liệu quan trọng. Cô vớt điện thoại xuống giường rồi chạy một mạch ra quán internet. Lúc cô về, Chu Nam hỏi ra mới biết hồi tháng năm nhà họ bị trộm. Anh lập tức ý thức được sơ suất của mình, đây là lỗi mà chỉ có những người đàn ông không biết quan tâm đến bạn gái mới phạm phải. Anh vội kéo Đông Tam đi mua máy tính nhưng cô sống chết không chịu. Bất đắc dĩ, anh đành đưa máy tính cho Đông Tam dùng, còn mình thì mua chiếc IBM mới.

Có máy tính riêng nhưng Đông Tam vẫn vô cùng khổ sở. Giáo sư Lý ngày càng mất kiên nhẫn với cô, cứ luôn Chu Cẩm Thời hướng dẫn luận án cho cô, hạn nộp là một tuần.

Đông Tam nhăn nhó khổ sở suy đi tính lại mãi, cuối cùng mới quyết định gọi điện cho Chu Cẩm Thời, hẹn ba giờ chiều gặp nhau ở quán cà phê gần nhà anh.

Lúc cô đến quán, Chu Cẩm Thời đã ở đó đợi cô. Anh ngồi trên chiếc sofa bọc da màu café, trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này, nắng đã nhạt màu, xuyên qua tấm rèm mỏng, rọi lên khắp người anh thành một vầng sáng mờ ảo.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm tiến về phía chiếc bàn anh ngồi. Chu Cẩm Thời giật mình, quay đầu nhìn đắm đắm vào đôi mắt đen của cô bạn. Thấm Đông Tam trong phút chốc như một đứa trẻ bị bắt quả tang, mặt đỏ bừng nói không nên lời.

Chu Cẩm Thời vui vẻ đứng lên kéo ghế giúp cô, đợi cô ngồi xuống rồi mới quay về chỗ ngồi. Phong thái tự nhiên của anh giống như một quý ông lịch duyệt, nhưng cô không tiện nói những lời đường đột ngốc nghếch đó trước mặt anh.

Chu Cẩm Thời thì ngược lại, anh vui vẻ đi thẳng vào vấn đề để tránh cho cô bạn những phút bối rối bất thường:

- Có mang tài liệu đến không?

Cô gật đầu, nhanh chóng mở máy tính ra tìm tài liệu. Lúc cô loay hoay tìm ổ điện để cắm sạc, Chu Cẩm Thời cúi xuống giúp, thì vô tình chạm phải tay cô. Như vừa bị điện giật, Đông Tam vội vã rút tay lại. Chu Cẩm Thời ngạc nhiên hỏi cô:

- Sao thế?

Cô lắc đầu, thầm rửa mình thật đúng là đồ chết nhất. Sao tự đứng lại bối rối thế này chứ? Rõ ràng là chuyện chẳng có gì cả cơ mà.

Chu Cẩm Thời thấy cô lúng túng thì cũng không gặng hỏi thêm, chỉ gật đầu ngồi xuống đối diện cô. Nhưng có mỗi một cái máy tính trên bàn, xoay đi xoay lại một lúc thì thấy rõ phiền. Chu Cẩm Thời chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh cô có ý hỏi, sau đó chuyển sang đó ngồi. Tiếp đó, anh bắt đầu bài thuyết giảng của mình:

- Sao cô thật thà thế nhỉ? Luận án cao học vốn chẳng có gì ghê gớm cả. Hơn nữa đây lại còn là chuyên ngành xã hội, không phải tiến hành thực nghiệm như những ngành tự nhiên ứng dụng khác, chỉ cần nghĩ bừa ra một đề tài gì đó, nêu quan điểm, rồi lên mạng tìm tài liệu chứng minh là được rồi. Thế cô định làm gì nào?

Đông Tam ngại ngùng đưa ra ý tưởng luận án, giọng cô mỗi lúc mỗi bé trước cái nhíu mày của Chu Cẩm Thời. Khi cô trình bày xong ý tưởng của mình, Chu Cẩm Thời lập tức tiếp lời, giọng đầy bức bối:

- Tôi thật không hiểu, một thằng lười như tôi mà vẫn khiến ông già ấy nhiệt tình quan tâm, còn cô chăm chỉ là thế mà sao vẫn bị ông ấy mắng là sao? Cô cứ làm theo lời tôi, chắc chắn bốc thuốc đúng bệnh. Đúng rồi, cô có đưa cho ông ấy... cái này chứ! – Chu Cẩm Thời vờ vờ ngón tay làm động tác đếm tiền, thấy Thẩm Đông Tam vẫn tròn mắt nhìn mình, anh liền thở dài và quyết định nói thẳng – Đưa phong bì ấy mà! Tôi có đi học được mấy bữa đâu, nhưng cứ lễ tết thì hoàn thành rất tốt “nghĩa vụ”. Chẳng lẽ hai năm hướng dẫn cô vất vả như thế mà cô không có tí chút lòng thành sao? Như thế chẳng phải là rất không công bằng sao?

Cô không có tiền để đưa thầy, đó là sự thật. Chu Nam cũng từng hỏi, nhưng cô đều bảo thầy Lý rất liêm khiết, có khi đưa phong bì đến thầy còn mắng cho ấy chứ. Tất nhiên đây chỉ là thiện ý cá nhân của cô thôi. Đông Tam im lặng một lát rồi đột nhiên nói:

- Tôi đã đến gặp Đỗ Hiếu Hồng.

Trong nhất thời, Chu Cẩm Thời ngớ người ra không hiểu vì sao cô lại nhắc đến chuyện ấy giữa lúc này. Cô cười gượng gạo, mặt cúi xuống nhìn không chớp mắt bàn tay đang mân mê dưới bàn.

- Cô ấy nói, chuyện tôi có chút khó khăn. Sau đó, cô ấy không liên lạc với tôi nữa.

Nói ra được chuyện này, cô cũng đỡ ngượng ngùng đi phần nào.

- Tôi không có tiền. Bố tôi ốm, tôi còn không có tiền chữa bệnh cho ông. Thế mà ông còn gửi cho tôi hai vạn tệ dành dụm cả đời. Tôi cảm giác mình thật vô dụng. Gần ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn phải sống dựa vào người khác. Anh biết không, từ hồi học phổ thông, tôi đã có thể tự xoay sở kiếm tiền nuôi thân đấy. Thời kỳ đó mới huy hoàng làm sao. Cả huyện không ai là không biết tôi. Nhưng chẳng hiểu sao khi lên đại học, tôi lại sống như một con mọt vô danh tiểu tốt. Anh thấy có kỳ lạ không? Tôi cũng đã thử làm lá ngọc cành vàng chỉ ăn với học trong hai năm, nhưng giờ thì tôi không chịu nổi nữa rồi. Tôi muốn thôi học để đi làm, điều đó có phải là rất điên rồ không?

Chu Cẩm Thời ngồi bên cạnh, im lặng nghe cô nói. Vẫn biết đôi lúc mệt mỏi quá, người ta có thể kể lể những vất vả của đời mình cho bất kỳ ai, nhưng còn người nghe thì sao? Có thể nghe xong rồi cho qua sao?

Thực ra, anh định nói, cuộc sống của cô vốn không thể coi là lá ngọc cành vàng, cũng không phải là con mọt vô danh tiểu tốt. Có cô tiểu thư lá ngọc cành vàng nào gầy gộc như cô không? Cô tình nguyện dựa vào người đàn ông đó, để rồi không màng đến mọi điều xung quanh.

Cô là người bướng bỉnh, chỉ thích làm theo ý mình. Những lời hôm nay, chắc chắn cô không có ai để tâm sự nên mới nói cho một người xa lạ như anh nghe.

- Trước đây tôi có rất nhiều hoài bão. Tôi muốn mở một cô nhi viện, thu nhận hết tất cả những đứa trẻ mồ côi mẹ trên đời. Anh biết câu thơ của Đỗ Phủ chứ? “Ước được nhà rộng muôn ngàn gian. Khắp thiên hạ kẻ sĩ nghèo đều hân hoan. Riêng lều ta nát, chịu chết rét cũng được;”[1]. Khi biết được hai câu thơ này, tôi đã rất vui. Sau đó, tôi lên đại học. Anh có biết khi mới nhập học tôi đã hết hồn hết vía như thế nào không?

Tất cả học phí của tôi đều là tiền trợ cấp, bố tôi không cho tôi lấy một đồng sinh hoạt phí. Thế nên, tôi chỉ còn cách phải đi làm thêm kiếm tiền. Bốn năm đại học, chưa bao giờ tôi dám bỏ tiền ra mua một bộ quần áo đắt tiền để mặc. Một lần nhận được tiền học bổng, cầm bốn nghìn tệ trong tay mà suýt chút nữa tôi đã chảy nước mắt trên bục lĩnh thưởng. Trường tôi, anh cũng biết đấy, không thiếu gì con gái xinh, thế nên ngày nào cũng có một dãy dài ô tô đưa đón. Trong mắt tôi, họ như ở một thế giới khác. Tôi không ngưỡng mộ họ, nhưng tôi hận bản thân mình. Tôi biết nếu cứ như thế này, cả đời tôi sẽ chẳng thể nào mở nổi cô nhi viện. Bốn nghìn tệ đó, tôi để lại một nửa làm sinh hoạt phí, còn một nửa, tôi đi Tây Tạng một chuyến. Sau khi về, tôi quyết tâm thay đổi.

[1] Hai câu thơ Mao ốc vi thu phong sở phá của Đỗ Phủ do Khương Hữu Dụng dịch.

- Chuyện sau này còn dài. – Cô lau nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn anh. – Xin lỗi, khiến anh phải chê cười rồi.

Chu Cẩm Thời cố gắng kìm nén mong muốn được ôm lấy bờ vai nhỏ bé của cô. Cách cô chẳng bao xa, thế mà duy nhất anh làm được là lắng nghe quá khứ vất vả và ngắm nhìn những giọt nước mắt của cô. Anh hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười hỏi:

- Thế bây giờ cô có còn muốn lập cô nhi viện nữa không?

Cô lắc đầu, đôi mắt đỏ hoe hướng ra ngoài cửa sổ, buồn bã trả lời:

- Từ lâu đã không còn muốn nữa. Ngay đến bản thân mình tôi còn không nuôi nổi. Người như tôi vốn không thể chăm sóc cho người khác.

Chu Cẩm Thời thở dài, băng quơ nói:

- Chỉ tiếc là gặp nhau quá muộn. Nếu như tôi gặp cô sớm, nói không chừng tôi sẽ giúp cô thực hiện ước mơ.

Cô bật cười, đôi mắt sưng húp vì khóc nheo lại thành hai vệt cong cong.

- Hồi ấy tôi quê lắm. Nếu anh gặp tôi, chắc chắn sẽ nghĩ, ở đâu ra con bé nhà quê thế kia?

Trước mắt anh chỉ có nụ cười của cô. Rạng rỡ và thoải mái. Cô không hẳn là xinh, nhưng sự thoải mái tự nhiên ấy lại khiến trái tim anh trong một thoáng trở nên loạn nhịp.

Trên đường về nhà, cô tựa vào cửa sổ xe ngủ ngon lành. Bắc Kinh lúc xế chiều, đường sá tắc nghẽn. Anh lái xe chậm chậm, trong xe phảng phất mùi thơm nhẹ tỏa ra từ người cô, cảm giác thật yên lành.

Khi đến nơi, cô vẫn chưa dậy. Anh đỗ xe lại dưới bóng cây bên đường, cúi xuống giúp cô tháo dây an toàn. Cô bỗng cựa quậy, lúc ngẩng lên, mặt anh thoáng chốc nóng bừng. Đôi mắt đen láy của Đông Tam đang chăm chú nhìn anh.

Cổ họng anh se lại: Chưa bao giờ anh gần cô đến thế.

Hai người im lặng nhìn nhau. Cảm giác này giống như hai con thú gặp nhau trên thảo nguyên hoang vắng, chúng thăm dò, đánh giá, sau đó im lặng nhìn nhau, suy tính, tiến lên và lùi xuống, ai sẽ là người đầu tiên đây?

Là Đông Tam. Cô cụp mắt, né đầu tránh đi.

Khoảng cách gần gũi giúp anh cảm nhận rõ mùi hương của làn môi cô. Cảm giác này rõ ràng đến mức khiến anh không sao quên được.

Sau khi chào nhau, anh lái xe quay về, có đôi chút xao xuyến trong tim. Anh cố hình dung lại những gì vừa xảy ra. Nếu anh cúi xuống hôn cô thì sẽ thế nào? Cô có cho anh một cái tát rồi bỏ đi không? Hay cô sẽ mềm lòng, từ bỏ Chu Nam để đến bên anh? Đến tận khi đặt mình lên giường anh vẫn mãi miết nghĩ đến vấn đề này. Anh hơi hối hận, sớm biết thế này, cứ hôn bữa cho xong. Đẳng nào cũng hoặc chết hoặc sống, phải hành động thì mới biết được.

Anh tát vào mặt mình một cái. Sao lúc cần thì lại sợ hãi rụt đầu rụt cổ như thế chứ? Dựa vào dự đoán của anh về Đông Tam, cơ hội như thế này sẽ không bao giờ có nữa.

Trừ phi, chính cô cho anh cơ hội.

Mấy ngày sau, cơ hội đã đến.

Đỗ Hiếu u gọi điện cho anh nói muốn giới thiệu anh với bạn trai của cô. Anh vừa đến nơi thì chết lặng khi nhìn thấy nụ cười đầy ẩn ý của Lâm Phong.

Anh không nhớ mình đã ăn xong cơm đó như thế nào, chỉ nhớ mình phóng như điên về nhà, nằm trên giường suy nghĩ mãi rồi đột nhiên bật dậy, chân tay luống cuống tìm điện thoại, không nghĩ gì thêm nữa, bấm số gọi cho cô.

Điện thoại đang đổ chuông, anh có hồi hận thì cũng đã muộn. Anh đang làm gì thế này? Trách móc cô ư? Đông Tam đâu phải là mẹ của Lâm Phong, cô không có trách nhiệm phải giải thích cho anh những việc anh ta làm. Cho nên khi Đông Tam nghe điện thoại, anh ấp úng mãi mới nói được bốn chữ:

- Lâm Phong anh ta...

- Lâm Phong làm sao?

Nghe giọng cô sốt ruột, anh thấy hơi bực mình. Cái tay Lâm Phong này có gì tốt mà cô cứ rối lên như vậy?

- Anh ta không sao. Là em gái tôi, Hiếu u bỗng dưng trở thành bạn gái của anh ta. Tôi không hiểu tình hình lắm, nên muốn hỏi cô thôi.

- À. – Đông Tam nhanh chóng bình tĩnh lại, từ tốn trả lời anh. – Thực ra tôi cũng không rõ lắm. Anh cứ hỏi thẳng người trong cuộc đi vậy.

- Hiếu u là con bé ngốc, hỏi nó cũng chẳng có tác dụng gì. Tôi nghĩ cô vốn thân thiết với Lâm Phong... Chắc cô cũng biết, Hiếu u rất ngây thơ, ai cũng có thể lừa nó, nên từ nhỏ tôi luôn lo nó sẽ bị người khác lừa gạt...

Đông Tam cười nhạt, ngắt lời anh:

- Tôi không phải là Lâm Phong, nếu anh ta định lừa gạt cô em Hiếu u ngây thơ của anh thì tôi cũng không gánh được trách nhiệm đó. Tôi thấy anh nên đi tìm Lâm Phong mà hỏi cho rõ, nếu đúng cậu ta có ý định khốn khiếp đó, anh cứ giết cậu ta đi.

Chu Cẩm Thời tức ói máu. Bình thường mình chẳng phải rất biết cách ăn nói hay sao? Sao chỉ vì một phút căng thẳng mà lại hồ đồ như thế này? Anh vội vàng giải thích:

- Không phải, không phải. Tôi không có ý đó, cô đừng hiểu lầm. Tại tôi lo quá nên mới hồ đồ thế này, cô đừng để ý, cô em gái của tôi...

Đông Tam im lặng một lát, hạ giọng hỏi lại Chu Cẩm Thời:

- Cô ấy là em ruột của anh?

- Gần gần như thế, cùng mẹ. Nó còn có một người chị gái, Đỗ Hiếu Hồng, cô đã gặp rồi đấy

Lần này thì đến lượt Đông Tam ngạc nhiên:

- Trước đây chưa nghe anh nhắc đến chuyện này bao giờ. – Cô khẽ cắn môi. – Được rồi, tôi sẽ kể cho anh nghe chuyện tôi quen Lâm Phong thế nào.

Khi anh vội vã bước vào quán cà phê thì Đông Tam đã ngồi đợi sẵn. Chu Cẩm Thời vừa ngồi xuống ghế đã ríu rít xin lỗi cô vì sự lỗ mãng của mình, thấy Đông Tam không có vẻ giận dữ gì anh mới yên tâm lắng nghe câu chuyện của cô.

Anh thích nghe cô trải lòng như vậy, dường như qua từng câu chuyện anh có thể từng bước từng bước tiến vào thế giới bí ẩn của cô.

- Câu chuyện này tôi chưa từng kể cho bất cứ ai nghe. Thực ra là cũng có lúc định kể, nhưng... - Thấm Đông Tam ngừng lại, ánh mắt cô đượm buồn. Cô chưa khi nào giống như bây giờ, dốc bầu tâm sự với một người đàn ông xa lạ. Cô đã giấu kín mọi chuyện trong lòng quá lâu rồi. Cô vốn tưởng mình đã quên từ lâu, nhưng thực ra năm tháng chỉ càng khiến cho câu chuyện thêm phần sắc nét.

- Năm ấy, tôi quen Lâm Phong khi mới học phổ thông.

Những năm tháng nổi loạn bắt nguồn từ cuộc gặp gỡ định mệnh của họ.

Khi lên cấp ba, Đông Tam là một cô gái vô cùng ngộ ngược. Cô tiếp tục đi học, chẳng qua chỉ là muốn chống đối ông bố gia trưởng mà thôi.

Cô đến trường mà không có một đồng trong túi, suốt ngày xoay sở hết cách này đến cách khác để cái dạ dày trống rỗng của mình được no bụng. Nhà nghèo, muốn lấy trộm đồ đem đi bán cũng chẳng có gì mà lấy. Thế nên mỗi khi tan học, cô lại đi lục thùng rác, nhặt vỏ chai giấy báo đem bán kiếm tiền. Cứ như thế, ngày nhiều thì được vài tệ ngày ít thì được dăm hào, đủ để sống qua ngày. Hôm nào may mắn thì thêm ít tiền lẻ. Đó là những thu hoạch bất ngờ của cô.

Những ngày tự lực cánh sinh của cô kết thúc vào tháng Mười Một của năm lớp 10. Hôm ấy cô bị đám lưu manh chặn đường đánh cho một trận, cướp sạch chỗ tiền lẻ mà khó nhọc lắm cô mới kiếm được. Làm sao có thể nhẫn nhịn nhìn kẻ khác hót tay trên của mình cơ chứ? Cô ghi nhớ khuôn mặt của bọn chúng, ngày thứ ba mang theo một con dao đã mài sắc đoid ở đầu trường, vừa nhìn thấy đám lưu manh liền lao vào vùng dao chém lia lịa. Có lẽ chưa bao giờ nhìn thấy đứa con gái nào dữ dằn như vậy, nên đám lưu manh đã bỏ chạy tán loạn. Có một tên bị cô chém trúng người, trước khi chạy còn quay lại nhìn cô lần nữa đầy dữ dằn, ghi nhớ khuôn mặt ngạo nghễ của cô lúc ấy.

Sau chuyện đó, tên tuổi cô vang khắp hang cùng ngõ hẻm của cái thị trấn bé như cái mắt muối. Cứ mỗi lần Đông Tam đến trường, lại có một đám tùm năm tùm bảy xúm xít trước cửa lớp để nhìn mặt cô. Ngăn bàn học của cô từ hôm đó ngày nào cũng được nhét đầy đồ ăn, và đôi khi, có cả tiền.

Cuộc sống của Đông Tam dường như trong phút chốc thay đổi hẳn. Cô không còn phải đi nhặt rác nữa, chỉ cần đứng ở cổng trường một lúc là sẽ có kẻ đến cống nạp. Cũng vì thế mà dưới trường của cô, số lượng đề tử được thu nạp ngày càng nhiều. Lâm Phong khi đó vẫn chưa là gì để lọt vào mắt cô.

Thực ra Đông Tam không phải là một đứa con gái lưu manh. Cô ghê gớm là vì cuộc sống có những chuyện dồn cô đến đường cùng. Sự thay đổi ở cô suy cho cùng cũng là do hoàn cảnh sống.

Bước ngoặt của câu chuyện xảy ra khi trận tuyết đầu mùa năm ấy rơi. Hôm đó giờ tự học kết thúc khá muộn, khi Đông Tam rời trường thì trời đã tối mịt. Cô không hề ngờ rằng, bọn lưu manh đã chờ đợi cơ hội này từ lâu. Cô đi về ký túc mà không mấy may đề phòng, đi qua đoạn đường tối bị cây cối rậm rạp che khuất, cô dừng lại. Trước mặt cô là đồng xe đạp xếp chồng lên nhau. Phía sau bỗng vang lên tiếng cười ha hả, “mày huy hoàng quá nhỉ, thoát cái đã trèo lên được lưng voi.” Cô giật mình quay lại nhìn, hóa ra là một đứa con gái trong trường, tóc nhuộm vàng, mũi đục khuyên lủng lẳng, kẻ mắt đen sì, cứ như thể sợ người ta không nhận ra mình là dân anh chị. Đằng sau lưng cô ta là đám tay chân lâu nhâu đủ các hạng người. Dưới chân tuyết ánh màu sáng bạc, trên đầu vầng trăng treo trên cao. Mọi thứ im lìm như trong một bộ phim câm. Cô hoảng hốt khi thấy đám lưu manh vây lại quanh mình, mỗi lúc một gần... Đứa con gái vừa ra hiệu, một cái chân bàn đạp thẳng vào lưng cô. Đông Tam không kịp đề phòng, ngã chúi mặt xuống đường. Những bông tuyết bị hất tung lên, xộc hẫ vào mũi vào mặt cô. Đau, đau không thở được. Đám tay chân xung quanh không ngờ cô bại trận nhanh như vậy, chúng đưa mắt nhìn nhau rồi tiến lại gần hơn. Cô bò dậy một cách khó nhọc, khắp người toàn là tuyết.

Cô liếc nhìn đứa con gái, liếm mép gần giọng nói cứng “người không phạm ta thì ta không phạm người, mày sẽ phải hối hận.”

Thực ra không tình huống này thì bất kì lời hăm dọa nào cũng là vô nghĩa. Khi bị kẻ khác uy hiếp, cho dù bạn có nói mình là nữ hoàng Elizabeth, hay cố ra vẻ bạn quân tử không chấp bọn tiểu nhân, thì cũng đều vô nghĩa. Đứa con gái mắt đen sì cười nhạt một tiếng, xoay xoay con dao trong tay. Ánh sáng bạc lóe lên trong đêm tối, trông vô cùng lạnh lùng.

Hôm đó Đông Tam bị đánh một trận tơi bời. Trong thâm tâm cô không thể ngờ mình lại có ngày rơi vào thảm cảnh như thế. Cho dù cô bất ngờ lao đến cản xé khuôn mặt đứa con gái, nhưng điều đó cũng không thể giải được nỗi nhục ngày hôm ấy.

Lúc Đông Tam lao đến quyết sống mái với đứa con gái hung bạo đó, con dao trong tay cô ta suýt chút nữa thọc thẳng vào bụng cô. Đúng lúc cô đang vô cùng tuyệt vọng chống đỡ những cú đâm cú đá dội thẳng vào

mặt vào ngực vào bụng... thì bỗng có một bóng người nhỏ bé lao ra kèm theo một tiếng quát dừng tay đánh gọn. Đám lưu manh ngẩn người ra, chớp lấy thời cơ, người ấy kéo cô quay đầu bỏ chạy.

Họ giẫm lên lớp tuyết trắng xốp mềm, chạy về phía quả núi sau trường. Bốn bề tối om, gió bắc lạnh lùng thốc vào khoảng ngực đau tức của cô từng hồi buốt giá. Cô há miệng thở hồng hộc, tim nhói đau dưới lồng ngực thâm tím, hai cẳng chân run bần bật muốn ngã khụy, toàn thân như bị rút cạn không còn chút sức lực nào cả. Phía sau họ là những dấu chân lộn xộn phủ đầy trên lớp tuyết trắng xốp.

25. Chương 25

Hai người ngã nhào xuống mặt tuyết dày trên sườn núi, thở dốc, ngoài tiếng thở của họ ra bốn bề yên tĩnh như một đêm thanh trên cao nguyên, chỉ có vầng trăng vẫn tỏa thứ ánh sáng bàng bạc lên khắp nơi và gió bắc lạnh lẽo rít lên từng hồi.

Sự đau đớn kéo cô về với thực tại, quay người lại, bên cạnh cô là một đôi mắt đen sáng rực trong bóng tối. Cậu thiếu niên bật cười, hơi thở ấm áp phả vào mặt cô làm những vụn tuyết đọng trên mi nhanh chóng tan chảy. “Tiểu Tam sao lại bị đánh thế?”

Chàng trai này không xông vào đánh nhau với đám lưu manh, mà lại kéo cô chạy trốn. Câu đầu tiên mà cậu nói với cô lại chẳng có ý nghĩa gì. Thế nên dù sau này cô nhớ rất rõ ngày hôm đó, nhưng lại không nhớ được họ trở nên thân thiết từ lúc nào.

Chàng trai phủi những bông tuyết bám trên người rồi đứng bật dậy, đưa tay kéo cô dậy, “tớ là Lâm Phong, sau này tớ sẽ bảo vệ cậu.”

Dù trong đêm tối nhập nhoạng, đôi mắt sưng vù bầm tím của cô vẫn hướng về nụ cười quá đỗi rạng rỡ, thuần khiết như tuyết trắng ấy.

Cô chưa bao giờ nói với Lâm Phong, đêm ấy khi cậu kéo cô chạy, cô cứ ngỡ mình đang nằm mơ. Tuyết đêm đó, vì quá yên tĩnh nên đã trở thành chuyện cổ tích của cô, là giấc mơ tuổi trẻ của riêng cô.

Cô và Lâm Phong càng ngày càng thân thiết, đến mức cô tưởng rằng, trái tim gai góc của cô đã trở nên dịu dàng từ khi Lâm Phong xuất hiện. Một hôm, Lâm Phong dẫn một cô gái có khuôn mặt ửng hồng như quả táo chín đến nói với cô, “giới thiệu với cậu, đây là vợ chưa cưới của tớ, được đính ước từ khi còn trong bụng mẹ cơ, khả khả.”

Cô căm ghét cái giọng cười vô lo vô nghĩ đó. Khi ấy đang là giữa mùa xuân rực rỡ, vậy mà mọi thứ trở nên nhạt nhòa dần trong làn nước ứ đầy trong đôi mắt đen. Quả cầu thủy tinh của cô đã vỡ nát.

Hôm sau, cô quay lại với con người cũ, trước mấy trăm người bình thần rạch mặt đứa con gái đầu gấu kia. Kể từ đó, tên tuổi cô nổi như cồn với vô số kẻ quy thuận. Cô trở thành chị cả thật sự của trường trung học, sau lưng lúc nào cũng có một đám đệ tử đi cùng. Cái đêm thảm bại của cô, chỉ có Lâm Phong biết, nhưng mọi chuyện cũng chỉ dừng lại ở đấy mà thôi.

Chẳng mấy chốc cô trở thành bá vương trong trường, ngay cả thầy cô giáo cũng phải nể sợ vài phần. Cô đi trong sân trường như một vị vua đi tuần trong vương quốc của mình. Tất cả mọi người đều tranh nhau hỏi han cô, đối với cô vô cùng lễ phép. Lâm Phong vẫn đối tốt với cô, nhưng cậu tuyệt nhiên không nhắc gì đến chuyện đó cả. Cô thừa nhận, trên thế giới này, người thật sự đối tốt với cô, trừ Lâm Phong ra, chắc chẳng thể có được người thứ hai. Nhưng, thế thì sao chứ?

Còn có thể thế nào chứ? Cô không thể quay lại những ngày tháng bình yên làm một cô gái xanh xao có nụ cười bình thần, nhưng ánh mắt thì luôn nhìn về một phía xa xôi nào đó.

Cứ như thế từ biệt.

Có một câu, nói như thế nào nhỉ? Hoa không thể tươi mãi. Những người mà ngày xưa cô đã đắc tội, cuối cùng cũng đã liên kết lại với nhau, trong khi cô chỉ có một mình.

Đó là mùa xuân năm lớp 11 ở trường cấp ba.

Có thể nói tất cả những vụ đánh nhau của bọn thiếu niên đều bắt nguồn từ sự bồng bột, nông nổi. Anh đã xem Vụ thảm sát ở phố Cổ Linh chưa? Chỉ vì cái đầu nóng nảy mà đôi khi chúng ta phạm phải sai lầm chết người.

Cô đã gần quên khuôn mặt của tên lưu manh đó. Có một thời gian cô tự nhủ mình phải luôn cảnh giác với kẻ thù, nhưng không ngờ mới chỉ có mấy năm, cô đã quên hết cả người lẫn việc.

Trận chiến khốc liệt đó, cô đã quên mất bên nào đã ra tay trước, và vì sao Lâm Phong lại biết mà dẫn người đến cứu cô đang bị dồn vào chân tường. Cậu lại kéo cô chạy, giống như đêm tuyết rơi họ gặp nhau, cầm đầu cầm cổ chạy trong tiếng gió rít vù vù bên tai. Ngõ ngách trong cái thị trấn nhỏ này rất rắc rối, cô chỉ biết nắm chặt lấy Lâm Phong, điên cuồng chạy trong khắp các ngõ ngách, không khí ngập tràn mùi hoa mào gà, một mùi tanh xộc thẳng vào cánh mũi.

Khi tên ma ám đó xuất hiện, cô đã mệt đến độ không thở ra hơi. Sao hắn có thể biết hướng họ chạy chứ? Như một con sói đói hăn lao nhanh về phía họ. Anh đã xem bộ phim Tôi là truyền kỳ bao giờ chưa? Tôi vẫn còn nhớ trong phim có một con chó vô cùng hung tợn, chỉ cần thấy nạn nhân xuất hiện là lao đến ghì chặt xuống đất, khi nó ghé cái mõm đầy răng vào cổ họng thì chỉ trong tích tắc anh sẽ chết ngay tại trận, hoặc biến thành một con quái vật y như nó. Khi khoảnh khắc Đông Tam bị tên lưu manh lao đến, cô đã tin chắc mình sẽ bị hăn cắn đứt cổ họng. Không hiểu sao lúc ấy, một người thư sinh như Lâm Phong lại có đủ sức lực tóm chặt cổ hăn kéo ra. Hăn ngã phịch xuống đất, mặt biến dạng vì đau đớn. Không ai kịp nhìn rõ con dao cô luôn giắt bên mình đã gây họa như thế nào, chỉ biết nó đang cắm thẳng vào người tên lưu manh.

Nói đến đây, Đông Tam khẽ cau mày, quay đầu lại nhìn Chu Cẩm Thời với vẻ nghi hoặc rồi trầm ngâm nói:

- Anh biết vì sao không? Thật kỳ lạ, lúc ấy tôi đang nằm sổng soài trên đất, bị hăn bóp cổ nửa sống nửa chết. Vậy mà... nhưng con dao đó rõ ràng đã đâm vào người hăn ta... chảy bao nhiêu là máu... - Giọng cô càng lúc càng nhỏ, cuối cùng thì im lặng. Cô không muốn kể tiếp. Chẳng có ý nghĩa gì nữa cả. Cô chỉ có thể thỏa mãn trí tò mò của Chu Cẩm Thời về Lâm Phong ở đây mà thôi. Cần gì phải nhắc lại những câu chuyện xưa cũ nữa chứ, nói với người chẳng có liên quan để làm gì? Tất cả những chuyện đó, cô biết, Lâm Phong biết, thế là đủ rồi.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, khuôn miệng mệt mỏi vẫn đều đều kể tiếp:

- Sau đó, Lâm Phong đứng ra gánh toàn bộ trách nhiệm. Còn tên lưu manh thì phải sống thực vật, đến giờ vẫn chưa tỉnh. Trước khi tốt nghiệp tôi có lên đến thăm cậu ấy. Nhưng về sau... tôi không gặp cậu ấy nữa. Lâm Phong... giờ cậu ấy được ra rồi. Thật là tốt.

Chu Cẩm Thời trầm ngâm nghe cô kể chuyện. Nét mặt anh chột cau lại như đang có điều khúc mắc trong lòng:

- Lâm Phong...

- Cậu ấy là một người tốt. - Cô bật cười - Chắc anh muốn biết, vì sao tay cậu ấy lại mất hai ngón phải không? Chuyện ấy tôi không thể kể cho anh, tôi chỉ muốn nói cậu ấy là một người tốt. Em gái anh ở bên cậu ấy, anh có thể yên tâm.

- Chẳng phải cô nói, có một cô gái được đính ước với cậu ta khi còn trong bụng mẹ...

- Tan lâu rồi. - Cô nhìn anh với chút mỉa mai - Nếu vị hôn phu của em gái anh giết người phải vào tù thì anh có để cho cô ấy chờ đợi cậu ta không? Thế nên, sau này chỉ có thể là em gái anh có lỗi với cậu ấy, cậu ấy vốn là người trắng tay, lấy gì mà để có lỗi với cô em gái xinh đẹp kiêu diễm của anh chứ?

Chu Cẩm Thời lặng nhìn khuôn mặt u uất của cô, bóng tối đã phủ kín gương mặt nhuốm đầy mệt mỏi. Câu chuyện về một Đông Tam và một Lâm Phong trong quá khứ thật khiến con người ta phải cúi đầu suy nghĩ. Rõ ràng Đông Tam cần phải kể chuyện này ột ai đó.

Anh chỉ không ngờ, tuổi thanh xuân của cô lại chìm ngập trong đau đớn và khổ cực như vậy. Thời kỳ nổi loạn của anh chỉ dừng lại ở việc tụ tập chơi bời, trốn trong nhà vệ sinh hút thuốc, trêu ghẹo các cô nữ sinh, còn cô thì đã phải cầm dao để bảo vệ chính mình. Thế mới biết cô đã thay đổi rồi. Có thể Đông Tam không

muốn nhắc đến quá khứ đau thương đó nữa nhưng số phận con người là vậy, dù muốn hay không vẫn phải nhìn lại để vũng vàng bước tiếp. Cô đã từng ngẩng cao đầu mà sống, cô đã từng là nữ hoàng của đám choai choai. Vậy mà bây giờ, cô đã trở thành một con mèo nuôi trong nhà, lười biếng, cô độc, phải dựa dẫm vào người khác mới có thể sống sót. Có thể trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời, cô đã nhận ra mình thật nhỏ bé, và đáng lẽ ra mình nên sống một cuộc đời khác, bình dị nhưng êm đềm. Cô không ngờ sự yếu mềm đã khiến cô không thể quay lại với con người cứng cỏi trước kia, vòng xoáy của cuộc sống hiện tại đã nhấn chìm Thẩm Đông Tam.

Không hiểu sao, anh bỗng thấy thương xót cho Đông Tam. Nếu họ gặp nhau sớm một chút, thì có lẽ cô sẽ trở thành một người con gái theo đúng nghĩa.

Trên đường về, cô rút một điếu thuốc ra hút rồi rít một hơi thật sâu, sau đó chậm chậm phả ra những vòng tròn bằng khói, khói trắng tan rất mau trong không khí. Cô nhìn anh cười:

- Thuốc ngon.

Bao lâu nay, anh không biết cô biết hút thuốc. Nhưng giờ thì điều đó không có gì là lạ. Cô đã kể hết cho anh nghe những câu chuyện trong quá khứ, và sau đó, chính cô cũng đã được giải thoát.

Thực ra, nỗi đau sâu thẳm của cô chính là hai ngón tay đã bị chặt của Lâm Phong. Khi Lâm Phong ra tòa, cô ngồi thất thần ở nhà, nên không cảm nhận được sự đau đớn của cậu. Nhưng khi Lâm Phong nghiêng răng chặt đứt ngón tay, cô chỉ biết giương mắt đứng nhìn. Cho đến bây giờ, những giấc mơ về buổi chiều đó vẫn đeo đuổi cô hằng đêm, chỗ nào cũng loang loáng ánh sáng của chiếc rìu.

Lâm Phong đâu chỉ là chàng hoàng tử trong tưởng tượng của cô. Cậu là chúa cứu thế của cô. Không có cậu, thì giờ cô đang ở đâu? Có lẽ đã chết rũ ở xó xỉnh nào đó rồi. Thẩm Đông Tam của ngày xưa đã chết rồi, chết trong cái tuổi thanh xuân bông bột ấy.

Nhưng khi cậu ấy trở nên trơ lì như bây giờ, cô lại im lặng, ngay cả việc khuyên giải cũng không đủ tự tin mà nói. Cô chỉ có thể giương mắt nhìn cậu “đổi đời” như lời cậu nói.

Bên ngoài cửa sổ là thành phố Bắc Kinh rực sáng ánh đèn. Cô ngồi lặng ngắm nhìn những tòa cao ốc lấp lánh ánh đèn đang lướt qua. Khi còn trẻ, họ đều mong muốn được đến một nơi xa xôi, được khẳng định mình trong ánh đèn đô thị. Họ đều đã từng quá tự cao tự đại.

Chương 13

Đông Tam như một con sư tử cái đột nhiên tỉnh giấc, cô chợt nhớ ra lâu lắm rồi Chu Nam chưa động vào người mình. Đối với một người đàn ông trẻ tuổi như Chu Nam mà nói, đây là một điều không bình thường.

Đột trước, nếu nói là do có sự xuất hiện của bố cô nên không tiện thì còn có thể hiểu được. Nhưng bố cô đã về cách đây nửa tháng rồi, vậy mà anh vẫn không hề động đến cô, một người đàn ông hai mươi sáu tuổi sung sức có thể dựa vào đâu mà giải tỏa nhu cầu?

Như một con mèo phát hiện ra dấu vết của chuột, Đông Tam nín thở với phát hiện của mình. Cô mới hai mươi tư tuổi, da dẻ mịn màng, khuôn mặt xinh xắn. Cô không phải là bà già nhăn nhoe không thể cứu vãn tuổi xuân. Bạn không có chút hứng thú với một cô gái xinh đẹp hai mươi tư tuổi, điều đó nói lên gì?

Vấn đề này thực sự rất nghiêm trọng. Tối Chu Nam đi làm về, Đông Tam gỡ đủ các ngón lả lơi để quyến rũ anh nhưng anh lấy lý do còn nhiều việc phải làm nên lại mở máy và dán mắt vào màn hình. Đông Tam cụt hứng, nằm trên giường đợi anh rồi ngủ quên lúc nào không hay. Đến khi cô giật mình tỉnh dậy thì đã hơn ba giờ sáng, Chu Nam đang nằm bên cạnh, say sưa ngủ. Đông Tam hơi lo lắng nhưng rồi lại tự trấn an chắc là Chu Nam mệt quá. Đàn bà đôi khi hay nhạy cảm quá mức cần thiết đấy thôi.

Cơn giận dữ của cô bùng phát hai ngày sau đó.

Hôm đó cô chat với Chu Nam trên mạng, nói chuyện một hồi thì nhắc đến Hứa Chỉ Vân. Ban đầu cô cũng chỉ định hỏi thăm sức khỏe của cô gái ấy nhưng câu trả lời của Chu Nam khiến cô thấy là lạ: Cũng đỡ nhiều rồi, đang chuẩn bị thủ tục đi Mỹ.

Cô hơi ngạc nhiên. Cô ta là siêu nhân hay là người sắt vậy? Gãy chân gãy tay mà chỉ qua trăm ngày đã khỏe, sao hồi phục nhanh vậy?

Đông Tam: Xem ra hồi phục cũng tương đối nhanh nhĩ.

Chu Nam: Ủ, Lợi Lợi có quen một bác sĩ chuyên khoa xương khớp ở Thượng Hải. Khám xong, họ nói không nghiêm trọng lắm.

Lợi Lợi? Lại là Lợi Lợi sao?! Giống như báo săn mồi sớm đánh hơi thấy tình địch, cô nhanh chóng nhận ra sự bất thường của vấn đề. Bảy ngày bất vô âm tín của Chu Nam rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rất nhiều câu hỏi ấp ủ trước kia, nay lại như những thước phim quay chậm liên tục xuất hiện trong đầu, cô cảm thấy nhịp tim như hẫng đi.

Chu Nam hình như cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn, liền bổ sung thêm một câu: Hôm đó đúng lúc Lợi Lợi cũng ở Thượng Hải, cô ấy cũng quen bà anh, biết bà nằm viện nên có ghé qua thăm. Em đừng nghĩ linh tinh.

Tất nhiên cô không nghĩ lung tung. Chắc chắn có điều gì đó mờ ám, linh tính của cô mách bảo như vậy. Mà có khi người khơi mào lại chính là bà ngoại yêu quý của anh. Một luồng khí nghẹn lại trong họng khiến cô bức bối hoảng sợ. Cô tắt máy. Một lát sau Chu Nam gọi đến.

- Tam Tam, sao bỗng dừng lại out thế?

Cô cố gắng giữ cho giọng mình được bình thường:

- Đường truyền không tốt lắm. Chắc anh cũng biết... sao phải căng thẳng thế?

Đầu dây bên kia im bật. Một lúc sau Chu Nam khỏ sở ấp úng từng chữ:

- Xin lỗi, Tam Tam. Anh không có ý giấu. Chỉ là anh không biết phải nói thế nào với em...

Cô đột nhiên cảm thấy mình không thể chịu đựng được thêm nữa. Tất cả lí trí giúp cô giữ bình tĩnh trong phút chốc bị cô hất tung. Cô đã nhịn quá lâu rồi. Rất nhiều chuyện, cô đã nhịn tới mức không thể nhịn hơn được nữa. Cô khẽ cười gằn, giọng nói nhẹ như không:

- Tôi vốn không định hỏi. Nhưng anh đã nói, thì tôi cũng hỏi thật. Khi anh thề thốt đòi kết hôn với tôi, thì cũng là lúc anh đưa con tiện nhân đó bước vào cửa nhà, anh không hề nghĩ xem như thế sẽ khiến tôi bị tổn thương đến thế nào; vì cô ta mà bảy ngày trời anh không hề gọi điện cho tôi lấy một lần. Anh cũng thật là nham hiểm ấy nhĩ. Chu Nam, tôi muốn hỏi anh, trái tim anh có còn như người bình thường không?

Bên kia điện thoại là sự im lặng đáng sợ. m thanh duy nhất có thể nghe thấy là hơi thở nặng nề của Chu Nam. Anh thở dài, giọng trầm đục đi thấy rõ:

- Tam Tam, em mắng đúng lắm, đúng là anh...

- Ha, hiếm hoi nhĩ. Vậy mà lúc nào tôi cũng cho là do tôi không đảm đang, do tôi không quan tâm đầy đủ đến anh, do tôi có lỗi với anh... - Giọng cô mỗi lúc một thêm yếu ớt. Sự đau khổ, phần uất trong tim bị dồn nén bấy lâu đã bùng dậy khiến cô như bị hực hơi. Người đàn ông này đã thay đổi, cho dù cô có ba đầu sáu tay thì cũng không thể níu kéo anh ta lại được. Đáng lẽ cô phải nhận ra điều này sớm hơn mới phải, bao lâu nay không muốn đối mặt với sự thật là vì trong lòng vẫn còn hi vọng sao?

- Hãy nghe anh giải thích. Cô ấy xuất hiện bất ngờ. Anh ... anh không biết nên nói với bà thế nào về chuyện em không quay lại. Bà đã có tuổi, lại còn gặp tai nạn. Bác sĩ yêu cầu nhất định không được làm ảnh hưởng đến tâm lí của bà. Cùng lúc đó Lô Lợi Lợi gọi điện cho anh, báo cô ấy đang ở Thượng Hải. Lúc biết tình hình của bà, cô ấy nhất định đòi đến thăm. Anh không ngăn được... cô ấy khéo léo, rất được lòng bà. Vì bệnh tình của bà ngoại, anh cũng đành phải ...

Chẳng lẽ đàn ông luôn không hiểu giới hạn chịu đựng của phụ nữ là ở đâu? Bao uất ức xổ tung, cô bắt đầu day nghiêng:

- Anh nói nghe hay quá. Cô ta khéo léo, rất được lòng bà anh sao. Còn tôi thì lại không biết nói chuyện, không biết lấy lòng bà anh, có phải anh sợ bà anh bị tôi chọc tức đến mức quy tiên không?

- Tam Tam, em nói năng kiểu gì vậy? - Chu Nam đã thực sự tức giận, sự áy náy ban nãy trong giọng nói cũng biến mất. - Em có biết em thua người ta ở đâu không? Đó là vì em không biết cách nói chuyện!

Đông Tam giận run cả người, cô không còn nể nang gì nữa, cứ thế quát ầm trong điện thoại:

- Anh dám so sánh tôi với con hồ ly tinh kia sao? Còn bảo tôi thua sao? Chu Nam, anh đúng thật nực cười. Người bại trận năm đó là cô ta! Là anh chọn tôi và bỏ rơi cô ta. Vì sao cô ta còn quay lại tìm anh? Vì cô ta không chấp nhận thua cuộc! Anh tưởng tình yêu của hai người vĩ đại lắm sao? Tôi nói cho anh biết, nếu muốn chia tay thì tôi sẽ là người mở lời chứ không phải là anh.

Chu Nam ở đầu dây bên kia tức tái cả mặt. Anh lẩm bẩm một câu: “Không thể nói chuyện được với cô”, rồi dập máy. Những tiếng tút tút lạnh lùng ở đầu dây bên kia khiến cơn nóng giận vừa bốc đầy đầu cô phút chốc trở nên nguội lạnh.

Người đàn ông này càng ngày càng xa cách cô. Trong mắt anh đã không còn có cô nữa rồi. Có phải đàn ông đều như vậy không? Sao anh vẫn có thể thân thiết như thường với Lô Lợi Lợi chứ?

Bao năm nay, vì anh, cô đã thay đổi rất nhiều. Cô vứt bỏ lý tưởng của mình, chấp nhận làm một người phụ nữ bình thường. Từ một con thiên nga kiêu hãnh, cô trở thành một con gà mái nội trợ, không hề có bất kỳ mơ ước nào. Cô chăm sóc nhà cửa, mồn mõi chờ đợi anh, vậy mà cuối cùng nhận lại được gì?

Thế giới của anh thật rộng lớn. Còn cô, càng lúc càng nhỏ hẹp và cuối cùng là cái chết đang chờ đợi. Điều đáng thương nhất là anh không hề biết điều đó. Anh trách cứ cô như thể chính cô là người đã khiến cho anh trở nên nguội lạnh? Những yêu thương ngày xưa, những lãng mạn ngày xưa giờ đã một đi không trở lại. Chỉ e đến một ngày nào đó sẽ là cảnh người ra đi trả nguội lạnh.

Nỗi đau của cô nào khác gì sự bi ai của con nhộng tằm. Một mình ôm lấy giấc mộng được bay cao bay xa trong đêm tối. Nhưng có bao nhiêu con có thể thật làm được điều đó? Hoặc phá kén thành bướm, hoặc bị con người rút tơ làm găng, để rồi sau đó hồn biến phách tan.

Tương lai của cô đáng lẽ đã sáng lạn hơn.

Đông Tam gập máy tính lại, nhưng bỗng nhớ ra một chuyện. Cô gái tóc ngắn Đỗ Hiểu u và tấm ảnh đã bị Chu Nam xóa đi đó. Cô lại bật máy tính lên.

Chu Nam đã cài chương trình mới vào máy, nên những dữ liệu trước đó cũng bị xóa sạch. Đông Tam đang không biết nên làm thế nào thì bỗng sực nhớ ra mình đã đọc được ở đâu đó có phần mềm khôi phục dữ liệu bị xóa, chỉ cần không bị ghi đè lên là được.

Cô mở trang tìm kiếm Baidu rồi gõ mấy chữ “khôi phục dữ liệu”, sau mười phút ra chuột tìm kiếm, cuối cùng cô cũng tìm thấy phần mềm cần tìm: Easyre-covery.

Đông Tam lần lượt click vào các thuật ngữ vi tính download, install và run. Cô căng thẳng tới mức ngón tay trở nên trắng bệch. Cô không biết mình đang làm gì, câu nói của Chu Nam không ngừng xuất hiện trong đầu, “không thể nói chuyện được với cô”. Một người đàn ông có thể thản nhiên thốt ra câu nói đó, trái tim của anh ta đã bị chó cắn nát rồi.

Chẳng mấy chốc, những dữ liệu Chu Nam xóa đi đã xuất hiện trở lại trong ổ cứng. Nhưng các file đều không theo trình tự nào cả, cứ thế chất đống trên màn hình vi tính, điều Đông Tam phải làm bây giờ là chọn lọc từng dữ liệu một.

Chuyện này thực sự mất thời gian, nếu không nhẫn nại thì chắc chắn không thể làm được.

Mới bắt đầu vào làm thì Chu Nam về. Cô vội vàng đóng chương trình lại, mở file luận án ra mà không hề quay đầu lại chào hỏi anh như thường ngày.

Sự cố chấp của phụ nữ có lúc thật buồn cười. Có lẽ chỉ cần một lời hỏi thăm ân cần, một cái ôm ấm áp, một lời xin lỗi chân thành là đã có thể khiến cô vứt bỏ mọi hờn giận, nghi ngờ để yêu anh thêm một lần nữa. Nhưng, Chu Nam không làm được như thế.

Anh mở máy tính xách tay ra đặt bên cạnh cô, lạnh lùng chất vấn:

- Chuyện này là thế nào, tốt nhất cô hãy cho tôi một lời giải thích.

Đông Tam liếc nhìn. Một đoạn chat trên QQ khiến cô giật thót. Mím Cười Để Sống, đây là nickname trên mạng của cô. Còn Đỉnh Cao Chót Vót? Cái tên này nghe quen quen. Khi liếc qua đoạn chat phía dưới, Đông Tam thấy như máu nóng đang bốc lên đến tận đỉnh đầu.

Đây là một âm mưu đã được tính toán từ trước.

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 04: 20

Cô là Tam Tam phải không? Sao lúc này lại cho tôi vào danh sách đen?

Mím Cười Để Sống 14: 04: 53

Anh là?

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 05: 21

Tôi là Phương Dịch Uy.

Mím Cười Để Sống 14: 06: 47

Ồ, thế là tao không nhìn nhầm người rồi. Mà chính là tay chân của Lô Lợi Lợi. Cô ta cũng lợi hại nhỉ, có phải mà bị cô ta hút hết dương khí nên mới biến thành hoạn quan rồi không?

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 07: 30

Tôi đắc tội gì với cô mà cô lại nói những lời như vậy?

Mím Cười Để Sống 14: 10: 24

Mày không đắc tội với tao, nhưng mày lại quen với đứa đã đắc tội với tao. Nó dám cướp người đàn ông của tao mà không thèm nhìn lại xem tư cách của mình thế nào. Cái bộ dạng mẹ già của nó chẳng qua là vì có ông già lắm tiền, vậy mà còn ra vẻ trong trắng lắm.

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 14: 21

Việc của Lô Lợi Lợi tôi không rõ lắm. Nhưng nếu nói tư cách thì có lẽ cô ấy là người có tư cách nhất. Chu Nam là người đàn ông tốt, cô ấy không quên được cũng là chuyện thường tình.

Mím Cười Để Sống 14: 15: 03

Mẹ mày, bị con đàn bà đó mê hoặc đến mức điên đảo rồi à, nó thường ày bao nhiêu ột lần lên giường?

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 17: 19

Cô làm sao vậy? Đều là người quen biết nhau cả, vuốt mặt hãy nể mũi chứ?

Mím Cười Để Sống 14: 20: 37

Mày tìm tao không phải là để nói rõ chuyện đó hay sao? Tao và Lô Lợi Lợi là kẻ thù không đội trời chung, có tao thì không có nó.

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 24: 06

Chu Nam biết chuyện cô đánh Lô Lợi Lợi không?

Mím Cười Để Sống 14: 24: 51

Anh ấy không phải là mẹ của Lô Lợi Lợi, cần gì phải biết nhất cử nhất động của nó.

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 26: 09

Lô Lợi Lợi là một cô gái tốt, cô đừng có thành kiến quá với cô ấy.

Mím Cười Để Sống 14: 27: 15

Đúng, nó tốt thế nào, mày hiểu hơn tao.

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 30: 12

Sao cô lại cướp bạn trai của cô ấy?

Mỉm Cười Để Sống 14: 34: 11

Vì tao không muốn thấy nó sống quá sung sướng. Nó sống trong nhung lụa bao nhiêu năm nay, lẽ nào tình yêu cũng được thuận buồm xuôi gió? Cho dù nó có mọi thành trì trên thế giới này thì có tác dụng gì? Tao nắm trong tay trái tim của người đàn ông nó yêu.

Đỉnh Cao Chót Vót 14: 36: 08

Cô đúng là người có tâm địa độc ác.

Chu Nam nhìn cô với ánh mắt đầy thất vọng. Đường như anh muốn thu mọi phản ứng của cô vào tầm mắt để xem có đúng là cô đã trở thành đứa con gái miệng nam mô bụng một bồ dao găm hay không. Anh nói thêm:

- Đây là đoạn chat Phương Dịch Uy gửi cho tôi. Tôi hỏi cậu ta vì sao lại có hành động xằng bậy với cô, cậu ta nói mình bị giăng bẫy, sau đó gửi cho tôi cái này.

Đồng Tam tức điên cả người, anh ta có còn là bạn trai của cô không mà ai nói gì cũng tin.

- Anh tin hần sao?

Chu Nam hất cằm, ngạo nghễ nhìn cô.

- Tôi đang đợi cô giải thích.

Anh đã không còn tin cô nữa. Phải giải thích gì đây? Cô đã chuyển tên gã đàn ông đó vào danh sách đen. Còn đoạn chat thì lại nằm trong máy tính ở quán internet, bảo cô tìm thể nào đây? Nhưng đó không phải là điều đau đớn nhất. Cô cảm thấy tan nát, không phải vì bị người khác vu oan, mà là vì người đàn ông mà cô dành trọn tình yêu lại mất lòng tin ở cô.

Anh cho rằng cô là một người phụ nữ độc ác điều tra mỗi chài anh ư? Những năm tháng bên nhau không bằng lời nói của một thằng bạn đố kỵ ư?

26. Chương 26

Cô chán nản nhìn anh, rồi hờ hững buông một câu:

- Tuy em xuất thân hèn kém, nhưng không bao giờ làm những trò thô bỉ đó. Anh không tin em, em cũng không có cách nào nữa. Việc đã đến nước này, em có nói gì cũng không còn ý nghĩa gì. Chắc anh đã sớm có ý kiến của riêng mình.

Đôi mắt mà cô đã từng mê đắm mỗi lúc một thêm tối sầm. Anh ôm đầu im lặng rất lâu, sau đó cầm cặp đứng lên, giọng lạnh đạm thông báo:

- Công việc đang rất bận, có thể tôi sẽ vắng nhà mấy ngày.

Đồng Tam nhếch mép cười khẩy, sự cố chấp bướng bỉnh không cho phép cô hạ mình giải thích với anh:

- Được, tùy anh.

Cô ngồi xoay lưng bên bàn máy tính. Chu Nam lặng lẽ nhìn dáng vẻ cứng cỏi của cô hồi lâu rồi xoay người vào nhà vệ sinh tắm rửa, sau đó nhét mấy bộ quần áo vào cặp, bỏ đi. Khi cánh cửa khép lại, cô biết giữa hai người, tất cả đã kết thúc.

Suốt cả đêm, cô cứ trằn trọc mãi không ngủ được, cuối cùng đành quay ra bàn máy tính tiếp tục sắp xếp các dữ liệu. Khi trời vừa rạng sáng, các dữ liệu đã được phân loại gọn gàng, một bên là những bằng chứng không chung thủy của anh và một bên là những bí mật của công ty.

Lần lượt từng file được mở ra, những bí mật của Chu Nam cũng theo đó mà được sáng tỏ. Không khó để nhận ra đa phần các dữ liệu là những đoạn chat mùi mẫn giữa anh ta và Lợi Lợi. Mắt cô đỏ ngầu lên vì đau đớn và tức giận, nếu bây giờ mà cô soi gương, có lẽ chính cô cũng không nhận ra chính mình. Hóa ra anh ở với cô chưa được bao lâu thì đã liên lạc lại với bạn gái cũ. Sự thực đúng như những gì mà Lợi Lợi đã nói, tất cả đều do Chu Nam chủ động. An tha thiết mời gọi Lợi Lợi quay về, anh so sánh cô với sự dịu dàng tinh tế của cô ta, bao nhiêu lời đường mật đều được sử dụng triệt để để Lợi Lợi tưởng rằng, con bé ngọc Đông Tam đã bị anh cho ra rìa. Không ngờ khi về nước, cô ta mới nhận ra rằng Đông Tam vẫn đang sống cùng Chu Nam.

Thế mới có chuyện sau này.

Họ lén lút đi lại với nhau. Họ nói với nhau những lời ngọt ngào mà không hề thấy có lỗi với cô. Đông Tam thực sự tức giận, nhưng sau đó cô dần bình tĩnh lại, chuyện làm ngọc nát hay ngói lành, cô cũng không còn để tâm nữa rồi. Nhưng như thế không có nghĩa là cô dễ dàng cho qua chuyện này, Chu Nam, anh phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Cô cẩn thận nén các file lại rồi dùng mật mã của Chu Nam để đăng nhập vào hòm thư công ty, gửi cho các sếp trong tổ anh mỗi người một bản.

Hậu quả của việc này như thế nào cô không rõ. Cô chỉ nghĩ được một điều, anh sẽ không còn mặt mũi nào mà liên lạc với Lô Lợi Lợi. Những chứng cứ rành rành đó sẽ khiến cho anh không thể cao ngạo với cô được. Và như thế anh sẽ lại quay về bên cô, bắt đầu cuộc sống tao khang khổ khó của họ.

Cô muốn cho anh biết người có thể đồng cam cộng khổ với anh chỉ có một mình cô. Bên nhau mãi mãi, không thể lìa xa.

Làm xong mọi việc, cô tắt máy tính, bước vào giường cố ngủ thêm một lúc. Khi đó mặt trời đã quá ngọn cây, một ngày mới đã bắt đầu.

Một cơn ác mộng nữa đổ ập lên Đông Tam. Trong giấc mơ, Chu Nam siết chặt cổ cô, đôi mắt vẫn đỏ trừng lên nhìn cô, chửi rủa: Đồ ác độc!

Cô giật mình choàng dậy, người ướt đầm mồ hôi. Co mình trong ánh hoàng hôn đang từ từ buông xuống, cô biết, mình đã đi quá xa.

Một ngày một đêm không thiết ăn uống gì, Đông Tam cảm thấy bụng sôi òng ọc. Lục lọi khắp tủ bếp, cuối cùng cô cũng tìm được hai quả trứng gà, một gói mì ăn liền chưa quá hạn. Cô bật bếp nấu mì, căn bếp rất lâu rồi không được nổi lửa, tỏa ra mùi ngai ngái khó chịu.

Nấu mì xong, Đông Tam ốp thêm quả trứng, mùi thơm thức ăn xộc lên an ủi cái dạ dày trống rỗng của cô. Khi tắt bếp quay lại lấy bát, một bóng người quen thuộc tựa cửa khiến cô giật mình kêu lên thảng thốt.

Ánh mắt lấp lánh chăm chú nhìn cô qua làn khói, miệng khẽ mỉm cười:

- Thơm quá. Tam Tam, anh đói rồi.

Anh nói như một chàng trai vô tội, mặt đỏ ửng về chân thành. Cô mềm lòng.

Một gói mì nấu lên chẳng được bao nhiêu. May mà còn có hai quả trứng gà. Đông Tam lấy nửa bát mì đưa cho anh, quả trứng ốp lết để dưới đáy, giống như khi còn nhỏ mẹ vẫn hay làm, dịu dàng tinh tế. Còn cô thì ăn qua loa mấy sợi mì rồi ngồi xuống nhìn anh ăn.

Anh trông như đói lắm rồi, vùi đầu vào ăn mì, ngay cả lông mi cũng bị hơi nóng bốc lên làm cho ảm ướt. Khi nhìn thấy quả trứng ốp lết dưới đáy bát, anh ngừng lại một chút, sau đó say sưa ăn hết cả trứng và mì.

Khi cô rửa bát, anh đứng sau vòng tay ôm eo cô. Mặt anh áp vào lưng cô, hơi thở nhẹ nhàng ảm ảp, như thể sợ cô giật mình hoảng hốt.

Tối đó, anh không mở máy tính ra làm việc. Đôi mắt đen thẫm đa tình nhìn cô như buổi tối của nhiều năm trước, hào hoa kiêu hãnh như một hoàng tử.

Đông Tam cùng Chu Nam bước vào phòng tắm. Anh giúp cô cởi quần áo. Anh hôn lên từng khoảng trống của da thịt với ánh mắt đắm đuối, dịu dàng say đắm, lưu luyến không rời...

Đó là lần làm tình cuối cùng nhiệt nhất của họ. Hơi nước mờ mịt phủ kín hai bóng người, nhưng không ngăn được những hơi thở dồn dập trong đó. Khi tất cả đã trở lại yên tĩnh, cô ôm chặt lấy cơ thể rắn chắc của người đàn ông. Đầu anh vùi vào khoảng trống trên vai cô. Dòng nước ấm áp len lỏi chảy qua, để lại một khoảng lạnh lẽo đằng sau lưng họ.

Tuyệt vời biết bao, họ lại mặn nồng như trước kia.

Đó là đêm hạnh phúc của họ. Bất mĩ trứng đậm bạc, lần ân ái cuối cùng.

Anh bế cô lên giường. Trong bóng tối mịt mù, anh hôn nhẹ lên trán cô, dịu dàng hỏi:

- Em sẽ không yêu chàng hoàng tử nghèo phải không? Ngoài tình yêu ra, hẳn ta chẳng có gì cả. Những chuyện tình như thế mãi mãi chỉ là cổ tích thôi.

- Em vẫn sẽ yêu.

- Vì em là một cô bé ngốc.

Đúng vậy, cô thật là ngốc nghếch. Cô có thể yêu chàng trai nghèo một cách vô điều kiện, nhưng không hề hay biết chàng trai đó chưa bao giờ cam tâm chịu nghèo.

Khi sắp chìm vào giấc ngủ, tiếng anh vẫn vang vọng bên tai cô:

- Em thật ngốc, sao lại chọn chàng hoàng tử nghèo như anh cơ chứ. Em có biết không Tam Tam, anh vốn định mang đến cho em thứ tình yêu mà tất cả những người phụ nữ trên thế gian đều mơ ước. Nhưng anh chưa từng nghĩ rằng đây lại là một canh bạc, được cái này mất cái kia. Rốt cuộc, anh vẫn chỉ là kẻ trắng tay.

Lúc cô đang mơ màng trong giấc ngủ, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô. Người đàn ông đó đứng rất lâu trước giường. Những ngón tay mảnh dẻ và nụ cười dịu dàng mơ hồ lướt qua gian phòng. Ngay cả tiếng đóng cửa cũng rất khẽ khàng.

Đến khi Đông Tam tỉnh dậy, nửa bên kia của chiếc giường đã lạnh ngắt từ lâu.

Cô ôm chăn ngồi dậy, ngẩn ra rất lâu, rồi nước mắt đột nhiên trào ra.

Chu Nam đi rồi. Lần này là thật.

Quá muộn rồi. Cô vẫn muốn yêu thương anh thêm một lần nữa. Giống như buổi chiều mùa xuân khi anh đến tìm cô, dịu dàng như một chiếc kẹo bông. Nếu được bên nhau lần nữa, cô nhất định sẽ như Chúc Anh Đài dành trọn tình yêu cho Lương Sơn Bá. Được như thế thì dù không ở bên nhau trọn đời, Chu Nam sẽ vẫn mãi nhớ đến cô, và biết đâu vào lúc nào đó của tuổi xế chiều anh sẽ nheo mắt cười buồn, ngày xưa từng có một cô gái rất yêu tôi.

Anh đi rất quả quyết, ánh mắt tuy dịu dàng nhưng không hề lưu luyến. Có lẽ anh vẫn nhớ cô, nhưng sẽ chỉ là một tiếng thở dài mà thôi. Cô đã không cho anh được một kỷ ức tốt đẹp.

Đây không phải là điều mà cô muốn. Vì sao không thể quay lại với nhau?

Khi cô hiểu rõ mọi việc thì Chu Nam đã rời xa cô, và kết quả này, ngay từ khi bắt đầu cô đã dự liệu được. Nhưng thời gian không cho phép bạn hối hận. Bạn vui đầu bước vội vàng qua tuổi hai mươi, đi qua năm tháng yêu đương hạnh phúc, đi qua năm tháng sớm tối bên nhau. Và bây giờ bạn lại tự trách bản thân: Vì sao không yêu hết mình lúc đang tuổi xuân phơi phới? Vì sao không nói với người đàn ông mà mình yêu thương rằng dù có biến cạm đá mòn cũng không thể rời xa nhau?

Giờ cô khóc thì còn có tác dụng gì? Những giọt nước mắt mặn chát, những tiếng nức nở nghẹn ngào. Người đó đã không thể nghe thấy nữa rồi.

Chương 14

Ngày Quốc khánh, cả Bắc Kinh đông nghìn nghịt, chỗ nào cũng toàn người là người. Thể vận hội vừa kết thúc, cả nước đều muốn đổ về Bắc Kinh để tận mắt chiêm ngưỡng sân vận động Tổ Chim. Đông Tam không đi đâu cả, cô đang bận chuyển nhà.

Chu Nam ra đi gọn nhẹ, rất nhiều đồ đạc của anh vẫn để trong phòng. Gọi điện cho anh, lúc nào cũng không có người nghe máy. Tất nhiên không phải anh mất máy hay không kịp nghe. Anh đang tránh mặt cô.

Đương nhiên Đông Tam hiểu điều đấy. Nhưng đối diện với một đồng thùng lớn thùng nhỏ chất đầy trong phòng, cô đành bó tay bất lực. Cô gửi tin nhắn cho anh: Chỗ em còn rất nhiều đồ của anh. Em sắp chuyển nhà, bao giờ anh đến lấy?

Gửi tin nhắn đi rồi, cô cảm giác như toàn bộ sức lực trong người đã bị rút sạch. Đồ đạc sắp xếp cũng đã tương đối ổn thỏa, ngày mai là có thể chuyển được rồi. Hiện tại trong ký túc đang có một chỗ trống, bạn cùng phòng cũng là người cô quen biết từ lâu, đó là một cô gái trầm lặng có nụ cười rạng rỡ. Trình Nhược San nghĩ muốn giúp cô chuyển nhà nhưng cô vội từ chối. Đông Tam vẫn thấy áy náy với Nhược San về vụ làm loạn ở quán cà phê của bạn cô. Hơn nữa, cô cũng muốn tự tay dọn dẹp đồ đạc trong căn phòng này.

Nhược San gửi cho Đông Tam số điện thoại của một công ty dịch vụ chuyển nhà, rồi thắc mắc sao cô lại cần đến nó. Khi biết cô định chuyển nhà, mắt Nhược San tròn to hơn cả quả trứng. Còn cô thì chỉ hờ hững thông báo mình và Chu Nam đã chia tay. Nhược San nhảy dựng lên, “Câu điên rồi à, cậu ở với anh ta những hai năm nay, cái gì cần cho đã cho anh ta cả rồi, kết quả anh ta nói đi là đi luôn à?”

Nhược San lúc nào cũng vậy, suy nghĩ rất rõ ràng, tình cảm cũng rõ ràng. Tôi đã cho anh bao nhiêu thì cũng phải được nhận lại bấy nhiêu. Người như vậy chẳng bao giờ sợ thiệt cả. Đông Tam xua xua tay, tỏ ý không muốn nhắc đến việc này nữa. Cô mệt mỏi quá rồi. Những ngày này, việc ở trường đã quá nhiều, cô không còn hơi sức đâu mà nghĩ đến những việc khác nữa. Những việc khác đó, bao gồm cả chuyện cô và Chu Nam.

Tính từ hôm Chu Nam đi đến giờ đã được mười bảy ngày. Thời gian trôi qua thật nhanh.

Điện thoại rung. Cuối cùng Chu Nam cũng trả lời tin nhắn của cô: Những thứ không cần nữa thì vứt đi.

Dẫu đã lường trước câu trả lời nhưng khi đọc xong tin nhắn, Đông Tam vẫn thần thờ ngồi thụp xuống ôm lấy mặt. Trời tối dần. Cô biết nếu cứ ngồi mãi thế này, dù trời đất có sụp đổ cũng chẳng ai quan tâm. Cô đứng dậy tìm điện thoại, gọi điện cho chủ nhà thông báo chuyện trả phòng. Vừa dập máy thì Chu Cẩm Thời gọi đến hỏi cô có muốn tham gia làm dự án không, tất nhiên là sẽ có thu nhập. Đương nhiên là cô đồng ý. Trong những lúc như thế này, công việc sẽ là cứu cánh cho cô. Chu Cẩm Thời rào trước đón sau mãi nhưng lại ngập ngừng không nói ra, Đông Tam mất hết kiên nhẫn, gắng hỏi:

- Anh còn có chuyện gì nữa không? Tôi đang bận lắm.

- Chuyện của cô tôi đã nghe rồi... muốn uống rượu không... tôi có thể đi cùng cô. Tôi bây giờ...

Cô liền bật cười nói:

- Suýt nữa thì tôi quên mất anh là anh họ Lợi Lợi, đương nhiên sẽ biết chuyện nhanh hơn người khác. Yên tâm đi, tôi vốn là đứa ích kỷ mà, không có chuyện vì một người đàn ông bội bạc mà chán sống đâu. Tôi vẫn ổn, cảm ơn đã quan tâm.

Những điều cô nói hoàn toàn là sự thật. Trừ hôm đầu tiên khóc một trận như mưa như gió ra, những ngày sau đó cô bình thản như không. Hồi còn học đại học, Đông Tam còn có một mối tình khác nhưng không thành. Câu nói của người ấy lúc chia tay luôn ám ảnh tâm trí cô, “về bình thản của em khiến anh cảm thấy mình thực sự bất lực. Có phải vì chưa bao giờ em thật yêu anh?”. Thực ra, cô cũng rất đau lòng. Khi cô còn đang lạ lẫm với môi trường xung quanh, là người ấy đã nắm chặt tay cô đi qua bốn năm đại học. Đôi lúc đi qua một nơi quen thuộc nào đó, cô đều dừng để nhớ lại, năm xưa trong mắt người ấy chỉ có sự dịu dàng dành riêng cho cô. Nhưng khi đó, cô ấu trĩ đến mức nực cười lạnh lùng bỏ đi không một lời giải thích. Sau đó người ấy đi Mỹ, tất cả bạn bè đều đi tiễn, duy chỉ có mình cô búng bình nhốt mình trong phòng tự học. Khi ấy, cô đúng là một đứa con gái máu lạnh.

Và giờ với Chu Nam, cô cũng như vậy. Học kỳ mới đã bắt đầu, các em sinh viên mới cũng rất nhiệt tình giúp đỡ cô trong một số việc. Chuyện này giúp ích cho cô không ít trong việc xử lý số liệu luận án. Ngoài ra, cô cũng bận rộn với việc tìm kiếm cơ hội thực tập tại các công ty. Học bổng của trường không đủ chi

tiêu, hơn nữa, giáo sư Lý cũng không giúp đỡ cô được mấy. Nếu không phải điểm đầu vào của cô rất tốt thì có lẽ ông đã bỏ mặc cô từ lâu rồi.

Lần tìm thông tin trên mạng, Đông Tam đã nộp hồ sơ xin phỏng vấn ở hai công ty. Trong đó có một công ty vốn rất ưng cô, nhưng khi biết còn một năm rưỡi nữa cô mới tốt nghiệp, họ nói vậy chỉ còn cách là chờ nửa năm nữa rồi tính tiếp. Dù hết lần này đến lần khác bị từ chối, nhưng cô vẫn kiên trì nộp hồ sơ ở nhiều nơi khác nhau. Chiếc máy tính Chu Nam để lại đã giúp cô rất nhiều.

Đông Tam không phải dạng người bốc đồng, chia tay rồi thì sẵn sàng vứt hết những thứ được tặng trước đó đi. Khi thu dọn đồ đạc, cô lọc lấy những thứ mà mình có thể dùng được để sang một bên. Tỉ như trước đây Chu Nam có một chiếc áo phông to mà cô rất thích. Lần này Chu Nam không mang đi, cô vẫn vui vẻ nhận lấy chiếc áo cũ đã hơi ngả màu làm áo ngủ, coi nó như dấu ba chấm sau khi tình yêu hạ màn.

Tắm rửa xong, cô ngồi vào bàn máy tính lập hồ sơ ảo trên mạng, đang lần màn ngồi viết CV thì Đông Tam chợt nhìn thấy mục quảng cáo chung cư nhấp nháy liên hồi liền tiện tay bấm vào xem. Chung cư này mới được xây dựng ở Thông Huyện, cách trung tâm thành phố khá xa nhưng giá phòng cũng lên đến con số hàng chục nghìn tệ. Với giá đó thì có nằm mơ cô chẳng bao giờ có thể với tới được. Nhưng biết đâu có thể mấy năm nữa cô sẽ có đủ tiền để mua một căn hộ nhỏ. Cô luôn muốn sống ở thành phố này, ý định này xuất hiện từ khi gặp Chu Nam, đáng tiếc là đến giờ vẫn chưa thực hiện được.

Nghĩ ngợi một lúc cô vào blog định viết vài dòng, nhưng bất cẩn thế nào lại ấn nhầm vào nút liên kết. Tên blog hiện lên giữa những vệt xanh nhạt loang dần trên nền trắng của mạng Sina: Đóa Hoa Trong Cát Bụi.

Trương Ái Linh đã từng nói với Hồ Lan Thành một câu: “Anh khiến em thấy mình nhỏ nhoi, như hạt giống bé nhỏ vùi mình trong gió cát. Nhưng cũng vì vậy mà trái tim em đã được nở hoa”. Đó từng là lời yêu thương cô dành cho Chu Nam, như hạt giống bé nhỏ vùi mình trong gió cát, chờ đến ngày mãn nhụy khai hoa. Nhưng Trương Ái Linh cũng từng nói, không có tình yêu nào là không phải trải qua trăm ngàn nỗi đau đớn.

Blog này họ đã cùng viết khi vẫn còn ở bên nhau Nhưng những lời yêu thương ầm ập ấy chỉ tồn tại trong nửa năm rồi nhanh chóng bị chôn vùi trong cuộc sống bộn bề toan tính, cả hai chủ nhân của blog đều đã lãng quên sự tồn tại của nó.

Như cô gái bé nhỏ lạc vào khu vườn xưa cũ, cô ngẩn ngơ trước cảnh vật rực rỡ ngày nào giờ đã úa tàn trong lớp bụi thời gian. Ngón tay trắng bệch của cô siết chặt con chuột, những entry cũ giờ đọc lại vẫn thấy ầm ập như ngày nào. Những câu nói, những lời thề nguyện đã từng một thời minh chứng cho tình yêu giữa hai người. Nếu như không bấm nhầm, có lẽ cô cũng đã quên mình từng có một cái blog như thế. Cô chậm rãi di chuột. Hạnh phúc thuở ban đầu thật đẹp, ngày ấy họ không còn quan tâm đến thời gian, tưởng rằng một cái chớp mắt cũng là thiên trường địa cửu.

“Hôm nay là lần đầu tiên chúng mình đi chơi và cũng là ngày em tốt nghiệp ra trường. Anh chàng ngốc của em đã khệ nệ vác một cái balo to tướng và hai tấm vé đi Thanh Đảo xuất hiện dưới sân ký túc để tặng cho em niềm vui bất ngờ. Em phải cố kìm nén để mình khỏi bật khóc vì sung sướng. Chu Nam, anh nói đi, sao anh luôn biết cách làm em hạnh phúc vậy?”

“Thanh Đảo thật đẹp. Em rất thích thành phố biển này. Mỗi sớm mai anh và em cùng ngồi trên cát ngắm bình minh, anh lắng nghe những ước mơ hoang đường của em rồi âu yếm ôm em vào lòng và bảo em là đồ ngốc. Em không ngốc chút nào đâu, anh hứa với em, sau này chúng mình sẽ kiếm thật nhiều tiền mua một căn nhà bên bờ biển. Ngày nào cũng có thể được nhìn ngắm những triền sóng trắng xóa vỗ bờ, được hít thở làn gió mát lạnh hương vị biển. Sống giữa nắng gió thiên nhiên thật thú vị phải không anh. Giá như chúng mình được sống cuộc sống cách biệt hoàn toàn với thế giới. Như thế đẹp biết bao. Em dường như không thể đợi thêm nữa, nhưng biết bao giờ được như vậy anh nhỉ”.

“Mấy hôm nay em cứ nghĩ đến chuyện đi câu anh ạ. Anh và em, người cầm lao, người quăng lưới. Biết đâu trong lòng đại dương sâu thẳm có một con cá mập đang đợi chúng ta, hoặc từng đàn cá cơm dày đặc như những đám mây sậm màu lượn quanh thuyền. Chúng mình sẽ chiến đấu với cá mập, dụ nó cắn câu, sau đó hì hụi kéo bộ xương khổng lồ về làm chiến tích như ông già và biển cả trong truyện. Ông già và biển cả ấy. Để rồi khi có con cái, chúng mình sẽ tự hào kể cho chúng nghe, rằng năm xưa bố mẹ chúng đã dũng cảm như thế nào. Và để được dũng cảm như bố mẹ, trước tiên chúng ta phải là người dám dấn thân sống dám chiến đấu. Một cuộc sống như thế không bao giờ có được giữa chốn phố xá đông đúc ồn ào. Chỉ có bên bờ biển

xanh thẳm, khi những đợt sóng này xô những đợt sóng khác, khi cát và sóng hòa quyện vào nhau thì mới có thể sản sinh ra những con người dũng cảm như thế. Anh yêu, em sẽ mãi mãi ghi nhớ anh đã từng hứa sẽ tặng em một tương lai như vậy”.

Không kịp với lấy hộp giấy ăn ở bên, nước mắt cô cứ thế trào ra đầm đìa. Những ngày tháng thật hạnh phúc, cô cay đắng nghĩ thầm. Cô tắt máy, ngả người về phía sau. Nước mắt dần khô nhưng trái tim thì xót xa vô cùng. Tình yêu mà phải khó khăn lắm mới giành được, làm sao có thể nói bỏ là bỏ được ngay! Cô vì anh mà phải chịu đựng như thế nào, cho dù anh có là gỗ đá cũng phải biết dăm phần. Thực ra, ai dám bảo anh không phải là người đàn ông thông minh cơ chứ? Anh đã từng hiểu cô như vậy, tất nhiên cũng sẽ hiểu tình cảm mà cô dành cho anh ban đầu không đơn thuần chỉ là tình yêu.

Việc như ngày hôm nay từ lâu đã không còn là tình yêu nữa rồi. Chẳng lẽ những điều Chu Nam làm cô lại không biết chút nào? Anh chưa bao giờ định giấu cô. Thậm chí, chuyện lén lút qua lại tán tỉnh bạn gái cũ anh cũng để lại dấu vết, cho dù là rất nhỏ, như ngầm bảo với cô rằng anh đã làm đấy. Anh đi ngược lại với ước mơ của cô, trở thành một người tham công tiếc việc không có tương lai chỉ biết hôm nay không biết ngày mai.

Anh không thể trở thành hoàng tử của cô thì chuyện chia ly chỉ còn là sớm hay muộn. Nếu như không phải cô là người bắt đầu, có lẽ anh đã không thể đang tâm như vậy. Người đàn ông này lúc nào nhân từ cũng như thế. Có lẽ cũng vì điểm này mà ngày xưa cô mới có được cơ hội tiếp cận anh chẳng?

Hôm chuyển nhà, Đông Tam thuê hẳn gói dịch vụ của một công ty vận tải chuyên nghiệp. Khi hai người đàn ông lực lưỡng xuất hiện trước cửa nhà, cô thấy hơi lo lắng. Nhỡ đâu đây là công ty xã hội đen trá hình thì sao? May mà hai người này, nhìn bề ngoài có vẻ hung dữ nhưng tính tình lại có vẻ khá tốt bụng, thấy cô cứ chạy hết bên này đến bên nọ mà chẳng đầu vào đâu, họ liền bảo cô cứ ở trong nhà trông coi đồ đạc, rồi cứ thế huỳnh huych vác hết thùng lớn đến thùng nhỏ xuống xe. Phòng nằm trên tầng 6, lại không có thang máy, đi đi lại lại cũng khá vất vả, cũng may cô không có đồ gì cồng kềnh ngoài mấy cái hòm, một vài đồ đun nấu cùng một cái tủ lạnh và một cái lò vi sóng. Cô đã hỏi người quản lý ký túc của trường, những thứ đó đều được dùng.

Đồ đạc đã chuyển xong, cô cầm túi xách và máy tính đi ra cùng với hai nhân viên chuyển nhà. Trước khi đóng cửa, cô đưa mắt nhìn lại lần cuối cùng căn nhà quen thuộc. Trong khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, cô thoáng nhìn thấy chiếc áo phông của Chu Nam đang phơi ngoài ban công. Cô định quay vào lấy, nhưng chân chừ một lát rồi lại thôi.

Bà chủ nhà đứng đợi cô dưới sân, nhận chìa khóa, lên phòng kiểm tra một lúc rồi hỏi:

- Cô gái, sao cô để lại nhiều đồ thế. Xem này, cái đồng hồ thạch anh này ít nhất cũng phải đến mấy trăm, còn những tấm ảnh này...

Đông Tam đã trèo lên ghế phụ của xe hàng, vẫy tay chào bà chủ:

- Những thứ đó phiền bà vứt hộ cháu. Xin lỗi vì đã gây phiền phức cho bà. Tạm biệt.

Bà chủ nhà vui vẻ vẫy tay chào cô. Chiếc xe chậm chậm lăn bánh rời khỏi sân, Đông Tam nhất định không quay lại nhìn khu nhà lần cuối. Những cây hòe bên đường vươn thẳng tàn lá sum suê, ánh nắng nhạt nhòa lọt qua kẽ lá nhảy nhót không ngừng trên mặt đường lạnh lẽo.

Tạm biệt, Chu Nam.

Khi xe đến ký túc xá, Đông Tam đã nhìn thấy Chu Cẩm Thời từ xa.

Vừa thoáng nhìn là biết ngay đó là anh. Một chiếc BMW đỗ bên đường, anh đeo kính RayBan, mặc bộ thể thao đứng tựa vào xe, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của các cô gái.

Nhìn thấy Đông Tam, anh vút điều thuốc xuống đất, chạy nhanh lại.

- Sao anh lại ở đây? Đợi ai à? - Một trong những ưu điểm của Đông Tam chính là thường hay nghĩ hộ lý do cho người khác. Và những lý do đó đều không liên quan gì đến cô.

Chu Cẩm Thời bỏ kính ra, đôi lông mày sắc lạnh chăm chú nhìn cô.

Thấy Đông Tam không hề gầy đi và cũng không có vẻ gì là suy sụp, anh cũng cảm thấy như được an ủi:

- Nghe nói cô chuyển nhà nên tôi đến xem có giúp gì được không. Ban này đến nhà cô thì bà chủ nhà bảo cô vừa đi khỏi thể nên tôi mới đến đây chờ cô.

Vì lý do này mà anh đã lái xe với tốc độ hơn 120 km/h để có thể trong thời gian ngắn nhất xuất hiện trước mặt cô.

Đông Tam cười lạnh lùng, không hề có chút cảm kích:

- Anh mà đến sớm một chút thì tôi không cần phải thuê người đến chuyển nhà. Bây giờ đã có người rồi, không cần phiền đến anh nữa.

- Không phiền chút nào. Nào, để tôi giúp cô. - Anh chợt nhìn thấy một chiếc khăn quàng màu trắng chấm bi hồng lấp ló trong thùng - Cái khăn này đẹp lắm, rất hợp với cô.

Đông Tam đứng sững lại, nhưng ngay lập tức bình thường như cũ:

- Anh thích à? Thế thì tặng anh đấy.

Nói xong, cô quay người ôm một ít đồ đi lên lầu cùng với hai người khuôn vác. Chu Cẩm Thời thấy vậy cũng lên theo, nhưng Đông Tam chặn anh lại:

- Trông xe giúp tôi, đừng có để ai lấy mất đồ đấy.

Thế là giữa sân kí túc xá mênh mông, Chu Cẩm Thời chán nản ngồi ngắm đàn kiến đang miệt mài tha mồi, về mặt anh mỗi lúc một thêm ủ rũ.

27. Chương 27

Đồ đạc đã chuyển hết lên tầng mười một, Đông Tam ngồi giữa đống đồ đạc ngổn ngang, gọi điện cho Chu Cẩm Thời:

- Đã về chưa? Đi ăn cơm trưa với tôi nhé. Quán cơm bình dân ở cổng Đông, anh chịu khó một chút vậy.

- Được, được, được. Tôi ở dưới đợi cô. - Ăn ở đâu không quan trọng, điều quan trọng là ăn với ai.

Đông Tam tắm rửa xong xuôi đầu đầy rồi mới xuống sân. Mái tóc ướt xỏa xuống vai làm ướt hết chiếc áo phông màu trắng trên người cô để lộ cả một phần quai áo ngực. Chu Cẩm Thời vô tình nhìn thấy, mặt đỏ lựng lên.

Đông Tam lắc lắc mái tóc cho khô, tò mò hỏi:

- Anh sao thế? Bị cảm à? Cô nhìn xung quanh, trời đẹp gió nhẹ, tuy đã gần trưa, nhưng nắng cũng không gắt lắm.

Chu Cẩm Thời không nói không rằng cứ thế đi một mạch, được một lát mới sực nhớ ra trong tay vẫn đang cầm chiếc khăn quàng của cô, liền vội quay lại đưa cho cô:

- Muốn tặng tôi thì cũng phải tặng cái gì thích hợp chứ. Tặng tôi khăn con gái, cứ như là tín vật hẹn ước ấy.

Đông Tam khẽ cắn môi, sau đó nói rành rọt từng chữ:

- Không cần thì vứt đi. Cái khăn này màu sắc đơn điệu quá, tôi không thích.

Một lúc lâu sau, Chu Cẩm Thời mới thu tay lại. Anh hết nhìn chiếc khăn rồi lại quay sang nhìn cô. Mặt Đông Tam lạnh tanh, không biểu lộ cảm xúc gì, Anh cười:

- Là Chu Nam tặng phải không. Thế thì để tôi vứt đi.

Đông Tam giằng lấy chiếc khăn trên tay anh:

- Ai nói là Chu Nam tặng? Anh nói nhiều quá đấy, để đấy tôi tự rút.

Cô cuộn khăn ném thẳng vào thùng rác gần đó mà không hề chớp mắt. Chu Cẩm Thời định giằng lấy nhưng không kịp, vội vàng gạt cô sang một bên rồi lấy cái khăn ra, bực bội quát:

- Không làm gì được người ta thì trút giận lên cái khăn à, cô tưởng cô lợi hại lắm chắc? Người ta ngày ngày ăn sung mặc sướng, cô khổ sở thế này có ích gì chứ?

Đông Tam lặng im nhìn Chu Cẩm Thời vẩy vẩy chiếc khăn rũ bụi:

- Có vẻ anh thích cái khăn này thật. Nếu anh không chê thì cầm về cho em gái. Chắc là cô ấy sẽ thích. .

Thấy cô lảng tránh, Chu Cẩm Thời cũng biết điều chuyển đề tài, anh kéo tay cô, vừa đi vừa nói:

- Con nhóc Hiểu u chỉ thích màu sắc sặc sỡ thôi, màu này không thích hợp với nó. Cô nói đây không phải là... tặng, thế sao lúc mua không thấy ghét?

Đông Tam im lặng không một lời giải thích. Họ đi bộ đến quán cơm ở cửa Đông, chờ cho bà chủ và nhân viên trong quán tản ra xa, cô khẽ cắn môi, nói:

- Đây là món quà đầu tiên Chu Nam tặng tôi. Vì món quà này mà tôi mới...

Đó là chuyện cách đây rất lâu rồi. Lễ độc thân năm ấy, trong khi các bạn gái tíu tít đi chơi với bạn trai thì cô một mình ngồi ôm gối lơ đãng lên mạng đọc tin tức.

Lúc đó cô cũng mới quen biết Chu Nam, chứ chưa có tình ý gì sâu sắc. Bỗng điện thoại nhấp nháy báo hiệu có tin nhắn, là của Chu Nam, anh hỏi thăm cô lễ độc thân thế nào. Đang lúc rối rắm không biết làm gì lại thêm có chút chán chường trong lòng, cô liền nhắn tin trả lời.

Cứ như thế, hai người dần trở nên thân thiết lúc nào không biết.

Biết Đông Tam đón lễ độc thân một mình, mấy hôm sau Chu Nam mua chiếc khăn này, hẹn cô ra ngoài kí túc rồi tận tay trao cho cô.

Khi ấy, Chu Nam không biết được rằng, người con gái nào cũng rất dễ xao xuyến trước cử chỉ quan tâm nhỏ nhặt của người con trai mà mình thích, Đông Tam cũng không phải là ngoại lệ. Thời ấy, các cặp tình nhân rộ lên một tặng khăn cho nhau, giữa mùa đông rét mướt còn gì ấm áp hơn chiếc khăn người yêu tặng mình chứ? Trải qua lễ độc thân một mình, đột nhiên nhận được món quà bất ngờ như vậy, dù có là cục đá vô tri vô giác cũng phải mềm lòng. Đông Tam thực sự cảm thấy ấm áp trước lời nói dịu dàng của Chu Nam lúc đó: Đừng có lúc nào cũng chỉ thui thủi một mình như thế, em hãy mở lòng mình với thế giới bên ngoài đi, cuộc sống tươi đẹp này là của em đấy.

Đến bây giờ Đông Tam vẫn không hiểu được động lực gì đã thúc đẩy cô hỏi anh một câu: Anh muốn đi chơi với em không?

Vậy đấy, cho dù đó là thứ tình yêu được tính toán kỹ lưỡng, nhưng lúc bắt đầu vẫn đầy bất ngờ đấy thôi.

Lúc cô gọi thêm rượu, Chu Cẩm Thời vội ngăn lại. Giọng bắt đầu nhòe nhoẹt đi vì hơi rượu, Đông Tam trợn mắt lên nhìn anh:

- Chẳng phải anh nói sẽ uống rượu với tôi hay sao? Hôm nay tôi mời!

Chu Cẩm Thời đành kệ cho cô muốn làm gì thì làm, dù sao say được cũng tốt hơn là tỉnh quá.

Tửu lượng Đông Tam rất khá, không biết có phải là do di truyền hay không. Cô nhìn Chu Cẩm Thời chòng chọc, hỏi dồn:

- Anh không uống thật à, không uống thật à? Anh không định chuốc cho tôi say rồi... ha ha ha.

Chu Cẩm Thời bắt đầu dĩ ngời chịu trận trước những ánh nhìn tò mò của người trong quán. Đông Tam vẫn không chịu ngừng lại, cô ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ:

- Ê nhóc, mang thêm chai rượu trắng ra đây.

Nhất định không say không về. Cái quán nhỏ cũ kĩ đầy bụi đường này không hề làm cô mất hứng nâng chén tiêu sầu, như thể hôm nay cô nhất định đoạn tuyệt với quá khứ trước kia. Tốt rồi, rời khỏi căn nhà đó là coi như đã chấm dứt hoàn toàn câu chuyện cổ tích của vệt con Đông Tam.

Hôm nay cô đã rất thành công trong việc chuốc say mình, bá vai bá cổ Chu Cẩm Thời rời khỏi quán, vừa bước loạn choạng vừa hát văng giữa sân trường. Chu Cẩm Thời quàng tay ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Đông Tam, thận trọng dìu cô quay về kí túc xá. Dưới ánh nắng vàng như mật, Đông Tam lim dim mắt, trên khóe môi còn vương nụ cười mơ hồ như thể trên đời này không có việc gì khiến con người ta vui vẻ thoải mái như say rượu.

Đi ngang qua siêu thị trong trường, cô không chịu nổi đám thức ăn lộn nhộn đang ứ lên cổ, vội đẩy tay Chu Cẩm Thời ra rồi nôn thốc nôn tháo bên vệ đường, khiến mấy cô sinh viên xinh như hoa cạnh đó phải khiếp sợ, quay đầu tháo chạy thật nhanh.

Chu Cẩm Thời vỗ nhẹ vào lưng cô. Chưa bao giờ anh thấy Đông Tam suy sụp như vậy, giá như anh đến sớm hơn... Khi bụng dạ đã dần yên ổn, cô quay lại nhìn anh với ánh mắt mơ hồ, yếu ớt hỏi:

- Anh vẫn chịu được bộ dạng xấu xí này của tôi sao, đúng là anh yêu tôi thật sao?

Chu Cẩm Thời vờ như không nghe thấy gì, dịu dàng an ủi cô:

- Được rồi, được rồi, nôn được là tốt rồi. Cô ngồi đây đợi tôi, tôi đi mua chai nước đã.

Anh chạy vào siêu thị mua nước, mấy phút sau đi ra, ngoài bãi nôn ban nãy con đường vắng tanh vắng ngắt, không một bóng người. Anh sốt ruột, vừa chạy vừa nhón nhác dò mắt tìm. Khi đi qua đám cỏ thụ trong trường, bước chân anh chậm lại. Anh tiến đến bãi cỏ nằm khuất sau đó, quả nhiên nhìn thấy một cô gái sắc mặt trắng bệch đang nằm trên cỏ ngủ ngon lành.

Khóe miệng khẽ cong lên, anh định gọi cô dậy, nhưng nhìn cô ngủ ngon quá lại không nỡ. Anh đặt chai nước sang một bên, chần chừ một lát rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Trái tim anh như chùng xuống trước khuôn mặt xanh xao của cô, anh nhẹ nhàng đặt mình xuống cạnh cô không xa. Nói theo cách nào đó, lấy trời làm nhà lấy đất làm chiếu, coi như anh được nằm chung với cô một lần.

Nghĩ vơ vẩn hồi lâu, anh cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đến lúc tỉnh dậy thì trời đã về chiều. Chu Cẩm Thời xoay đầu lại: Bên cạnh trống không, chỉ có một khoảng cỏ đồ rạ, ngay cả dấu vết cũng thật mềm mại.

Đông Tam loạn choạng đi về ký túc. Cửa mở, cô bạn cùng phòng đã về, nhìn thấy cô nồng nặc mùi rượu đi vào, cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, đôi mắt với cặp kính gọng đen thỉnh thoảng liếc nhìn cô mấy cái. Đông Tam mệt đến mức không thể đứng vững, mỉm cười yếu ớt với cô bạn rồi trèo lên giường, ngủ thiếp đi.

Cô ngủ một mạch từ chiều đến hơn sáu giờ sáng hôm sau. Lúc cô tỉnh dậy, ngoài cửa sổ đã thấp thoáng ánh nắng. Đầu đau như búa bổ, đều do cái họa uống rượu vô tội vạ hôm qua gây ra. Vẫn đang nằm thừ trên giường, cô gái ở giường đối diện bỗng nhìn cô nói:

- Cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, cả đêm qua tôi phải trông bạn đấy. Bạn không quen giường nên mấy lần suýt ngã xuống đất.

Cô nghiêng người lại, bối rối mỉm cười:

- Thật phiền bạn quá, ngày đầu tiên đã gây phiền phức cho bạn rồi.

- Sống với nhau thì phải biết giúp đỡ nhau chứ, khách sáo thế làm gì. Đi thôi, chúng mình đi tập thể dục buổi sáng đi, trời đẹp lắm. Nói xong, cô bạn cùng phòng bật như một mũi tên, nhanh đến mức bất thường.

Đông Tam ngẩn người nhìn theo. Bên ngoài trời đang sáng dần, cơn say hôm qua vẫn không ngừng giày vò người cô. Đã định từ chối, nhưng rồi nghĩ thế nào lại đồng ý:

- Đợi tớ một chút, tớ đi rửa mặt đã.

Hai người cùng xuống dưới nhà, chạy chậm chậm ra sân vận động. Buổi sáng mùa thu, trời vẫn còn vương sương lạnh, những luồng khói trắng không ngừng tuôn ra theo nhịp bước chân đang tăng dần. Có lẽ vì chưa

đủ thân thiết nên cả hai đều lặng lẽ chạy không ai nói với ai câu gì. Đông Tam đang cảm thấy khó chịu trong người, nên cô khá biết ơn sự im lặng tế nhị của cô bạn mới.

Chạy quanh sân vận động một vòng, im lặng mãi cũng kì, Đông Tam thuận miệng hỏi vu vơ:

- Trần Ngôn, ngày nào bạn cũng tập luyện thể này à?

- Tất nhiên là không rồi. - Mái tóc ngắn của Trần Ngôn tung bay trong nắng sớm. - Tổ thấy bạn có vẻ không được vui. Trước đây lúc nào không vui, tổ đều chạy bộ thể này, chạy đến khi mệt lử cả người, chẳng nghĩ được gì nữa cả. Như thế mọi chuyện sẽ trôi qua dễ dàng hơn.

Đông Tam liếc nhìn cô gái kì lạ bên cạnh, thở dài. Cô nhìn đắm đắm vào đường chạy phía trước, một lúc sau quay đầu nhìn cô gái gầy gò:

- Có tác dụng không?

Trần Ngôn lãnh đạm gật đầu:

- Nhưng không chạy chậm thể này đâu. Bạn có tham gia chạy tám trăm mét nước rút bao giờ chưa? Phải có cảm giác như vừa trải qua cái chết cơ, cảm giác như bạn đang bốc cháy ấy. Chạy kiểu đó thì sẽ mệt đến mức không thể bò nổi được nữa.

- Ồ... - Đông Tam nhìn đường chạy trải dài trước mắt với vẻ suy nghĩ - tầm bao nhiêu mét?

Trần Ngôn cười, xòe ra năm ngón tay:

- Còn tùy vào mức độ đau khổ của bạn. Thường thì tổ chạy năm nghìn mét.

Đông Tam ồ lên một tiếng, rồi bậm môi bậm lợi chạy thêm một đoạn nữa. Cô thấy người hơi lả. Tính từ bữa trưa ngày hôm qua đã bị nôn sạch sẽ, cô không hề ăn thêm gì nữa. Thêm nữa chạy bộ lúc sáng sớm vốn trái với quy luật thường ngày của cô. Dạ dày quặn thắt lại từng cơn. Khi họ chạy đến cổng sân vận động, Trần Ngôn dừng lại, vừa quệt mồ hôi trên trán vừa hỏn hển nói:

- Đi thôi, chắc căng tin mở cửa rồi.

Đông Tam im lặng đi bên cạnh, đột nhiên hỏi:

- Sao bạn biết tổ không vui?

Trần Ngôn liếc nhìn cô, cái kiểu nhìn của một người phải nheo mắt lại vì nắng. Giọng cô hồ hững:

- Vì bạn đã khóc cả đêm qua.

Đông Tam nghẹn ngào. Cô day day khóe mắt, cố tỏ ra hồ hững:

- Tổ có nói điều gì không nên nói không?

- Không - Ánh mắt Trần Ngôn liếc nhìn hàng cây hòe bên đường - Bạn chỉ vừa khóc vừa nói hãy tha thứ cho em.

Vẫn còn sớm, trong căng tin vẫn chưa có nhiều người. Mua đồ ăn sáng xong, hai người ngồi đối diện, cầm cúi ăn, không nói câu gì.

Chợt một cái khay ăn đặt xuống chỗ trống cạnh cô:

- Hi, chào hai người đẹp. - Đông Tam ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là một anh chàng cùng kí túc đang nheo mắt cười đầy vẻ trai lơ.

Cô khẽ nhếch mép, coi như thay cho lời chào. Anh chàng vừa định ngồi xuống thì Trần Ngôn lãnh đạm thốt từng chữ:

- Chỗ đó có người rồi

Cậu chàng đứng ngây ra hồi lâu, ngượng ngập nhìn hai cô bạn với vẻ chờ đợi. Trần Ngôn không nói thêm gì nữa, lẳng lặng cúi đầu ăn tiếp. Mặt anh chàng đỏ lựng lên, nhìn Đông Tam với ánh mắt cầu cứu. Đông Tam mềm lòng, thu dọn khay ăn của mình rồi đứng lên:

- Tớ ăn xong rồi, tớ đi đây. Bạn ngồi chỗ này đi.

Anh chàng như nhận được lệnh ân xá, vội vàng đẩy khay ăn sang chỗ của cô, vui vẻ ngồi đối diện với Trần Ngôn.

-Tiểu Ngôn... mấy hôm nay sao cứ tránh mặt người ta thế? - Đông Tam nói thêm, lúc quay đi cô vẫn còn kịp liếc mắt nhìn Trần Ngôn. Cô bạn đang cúi đầu, mặt đỏ bừng.

Rõ ràng không phải là vì xấu hổ, Đông Tam sợ còn nấn ná lại thì chỉ tổ làm lớn chuyện, thế nên vội vàng bê khay ăn chuồn thẳng cho lành.

Khuôn viên trường chẳng có gì hay, dạo một hồi thì đến sân vận động. Mới đầu sáng nên cả sân rộng là thế mà chỉ khoảng dăm ba người. Nhìn xung quanh, vẫn không có người nào quen. Cô đi đến điểm xuất phát, do dự một lát rồi vào tư thế chuẩn bị chạy. Trước khi chạy, cô còn nhắm mắt tưởng tượng ra khoảnh khắc trọng tài bắn súng ra hiệu xuất phát. Cô lao lên như một mũi tên.

Ý nghĩa của cuộc chạy này thật buồn cười. Vì một câu nói vô thưởng vô phạt của Trần Ngôn ư? Khi còn học đại học, thi tám trăm mét nước rút tuy không đến mức trượt nhưng cô cũng chỉ dừng lại ở mức trung bình trong lớp.

Dốc hết sức lực để chạy, Đông Tam có cảm tưởng như mình đang trở lại với thời niên thiếu, tay cầm dao đuổi theo ông bố, chạy quanh hết ngách lớn ngõ nhỏ. Gió lộng bên tai, những mạch máu hai bên thái dương giãn giãn, máu nóng bốc lên đầu...

Đông Tam không thể nhớ mình đã chạy bao lâu, chạy bao nhiêu vòng, cô chỉ cảm thấy mọi vật xung quanh như đang bay vèo vèo khỏi thế giới của mình. Cô lao đảo dừng lại, bụng đau quặn, mồ hôi toát ra như tắm. Đông Tam ngã gục xuống đất.

Cô còn kịp nghe thấy tiếng lao xao của đám đông đang vây quay mình. Một cậu sinh viên đang đá bóng gần đó rẽ đám đông chạy đến, cúi xuống bế thốc cô lên. Theo từng nhịp bước chân của chàng trai lạ mặt, những giọt mồ hôi rơi xuống mặt cô, lạnh lẽo, tê tái.

Đông Tam được đưa đến phòng y tế của trường, đau đớn và mất sức, cô gần như hôn mê.

Bác sĩ kiểm tra sơ qua rồi đưa thẳng cô vào phòng cấp cứu. Lúc này Đông Tam không còn biết gì nữa.

Lúc tỉnh lại, Trần Ngôn đã ở bên cạnh. Cô gái có mái tóc ngắn nhìn cô đầy thương xót. Nắm lấy những ngón tay gầy guộc lạnh buốt của Đông Tam, Trần Ngôn buồn bã nói với cô:

- Bạn thật ngốc, vừa uống rượu xong lại vận động mạnh, bạn muốn tự hành hạ mình, hay đúng là bạn không biết gì?

Đông Tam yếu ớt ngược nhìn Trần Ngôn với vẻ chờ đợi. Mắt Trần Ngôn sáng lấp lánh. Cô thở dài:

- Xem ra đúng là không biết rồi. Bạn có thai rồi. Suýt chút nữa thì bị sảy đấy.

Ngay cả khi Chu Nam rời bỏ cô, cô cũng không cảm thấy choáng váng như vậy.

Ngay cả khi Chu Nam dẫn tình địch đến trước mặt cô, cô cũng không tuyệt vọng như vậy.

Chu Nam đi rồi, để lại trong cô một hạt giống lặng lẽ nảy mầm. Chẳng ai biết, thế nên cứ thế ra đi mà không hề lưu luyến.

Họ vốn tưởng rằng chẳng ai nợ ai. Chia tay chóng vánh, không khóc lóc, không ngậm ngùi.

Nhưng bây giờ, tất cả đã thay đổi, hoàn toàn thay đổi.

Đông Tam đã có thai. Điều này là sự thật. Cô ngồi phịch xuống bệ xí, nhìn chòng chọc vào hai vạch hồng đậm trên que thử thai trong tay. Thất thần hồi lâu.

Ban đầu cô không tin chẩn đoán của bác sĩ. Nhưng bây giờ tất cả đã rõ mười mươi, đó là sự thật.

Ngồi soát lại trí nhớ tồi tệ của mình, Đông Tam chợt nhận ra kỳ kinh của cô đã chậm mất mười mấy ngày. Bình thường kỳ kinh của cô vốn không đều, lại đang lúc tinh thần bất loạn vì bao nhiêu chuyện xảy ra nên cô không nhận thấy điều bất thường của cơ thể. Giờ ngẫm lại, các dấu hiệu mang thai ngày càng rõ rệt:

Ngực căng tức, những cơn nôn khan buổi sáng... Cô hoảng sợ siết chặt que thử trong tay, nhất thời không biết nên làm thế nào. Cô không biết nên khóc hay nên cười, nên gào thét hay bình tĩnh tiếp nhận. Nếu Chu Nam biết thì sẽ như thế nào? Nếu biết mình có con, nếu biết giọt máu của mình hoài thai trong bụng bạn gái cũ, liệu anh có vui đến rơi nước mắt không? Hay anh sẽ bình thản phân tích tình hình hiện tại của họ, bình thản phán xét cho đứa trẻ chào đời hay không. Cho dù thế nào đi chăng nữa, nếu Chu Nam có ở đây, cô sẽ không phải bối rối, không phải vui buồn lẫn lộn, không phải cảm thấy bất lực như thế này.

Chu Nam, đây là đứa con của anh. Cô lao vào phòng tìm điện thoại. Trên tay trái vẫn đang cầm chiếc que thử cô nhìn chăm chăm vào hai vạch đỏ. Hình như chỉ có như thế, cô mới tin tất cả đều là sự thật.

Trong điện thoại vang lên tiếng tút tút báo bận, lúc nào cũng không có người nghe.

Cô không cam tâm. Đứa con trong bụng là kết quả tình yêu của họ, làm sao cô có thể không báo cho bố nó chứ? Cô liên tục bấm nút gọi lại. Chỉ cần Chu Nam nghe điện thoại, cô sẽ lập tức bảo anh: Em yêu anh chúng ta phải quay lại vì đứa bé trong bụng em.

Trái tim ban nãy còn đang đập thình thịch dần dần trở nên tĩnh lặng khi nghe thông báo đầu dây bên kia đã tắt máy.

Trừ khi điện thoại hết pin, Chu Nam không bao giờ tắt máy.

Đó là quy định của công ty. Nếu hệ thống mạng gặp sự cố, là kỹ sư phần mềm, anh phải là người biết tin đầu tiên.

Chu Nam tắt máy, điều này có nghĩa là bây giờ anh không muốn có bất cứ liên hệ gì với cô nữa. Anh muốn cô biết rằng, giờ anh đã rời khỏi công ty, đúng như những gì cô mong muốn.

Cô nhanh chóng trở lại với hiện thực. Đúng, người đẩy quan hệ của họ xuống bờ vực tuyệt vọng không phải là Chu Nam, mà là cô, Thẩm Đông Tam.

Phút chốc tất cả mọi điều tốt đẹp trong đầu cô đã bay biến mất. Trần Ngôn đi mua cơm về, nhìn thấy cô thẫn thờ ngồi trên giường cùng với cái điện thoại trong tay thì cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đặt hộp cơm lên bàn, nhẩn nại khuyến bảo:

- Ăn cơm thôi. Bác sĩ nói bạn phải tĩnh dưỡng mới được.

Cổ họng cô khô khốc, cô quay sang nhìn đôi mắt đầy cảm thông của Trần Ngôn, nước mắt hỏi:

- Bạn nói tớ phải làm thế nào bây giờ?

Như một đứa trẻ bị bỏ rơi giữa ngã tư đường, cô hoảng loạn trước tai họa bất ngờ đổ sập lên đầu.

Trần Ngôn không nói gì, chỉ kéo bàn lại rồi ngồi xuống:

- Ăn cơm đi đã. Trời có sập đi chăng nữa thì cũng phải ăn no thì mới tính tiếp được.

Cô ngồi ngây ra một lúc rồi đột ngột đứng dậy, cầm lấy áo khoác định lao ra ngoài. Trần Ngôn vội vàng giữ cô lại:

- Bạn điên rồi! Bạn muốn đi đâu? Đang ốm thế này mà còn định giày vò mình ư?

Mặt Đông Tam càng lúc càng trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, yếu ớt nài nỉ:

- Tớ phải đi tìm anh ấy. Tớ phải gặp anh ấy.

Trần Ngôn nheo mắt, như đang cố xem cô nói thật hay đùa. Có lẽ sự kiên cường trong ánh mắt Đông Tam đã truyền sang cho Trần Ngôn, cô thở dài:

- Được, vậy để tớ đi cùng với bạn. Bạn đang rất yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đấy.

Đôi mắt của Đông Tam như thẫn lại, loang loáng ánh nước:

- Cảm ơn. Ta đi thôi.

Cô quay người lại, nhét que thử thai vào trong túi quần. Đó là bằng chứng cho tất cả sự tự tin của cô.

Hiện giờ Chu Nam đang ở đâu, cô không thể đoán ra. Nhưng có một chỗ. Hồi mới quen nhau, cô từng được Lô Lợi Lợi mời đến nhà tham gia bữa tiệc thịt ngoài trời để chiều lòng Chu Nam. Sau đó Lô Lợi Lợi ra nước ngoài một thời gian dài, rất nhiều bất động sản của cô ta tại Bắc Kinh cũng theo đó bị bán sạch. Sở dĩ Đông Tam ôm tia hy vọng đến thẳng chỗ này là vì cô tin rằng, với một người thông minh như Lô Lợi Lợi, chắc chắn cô ta sẽ biết cách tận dụng mọi kỉ niệm để gợi nhớ tình xưa trong anh.

Nhưng ở khu biệt thự cao cấp này, nếu không có sự đồng ý của chủ hộ, người bình thường không thể tùy tiện ra vào. Thế nên dù cô nài nỉ hết nước hết cái, tay bảo vệ vẫn không mấy may có ý định cho cô vào. Cô lấy điện thoại ra gọi cho Chu Nam. Vẫn tắt máy. Anh định trốn tránh cô cả đời hay sao? Cô buồn bã tra danh bạ điện thoại trong máy, thì chợt thấy số của Lô Lợi Lợi. Do dự một lát, cô bấm số gọi.

Lô Lợi Lợi nhận máy ngay sau hai hồi chuông đổ.

Đông Tam hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh với cô ta:

- Tôi có việc muốn gặp cô. Tôi đang ở ngoài khu nhà, chúng ta có thể nói chuyện một lát được chứ?

Lô Lợi Lợi rất ngạc nhiên, cô ta cười khê:

- Tam Tam, tôi có nghe nhầm không? Cô chưa bao giờ chủ động gọi điện cho tôi, chưa bao giờ hẹn tôi ra ngoài. Tôi có thể hỏi cô tìm tôi có việc gì không?

- Gặp rồi cô sẽ biết. Tôi đảm bảo nếu cô không đến, tôi sẽ tự đi tìm Chu Nam. Tôi đã ở với anh ấy hai năm, cho dù anh ấy có đến chân trời góc bể, tôi cũng sẽ lần ra anh ấy.

Cô bướng bỉnh hếch chiếc cằm nhọn đầy kiêu hãnh. Đây là thói quen của cô. Đối diện với kẻ đã từng thất bại dưới tay mình, cô không cần phải tỏ ra yếu đuối.

Quả nhiên Lô Lợi Lợi trầm ngâm một lát. Lát sau, cô ta trả lời, giọng quả quyết:

- Tôi không phải là cô, Tam Tam, cho dù anh ấy có quay lại thì cũng chỉ vì thương hại mà thôi. Cô chẳng qua chỉ là vật cản trong đời anh ấy.

- Tôi đợi ở ngoài mười lăm phút. Nếu đã hiểu tôi như thế thì cô nên biết, tôi là người đã nói là sẽ làm.

Cô đập máy, quay lại nhìn, đôi mắt sáng của Trần Ngôn đang hướng về phía cô, hồi lâu sau bật cười:

-Tớ cứ tưởng bạn sẽ đi tìm bố của đứa trẻ, hóa ra là tìm tình địch. Đó là kiểu gì vậy?

Đông Tam mệt mỏi dựa vào hàng rào mắt cáo, cười đau khổ:

- Nói thật, tớ cũng không còn cách nào khác. Anh ấy không nghe điện thoại của tớ và cũng đã nộp đơn xin thôi việc ở công ty rồi. Nếu anh ấy muốn tránh mặt tớ thì tớ đúng là chẳng còn cách nào khác.

Cô không còn thời gian nữa. Ngộ nhớ anh có ý định rời Bắc Kinh về Thượng Hải tìm cơ hội phát triển, thì cô thật sự không bao giờ còn có thể gặp lại được anh nữa.

Trần Ngôn liền ngồi xuống cạnh cô, an ủi:

- Đàn ông đều là bọn khẩu xà tâm Phật, chắc chắn anh ấy sẽ có chịu trách nhiệm với cốt nhục của mình thôi. Lát nữa tớ sẽ đi dạo quanh đây một lát, khi nào nói chuyện xong bạn gọi điện cho tớ nhé.

Đông Tam khê gật đầu, cô nín lấy tay người bạn gái cùng phòng:

- Đừng đi xa quá nhé, tớ xong ngay ấy mà.

Trần Ngôn đi rồi, cô ngồi một lát thì nhìn thấy Lô Lợi Lợi đi ra từ cổng chính. Cô nhìn đồng hồ, đúng mười lăm phút.

Cô nhìn Lô Lợi Lợi, hơn một tháng không gặp, cô ta vẫn không thay đổi gì, vẫn là cô đại tiểu thư yêu kiều quý phái, da dẻ nõn nà, cử chỉ nhã nhặn. Còn cô thì sao? Sắc mặt tiêu tụy, tinh thần mệt mỏi, mất đi tình yêu, mất đi thời cơ, rõ ràng là đã thất bại thảm hại.

Lô Lợi Lợi tiến đến trước mặt cô, chiếc kính râm to bản che khuất nửa khuôn mặt xinh đẹp, trong tay cầm một chiếc xác màu trắng rất hợp mốt, sành điệu như một minh tinh. Cô ta bỏ kính xuống, kinh ngạc nhìn cô:

- Tam Tam? Sao mới mấy hôm không gặp, trông cô đã già sạm đi thế này?

Người phụ nữ này cuối cùng đã chịu vứt bỏ lối thờ ngây thơ, đối với cô ta mà nói, Đông Tam đã hoàn toàn không còn là mối nguy hiểm nữa rồi. Đông Tam đứng dậy, nhếch mép cười nói:

- Bác sĩ nói mỹ phẩm chứa nhiều chì, không tốt cho thai nhi, cho nên tôi không thể như cô trang điểm như vừa lên mặt. Tôi bây giờ không được dùng mỹ phẩm nữa.

Lô Lợi Lợi sững sờ một lúc mới hiểu ra vấn đề. Mặt cô ta dường như méo đi:

- Cô nói, cô đã có thai sao?

28. Chương 28

Đông Tam chớp chớp mắt, cô quyết định ra đòn quyết định với Lợi Lợi:

- Bác sĩ nói, phụ nữ mang thai mà bị ghén nhiều thì đứa con sinh ra sẽ rất thông minh. Cả tháng nay bị ghén ngấm, tôi không thể nuốt bất kì thứ gì vào bụng, khổ không để đâu cho hết. Biết làm sao được, làm mẹ đúng là thiên chức thiêng liêng mà. Nhưng cũng may, bác sĩ nói tôi còn trẻ, sức khỏe đang tốt, vẫn có thể chịu được. Nhưng cô Lô này, cô phải nhanh nhanh chóng chóng đi. Làm mẹ khi đã lớn tuổi thì không chỉ mẹ gặp nguy hiểm mà con sinh ra cũng dễ mắc dị tật đó.

Đông Tam có thể dễ dàng nhận ra sự cay đắng của Lợi Lợi. Mặt cô ta tái xanh, mãi thốt lên được một câu:

- Chúng ta vào kia ngồi nhé!

Đông Tam theo cô ta vào một quán cà phê. Cô chỉ gọi một cốc nước lọc, lý do đương nhiên là phụ nữ mang thai không nên dùng các loại đồ uống có chứa caffein. Lô Lợi Lợi gọi một tách cà phê sữa.

Quán khá vắng vẻ. Lô Lợi Lợi chậm rãi khuấy tách cà phê, bắt đầu dò hỏi:

- Biết từ bao giờ vậy? Được bao nhiêu tuần rồi?

Một tháng rưỡi. Nếu tính kỹ thì là sau đợt từ Thượng Hải trở về, trong cuộc ân ái cuối cùng của họ. Nhưng lần cuối cùng đó đã đem lại mầm sống non nớt trong cơ thể cô, hối hận cũng không kịp.

Hỏi xong, không ai nói gì nữa. Không khí phút chốc rơi vào im lặng.

Lô Lợi Lợi bật cười. - Đúng là người tính không bằng trời tính. Tôi tưởng mình đã thắng được cô, nhưng không ngờ rốt cuộc cô vẫn cao tay hơn.

Đông Tam cố ý đưa tay vuốt ve bụng mình, nói:

- Cảm giác này thật kỳ lạ. Cứ nghĩ đến chuyện đang có một sinh mệnh đang dần dần lớn lên trong người, tôi lại thấy thật thần kỳ. Tôi vốn cũng không muốn... nhưng nếu Chu Nam không cho tôi sinh thì tôi sẽ làm một bà mẹ đơn thân.

Lô Lợi Lợi nhìn cô chăm chú:

- Cô cho rằng Chu Nam sẽ tha thứ cho cô ư?

Đông Tam trong một thoáng không biết nên trả lời thế nào. Cô đành hỏi ngược lại Lợi Lợi:

- Vì sao anh ấy không thể tha thứ cho đứa con của mình chứ?

Lô Lợi Lợi khe khẽ thở dài:

- Trước đây tôi luôn cho rằng cô là người thông minh, không ngờ cô lại bị chính sự thông minh của mình làm mờ mắt. Sao cô có thể đang tâm đẩy người đàn ông mà mình yêu rơi vào cảnh bất nghĩa như thế chứ? Cô biết rõ anh ấy yêu thích công việc đó, vậy mà còn làm cho anh ấy không thể ngẩng mặt nhìn người khác, không thể tiếp tục làm trong ngành IT nữa. Cho dù cô có mang thai, nhiều nhất anh ấy cũng chỉ thừa nhận đứa con mà thôi, còn mẹ của nó, điều này không còn quan trọng nữa.

Đông Tam mỉm cười đầy tự tin:

- Tôi không hiểu cô đang nói gì. Chu Nam là người thế nào, tôi cho rằng mình hiểu anh ấy cũng không ít hơn cô đâu.

Lô Lợi Lợi lắc đầu, nhìn cô đầy thương hại:

- Cô chắc không biết, một con thú hoang khi đã bị thương thì nó sẽ ghi nhớ mối thù ấy như thế nào đâu. Tôi có thể giúp cô thông báo tin này cho Chu Nam, nhưng anh ấy quyết định thế nào, Tam Tam, cô nên lường trước mọi khả năng đi. Chu Nam rất hiểu con người cô. Anh ấy đã đau khổ một lần, lẽ nào lại còn tự mình chuốc lấy đau khổ lần thứ hai hay sao?

Đông Tam lấy que thử thai trong túi quần ra, đặt lên bàn:

- Phiên cô đưa cái này cho anh ấy. Anh ấy thấy nó rồi thì cho dù kết quả như thế nào, tôi cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Lô Lợi Lợi không cầm. Cô ta nhìn chòng chọc hai vạch đỏ sậm trên que nhựa mỏng màu trắng:

- Cô không tin tôi phải không?

Đông Tam cười, không có ý phủ nhận:

- Chu Nam là một người thông minh. Anh ấy sẽ không tin lời tôi nói. Chỉ khi nào tận mắt nhìn thấy, anh ấy mới tin rằng tôi không lừa anh ấy. Tôi phải đi rồi. Xin lỗi đã làm mất thời gian của cô, tạm biệt.

Không để Lô Lợi Lợi kịp nói gì, Đông Tam liền quay đầu đi ra khỏi quán. Cô ép mình thẳng người đi khuất khỏi tầm nhìn của quán cà phê rồi rẽ vào một góc đường, nôn thốc nôn tháo.

Cách đó không xa, Lô Lợi Lợi trầm ngâm nhìn theo bóng cô. Nhìn từ đằng sau, cô đúng là đã gây hấn đi không còn bóng dáng của một nữ vương trời không sợ đất không sợ nữa rồi.

Nhưng Chu Nam không đến tìm cô.

Một tuần đã trôi qua. Trong khoảng thời gian đó, cô vẫn gọi điện cho anh, nhưng vẫn chỉ nhận được tín hiệu tắt máy lạnh lùng.

Thời gian chờ đợi này là lúc khiến con người ta tuyệt vọng nhất. Hôm cô ra ngoài tìm Chu Nam cơ thể đã yếu lại còn bị nhiễm lạnh, phải nhập bệnh viện một lần nữa. Bác sĩ tiêm cho cô một mũi an thai sau đó nghiêm khắc bắt cô phải nằm trên giường tĩnh dưỡng. Cô cứ thế nằm ngây ra trên giường bảy ngày. Trong bảy ngày đó, hết ngủ rồi ăn, hết ăn rồi lại ngủ. Khi không thể ngủ được nữa thì lại nhớ đến những kỉ niệm khi cô và Chu Nam còn ở bên nhau. Từ sau khi Chu Nam tắt điện thoại, cô cũng không còn ý định gọi cho anh lần nữa. Trước nay anh không phải là người đàn ông tuyệt tình như vậy. Có thể lần này anh thật sự hận cô.

Như vậy cũng tốt, ít ra, anh cũng không thể dễ dàng quên được cô.

Kỳ nghỉ Quốc khánh kết thúc, sinh viên cũng lục tục quay lại trường. Mấy hôm trước sân trường còn vắng lặng thì nay lại trở nên ồn ào, đông đúc. Trần Ngôn ngày nào cũng túc trực bên cô, không giây phút nào bỏ đi. Nhiều lúc cảm thấy áy náy với bạn, Đông Tam lại bảo Trần Ngôn cứ mặc cô, không phải áy náy gì cả. Từ hôm Đông Tam phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, ngày nào cậu bạn si tình của Trần Ngôn cũng đứng chờ ngoài cửa phòng hai cô để xem có giúp được gì không. Từ chối mãi không được, cuối cùng Trần Ngôn đành nhận sự giúp đỡ của cậu bạn khiến cậu ta vô cùng hí hửng.

Chiều tối hôm đó, Trần Ngôn đi ra ngoài mua thêm nước, chỉ có một mình Đông Tam trong phòng. Nằm mãi cũng mệt, cô xếp mấy cái gối ra sau lưng rồi tựa người hướng ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài hành lang có mấy cô sinh viên đang ngồi tán chuyện rôm rả, tiếng lao xao vọng đến tận giường Đông Tam. Những từ rời rạc như “anh chàng đẹp trai”, “lái chiếc xe mui trần”, “cứ đứng nhìn chăm chăm về phía kí túc nữ” khiến trái tim cô như thất lạc. Tự nhiên cô lại có linh cảm rằng, người đàn ông mấy ngày liền có mặt dưới sân là Chu Nam.

Suy nghĩ đó khiến Đông Tam thấy như có lửa đốt lòng, cô hất chân đi tìm quần áo để thay. Vừa bước chân xuống giường, cô bỗng thấy bốn bề chao đảo, suýt chút nữa thì ngã lăn xuống đất. Loạng choạng đi đến cửa phòng, Đông Tam mới sực nhớ ra đã mấy ngày không tắm, cả người hôi hám, tóc tai bết lại, không được vác bộ dạng này ra ngoài đường được. Cô vội vã quay lại tìm mũ đội đầu rồi đi xuống tầng một, lao ra khỏi cửa ký túc, trên đường người qua kẻ lại tấp nập, nhưng làm gì có anh đẹp trai nào lái xe mui trần? Không đành lòng, Đông Tam lại chạy thẳng ra ngoài cổng trường, tìm đập thỉnh thịch. Giữa tháng mười mà mặt trời vẫn chói chang đến mức khiến cô không thể mở to mắt mà nhìn. Cách đó mấy trăm mét, một người đàn ông mặc bộ thể thao màu trắng vội vã quay mặt đi ngược lại hướng của cô. Tim đập điên loạn, cô cuống quýt gọi to “Chu Nam” rồi cứ thế chạy theo. Chưa được mấy trăm mét thì chân như bị mất cảm giác, cô ngã sòng soài xuống đất. Ngẩng đầu lên, thì không còn thấy bóng người đó nữa. Một chiếc Accord màu đỏ chậm chậm băng qua. Nước mắt trào ra. Chiều chậm chậm buông xuống, trời bắt đầu nổi gió, những giọt nước mắt theo đó trở nên lạnh buốt. Nếu thật sự là anh, vì sao ngay đến một lần anh cũng không muốn gặp? Nếu thật sự là anh, vì sao thấy cô ngã, anh vẫn đang tâm bỏ đi? Nếu thật sự là anh, vì sao anh không nói gì với cô? Chỉ cần anh nói, thì cho dù kết cục có như thế nào, cô cũng sẽ chấp nhận.

Nhưng người đàn ông ấy đã bỏ đi không buồn quay đầu lại. Sợ cô đuổi kịp, sợ cô bám riết, sợ sẽ lại xiêu lòng trước cô hay sợ cô ám ảnh như một vết nhơ, muốn gột sạch cũng không được?

Cô ngồi thẩn thờ trong gió bụi tháng mười, ôm mặt khóc tức tưởi. Lúc này đây, cô muốn quên hết, muốn được uống nước sông Nại Hà để một lần nữa lãng quên đi tất cả. Vì sao khi cô bắt chấp tất cả để cho tình yêu thêm một cơ hội thì anh lại nhẫn tâm ruồng bỏ cô?

Khi Trần Ngôn tìm thấy Đông Tam, cô đã khóc không ra tiếng, nước mắt cũng đã khô, cô đang bị nấc, vừa sụt sịt vừa nấc, đôi mắt ngây dại nhìn vào hư vô. Trần Ngôn vội kéo Đông Tam dậy, nhưng cô im lìm như một hòn đá. Trần Ngôn vốn rất gầy, loay hoay mãi không sao đỡ cô đứng dậy được, đành đứng giậm chân sốt ruột:

- Bạn định điên thế nào nữa đây, định gây nghiệt chướng gì nữa đây!

Đôi mắt đỏ đẫm của Đông Tam càng lúc càng sâu hun hút, cô mỉm cười đau đớn:

- Tớ...đúng là đang gây nghiệt chướng... nghiệt chướng, ha ha...

Trần Ngôn xót xa ngồi xuống đất, vòng tay qua đôi vai gầy của cô bạn:

- Tam Tam, bạn ra nông nổi này có phải là vì nhìn thấy bố đứa bé không?

Đôi mắt ban nãy vẫn còn thất thần liếc nhìn Trần Ngôn. Cô ráo hoảnh trả lời:

- Tớ nhìn nhầm người. Cũng đúng thôi, anh ta sẽ chẳng bao giờ xuất hiện đâu.

- Nếu anh ta đã không đến thì chúng ta về thôi. Mấy ngày rồi bạn chưa tắm chắc là khó chịu lắm, tớ đã lấy nước cho cậu rồi đây. - Trần Ngôn đưa tay ra định kéo cô dậy. Nhưng ánh mắt cô nhìn sang phía khác.

- Tớ muốn ngồi đây thêm một lát. Bạn về trước đi! Cô ngập ngừng rồi nói thêm - Cảm ơn bạn, Trần Ngôn

Có lẽ ánh mắt kiên định của Đông Tam khiến Trần Ngôn hiểu mình có khuyên cũng vô ích. Cô thở dài quay người về trước. Thực ra, những gì cô có thể giúp cho Đông Tam đều vô cùng ít ỏi.

Đi được một đoạn, cô lo lắng quay đầu lại nhìn. Trong ánh hoàng hôn buồn bã, một cô gái đang ngồi bệt bên vệ đường, người gầy gò, áo xống lượm lặt, đội một chiếc mũ nhung xộc xệch, trông vô cùng cô độc.

Rất lâu sau, Trần Ngôn vẫn ghi nhớ cảnh tượng đó. Mỗi lần nhớ lại, cô đều thấy sống mũi cay cay. Đó có lẽ là cảnh bi thương nhất mà cô đã từng nhìn thấy.

Câu chuyện đằng sau cảnh tượng đó, làm sao có thể nói cho người khác thấu tỏ.

Khi Đông Tam quay về phòng thì đã hơn chín giờ tối. Cô đã tắm hết ba phích nước rười trong số bốn phích nước mà Trần Ngôn xách về, sau đó bình thần lên giường đi ngủ. Hôm sau trời vừa sáng, cô đã lay Trần Ngôn dậy, rủ đi cùng đến bệnh viện.

Đang mắt nhắm mắt mở, nhưng Trần Ngôn vẫn linh cảm có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra. Khi Đông Tam đã chuẩn bị xong xuôi, đứng trước giường chờ đợi, Trần Ngôn tần ngần hỏi:

- Đến bệnh viện làm gì? Bạn thấy không khỏe à?

Đông Tam trả lời, giọng bình thản như không, khuôn mặt không để lộ bất cứ cảm xúc nào:

- Đi phá thai.

Chỉ có ba chữ ngắn gọn nhưng cũng khiến Trần Ngôn giật bắn cả người. Cô lật đật ngồi dậy, mở to mắt nhìn Đông Tam trân trối, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời. Đông Tam thì vẫn lãnh đạm như thể chuyện này chẳng có liên quan gì đến cô.

Nhìn cô bạn đang há hốc nhìn mình, Đông Tam uể oải cầm lấy túi xách, đứng dậy:

- Không sao, bệnh viện tám giờ mới mở cửa, bạn cứ chuẩn bị từ từ.

Nhưng cử chỉ rõ ràng là muốn Trần Ngôn rời khỏi giường càng nhanh càng tốt.

Trần Ngôn lật đật ra khỏi giường, lập bập hỏi một câu không đầu không cuối:

- Bạn đã nghĩ kĩ chưa?

Đông Tam hờ hững gật đầu.

Rõ ràng, cô đã không còn là cô gái tuyệt vọng ngồi trên đường hôm qua. Kể từ khi quen biết nhau, Trần Ngôn chưa từng thấy sự lãnh đạm và kiên quyết như thế trên mặt Đông Tam.

Nếu cô từng biết Đông Tam của trước kia, có lẽ sẽ thở phào nhẹ nhõm, Thấm Đông Tam của ngày xưa đã quay trở lại. Nhưng rất tiếc là cô lại không hề biết chuyện quá khứ của Đông Tam nên khi đánh răng rửa mặt, một cảm giác buồn bã vô hạn xâm chiếm lấy cô.

Trên đường đi, Đông Tam không nói một lời. Cô chọn một bệnh viện lâu đời với những bác sĩ có chuyên môn cao, nhưng ở đây lại không có phương pháp nạo thai không đau như ở một số bệnh viện tư khác. Trước khi vào phòng, Trần Ngôn nắm lấy tay cô, cố gắng thuyết phục Đông Tam thêm một lần nữa:

- Hay là đổi bệnh viện khác, nghe nói... nhiều người không chịu nổi đau.

Đông Tam quay lại cười như muốn an ủi cô:

- Đẳng nào cũng phải làm. Thà đau một lần còn hơn là cứ để kéo dài mãi.

Trần Ngôn buông tay, nhìn Đông Tam đi thẳng vào phòng, chưa xót khôn cùng.

Quả quyết đón nhận cái chết.

Trần Ngôn đứng đợi ngoài hành lang. Mặt trời mới lên đến ngọn cây, bầu trời rất xanh. Cô nhìn thấy cả những đám mây trắng bị gió thổi thành nhiều hình thù sống động khác nhau, nhìn được một lúc thì cổ mỗi rã rời. Liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, Trần Ngôn luyến tiếc từ biệt khoảng trời xanh ngắt để quay vào phòng xem tình hình Đông Tam thế nào. Một đám người chen chúc. Có người đi một mình, vẻ mặt cứng rắn, bất cần. Có người đi cùng chồng, vẻ mặt đầy sợ sệt, bi ai. So với phòng sinh bên cạnh, chốn này thật buồn bã.

Thủ thuật tiến hành rất đơn giản, mười phút là xong. Những người vào trước đã dần đi ra cả. Trần Ngôn nhấp nha nhấp nhồm ngồi đợi trên chiếc ghế băng đặt bên ngoài cửa phòng. Cửa bật mở, một cô y tá hắng giọng gọi người nhà của Thấm Đông Tam, Trần Ngôn vội vàng đứng dậy, nói là em. Cô y tá thần nhiên đưa cho cô một tờ giấy, dặn đi nộp tiền lấy thuốc:

- Cô ấy mới làm xong, còn phải nằm nghỉ. Cô xuống tầng lấy thuốc theo đơn này, một tháng nữa đến khám lại.

Cô nhận đơn đi lấy thuốc. Vì là bệnh viện lớn, nên đến chỗ nào cũng phải xếp hàng. Cô đứng lẫn trong một đám đông toàn các cụ ông cụ bà, dưới ánh đèn ảm đạm, buồn bã. Cô cứ đứng như mất hồn.

Lấy xong thuốc, Trần Ngôn quay lại xem tình hình bạn thế nào. Đông Tam đã ra, ôm bụng ngồi trên chiếc ghế bên ngoài, mặt mày trắng bệch. Trần Ngôn vội vã tiến lại, định an ủi mấy câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi thôi. Cô đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên vàng trán xanh xao của Đông Tam, trán rịn toàn mồ hôi lạnh. Đông Tam ngẩng lên nhìn cô, đôi mắt đen láy giờ không còn chút ánh sáng. Trần Ngôn khẽ thở dài, ngồi xuống cạnh bạn.

Hai người ngồi im lặng rất lâu, cho đến khi Đông Tam bất ngờ bịt miệng, vội vàng lao vào nhà vệ sinh bên cạnh. Rất nhanh, tiếng nôn ọc vọng đến tai Trần Ngôn.

Bác sĩ nói, đây là triệu chứng bình thường.

Hai người đi taxi về trường. Đang giữa tháng mười mặt trời rực rỡ, nhưng nhiệt độ ngày càng xuống thấp. Những chiếc lá vàng rụng đầy trên mặt đất tạo thành một thảm lá óng ánh mênh mông. Trần Ngôn nắm tay Đông Tam, dìu cô đi từng bước. Bàn tay Đông Tam liên tục ra mồ hôi, ẩm ướt, lạnh lạnh.

Xe dừng lại trước cổng ký túc, hai người xuống xe. Đông Tam đã không còn ôm bụng rên la nữa. Ban nãy Trần Ngôn mua một gói sôcôla ở căng tin bệnh viện để cô nhấm nháp cho lại sức, giờ sắc mặt cô đã khá hơn nhiều. Đông Tam lảo đảo tựa người vào Trần Ngôn, hướng về khu kí túc nữ. Bất ngờ có một người đàn ông lao đến, ngang nhiên chặn đường họ lại.

Trần Ngôn ưỡn ngực, cúi kính hỏi, giọng không lấy gì làm thân thiện:

- Anh là ai? Có biết chớ khôn không chặn đường không hả?

Ngày thường Trần Ngôn không dữ dằn như vậy, nếu không phải vì chuyện của Đông Tam, thì thực ra cô là người có tính cách lạnh lùng, ít nói.

Đông Tam đỡ đỡ ngược mắt lên nhìn người đàn ông đứng trước mặt, rồi rất nhanh cup mắt xuống:

- Trần Ngôn, bạn lên trước đi.

Trần Ngôn cau mày, lạnh lùng nhìn người đàn ông lạ mặt với ánh mắt đầy cảnh giác:

- Bạn không được cố quá đâu đấy...Tớ đi mua cơm đây.

Trần Ngôn là một cô gái thông minh, tất nhiên là cô biết lúc nào thì nên dừng lại. Cô trừng mắt nhìn người đàn ông đầy đe dọa rồi cầm lấy túi của Đông Tam, cầm cúi bỏ đi.

Chỉ còn lại hai người, im lặng nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Chu Cẩm Thời đành lên tiếng trước, phá vỡ sự im lặng:

- Vừa đi ra ngoài sao?

Đông Tam gật đầu. Cô mệt mỏi đến mức không buồn ngẩng đầu lên:

- Ừ. Có việc gì à?

Cô không định kéo dài cuộc nói chuyện, cũng như không định nói sự thật với anh. Giọng nói lạnh lùng và xa cách này quả thật là một mũi tên xé rách trái tim Chu Cẩm Thời. Anh im lặng hồi lâu, rồi quay lại nhìn xe của mình:

-Tôi có một thứ cần đưa cho cô, nhưng lại để quên trong xe rồi. Đợi tôi một lát. Anh quay người, bước nhanh đến bên con đường râm mát, mở cửa xe lấy đồ, một mảnh giấy đỏ rực hút ánh nhìn dưới ánh mặt trời chói chang. Đông Tam nheo mắt, nhìn anh vui vẻ chạy về phía cô trong ánh nắng chói lóa như dát bạc. Bụng lại dội lên cơn đau. Trong khoảnh khắc, trái tim cô chợt run rẩy.

Chu Cẩm Thời vừa chạy đến, cô cố nén cơn đau chau mày hỏi:

- Anh sắp kết hôn à? Chúc mừng anh.

Chu Cẩm Thời không trả lời mà chỉ chăm chú quan sát thái độ của cô, sau đó hỏi cô với nụ cười thường trực trên môi:

- Tôi định kết hôn nhưng trông cô có vẻ không vui nhỉ? Thế thì tôi sẽ không kết hôn nữa.

Cô lắc đầu, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu đọng lại trên trán. Cô lão đảo, mọi thứ trước mắt chỉ còn hai màu đen trắng như một chiếc ống kính máy ảnh bị rạn nứt:

- Chu Cẩm Thời... tôi bị bệnh.

Nói xong, cô ngã gục xuống đất.

Cô có thể yên tĩnh mà ngủ, ngủ đến tận điểm cuối cùng của thời gian.

Quay trở về tuổi hai mươi. Khi đó, ánh mắt cô vẫn trong vắt. Đó là cuộc thi hùng biện của giới sinh viên Bắc Kinh, và đó cũng là thành công lớn nhất trong quãng đời sinh viên của cô. Sự nhanh nhẹn, bình tĩnh cộng thêm lối suy nghĩ logic đã giúp cô liên tiếp giành chiến thắng.

Thường thì cô không mấy quan tâm đến cái trò đấu võ mồm vô bổ này, nhưng đã đam mê thì phải theo đuổi, cứ thế hết trận này đến trận khác giành chiến thắng. Chẳng phải trước đây cô luôn dựa vào vũ lực để giải quyết mọi việc sao, vậy thì động cơ nào đã khiến cô tham gia vào cuộc thi hùng biện? Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là một phút cả nể trước những lời mời mọc thiết tha của mấy đứa bạn trong lớp. Không thi thì thôi, đã thi thì phải thắng.

Cứ như vậy tiến vào vòng chung kết, mặt đối mặt với đại học Q.

Và đó cũng chính là cơ hội cô gặp lại Chu Nam.

Chu Nam không phải là thành viên đội hùng biện, anh chỉ đến để cổ vũ cho đại học Q. Trong vòng đấu loại trực tiếp, dù đã rất cố gắng, nhưng đội đại học M vẫn tỏ ra yếu thế trước đội đương kim vô địch. Dù rất phấn khích nhưng anh vẫn thấy thán phục cô gái đang bình tĩnh phát ngôn của đội bạn, trông cô hơi quen quen...

Đương nhiên, cuối cùng đại học M vẫn thua. Khi cô gái đó đi xuống sân khấu, anh tiến đến, bắt chuyện với nụ cười thoải mái:

- Bạn rất giỏi.

Cô quay lại nhìn anh đầy cảnh giác, sau đó ánh mắt như dịu lại. Vẻ dịu dàng đó khác xa với con người sắc sảo trên sân khấu ban nãy.

Cô về rất muộn. Chu Nam bồn chồn đứng đợi dưới gốc cây hòe một lúc lâu. Lúc cô bước xuống bậc thềm nhà thi đấu, ánh trăng bàng bạc dịu dàng tỏa sáng, khiến khung cảnh trông thật cô liêu.

- Tôi luôn có cảm giác đã gặp bạn ở đâu đó.

Cô điềm tĩnh đưa tay ra bắt, không một chút e dè:

- Tôi là Thẩm Đông Tam, chắc anh là Chu Nam?

Nhìn anh tròn mắt đầy ngạc nhiên, cô bật cười, tiếng cười trong vắt như nắng sớm:

- Trời tối rồi, anh có thể đưa tôi về trường không?

Đại học Q cách nơi hai người đứng đến nửa thành phố. Họ đi bộ đến bến tàu điện, đi được vài bến thì xuống đón xe bus, sau đó lại phải đi bộ một đoạn rất xa mới đến được trường cô. Trên đường về trường, họ nói với nhau rất nhiều chuyện. Từ Tam hoàng Ngũ đế đến điểm nóng thời sự, từ mơ ước của bản thân đến chuyện các ngôi sao thần tượng, từ chuyện tương lai đến các tuyến xe bus trong thành phố. Càng nói càng say sưa, quên khuấy như tri kỉ từ kiếp trước.

Con đường từ bến xe bus đến cổng trường đại học M càng lúc càng ngắn. Ánh đèn đường mờ ảo càng làm nổi rõ rặng ngân hạnh ven đường, bóng tối như kẻ đồng lõa cho hai con tim đang nhích lại gần nhau. Không gian rất yên tĩnh, chỉ còn tiếng hơi thở của hai con người đang bối rối vì nhau.

Cuối cùng cũng đã đến cổng kí túc, cô vẫy tay quay người bước vào thì bỗng một giọng nói trầm lắng vang lên bên tai:

- Sau này nếu không bận gì thì cùng đi chơi nhé.

Cô xoay lại nhìn anh, mỉm cười gật đầu. Anh cũng im lặng không nói thêm gì nữa. Họ nhìn nhau, đáy mắt bắt đầu dâng lên nỗi niềm xao xuyến.

Ban đầu, thực sự cô không có tình ý gì với anh. Cô đã gặp bạn gái của anh, một cô tiểu thư yếu điệu xinh đẹp. Họ thật sự xứng đôi. Cô tất nhiên không phải là một con ngọc, cái trò phá hoại hạnh phúc của người khác, cô không dại gì đâm đầu vào.

Có lẽ những xúc cảm giữa họ chỉ dừng lại ở đó nếu như cô không gặp lại anh. Nhiều lúc cô tự hỏi, không biết thực sự họ có duyên trời định hay không mà hôm đó giữa khu vui chơi rộng lớn, cô chợt nhìn thấy anh. Chàng trai cao gầy mặc chiếc áo sơ mi màu trắng sữa lịch lãm, bên cạnh là một cô gái xinh đẹp cầm cây kẹo bông, cười hạnh phúc, đôi mắt cong thành hai vầng trăng trắng mảnh. Họ thật đẹp đôi, thật hạnh phúc. Sự hạnh phúc của những con người không phải toan tính, vật lộn với cuộc đời. Cô cứ mãi nhìn theo họ cho đến khi ánh mắt Chu Nam hướng về phía cô...

Chu Nam vội kéo Lợi Lợi đi về phía cô. Sau màn chào hỏi làm quen, họ cùng đi vòng quay. Lô Lợi Lợi đã đến đây rất nhiều lần, nên cũng không có cảm hứng lắm với trò này. Cô ngồi phía sau còn Chu Nam ngồi phía trước. Lần đầu tiên được nhìn cảnh vật từ một chỗ cao như thế, cô phần khích nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Khi gần lên đến đỉnh, cô nín thở, tay nắm chặt lấy thành ghế, cảm giác choáng ngợp khiến cô như ngừng thở. Trong lúc sợ hãi, cô vội vã ngẩng đầu lên, vừa kịp thấy Chu Nam đang nhìn cô, khẽ mỉm cười.

Ghìm chặt nỗi sợ vào lòng, cô cười lại với anh, cảm giác chóng mặt giảm đi vài phần.

Lúc xuống vòng quay, cả người cô ướt đầm mồ hôi chân tay nhũn ra không còn chút sức lực. Đến khu trò chơi tiếp theo, Lô Lợi Lợi có việc vào nhà vệ sinh nên hai người họ đứng ngoài đợi. Chu Nam cười cười hỏi cô:

- Em sợ độ cao à?

Cô không trả lời, mặt đỏ bừng, luống cuống như một đứa trẻ nghịch dại bị bắt quả tang.

Chu Nam tiếp tục an ủi:

- Trước đây tôi cũng bị như thế, quen rồi thì sẽ hết thôi.

Về sau, khi họ vụng trộm qua lại với nhau, Chu Nam

thường giấu Lô Lợi Lợi gặp cô ở chỗ vòng quay. Cô vẫn sợ độ cao như thế, mỗi lần ngồi vào vòng quay đều phải nắm chặt lấy tay anh, mặt cắt không còn giọt máu. Cô cũng không rõ vì sao mình lại bướng bỉnh đến thế, có lẽ là để kiểm nghiệm xem lời Chu Nam nói có đúng hay không: Sợ thứ gì, chỉ cần cố gắng đối mặt với nó vài lần thì sẽ không còn thấy sợ nữa.

Hồi mới yêu nhau, rất ít khi cô làm trái ý anh. Vốn là người cứng rắn, nhưng vì người đàn ông này mà cô dần dần trở nên dịu dàng, dần dần trở thành người phụ nữ bắt đầu biết tương tư, lo lắng. Cô không biết như vậy có đáng hay không, nhưng nếu đó là điều anh muốn thì nhất định cô sẽ làm; Trong suy nghĩ của cô, làm Chu Nam hạnh phúc là điều quan trọng hơn tất cả.

Khi ấy, cô vẫn tưởng rằng chỉ cần có tình yêu thì còn có gì đáng phải suy nghĩ nữa? Chỉ đến sau này, khi biết cuộc sống là không dễ dàng, biết người đàn ông mình yêu thay lòng đổi dạ, cô mới hiểu được tâm trạng của Lợi Lợi khi ấy.

29. Chương 29

Nhưng Lợi Lợi là người rộng lượng, cô ta nhẹ nhàng ra đi mà không một lời oán trách. Chính vì thế cô vốn không có tư cách để hận cô ta. Và có lẽ, cô nên chúc phúc cho họ, cuối cùng gương vỡ lại lành, hạnh phúc viên mãn, tuy cô chưa bao giờ tin gương vỡ rồi lại có thể lành lại được.

Đang mơ màng, bỗng tiếng cãi cọ làm cô giật mình tỉnh giấc. Mắt vừa hé mở, khuôn mặt Chu Nam lập tức biến mất. Trần Ngôn đứng ở cuối giường đang đổ mặt tía tai cãi nhau với Chu Cẩm Thời. Tuy họ đã cố gắng hạ thấp âm lượng dưới mức có thể, nhưng thật sự nếu không phải vì Trần Ngôn ngại đây là bệnh viện, thì có lẽ đã không nể nang gì mà cho Chu Cẩm Thời một trận nên thân.

Cơn chóng mặt vẫn không ngừng ập đến, Đông Tam chống tay giường dậy khiến hai con gà chọi đang đổ mặt tía tai cãi nhau lập tức im bật. Trần Ngôn nhanh hơn Chu Cẩm Thời một bước, lao đến đỡ Đông Tam ngồi dậy rồi chèn gối ra sau lưng cho đỡ mỏi, ân cần hỏi cô có còn khó chịu trong người không, có cần gọi bác sĩ không. Chu Cẩm Thời thấy mình đứng đây cũng vô dụng, liền hắng giọng hỏi:

- Bác sĩ nói nói cô bị tụt đường huyết, phải bồi bổ thì mới chóng khỏe được. Nói gì thì nói, thuốc men có tốt đến mấy cũng không thay thế được đồ ăn. Cô muốn ăn gì, tôi đi mua cho.

Đông Tam nghĩ một lát rồi chép miệng nói:

- Giờ tôi chỉ muốn ăn cháo thôi. Trước hay ăn ở cổng trường, về sau chuyển ra ngoài sống, chẳng mấy khi ghé qua đây ăn. Bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy thèm.

Chu Cẩm Thời với tay lấy áo khoác trên thành giường, gật đầu đồng ý:

- Tôi đi mua cho cô. Cô cứ nghỉ ngơi cho tốt, có việc gì thì bấm chuông gọi bác sĩ.

Sắc mặt Chu Cẩm Thời sạm đen hơn so với đợt trước, xem ra anh cũng chẳng khá hơn Đông Tam là mấy. Đợi anh đi khỏi, Đông Tam mới mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại. Có lẽ Chu Cẩm Thời đã biết chuyện, mặc kệ, cô vốn cũng không định đối diện với sự quan tâm của anh.

Trần Ngôn ngồi im lặng nhìn Đông Tam hồi lâu, dưới ánh đèn trắng thê lương, cô gầy guộc như một nhánh cỏ. Trần Ngôn quay người kéo rèm cửa sổ, nhẹ nhàng hỏi:

- Có còn thấy khó chịu nữa không? Bạn còn yếu, không thể để nhiễm lạnh, càng không được ngã bệnh, nếu không sau này bạn sẽ lãnh đủ đấy.

Đông Tam nhìn cô bạn đầy hàm ơn, đôi mắt nhuốm đầy mệt mỏi long lanh ánh nước:

- Cảm ơn bạn, Trần Ngôn, nhưng... đau đớn sẽ khiến tớ thoải mái hơn.

Trần Ngôn nắm lấy tay cô, dịu dàng trách móc:

- Đồ ngốc, bạn đau ốm như vậy, anh ta cũng đâu có thấy, Bạn thử nhìn mình xem, anh ta có đáng để bạn tiêu tụy như thế này không?

Đông Tam im lặng. Cô nhớ cách đây khá lâu, Chu Nam đã từng hỏi cô, nếu có một ngày anh rời bỏ cô, cô sẽ thế nào? Lúc đó, cô đã trả lời không một chút do dự, cô sẽ vẫy tay từ biệt, sau đó sẽ không gặp lại nhau nữa. Đông Tam vốn là người không thích những chuyện dây dưa, nhùng nhằng như vậy. Khi ấy Chu Nam đã phản ứng thế nào? Hình như là cười rồi ôm lấy cô rất lâu. Tóm lại, anh không bất mãn cũng chẳng tán đồng, chỉ tỏ ra đã thấu hiểu sự lựa chọn của cô. Thì ra cô đã quá đề cao bản thân mà đánh giá thấp anh. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một khoảng tối đen mênh mông trước mắt cô: Đàn bà vốn có tính thù dai. Chuyện này, chỉ một lần là quá đủ rồi.

Nếu đúng như lời cô nói, có thể vẫy tay từ biệt rồi quay người bỏ đi, từ đó chân trời góc bể không còn gặp lại thì thật là tốt quá. Chỉ là cô đã quen với sự tồn tại của Chu Nam bên mình. Quen với hơi ấm nồng nàn khi ngủ, quen nhìn thấy anh mỗi sớm thức dậy. Quen mùi hương dịu dàng từ cơ thể anh. Cô đã đánh mất tính độc lập của mình từ lúc nào không biết.

Mùi thuốc sát trùng khiến toàn thân Đông Tam giá lạnh, nhưng ít nhất nó cũng đưa cô quay về với hiện tại. Cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại:

- Tớ thấy hơi mệt. Trần Ngôn, tớ ngủ được bao lâu rồi?

- Hơn nửa ngày rồi, bạn lại mệt à? Thế thì ngủ thêm nữa đi. Một lúc nữa là trời sáng rồi.

Cô “ừm” một tiếng khe khẽ:

- Bạn về nghỉ đi, ở trường còn nhiều việc lắm. Mau về đi.

Lắm bấm xong, cô nghiêng đầu, dần dần chìm vào giấc ngủ. Sự mệt mỏi chưa từng có xâm chiếm lấy cơ thể cô, chẳng mấy chốc tiếng thở đều đều vang lên, Trần Ngôn về lúc nào cô cũng không biết.

Giấc ngủ này rất ngon. Cô không còn mơ nữa. Đang say giấc, bỗng có người vuốt nhẹ má cô, khẽ gọi Tam Tam. Mũi cô hơi nhăn lại, nhăn nhó như một đứa trẻ đang dỗ giấc.

Cô ngủ thêm được hai tiếng thì Chu Cẩm Thời mang cặp lồng thức ăn về. Anh vụng về lay cô dậy.

- Cô phải ăn chút gì đó đã, để bụng rỗng đi ngủ không tốt cho sức khỏe đâu. Tôi đã bảo cô giúp việc ở nhà hầm canh bồ câu, còn có cả món cháo mà cô thích nữa, cố ăn nhiều nhiều một chút. - Như một ông bố hiền từ, anh đưa bát canh lại gần mũi cô - Thế nào, rất thơm phải không?

Cô vươn người ngáp dài, ban này còn chìm trong giấc ngủ nên giờ vẫn mụ mị, chưa tỉnh táo hẳn. Chu Cẩm Thời múc một thìa canh, khẽ thổi cho đỡ nóng rồi dịu dàng dỗ dành:

- Nào, há miệng ra nào, a...

Thìa canh nóng đã đánh thức cảm giác đói trong cô. Mùi thơm của bát canh đã làm bình tĩnh mọi giác quan trong cô. Đông Tam há miệng chờ đợi thìa canh thứ hai. Chu Cẩm Thời vui quá, vội vàng dứt hết bát canh cho cô, sau đó múc thêm một bát cháo nữa. Lần này cô đã thấy người hơi hồi lại, đòi tự mình ăn lấy.

Chu Cẩm Thời ngồi bên cạnh im lặng nhìn cô ăn. Thỉnh thoảng anh còn ân cần lấy khăn lau miệng cho cô, khiến cô cũng thấy ngại.

Cô làm như vô tình, vừa húp cháo vừa nói với anh:

- Chu Cẩm Thời, tôi vừa mơ thấy Chu Nam đấy.

Mặt Chu Cẩm Thời trong phút chốc bỗng nhiên căng lên, rõ ràng anh đang tức giận, sự tức giận hiện rõ khiến cô cũng phải ngạc nhiên.

Cô nhìn anh, khóe miệng hơi cong lên:

- Tôi bảo anh ấy, đứa con đã không còn nữa. Quan hệ giữa tôi và anh ấy chấm dứt từ đây.

Chu Cẩm Thời đỡ lấy bát cháo trên tay cô để lên bàn, lúc quay người lại, sắc mặt đã bình thường như cũ. Anh móc lấy tấm thiệp hồng trong túi áo ngoài ra, đưa cho cô:

- Có lẽ chuyện này sẽ làm cô thấy vui hơn. Lúc cô bất tỉnh, hai đứa chúng nó đã ở Hawaii rồi.

Những tia sáng lấp lánh trong mắt Chu Cẩm Thời đem lại cho cô cảm giác yên bình khó tả. Mặt trong của tấm thiệp là hai hàng chữ in nhũ vàng sang trọng: Trân trọng kính mời cô Thẩm Đông Tam, ngày 11 tháng 11 năm 2008 đến tham dự lễ cưới của Lâm Phong và Đỗ Hiếu u tại khách sạn X. Trân trọng kính mời.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Chu Cẩm Thời. Thấy cô ngạc nhiên như vậy, anh bật cười:

- Không biết tay Lâm Phong này dùng bùa mê thuốc lú gì mà Hiếu u sống chết đòi lấy anh ta. Ông già nhà tôi đương nhiên là không chấp nhận, còn ra sức tách chúng nó ra. Kết quả là hai đứa nó âm thầm đi đăng kí rồi bay đi Hawai luôn. Ông già hết cách, dù sao cũng không thể bắt chúng nó ly hôn được. Cô em tôi đúng là to gan lớn mật thật.

Cô vẫy vẫy cái thiệp trong tay, mỉm cười rạng rỡ:

- Chắc chắn tôi sẽ đi.

Bầu không khí bỗng trở nên tĩnh lặng. Một sự yên tĩnh lan tỏa khắp căn phòng, làm nổi rõ tiếng thở gấp gáp của hai con người.

Im lặng hồi lâu, Chu Cẩm Thời lấy tay nới nhẹ caravat:

- Hôm ấy, Chu Nam và Lợi Lợi cũng sẽ đi. Hiếu u đã gửi xong thiệp mời rồi. Nó... thực ra nó chỉ muốn nhìn thấy những người mà nó yêu quý đến dự với hy vọng sẽ được mọi người chúc phúc.

- Thật tốt, - Cô bình tĩnh ngắm tấm thiệp thêm một lần nữa - Chắc chắn tôi sẽ đến.

- Còn có một chuyện, tôi nghĩ nên nói trước với cô thì tốt hơn. - Chu Cẩm Thời do dự nhìn khuôn mặt bình thản của Đông Tam - Lợi Lợi có thai rồi.

Khi anh đến tìm, Chu Nam đã đích thân báo cho anh biết tin này. Anh ta còn cho anh xem chiếc que thử thai như một bằng chứng cho sự thật đó. Tuy Chu Nam có vẻ tiêu tụy, nhưng mắt anh ta ánh lên niềm hạnh phúc vô hạn. Thế nên Chu Cẩm Thời đành giải thích cú đấm đó là để trút bực thay cho Đông Tam.

Cuối cùng Chu Cẩm Thời vẫn không nói cho Chu Nam biết sự thật. Anh có suy nghĩ của riêng mình. Đông Tam đã phải chịu quá nhiều khổ đau rồi, nếu để cô quay về với Chu Nam, đó chẳng phải là khơi lại vết thương cũ hay sao?

Anh vô tình để lộ ra chuyện Đông Tam nằm viện. Sau khi rời khỏi nhà Lợi Lợi, anh âm thầm đi theo Chu Nam đến tận bệnh viện. Khi nhìn thấy vẻ tiêu tụy của Đông Tam, tình yêu và sự đau khổ trên gương mặt Chu Nam, Chu Cẩm Thời cảm giác như mình đã mắc sai lầm lớn. Nhưng anh không phải là Nguyệt lão, cũng chẳng phải là Hồng nương, hà cớ gì phải níu kéo tình cảm giữa hai người bọn họ. Tình cảm anh dành cho Đông Tam cũng không hề ít hơn Chu Nam.

Chu Cẩm Thời quyết định chôn vùi sự thật vào trong lòng. Anh về lấy canh rồi quay lại bệnh viện, thời gian vừa đúng lúc.

Lễ độc thân năm 2008, hôn lễ của Lâm Phong được tổ chức rất linh đình.

Đỗ Hiểu u như một đóa hồng trắng kiêu diễm trong sáng, đó là cô dâu xinh đẹp nhất mà Đông Tam thấy. Cô đứng bên Lâm Phong như chú chim nhỏ nương tựa vào người anh, vô cùng dịu ngọt. Cảnh tượng này thật khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Chu Cẩm Thời nhìn theo rất lâu rồi ghé tai Đông Tam thì thầm: “Em gái tôi thật xinh đẹp phải không?”

Đông Tam ngồi cùng anh ở một bàn tương đối xa. Chu Cẩm Thời vốn đang ngồi cùng gia đình, nhưng vừa nhắc thấy Đông Tam đến liền đến ngay bàn cô, muốn đuổi đi cũng không được.

Họ ngồi vào bàn chưa được bao lâu thì Đông Tam nhìn thấy Chu Nam và Lợi Lợi khoác tay nhau đi vào đại sảnh. Mới có mấy ngày không gặp, Chu Nam trông chín chắn hơn rất nhiều trong bộ vest màu xám nhạt. Lô Lợi Lợi đi bên cạnh thì mang đôi dép đế thấp, mỗi bước đi đều rất thận trọng, cử chỉ vụng về đến nực cười. Chu Nam nghiêng đầu nghe Lợi Lợi nói chuyện, không quên vòng tay đỡ lấy eo cô ta. Đường như trong cả đại sảnh đông nghịt người này, ngoài Lô Lợi Lợi ra, anh chẳng còn để ý đến bất kì ai nữa. Cô ta đã thu hút toàn bộ sự chú ý của anh.

Chu Cẩm Thời cũng vừa kịp nhìn thấy họ, anh vội kéo tay Đông Tam với vẻ không yên tâm:

- Nghe tôi, Tam Tam, kích động sẽ dẫn đến sai lầm đấy. Nếu cô cảm thấy ở đây khó chịu thì tôi sẽ cùng cô ra ngoài đi dạo một lát?

- Không cần đâu. - Miệng cô mím lại, dõi theo dáng người đã từng rất quen thuộc không chớp mắt - Tôi chưa từng được đến một nơi sang trọng như thế này bao giờ, tôi phải ăn uống cho thật đã mới được.

Trước khi khai tiệc, Lâm Phong đến nói chuyện với cô một lát. Cô trêu chọc cậu có được cô vợ xinh như thế thì chẳng mấy chốc con cháu đầy đàn à xem.

Lâm Phong dùng bàn tay thiếu hai ngón khê xoa đầu cô, mỉm cười đầy ẩn ý.

Sau khi thực hiện nghi lễ với hai bên gia đình xong, cô dâu chú rể đến từng bàn chúc rượu. Qua được mấy bàn, mặt Hiểu u đã đỏ bừng, còn Lâm Phong thì càng uống mặt càng trắng bệch. Chẳng mấy chốc, họ đã đến bàn của Chu Nam.

Lâm Phong nâng chén rượu, hít một hơi thật sâu:

- Lợi Lợi, chén rượu này cô nhất định phải uống đấy nhé. Lô Lợi Lợi hơi bối rối khi Lâm Phong tiến đến. Cô ta cầm cốc nước quả, ngượng ngịu đứng lên:

- Hiểu u, Lâm Phong, xin thứ lỗi, tôi không được uống rượu, đành dùng nước quả thay vậy. Chúc hai bạn trăm năm hạnh phúc.

- Không không, hôm nay là ngày vui của tôi, sao có thể không uống được? Nào, nào, Hiểu u, rót cho Lợi Lợi đầy vào. - Lâm Phong mặt mày nghiêm chỉnh sai Hiểu u rót rượu. Cô dâu mới rất biết nghe lời chồng, rót đầy một chén rượu trắng đưa cho Lợi Lợi.

- Chị Lợi Lợi, đây là rượu Hiểu u rót cho chị, chị nhất định phải uống đấy. - Đỗ Hiểu u âu yếm nhìn Lâm Phong, dịu dàng lên tiếng.

Lợi Lợi lo lắng liếc nhìn Lâm Phong. Môi se lại, dường như người đàn ông đang đứng trước mặt cô ta đã hoàn toàn thay đổi.

Chu Nam giằng lấy chén rượu trên tay cô, mỉm cười đỡ lời:

- Để tôi uống thay cô ấy. Cô ấy đang có thai, không được phép uống rượu.

- A, chị có tin vui rồi sao? Đúng là song hỷ lâm môn! Được mấy tháng rồi? - Niềm vui như truyền sang Hiểu u, đôi mắt đen láy của cô sáng bừng lên.

Lợi Lợi và Chu Nam nhìn nhau bối rối. Lợi Lợi dịu dàng xoa xoa bụng:

- Mới hơn một tháng thôi, cũng vừa mới biết.

Lâm Phong “à” lên một tiếng, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc:

- Lợi Lợi, cô có thai thật sao? Chẳng phải cô...

- Lâm Phong, - Lô Lợi Lợi vội vàng ngắt lời cậu - Sau này cậu phải đối tốt với Hiểu u đấy. Hiểu u là em nuôi của Chu Nam, cũng là em gái tốt của tôi. Sau này anh mà làm gì có lỗi với cô ấy, hai chúng tôi sẽ không tha cho anh đâu.

Sắc mặt Lâm Phong càng lúc càng tối sầm. Những lời Lợi Lợi nói khiến cậu như bưng tỉnh, mỉm cười trả lời:

- Tất nhiên là không rồi. - Rồi quay sang Chu Nam - Vậy chúng ta nhất định phải uống một chén. Vì...

Chưa nói dứt lời, cậu lão đảo như người say, chén rượu trong tay không nghiêng không lệch hất thẳng vào mặt Chu Nam. Hành động quá bất ngờ của Lâm Phong khiến những người quanh đấy đều ngậy ra. Lâm Phong vừa xin lỗi rồi rút vừa lấy khăn tay lau cho Chu Nam, lúc cúi xuống cậu nói nhỏ một câu vừa đủ để anh nghe:

“Chén rượu này, là thay Tiểu Tam kính anh.”

Mặt Chu Nam bỗng chốc trở nên tái mét. Còn Lâm Phong thì cười nói như thường, rót thêm một chén, đặt trước mặt Chu Nam:

- Ban nãy đúng là thất lễ quá, anh Chu, chén rượu này em xin chịu tội.

Cậu ngựa cổ uống một hơi cạn sạch.

Vứt chén lên bàn, cậu kéo Hiểu u đi sang bàn khác.

Tiệc cưới tổ chức vào buổi tối, người tham gia chủ yếu là thanh niên, nên càng lúc càng náo nhiệt.

Đông Tam cảm thấy chẳng có gì thú vị, đang định ra về thì Chu Cẩm Thời kéo cô đứng dậy, nhất định mời nhảy một bài. Ngày trước để ứng phó với những buổi tiệc tùng như thế này, cô đã theo học một lớp khiêu vũ. Nhưng tối hôm nay, cô chẳng hề có ý định nhận lời với bất cứ ai.

Cô mệt mỏi thả mình xuống ghế sofa, nhắm nghiền mắt cho đến khi phía đối diện có người ngồi xuống. Cô mở mắt. Đỗ Hiểu Hồng mặc bộ váy dạ hội hở ngực màu đen gợi cảm, tóc uốn xoắn kiêu diễm, khác một trời một vực với hình ảnh một cô nhân viên văn phòng nghiêm túc thận trọng. Đỗ Hiểu Hồng mỉm cười bắt chuyện:

- Thật trùng hợp, cô Thẩm, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đông Tam vội ngồi thẳng lên, cười ngượng ngùng:

- Cô Đỗ, phù dâu hôm nay là cô phải không? Suýt chút nữa thì tôi không nhận ra.

- Đúng vậy, tôi là chị mà cuối cùng lại làm phù dâu cho em gái, kể cũng buồn cười. - Đỗ Hiểu Hồng khẽ hất tóc - Có một việc, suýt chút nữa thì tôi quên mất. Lần trước cô nói có thể sẽ thôi học để đi làm, tôi đã để ý giúp cô, có một vị trí đang trống ở công ty JS, tôi đã nộp hồ sơ cho cô rồi. Mấy hôm nữa chắc sẽ có thông báo phỏng vấn, cô nhớ chuẩn bị cho tốt nhé.

Đông Tam không biết nên bày tỏ lòng biết ơn đối với sự giúp đỡ đặc biệt của Đỗ Hiểu Hồng, hay là nên ngạc nhiên vì cô ấy vẫn còn nhớ đến việc của cô. Cô chưa kịp nói gì, Đỗ Hiểu Hồng đã lên tiếng trước:

- Nếu như cô không biết lúc phỏng vấn nên nói gì thì có thể tham gia một khóa đào tạo ở công ty tôi. Cô không cần cảm ơn, muốn học phải nộp tiền đấy. - Hiểu Hồng cầm ly rượu đứng dậy, nhìn đám đông đang say sưa khiêu vũ trên sân khấu, ánh mắt đột ngột trở nên xa xăm.

- Nghe nói cô và Lâm Phong từng là bạn thanh mai trúc mã?

- Chúng tôi là bạn học hồi phổ thông.

Đỗ Hiểu Hồng không nói gì thêm, cầm ly rượu bỏ đi, lúc đi ngang qua Lâm Phong, cô nở một nụ cười châm chọc. Nếu Đông Tam không nhìn nhầm, cảm xúc giấu trong nụ cười đó rất phức tạp.

Lâm Phong đi về phía cô, cau mày dò hỏi:

- Cô ta nói gì với bạn vậy?

- Cô ấy giúp tớ tìm việc. - Đông Tam mỉm cười trước vẻ đa nghi của Lâm Phong - Hôm nay bạn đẹp trai quá.

Lâm Phong cười, cậu cúi xuống đưa tay làm động tác mời nhảy:

- Vậy anh chàng đẹp trai muốn mời tiểu thư đây nhảy một điệu. Không biết tiểu thư có đồng ý hay không?

Đông Tam khẽ liếc nhìn về phía đám đông. Không ít ánh mắt đang tò mò hướng về phía họ. Cô cũng biết chút ít về thói đơm đặt trong cái thế giới đó. Nhưng sau này, cô sẽ không còn có quan hệ gì với họ nữa. Cô khẽ mỉm cười duyên dáng, đặt tay vào tay cậu:

- Rất vui lòng.

Lâm Phong dìu cô lướt nhẹ mấy vòng. Trước đây cô không hề biết Lâm Phong biết khiêu vũ. Nhìn cậu tỏa sáng đêm nay, cô không nén được muốn bật khóc. Giống như nhìn thấy một chú chim đã từng bị mình làm cho gãy cánh bay loạn choạng rồi vút lên trời xanh, không những bay rất vững vàng mà còn bay xa hơn cao hơn. Còn điều gì có thể khiến người ta muốn rơi lệ hơn chứ?

Cô chân thành chúc phúc cho cậu. - Lâm Phong, thấy bạn được như ngày hôm nay, thực sự tớ rất vui.

Lâm Phong cười cười, ghé sát tai cô thì thầm:

- Hiểu u là một cô gái ngây thơ, nhưng nhà cô ấy đúng là thùng nước nhuộm, không hề bình yên như bề ngoài đâu.

- Sau này bạn có dự định gì không?

- Trước tiên cứ làm ở công ty gia đình họ xem thế nào. Tớ cũng đã tương đối quen việc rồi, tháng sau sẽ chính thức mở công ty con. Muốn theo nghiệp kinh doanh của nhà họ Đỗ, những điều phải học không phải là ít.

- Thật tốt quá, rồi mọi việc sẽ ổn thôi.

Điệu nhảy kết thúc, từng đôi nhảy lần lượt quay về bàn đi về. Đông Tam vừa định quay về chỗ ngồi thì bị Lâm Phong giữ lại. Cậu nhét vào tay cô thứ gì đó:

- Ban này đi tìm mãi mới thấy, đợi lúc nào không có người bạn hãy xem nhé.

Lâm Phong quay người đi nhanh về phía Hiểu u. Đông Tam tần ngần liếc nhanh xuống tay, là một tập giấy dày. Khi cô còn đang đoán già đoán non thì chợt nghe thấy sau lưng có người gọi tên mình:

- Tam Tam, lâu rồi không gặp.

Cô quay đầu lại, Lô Lợi Lợi mặc chiếc xường xám được cắt may rất khéo, đôi giày bệt bằng da tuy đơn giản nhưng vẫn mang vẻ xa xỉ hiếm thấy. Nhìn đôi khuyên tai sáng long lanh, dây chuyền ngọc trai đắt tiền, túi xách LV kiểu mới nhất cùng với chiếc nhẫn kim cương rất to trên tay, nếu không phải biết rõ toàn bộ tiền tiết kiệm của Chu Nam cũng không mua nổi những thứ đồ đẳng cấp đó, chắc cô cũng sẽ như những người khác, ngưỡng mộ và ghen tị với cô ta.

- Cô Lô, nghe nói cô có tin vui, đúng là bất ngờ quá.

- Tam Tam, nghe nói lúc trước cô nằm viện? Không phải là... - Sự lo lắng của Lợi Lợi không giống như đang giả vờ, thực ra cũng không khó để tưởng tượng, nếu đúng là vì cô ta dựng chuyện, thì cũng coi như cô ta đã giết một mạng sống.

Đồng Tam cười nhạt, ngắt lời:

- Tôi nên cảm ơn cô, cô Lô ạ, nếu không thì tôi vẫn cứ giam mình trong quả hồ lô đó. Cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi phải biết tự lượng sức mình. Bây giờ cô đã hài lòng chưa?

- Tam Tam, tôi không ngờ sự việc lại trở nên như vậy... Tôi chỉ là...

- Cô chỉ là cái gì? Cô thấy tôi chưa đủ thắm nên phải đập thêm một cú mới thấy vui phải không? - Đồng Tam day nghiêng. Cô có thể chịu đựng sự bất nhân bất nghĩa, nhưng điều cô căm ghét nhất là có người ném đá sau lưng mình.

Lô Lợi Lợi có vẻ khó chịu, cô ta tiến lên hai bước, nói nhỏ vào tai cô:

- Tam Tam, nếu như cô thấy không thoải mái thì hãy đánh tôi mắng tôi đi... Tôi không ngờ cô sẽ bỏ cái thai đó... đó dù sao cũng là một sinh mạng. Chu Nam là cuộc sống của tôi, tôi không thể buông tay. Nếu nhất định phải chuộc tội, vậy thì hãy để tôi bồi thường cho cô.

Lợi Lợi cầm tay Đồng Tam áp lên mặt mình, nước mắt long lanh:

- Cô cảm thấy rất kỳ lạ phải không? Cô đưa cái que thử ấy cho tôi, tôi liền mang thai. Cô là người duy nhất biết được sự thực, vậy thì, cô phải trả giá.

Đồng Tam lạnh lùng nhìn cô ta:

- Cô lại định diễn trò gì nữa đây?

Nước mắt của Lô Lợi Lợi đột ngột tuôn ra đầm đìa:

- Tam Tam, Tam Tam, á... - Cô ta ngã xuống đất nhẹ như một tờ giấy - Tôi xin cô, tôi thật sự yêu Chu Nam, tôi xin cô đừng làm hại đứa con của chúng tôi...

Người xung quanh lập tức quây lại. Khi nói câu cuối cùng, Lợi Lợi bò đến ôm lấy chân Đồng Tam, nhưng bị cô hất ra. Chu Nam vừa kịp chạy đến. Anh rẽ đám đông chạy lại, ôm Lô Lợi Lợi vào lòng, cảm hận nhìn Đồng Tam.

Cho đến lúc này, Đồng Tam mới hiểu đây là màn kịch gì. Cô thậm chí còn không buồn nhìn Lô Lợi Lợi đang rên rỉ dưới đất, chỉ nhìn về xa lạ trên khuôn mặt Chu Nam, cô biết mình lại thua rồi.

- Tam Tam, tôi không hiểu tại sao bụng dạ cô lại ác độc như vậy? - Anh xoa nhẹ lên lưng Lợi Lợi, hai chân mày nhíu lại, nỗi đau khổ tột cùng hiện trên nét mặt.

Đồng Tam nhìn họ trân trân. Dù trong lòng đã nói câu tuyệt tình, nhưng vẫn không tránh khỏi đau đớn. Cô nhìn thẳng vào Chu Nam, mắt rơm rớm ánh nước:

- Anh nói đúng. Khi em là người mới trong mắt anh, em làm gì sai cũng đều đúng. Còn khi em đã trở thành người cũ, thì cho dù làm gì đúng cũng thành sai. - Cô cúi xuống, cố tìm kiếm chút tình cảm còn sót lại trong mắt anh - Không cần biết anh tin hay không, tất cả những gì em làm đều là vì yêu anh. Em đã từng nghĩ rằng buông tay cũng là một kiểu yêu, nhưng giờ thì em hối hận, tiếc là không thể quay lại nữa rồi. Như vậy cũng tốt, coi như đó là sự giải thoát cho cả hai ta. Những lời này, em đã định cả đời này sẽ không bao giờ nói ra, cả đời này sẽ giữ chỉ cho riêng mình em. Hôm nay em nói với anh cũng chính vì em biết, chuyện giữa em và anh đã hoàn toàn kết thúc. Nếu đã là không còn quan hệ gì nữa, sau này chúng ta

đường ai nấy đi, vậy thì em cũng không cần phải suy nghĩ gì nữa. Chu Nam, em, Thẩm Đông Tam, xin thể với anh, em chưa hề chạm đến người phụ nữ này.

Khi cô nói, Chu Nam không hề di chuyển ánh mắt. Tuy anh vẫn còn cau mày, nhưng ánh mắt đã không còn xa lạ nữa. Đó mới là Chu Nam mà cô từng yêu. Mỗi khi cô phạm lỗi, chỉ cần nhìn vào mắt anh là cô biết, mình sẽ không bị trừng phạt. Trong một thoáng, cô tưởng như mình lại được nhìn thấy Chu Nam của ngày xưa.

Tiếng kêu rên của Lợi Lợi kéo họ về với thực tại. sắc mặt Lợi Lợi càng lúc càng trắng bệch, cô ta siết chặt lấy tay Chu Nam, giọng đứt quãng:

- Đau... bụng em đau lắm... em sợ lắm, Chu Nam... con của chúng ta... - Chu Nam lập tức định thần lại. Anh bế Lợi Lợi lên, dịu dàng an ủi - Không sao, không sao, chỉ ngã nhẹ thôi mà. Anh đưa em đến bệnh viện, đừng lo...

Lâm Phong đứng cách đó không xa, uể oải cầm ly rượu trong tay quan sát mọi việc. Thấy Chu Nam bế Lợi Lợi chạy ra ngoài, cậu cũng chỉ nhún vai.

Chu Nam bế Lợi Lợi đi bệnh viện, lúc chạy đến cửa, anh quay đầu lại nhìn Đông Tam lần cuối.

Chu Cẩm Thời ngật ngưỡng tiến lại gần, khoác tay lên vai cô, hỏi:

- Tam Tam, em có thích tôi không? - Anh dúi ly rượu vang vào tay cô - Uống đi, nếu em không thích tôi thì uống hết đi, uống hết!

Đông Tam nhìn người đàn ông đang say trước mặt mình, nước mắt trào ra. Đầu tiên là từng giọt lăn dài trên má, cuối cùng bao ứ ứ trong lòng tuôn chảy như sông như suối. Chu Cẩm Thời hoảng sợ, luống cuống giúp cô lau nước mắt:

- Đừng khóc, đừng khóc, khóc cái gì chứ? Chẳng phải anh đang ở đây hay sao? Còn dát vàng lên người đợi em đến nhặt. Em khóc cái gì?

30. Chương 30

Đông Tam đầu óc rối loạn, hai chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất. m thanh xung quanh càng lúc càng ồn ào, nhưng ý thức của cô dần trở nên mơ hồ. Những hình ảnh quen thuộc mà xa xôi nhẹ nhàng lay động trước mắt. Nặng chới quá, cô thấy Chu Cẩm Thời ngồi trong chiếc xe thể thao mùi trần quen thuộc vui vẻ gào lên với cô: “Tam Tam, đi hóng gió đi, Tam Tam”. Cô thấy Lô Lợi Lợi, chân xỏ dép cô đơn đi trong gió. Cô thấy máu trên ngón tay bị chặt đứt của Lâm Phong đang bung nở thành từng chùm hoa đỏ thắm. Cô thấy bố cầm chai rượu, vừa đi khật khưỡng vừa hát nghêu ngao giữa làng. Cô thấy Chu Nam, lông mày khê cau lại, dịu dàng ôm cô vào lòng... Tất cả chuyển vần yếu ớt trong một vùng sáng mờ nhạt, sau đó lóa lên rồi biến mất.

Cuối thu đầu đông năm 2008, trong đêm đó, vài hạt tuyết đầu mùa lạnh lẽo rơi.

Một năm sau.

Với tư cách là nhân viên chủ chốt của công ty, lần này Đông Tam đến Thượng Hải để tham gia công tác tuyên truyền cho đợt triển lãm quốc tế sắp tới. Cô ở Thượng Hải một tuần, nhưng ngày nào cũng làm việc đến tận khuya. Cuộc triển lãm lần này có tính chất rất quan trọng trong việc thể hiện phong cách của công ty, nên công việc yêu cầu vô cùng tỉ mỉ, lại phát sinh thêm nhiều vấn đề. Ban đầu cô dự định chỉ ở lại năm ngày, nhưng khối lượng công việc cần làm quá nhiều đã kéo dài thêm hai ngày nữa. Cả đội phải thức trắng đêm để làm việc, đừng nói là được đi ngắm cảnh Thượng Hải, ngay cả một giấc ngủ ngon cũng không có.

Đến ngày cuối cùng, triển lãm đã kết thúc thành công ngoài mong đợi, mọi người rủ nhau đi ăn uống đập phá cho thỏa những ngày làm việc vất vả. Đông Tam không hứng thú với việc ăn chơi, nên cũng không định

đi. Nhìn đồng hồ, còn năm sáu tiếng nữa mới đến giờ lên máy bay. Thành phố Thượng Hải lớn như vậy, nhưng cô chẳng hề có chút ấn tượng nào hết.

Lần trước Đông Tam đến đây là để đăng kí kết hôn cùng Chu Nam. Hai ngày ở Thượng Hải đã đặt dấu chấm hết ối quan hệ của họ thế nên cũng có thể coi đây là nơi đã khiến cô phải đau lòng. Năm ngoái, Chu Nam đã quay trở về mảnh đất mà anh đã sinh ra và lớn lên. Anh vẫn luôn nhớ đến nơi này. Khi còn ở với nhau, anh thường nói bao giờ có chút tiền dư dả thì sẽ cùng cô trở về Thượng Hải. Lúc đó có lẽ cô vẫn đang say đắm trong tình yêu, nên cũng mơ về một tương lai vốn không dành ỉnh.

Cũng may, cô đã nhanh chóng tỉnh ra. Không phải là không thể cứu vãn được. Có thể cô sẽ lấy một người nào đó, rồi cùng chồng nuôi dạy con. Hoặc cô sẽ tiếp tục sự nghiệp đang theo đuổi, phấn đấu trở thành sếp để đám nhân viên vừa thấy cô là phải dạt sang một bên. Từ lâu cô đã muốn có được một tương lai như thế.

Từ một năm nay, cô đã phác họa ỉnh một tương lai không có Chu Nam. Kết cục này có lẽ là nên thế. Không có Chu Nam thì sao chứ? Cô vẫn sống tốt, thậm chí là sống rất vui vẻ đấy thôi.

Còn Chu Nam thì sao? Anh đã không còn là chàng thanh niên suốt ngày chỉ biết cắm mặt vào viết phần mềm, làm trâu làm ngựa đến nỗi hai mắt đại hửn đi. Nghe nói anh đã là lãnh đạo cao cấp của tập đoàn Lô thị, trở thành một mẫu người thành đạt đáng học hỏi, đúng như những gì thuộc về anh.

Ngay từ khi quen nhau, cô đã nhìn thấy khả năng trong con người anh. Cô biết anh là người có khí chất, chỉ là khi ở bên cạnh cô, anh không thể tỏa sáng.

Thế thì chi bằng buông tay, để anh được trở thành con người đúng như anh mong muốn.

Cứ mãi suy tư, cô đến thị trấn Thanh Bò lúc nào không hay. Lúc đi ngang qua khu nhà quen thuộc cô mới giật mình nhận ra, hóa ra những bước chân vô thức đã đưa đẩy cô đến chốn cũ.

Kia là cửa sổ nhà Chu Nam. Họ đã từng ở đó một đêm. Khi trời sáng, tất cả những liên quan giữa họ đều biến mất,

không còn chút dấu vết.

Cách đó không xa là một trung tâm luyện tập thể thao. Màn đêm đã buông, đèn đường đã sáng. Cô ngồi yên trên chiếc ghế đá bên đường, hoàn toàn không để ý bộ quần áo đắt tiền đang mặc trên người.

Có mấy người đang đi về phía khu nhà, nhìn từ xa trông rất giống bố mẹ Chu Nam. Cô hơi ngạc nhiên, vội vàng quay mặt đi làm ra vẻ như đang ngồi ngắm cảnh hóng gió. Chất giọng Thượng Hải quen thuộc vang lên bên tai cô, đúng là bố mẹ Chu Nam. Khi họ mở cửa vào nhà, cô lén quay lại nhìn, ngoài bố mẹ anh, cô còn nhìn thấy một bóng người quen thuộc khác.

Hứa Chỉ Vân.

Nếu như cô không nhớ nhầm.

Sao cô lại có thể nhớ nhầm được chứ? Khi Chu Nam gặp lại cô ta, ánh mắt anh lấp lánh xúc động. Những điều đó cô đã tận mắt chứng kiến.

Đó chính là Hứa Chỉ Vân, mối tình đầu của anh.

Hứa Chỉ Vân có quan hệ rất thân thiết với nhà họ Chu, điều này thì cô biết. Nhưng lần trước Chu Nam nói thế nào với cô? Anh nói, Hứa Chỉ Vân cuối cùng đã đồng ý đi Mỹ dưới sự sắp xếp của gia đình. Cô ta không ở yên ở nam bán cầu, mà chạy đến nhà Chu Nam làm gì thế này?

Cô không tin, dù họ có mối quan hệ thân thiết đến thế nào đi nữa, thì đây cũng là chuyện không bình thường.

Những suy đoán bắt đầu nhảy múa trong đầu cô. Cho dù anh lừa cô thì sao chứ? Cho dù Hứa Chỉ Vân có đã tâm đi nữa thì sao chứ? Cô đã không còn là Thẩm Đông Tam của ngày xưa, Chu Nam từ lâu đã không còn thuộc về cô nữa.

- Tam Tam? - Tiếng gọi như sét đánh bên tai khiến cô giật mình ngẩng đầu lên, người đàn ông vừa gọi tên cô đứng cách đó có mấy bước. Tuy ánh đèn đường mờ mịt giúp cô che giấu những cảm xúc hoảng loạn

trong lòng, nhưng chuyển thăm bí mật bị phát giác, sự quẫn bách khiến cô vừa xấu hổ vừa cáu giận đến đỏ cả mặt.

Không lẽ nào chỉ là sự quẫn bách? Miệng cô khô khốc, nhìn anh chậm rãi tiến lại gần. Khi gương mặt anh hiện rõ trước mặt, cô lúng túng đến mức không nói được một câu hoàn chỉnh. Cô lắp bắp:

- Xin... chào.

- Đúng là em rồi. - Anh tiến lại gần, giữ khoảng cách giữa họ là không đến nửa mét - Lâu rồi không gặp, em xinh quá.

Cô khẽ mỉm cười, sự bình tĩnh đã quay lại trong giọng nói của cô:

- Cảm ơn anh, Tổng giám đốc Chu.

Những ngày lưu lại Thượng Hải, thực lòng, cô vẫn không thể quên được đây là thành phố của Chu Nam. Không biết bao lần cô đứng như người mất hồn trên tàu điện, hi vọng trong đám đông chen chúc đó, có thể đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt đã từng quen thuộc với mình. Hay thỉnh thoảng cô cũng tựa cửa nhìn ra ánh đèn bên ngoài, mừng tượng ra cảnh anh xuất hiện trước mặt cô đầy vẻ phong trần.

Nhưng đến khi anh thật sự xuất hiện trước mặt cô sau bao ngày xa cách, cô lại không sao giữ được bình tĩnh.

Chu Nam có vẻ ngại ngùng. Anh ngược lên nhìn ánh đèn trên tầng, rồi quay sang nhìn cô gái trong bộ đồ công sở trước mặt, dường như chỉ trong nháy mắt cả người cô đã mọc đầy gai, một tiểu siêu nhân đầy khí thế. Anh cúi đầu đắn đo, rồi ngẩng mặt lên nhìn cô:

- Em có thời gian không? Chúng ta đi uống chút gì đó.

Cô đưa tay lên xem đồng hồ:

- Tôi sắp phải lên máy bay, lần này chắc không được rồi. Liên lạc sau vậy.

Cô không đưa anh danh thiếp, cũng không định cho anh số điện thoại mới của mình. Nói xong, cô lạnh lùng gạt đầu:

- Thôi, tạm biệt anh.

Cô đã thay loại nước hoa, khi đi qua, Chu Nam không nén được hít nhẹ một hơi. Lúc cô đi được một đoạn, anh bỗng gọi với theo:

- Em đã đi một quãng đường xa đến đây, chỉ để nói không rảnh đi uống cà phê với anh sao?

Quả nhiên cô dừng lại. Chiếc cổ thon kiêu hãnh vươn mình đẹp như một chú thiên nga. Cô quay đầu lại, mỉm cười:

- Thật không đúng lúc. Chuyến bay của tôi bị lùi mất một tiếng. Nếu như không làm phiền thì tôi có thể vào nhà ngồi một lát không?

Đây là lần thứ hai cô bước vào nhà anh.

Năm ngoái, cũng vào khoảng thời gian này, cô đến và đi vội vã, trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn, cuối cùng vẫn không lấy được chân kinh của mình. Chu Nam đi trước dẫn lối, trong nhà có tiếng phụ nữ vọng xuống, anh đáp lại rồi vui vẻ quay sang cười với cô. Cửa phòng bật mở, mẹ Chu Nam xuất hiện trong dãy hành lang, khi nhìn thấy cô, bà ngẩn cả ra.

Cô mỉm cười, chào hỏi lễ phép:

- Chào bác, cháu là Thẩm Đông Tam đây ạ.

Đương nhiên là bà nhận ra cô. Đã từng đối địch với nhau một thời gian dài, cho dù bây giờ diện mạo cô đã thay đổi, nhưng bà vẫn nhận ra cô con dâu hệt ngày nào. Sự im lặng của mẹ Chu Nam vừa khéo bị một giọng nói khác phá vỡ:

- Thì ra là cô Thẩm đến chơi, ban nãy ở dưới tầng nhìn thấy có bóng người rất giống cô, nhưng tôi vẫn không dám nhận. - Khuôn mặt trang điểm nhẹ của Hứa Chỉ Vân trông rất xinh đẹp dưới ánh đèn, ánh mắt cô dịu dàng chuyển sang Chu Nam - Anh còn không mau mời cô ấy vào? Đứng lâu quá mỏi chân đấy.

Đông Tam mỉm cười, đi vào nhà. Chu Nam đi sau cùng, anh thay dép, cởi áo vest, nới caravat, sau đó rót một cốc nước đặt xuống trước mặt cô. Hứa Chỉ Vân ngồi tiếp chuyện cô. Dù sao cũng đã từng gặp mặt, cũng có thiện cảm với nhau nên hai người phụ nữ trò chuyện khá rôm rả.

Chu Nam ngồi bên cạnh có vẻ ngại ngùng. Anh hơi ngạc nhiên trước sự thản nhiên của hai người. Nhân lúc họ tạm ngưng câu chuyện, anh liền xen vào một câu:

- Chỉ Vân, Tam Tam sắp lên máy bay, em đi lấy ít đồ đặc sản đưa cho Tam Tam mang về làm quà.

Hứa Chỉ Vân cười tế nhị, đứng lên nói:

- Vậy để tôi đi xem thế nào, hai người ngồi nói chuyện thoải mái nhé.

Chu Nam ngồi vào chỗ của Chỉ Vân, cúi đầu nhìn chăm chú vào cốc nước trong tay. Ánh đèn ảm đạm, càng khiến bầu không khí thêm tịch mịch.

Đông Tam thoáng nhìn thấy hàng lông mi đen dày của anh. Ngày xưa cô luôn thích lấy tay bịt mắt anh lại, để khi anh chớp mắt, hàng mi mềm mại cọ cọ vào lòng bàn tay cô nhột nhột. Khi ấy, cả hai đều thích thú với những trò âu yếm nho nhỏ như vậy.

Chắc anh không thể ngờ, chỉ một năm sau, Tam Tam của anh lại có thể kiêu hãnh ngồi trong nhà anh với nụ cười hãnh diện như vậy.

Thấp thoáng có bóng người đằng sau tấm rèm mỏng, không cần nhìn cô cũng biết ai đang nấp ở đấy. Cô cố ý vào nhà, cố ý cười nói ngọt ngào như thế, cốt là để nhắc nhở họ rằng cô bây giờ đã khác xưa. Cho dù một năm nay, cô đã thay đổi rất nhiều, điềm đạm hơn, kìm chế hơn, nhưng vừa nhìn thấy anh, cô lại trở thành cô gái nhỏ của ngày xưa, bất chấp tất cả vì người mình yêu.

Chu Nam im lặng nhìn cô. Đôi môi quyến rũ của anh mím lại.

Cuối cùng anh cũng thốt nên những lời giấu kín trong tâm can:

- Là do anh không tốt.

Đông Tam mỉm cười, dường như cô không còn để tâm đến những lời như thế này nữa rồi:

- Tổng giám đốc Chu, phiền anh giúp tôi chuyển lời hỏi thăm đến cô Lô Lợi Lợi và mẹ cô ấy nhé.

Chu Nam nhìn xoáy vào mắt cô như tìm kiếm chút cảm thông còn sót lại:

- Anh tưởng em đi làm rồi thì sẽ ôn hòa hơn một chút. Vì sao em cứ bướng bỉnh như thế, chẳng điều gì có thể thay đổi được em sao?

- Đã làm anh phải phí công tốn sức rồi. Tôi luôn là người như vậy, giờ anh mới biết sao?

Không khí đột nhiên lắng xuống. Không ai nói với ai câu gì.

Một lát sau, Chu Nam mới chậm rãi lên tiếng:

- Anh đã cắt đứt quan hệ với Lợi Lợi rồi. Chỉ Vân mới là bạn gái hiện tại của anh.

Đông Tam đột nhiên cảm thấy đầu óc như trống rỗng, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Nhưng cô rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại và cười khẩy.

- A, đúng là người tính không bằng trời tính, tôi và Lợi Lợi sống chết tranh giành với nhau, cuối cùng lại tạo cơ hội cho cô nàng Hứa Chỉ Vân.

Chu Nam đứng lên, đi được mấy bước lại ngoái đầu lại:

- Cô Thẩm, để tôi đưa cô ra sân bay.

Đông Tam cũng đứng lên. Hai tiếng “cô Thẩm” đã khiến cô tỉnh ngộ. Cô vừa làm gì vậy? Giây phút này cô giống như một người phụ nữ hận đời: Ác độc, tầm thường, nhỏ nhen. Trước khi đến đây, cô chẳng phải đã có thể thoát khỏi sự tầm thường đó ư?

Cô với tay lấy túi xách, khi quay người lại, cảm xúc đã bình thường như cũ. Cô nhìn Chu Nam, mỉm cười:

- Xin lỗi vì đã mất bình tĩnh. Có lẽ không cần phiên tổng giám đốc Chu phải tiễn. Một năm trước, khi anh bỏ rơi tôi, tôi đã tự hứa với bản thân mình, cả đời này, chúng ta sẽ không bao giờ còn liên quan gì đến nhau nữa.

Cô nhìn về phía tấm rèm. Người nghe trộm đã bỏ đi. Như sức nhớ ra điều gì đó, cô ngoái đầu lại nhìn người đàn ông như không bao giờ muốn nhìn thấy cô một lần nữa và nói:

- Tôi có vài chuyện muốn nói riêng với cô Hứa. Tổng giám đốc Chu, xin hãy dừng bước.

- Tam Tam. - Cô nghe tiếng anh thở dài - Anh... anh có lỗi với em.

- Tổng giám đốc Chu cười rồi, anh chẳng có lỗi gì với tôi cả.

- Em đừng cứ một điều tổng giám đốc Chu hai điều tổng giám đốc Chu như thế... - Anh đột nhiên nổi cáu, một tay nắm chặt lấy vai cô, một tay chặn ngang eo cô, hai người áp sát vào nhau: - Anh đã không còn là... em đừng gọi anh như thế. Chúng ta đều quá hiểu nhau, trong chuyện này chẳng ai là người sáng suốt cả.

- Tam Tam. - Hơi thở anh ta phả vào mặt cô, giọng anh như trầm hẳn xuống - Tam Tam, nếu không phải vì em cần một hoàng tử, thì có lẽ chúng ta đã được ở bên nhau suốt đời. Anh thật sự rất thích ánh mắt mạnh mẽ mỗi khi em nhìn anh.

- Nhưng sau đó anh đã suy nghĩ lại, để rồi cuối cùng hiểu ra một điều, tôi không phải là người thích hợp với anh. - Đôi mắt ngân ngấn nước mắt của cô chớp chớp - tôi chỉ là vùng nước nông, không thể là nơi để anh thoải mái sải tay bơi lội. Chúng ta không thể làm cho đối phương hài lòng về nhau, anh đã biết điều này từ lâu. Chu Nam, như thế này cũng tốt, Chỉ Vân sẽ là một người vợ hiền thực, tôi khâm phục sự lựa chọn của anh.

- Được rồi, có những việc em sẽ chẳng bao giờ biết đến. - Anh buông tay cô ra, gương mặt đã dần dần tỉnh trở lại - Đi thôi, để anh đưa em ra sân bay.

Cô chỉnh lại trang phục, giọng đã trở lại bình thường:

- Không cần, tôi có thể tự đi được.

Hứa Chỉ Vân đưa cô xuống nhà. Hai người phụ nữ đứng giữa khoảng sân vắng dưới tầng, mỉm cười chúc phúc cho nhau.

- Bao giờ cô và Chu Nam sẽ kết hôn?

Câu hỏi của cô hoàn toàn chỉ là xã giao nhưng một mặt Chỉ Vân đột nhiên thay đổi hẳn. Đông Tam không nở nhìn cô gái hiền dịu này phải mang nỗi băn khoăn trong lòng nên vội giải thích thêm:

- Chắc cô sẽ cảm thấy lạ là vì sao tôi lại biết phải không. Lần đầu tiên gặp nhau, tôi đã biết cô yêu Chu Nam. Có lẽ khi ấy cô vẫn chưa nhận ra điều đó cho đến khi gặp tai nạn, thật ra cô đã nặng lòng với anh ấy từ rất lâu rồi. Đáng tiếc là lúc đó trái tim của Chu Nam lại không hướng về cô. Nhưng điều mà nhà họ Chu coi trọng không phải là tiền bạc, mà là gia thế. Thế nên, một cô gái hiểu biết như cô Hứa đây chắc chắn sẽ lọt vào mắt xanh của họ.

Nụ cười lại trở về trên môi Chỉ Vân, dịu dàng tự tin như lúc đầu:

- Cô Thẩm đúng là người thông minh, chẳng trách Chu Nam đến giờ vẫn không thể quên được cô.

- Nhưng có một chuyện tôi vẫn chưa hiểu, hi vọng cô Hứa có thể giải đáp giúp tôi.

Hứa Chỉ Vân nheo mắt nhìn Đông Tam đầy ẩn ý:

- Tôi biết cô muốn hỏi gì rồi. Không còn sớm nữa, để tôi lái xe đưa cô ra sân bay. Chúng ta có thể vừa đi vừa nói chuyện.

Xe của Chỉ Vân là một chiếc Fox hai ngăn, loại xe kinh tế nhưng rất thích hợp với các cô gái trẻ. Chỉ sau hai cú ngoặt họ đã đến đường cao tốc. Đông Tam ngồi ở vị trí phụ lái, thán phục ngắm nhìn vẻ tự tin hiếm có của cô gái này.

- Chỉ Vân, trước đây tôi nghe Chu Nam nói cô đã xuất ngoại, sao lại về nhanh vậy?

Hứa Chỉ Vân mỉm cười, mắt nhìn thẳng về phía trước:

- Đâu có, chẳng qua chỉ là tham gia vài khóa học ở New Oriental thôi, không đi cũng không sao. Thượng Hải cũng rất tốt mà, sao cứ phải rời bỏ quê hương bản quán đi đến những nơi xa xôi để bị kỳ thị chứ?

Đông Tam vẫn chưa quên câu hỏi ban nãy, cô quay lại nhìn Chỉ Vân đầy tò mò:

- Cô vẫn chưa nói cho tôi biết, cô và Chu Nam bao giờ thì kết hôn?

- Không đặt được khách sạn vào dịp Quốc khánh nên đành hoãn đến tết Dương lịch mới tổ chức. Công ty của Chu Nam vừa mới mở nên cũng bận bịu công việc lắm. Tôi định xin nghỉ việc để về giúp anh ấy, nhưng anh ấy không cho, cứ khăng khăng muốn làm một mình. Đông Tam có thể dành chút thời gian đến tham dự lễ cưới của chúng tôi không?

Đông Tam tin lời mời của Chỉ Vân thực sự rất chân thành. Cô ấy hoàn toàn không để tâm đến những lời cô vừa nói với Chu Nam ban nãy. Người phụ nữ này thật giống như chiếc giếng cổ nghìn năm, thăm thẳm khó dò.

Đông Tam suy nghĩ một lúc rồi khẽ lắc đầu:

- Cho dù cô thật lòng chào đón tôi thì vẫn có rất nhiều người không muốn tôi có mặt ở đây. Tôi nghĩ cô nên cảnh giác một chút. Dù sao, cô ta cũng là đại gia ở đất Thượng Hải này, muốn đảo ngược tình thế không phải là không thể.

Chỉ Vân chăm chú nhìn cô, bật cười:

- Cô Thẩm đúng là người trượng nghĩa. Tình cảnh đó tôi đã trải qua không dưới một lần. Sau khi chia tay, cô ta vẫn hết lần này đến lần khác đến tìm Chu Nam. Có lúc thấy cô ta khóc lóc đau khổ, anh ấy cũng thấy tủi lòng, nhưng việc đã đến nước này, khóc lóc liệu còn tác dụng gì? Một hai lần thì còn mềm lòng chút cứ liên tục thì ngay cả Bồ tát cũng thấy phiền. Hơn nữa, cô ta còn là người bất chấp thủ đoạn, nên cũng khó khiến người ta động lòng thương cảm.

Đông Tam bình thần đón nhận lời khen. Cô không phải là người vô cảm, chỉ là khi đối diện với một người phụ nữ như Chỉ Vân, mọi hận thù đều trở nên vô nghĩa:

- Chung quy cũng tại vì cô ta quá lụy tình. Kể cũng lạ, cô ta ràng buộc Chu Nam như thế, sao đột nhiên lại thảm bại như vậy?

Hứa Chỉ Vân cho xe đi chậm lại, trầm ngâm trả lời câu hỏi của Đông Tam:

- Chuyện này kể ra thì dài. Năm ngoái sau khi cùng Lợi Lợi về Thượng Hải, Chu Nam vẫn làm việc cho tập đoàn Lô thị. Thời gian đó tôi cũng không liên lạc thường xuyên với anh ấy, chuyện thế nào tôi cũng chỉ biết sơ sơ. Quan hệ của họ xấu đi từ khi một bức email được gửi đến cho Chu Nam vào cuối năm ngoái. Sau khi đọc xong bức email đó, Chu Nam kiên quyết cắt đứt với Lợi Lợi. Nội dung bức email hình như là một loạt những âm mưu của cô ta: Giả mang thai, giả sảy thai... Hóa ra cô ta hoàn toàn không có khả năng mang thai. Chu Nam bị sốc một thời gian dài. Mặc cho Lợi Lợi ra sức năn nỉ, anh ấy vẫn hạ quyết tâm rời khỏi tập đoàn Lô thị. Thực ra Chu Nam không phải là người bạc tình bạc nghĩa, nhưng những việc Lô Lợi Lợi làm đều có liên quan đến cô, nên anh ấy mới như thế. Sau khi chia tay Lô Lợi Lợi, anh ấy biến mất khỏi Thượng Hải một thời gian. Khi trở về, cứ thế lao vào lòng tôi ngủ mê man cả ngày trời. Vật vờ mất mấy tháng, giờ mới bắt tay vào làm ăn, được như vậy âu cũng là may mắn cho anh ấy.

Nói đến đây, cô khẽ mỉm cười, đó là nụ cười xuất phát từ đáy lòng. Đông Tam cũng đã từng có nụ cười như thế.

Thực ra cô đã đoán ra ai là người đã gửi email đó. Người vừa nắm mọi chuyện của Lô Lợi Lợi, lại vừa rõ như lòng bàn tay chuyện cô ta và Chu Nam chỉ có thể là cậu ấy. Khi cậu đưa cô tờ giấy xét nghiệm, cô đã

hiếu, cậu sẽ không dừng lại ở đó.

Đồng Tam tựa người vào lưng ghế, nhét tờ giấy xét nghiệm trong tay vào túi xách. Đó là kết quả xét nghiệm vô sinh do rối loạn nội tiết của Lợi Lợi mà Lâm Phong đã nhét vào tay cô trong đám cưới. Cô vốn định kể toàn bộ câu chuyện cho Hứa Chỉ Vân, dù có thể chẳng còn tác dụng gì nữa. Nhưng cuối cùng, cô quyết định từ bỏ ý định đó.

Không, nói chính xác hơn là cô đã buông tay. Giờ đây cô chỉ cảm thấy thương hại Lợi Lợi, người đàn bà không ăn được thì muốn đập đổ đó cuối cùng lại thất bại trong tay người không thể ngờ tới nhất, Hứa Chỉ Vân. Cho nên mới nói tình yêu là thứ khó lý giải nhất trên đời

Cửa kính hạ xuống một nửa, những luồng hơi ẩm mát rượi phả lên mặt Đồng Tam, họ vừa đi qua bến Thượng Hải, nơi ghi dấu bao mối tình chia ly trong day dứt.

Đại lễ Quốc khánh kỉ niệm 60 năm thành lập nước, các con đường thuộc vành đai hai đều bị giới nghiêm để chuẩn bị cho lễ hội pháo hoa lớn nhất từ trước đến nay. Đồng Tam vốn định ở nhà ngủ một giấc thật đã để bù lại những ngày làm việc vất vả vừa qua, nhưng vừa đặt lưng xuống giường thì đã bị Chu Cẩm Thời tấn công bằng cả tin nhắn lẫn cuộc gọi. Chạy ỳ mãi không được, cô đành đi tàu điện ngầm đến chỗ anh hẹn gặp. Chu Cẩm Thời tìm được một vị trí rất lý tưởng để ngắm pháo hoa, nhưng quan trọng nhất là họ không phải chen lấn xô đẩy. Anh còn chu đáo mang theo một tấm đệm chống ẩm, trải xuống mặt cỏ bên đường rồi thành thạo ngồi bên cô, đợi màn biểu diễn pháo hoa khai mạc.

Vì sắp đến Trung thu, nên trăng khá tròn và sáng.

Trên con đường gần chỗ họ ngồi thỉnh thoảng lại rộ từng tràng cười giòn tan của mấy đôi nam nữ cầm cờ tổ quốc, mặt bôi đầy thuốc vẽ xanh đỏ vui mắt. Chợt quốc ca vang khắp con đường, đám người đã đi rất xa rồi nhưng giọng hát sai nhạc vẫn vang vọng đâu đây.

Đồng Tam ngoái đầu lại nhìn, vừa kịp bắt gặp ánh mắt như đang cười của Chu Cẩm Thời. Cô mỉm cười:

- Họ thật trẻ trung.

- Tôi cũng trẻ trung đấy chứ. - Chu Cẩm Thời đứng lên, giả giọng opera cao chót vót hát tiếp bài quốc ca:

“Hát ngợi ca tổ quốc thân yêu của chúng ta, từ nay đi đến phần vinh giàu mạnh...”.

m cuối cùng vì lên quá cao nên đột ngột bị méo tiếng khiến Đồng Tam không nín được, cười lăn lộn trên thảm. Chu Cẩm Thời giả vờ cau kính:

- Này này, cái đồng chí kia, rằng tinh thần giác ngộ của đồng chí lại thấp rứa, nghe tui hát quốc ca mà không vỗ tay hưởng ứng à?! - Anh nhại giọng Hồ Nam của chủ tịch nước làm cô cười sặc sụa, Chu Cẩm Thời liền ghé mặt lại gần - Thỏ trắng ơi, sói xám đến rồi đây này. Thỏ trắng mau trốn đi, không thì sói xám sẽ xơi tái đấy.

Đồng Tam đã thôi cười, cô lặng nhìn khuôn mặt Chu Cẩm Thời càng lúc càng tiến lại gần. Ánh trăng dịu dàng tỏa sáng khuôn mặt nam tính với những đường nét rõ ràng của anh. Anh không đẹp trai lắm, nhưng trông rất đàn ông, lại biết lấy lòng con gái nên cũng hút mắt nhiều cô. Anh lúc nào cũng đối với cô thật tốt. Một năm qua, anh là người giúp đỡ cô nhiều nhất, từ công việc hiện tại cho đến sự nghiệp thuận buồm xuôi gió của cô đều có một phần công sức của anh.

Ngoài giờ làm việc, anh còn thường xuyên đưa cô đi đây đi đó để giải tỏa đầu óc. Ngay như dịp tết vừa qua, anh còn tranh thủ thời gian đưa cô đến hồ Sậu Tây chèo thuyền, cuối tháng bảy rồi dẫn cô đến trường đua Mộc Lan cưỡi ngựa, có một người đàn ông như anh bên cạnh cô thật không phải suy nghĩ gì cả. Tâm sự của anh, cô làm gì mà lại không hiểu? Có lúc cô cũng nghĩ, có được người đàn ông chững chạc như anh theo đuổi là điều may mắn nhất đời của cô. Vì sao cô lại không theo nước chảy thuyền mà lấy anh? Tuổi thanh xuân của cô cũng sắp qua, một người con gái hai mươi lăm tuổi có thể còn bao nhiêu tuổi trẻ để gặp được tình yêu nữa đây?

31. Chương 31 End

Lúc này đây họ ngáp ngừng nhìn sâu vào mắt nhau, mùi nước hoa cạo râu mát lạnh của anh phảng phất quanh cô. Có lẽ cô chỉ cần khẽ hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại, việc còn lại anh sẽ biết phải làm gì. Anh chưa từng khiến cô phải thất vọng.

Nhưng đúng lúc chớp mũi anh chạm vào mặt cô, đột nhiên cô nhìn lên trời, phần khích kêu lên đầy hứng khởi:

- Nhìn kìa, pháo hoa!

Trên bầu trời đêm trong vắt, một quả cầu khổng lồ bùng sáng rồi lại thoát biến mất.

Sau vài giây im lặng, cả bầu trời nở rộ đủ loại pháo hoa đầy màu sắc. Chu Cẩm Thời im lặng dán mắt vào màn trình diễn ngoạn mục trên không trung, còn Đông Tam chỉ nhìn được khuôn mặt anh ở góc nghiêng.

Những ánh lửa liên tiếp lóe sáng trên nền trời xanh thẫm, phản chiếu rõ nét trong đáy mắt họ. Đông Tam nín thở, cô sợ chỉ một chút bất cẩn sẽ thổi bay sự huyền diệu của đêm nay.

- Chu Cẩm Thời, đây đúng là đêm cổ tích của tôi.

Nhưng tôi không phải bà tiên, không thể cho cô giày thủy tinh và xe ngựa bằng bí ngô được. Nếu không thì cô đã trở thành câu chuyện cổ tích của đêm nay rồi. - Chu Cẩm Thời thì thầm. Anh vẫn giữ nguyên tư thế, không động đậy.

Đông Tam nghiêng đầu nhìn anh mỉm cười:

- Thế thì anh rước tôi bằng điều vậy, như thế mới giống hoàng tử cưỡi mây lành đến chứ.

Chu Cẩm Thời quay phắt lại nhìn cô, mắt sáng rực:

- Thông minh, sao cô biết tôi mang cả điều đi?

Anh ngồi bật dậy, chạy ra mở cốp xe, lật lật bới bới một hồi lâu, sau đó cầm một chiếc điều quay lại chỗ ngồi. Chu Cẩm Thời hồ hởi quỳ xuống mở điều ra, hai mắt sáng lấp lánh trong đêm đen:

- Chuẩn bị xong chưa?

Cô háo hức gật đầu. Anh và cô cùng để chân trần thả điều trên con đường rộng vắng lúc nửa đêm. Cùng với tiếng hô "Thả tay!" của Chu Cẩm Thời, hai người họ bắt đầu chạy xuôi theo hướng gió. Chiếc điều hình chim én lác lác theo gió, cách đó không xa, bữa tiệc pháo hoa vẫn đang tiếp diễn ở một góc trời.

Chu Cẩm Thời chạy được một lúc thì ngừng lại quay sang nhìn Đông Tam đang nhảy nhót thích thú bên cạnh. Anh vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô chạy đến:

- Muốn thả không? Muốn thả không? Gọi anh một tiếng thì sẽ cho em thả.

Cô khẽ hất cằm, tiện tay vỗ mạnh lên vai anh, Chu Cẩm Thời bất ngờ nắm lấy tay cô, kéo vào lòng. Đông Tam đang định giẫy ra thì anh đã nhanh chóng luồn ống chỉ vào tay cô. Nhịp đập ấm áp của anh khiến cô bình tĩnh lại:

- Như thế, đúng rồi, em phải giật giật sợi dây để nó bay cao hơn. - Suýt chút nữa thì cô như ngừng thở. Bàn tay rộng lớn của anh che chở cho cô, cảm giác ấm áp khiến cô nóng bừng cả mặt.

Với sự nỗ lực của họ, con điều đã bay vút lên bầu trời. Nếu không có màn pháo hoa khoe sắc một góc trời thì có lẽ nó đã trốn biệt tích trong bóng đêm thẫm thẫm, ngấm nhìn đôi trai gái đang nắm giữ số mệnh của nó. Ánh đèn đường khiến hai chiếc bóng đơn độc chụm vào nhau như một đôi tình nhân vô cùng thân mật, cùng dựa vào nhau thả điều ngắm pháo hoa.

- Chu Cẩm Thời, pháo hoa bắn hết chưa?

- Tam Tam này, nếu anh bắt cóc cô gái xinh đẹp đang thả điều thì liệu anh có được sống hạnh phúc, vui vẻ không?

Im lặng một lát, Đông Tam cười:

- Thả điều nguy hiểm như thế sao?

- Em cứ thử đi.

Chu Cẩm Thời kéo cô vào lòng. Lần này, cô không cự tuyệt nữa. Trên bầu trời xa xăm, cánh diều vẫn chấp chới lượn vòng trên không trung, dường như nó đang vươn mình đón lấy ánh trăng dịu dàng.

Hai ngày nữa là đến Trung thu. Chu Cẩm Thời vùi mặt vào vai cô. Anh không muốn chị Hằng trên cung trăng nhìn thấy khóe mắt anh còn đọng một giọt lệ.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-ve-phia-khong-anh>